

Дъглас Престън, Линкълн Чайлд

Черен лед

Бележка на авторите

„Черен лед“ е отчасти вдъхновена от истинска научна експедиция. През 1906 г. адмирал Робърт Пири открива в Северна Гренландия най-големия метеорит в света и го кръщава „Анигито“. Полярният изследовател успял да намери метеорита, тъй като забелязал, че ескимосите в района използвали студено изковани върхове на копията си; Пири ги изследвал и открил, че произходът им е метеоритен. В крайна сметка изкопал „Анигито“ и с огромни усилия успял да го натовари на кораба си. Огромната желязна маса извадила от строя всичките компаси на кораба. Пири обаче успял да достави метеорита в Американския музей на естествената история в Ню Йорк, където той е изложен и днес в Метеоритната зала. Описал е тази история в книгата си „На север към Големия лед.“

„Никога дотогава – пише Пири, – не бях изпитвал това ужасяващо величие на гравитацията, както при пренасянето на тази планина от желязо.“

„Анигито“ е толкова тежък, че е поставен върху шест масивни стоманени колони, които преминават през пода на Метеоритната зала, през сутерена на музея и са закрепени върху скалистата основа под сградата.

Ненужно е да се споменава, че докато множеството от местностите, споменати в „Черен лед“ съществуват реално, то „Лойдс индъстриз“, „Ефективни енергийни решения“ и всички герои и кораби – американски и чилийски – описани в романа, са изцяло плод на въображението. В добавка към това, макар че в атласите може да бъде намерен островът Исла Десоласион (на около триста и петдесет мили северозападно от „сцената“, на която се развива действието в „Черен лед“), нашият остров Десоласион е изцяло плод на въображението – и като размери и като местоположение.

1.
Исла Десоласион
16 януари, 13:15

Безименната сивозелена долина между двата голи хълма бе покрита с мъхове, лишеи и тревата карфа. Беше средата на януари – в разгара на лятото – и пукнатините между парчетата разхвърляни скали бяха атакувани от малките цветчета пингуикила. На изток блестеше бездънносинята стена на снежния глетчер. Във въздуха жужаха черни мухи и комари, а летните мъгли, които обгръщаха Исла Десоласион, временно се бяха вдигнали, сякаш за да позволят на разсеяната слънчева светлина да изпъстри долината.

Един човек вървеше бавно по покритата с дребни камъчета равнина на повърхност, поспираше, после тръгваше, за да се спре отново. Не следваше никаква пътека – по островите от архипелага нос Хорн, най-южната точка на Южна Америка, пътеки няма.

Нестор Масънкей бе облечен в износено противоощормово облекло, а на главата си бе нахлупил кожена шапка. Рядката му брадица бе толкова силно пропита с морска сол, че се бе превърнала в няколко сплъстени фитилчета. Те се поклащаха като змийски езичета, докато той водеше двете си тежко натоварени мулета по равнината. Наоколо нямаше жива душа, за да чуе произнесените на глас неблагоприятни коментари за произхода, характера и правото на съществуване на мулетата. От време на време оплакванията му се прекъсваха от изплющаването на шибалката, която държеше в загорялата си ръка. Никога не бе попадал на муле, особено пък на наето муле, което да му се хареса.

Ала в тона на Масънкей нямаше злост, а и ударите на шибалката не бяха твърде силни. Вълнението му нарастваше. Погледът му обгръщаше околността, попивайки всяка подробност: колоноподобния базалтов шарп на около миля разстояние, двете вулканични гърла, необичайното оголване на седиментни скали. Геологията на района беше обещаваща. Много обещаваща.

Мъжът крачеше из долината, приковал поглед към земята. От време на време ритваше с подкованата си обувка по някой камък. Брадата му се поклащаше; той изсумтяваше нещо, след което необичайният керван продължаваше по пътя си.

В центъра на долината Масънкей изрита един камък от мястото му. Този път обаче той спря да го вдигне. Изследва меката порода, разтърка я с палец, изстърга няколко малки гранули, които полепнаха по кожата му. Вдигна камъка пред лицето си и го разгледа с бижутерската си лупа.

Установи вида му – трошлив, зеленикав материал с бели ивички – минерал, известен като коезит. Тъкмо за да открие този грозен, безполезен камък, бе пропътувал дванайсет хиляди мили. Лицето му разцъфна в широка усмивка, той разтвори ръце към небесата и нададе вик на радост; ехото от него се отрази неколкократно от заобикалящите го хълмове, докато най-сетне утихна напълно.

Мъжът хвърли поглед към хълмовете, преценявайки наносния характер на ерозията им, после се изви към оголените седиментни скали с ясно разграничени пластове. След това отново сведе поглед към земята. Отведе мулетата десетина метра напред, изрови с крак още един камък и го преобърна. След това изрита трети, а после и четвърти. Всички бяха коезити – долината бе буквално павирана с тях.

Близко до глетчера, върху тундровата растителност лежеше един балван – случайно изхвърлен от ледника. Масънкей отведе мулетата на там и ги завърза за него. След това, като внимаваше движенията му да бъдат колкото е възможно по-бавни и внимателни, той се върна, като разриваше с подметките си земята и мислено съставяше карта на минерала. Беше невероятно, това надхвърляше дори най-оптимистичните му предположения.

Бе пристигнал на острова с надежди. Знаеше от личен опит, че местните легенди рядко водят към успех. Спомни си прашната музейна библиотека, където за първи път попадна на легендата за Ханукса: мирисът на крехките листи на антропологичната монография, избелелите снимки на артефакти и на отдавна измрели индианци... Той почти не й обърна внимание; нос Хорн бе адски далеч от Ню Йорк. А и инстинктът му често бе грешал в исторически план. Но ето, че се озова тук.

И откри най-ценната находка в живота си.

Масънкей пое дълбоко дъх. Прекалено много избързваше. Върна се при балвана и се наведе под корема на първото товарно муле. Развърза бързо кръстовидните такъми, дръпна въжето, опасващо товара и освободи дървените кошове. Вдигна капака на единия от тях, измъкна дълъг водонепропусклив чувал. От него извади шест алуминиеви цилиндъра, малка компютърна клавиатура и екранче, кожена презрамка, две метални сфери и никелокадмиева батерия. Седнал по турски на земята, той сглоби апаратурата в дълъг пет метра алуминиев прът със сферични

окончания в двата си края. Монтира компютъра по средата, закопча презрамката и мушна батерията в отвора от едната му страна. Изправи се и огледа високотехнологичния си уред със задоволство. Това бе електромагнитен томографски сонар и струваше над петдесет хиляди долара – десет хиляди като първоначална вноски, кредит за останалата сума; щеше да види голям зор да го изплати в добавка към всичките си останали дългове. Но когато този проект се реализира, той щеше да се разплати с всички – дори със стария си съдружник.

Масънкей включи захранването и изчака уредът да загрее. Вдигна екрана на място, хвана дръжката в средата на пръта и остави тежестта да се уравни върху врата му – балансираше досущ като въжеиграч. Провери изходните данни, със свободната си ръка калибрира и нулира уреда, а след това закрачи с равна стъпка по дългата, плоска долина, без да откъсва поглед от екрана. Докато вървеше, мъглата се спусна и небето потъмня. Близо до центъра на долината той спря.

Масънкей се вторачи изненадан в екрана. След това вкара нови параметри и направи още една крачка. Но пак спря, сбърчил чело. Изруга и изключи машината, върна се в началото, нулира отново уреда и тръгна под прав ъгъл спрямо предишния си маршрут. Отново спря: изненадата отстъпи мястото си на недоверие. Маркира мястото с два камъка, поставени един връз друг. След това отиде до края на равнинния терен, обърна се и пое назад, този път с по-бърза крачка. Лек дъждец обливаше лицето и раменете му, ала той не му обръщаше внимание. Натисна някакъв бутон и компютърът започна да бълва тясна ивица хартия. Той я проучи внимателно, докато мастилото се стичаше върху хартията в наситената мъгла. Дъхът му се ускори. Отпървом си помисли, че данните бяха сбъркани: но ето, беше направил три „тегела“ и всички данни бяха напълно еднакви. Направи още един тегел, още по-безразсъден от последния, откъсна от компютъра ново рулце хартия, прегледа го набързо и го мушна в джоба на якето си.

След четвъртия опит започна да си говори сам с нисък, бърз и монотонен глас. Хвърли поглед към мулетата, след това пушна сонара и с треперещи ръце развърза товара на второто муле. В бързината събори единия кош и той се отвори. От него се изсипаха кирки, лопати, геоложки чукчета, свредел и вързоп с динамит. Масънкей грабна кирка и лопата и изтича до центъра на долината. Хвърли лопатата и завъртя трескаво кирката. След това загреба с лопатата изровената пръст и я изхвърли настрана. Продължи по същия начин, като сменяше кирката с лопатата. Мулетата го гледаха с пълна апатия, навели глави, с полуспуснати

клепачи.

Масънкей продължаваше, а дъждът започна да се засилва. В дъното на изкопа се образуваха плитки локвички. Откъм протока Франклин на север се носеше студеният мирис на лед. Чу се далечен гръмотевичен тътен. Над главата му пикираха чайки, водени от любопитство, и надаваха тъжните си крясъци.

Дупката достигна трийсетина сантиметра, после – до шейсет. Под твърдата чакълеста повърхност наносният пясък бе мек и се копаеше лесно. Хълмовете изчезнаха зад бързо променящите се завеси от дъжд и мъгла. Масънкей продължи да работи без да обръща внимание на нищо; бе свалил якето, после – ризата, накрая – и долната си риза – и ги бе захвърлил извън дупката. Кал и вода се смесваха с потта и се стичаха по гърба и гърдите му, очертавайки плътна, релефна мускулатура. По крайчетата на брадата му висяха капки вода.

Изведнъж той извика и спря. Наведе се над дупката, изхвърли с шепа калта и пясъка от твърдата повърхност под краката си. Остави дъждът да измие и последните следи от кал върху нея.

И в този миг се сепна, шокиран, объркан. След това коленичи като за молитва. Дишаше задъхано, сърцето му биеше силно от изтощение, възлнение и невъобразима радост.

В този миг от дупката изригна ударна вълна от бляскава бяла светлина, последвана от мощен бумтеж, който се понесе над равнината, а ехото му се отрази и затихна сред хълмовете. Двете мулета вдигнаха глави по посока на шума. Видяха едно малко облаче мъгла, което сякаш изпълзя нагоре, разпръсна се и дъждът го разнесе.

Животните отвърнаха поглед с пълно безразличие, а над Исла Десоласион се пусна нощта.

2.

Исла Десоласион
22 февруари, 11:00

Дългото черно кану проряза водите на протока – плаваше бързо с попятното приливно течение. В него бе коленичила самотна дребна фигура, която умело въртеше греблото и насочваше лодката през късата остра вълна. От тлеещия огън върху подложката от мокра глина, се виеше тънка струя дим.

Кануто заобиколи черните скали на Исла Десоласион, зави в спокойните води на малко заливче и се връза с хрущене в камъчетата на плажа. Човекът скочи на брега и издърпа кануто навътре.

Пътгом бе чул новината от един от скитащите се рибари, който живееше по тези места. Това, че чуждоземец е дошъл на такъв отдалечен и негостоприемен остров, бе наистина необичайно. Но още по-необичаен бе фактът, че бе изминал цял месец, а мъжът очевидно още не беше си тръгнал.

Той се спря, забеляза нещо. Придвижи се напред, намери парче стъклопластмаса, после друго, огледа ги, дръпна няколко стърчащи нишки стъкломат, след което захвърли парчетата. Останки от наскоро разбита се лодка. Може би в крайна сметка обяснението бе просто.

Изглеждаше твърде странно – стар, тъмен, с дълга сива коса и тънки мустачки, които се спускаха от брадата му като паяжини. Въпреки мразовитото време носеше само мърлява тениска и торбести шорти. Затисна с пръст първо едната, а после и другата ноздра и изгънчено се изсекна. След това се изкатери по скалата в дъното на заливчето.

Спря се най-горе, бдителните му черни очи огледаха терена за някакви следи. Посипаното с чакъл дъно на долината, осеяно с туфи подгизнал мъх, бе запазило отлично отпечатъците от стъпките, особено тези от копитата.

Той пое по следата, която се точеше неравно към височината в подножието на глетчера, а после продължаваше покрай него и се спускаше надолу в отвъдната долчинка. На склона, надвиснал над нея, следите преставаха, след като се завъртаха по най-причудлив начин. Мъжът се спря и напрегна очи. Там имаше нещо: нещо цветно изпъкваше върху сивия пейзаж, на слънцето проблясваше и полиран метал.

Забърза надолу.

Първо видя мулетата, все още завързани за камъка. Отдавна бяха умрели. Погледът му жадно обходи района, светналите му от алчност очи регистрираха запасите и екипировката. След това забеляза трупа.

Приближи го, като се движеше много по-предпазливо. Нещастникът лежеше по гръб, на около сто метра от отвора на наскоро изкопана дупка. Беше гол, към овъгленото тяло само тук-там бе залепнала обгоряла тъкан. Черните му изгорели ръце се издигаха към небето, а потрошените крака бяха свити към смачкания гръден кош. В празните очни ябълки се бе сбрала дъждовна вода и в тези локвички се отразяваха небето и облаците.

Старецът се заоттегля стъпка по стъпка, досущ като котка. След това спря. Без да помръдва, като вкопан, той дълго оглежда мястото в почуда. А после – бавно и без да се обръща повече към овъгления труп – насочи вниманието си към плячката от ценна екипировка, пръсната наоколо.

3.
Ню Йорк сити
20 май, 14:00

Тръжната зала на „Кристис“ бе обкована с ламперия от светло дърво, обляна щедро от светлината на тежките полилеи. Макар паркетът от твърда дървесина да бе подреден в красива рибя кост, от него не се виждаше почти нищо под безбройните редици столове.

Когато председателстващият търга се изкачи на централния подиум, залата притихна. Дългият, светложълт екран зад него, който при обичайните търгове биваше изпъстрен с картини или гравюри, бе празен.

Председателят удари с чукчето си, огледа се, след това извади от джоба на самото си картонче и се зачете в него. После го постави внимателно встрани от катедрата и вдигна отново глава.

– Предполагам – рече той, като ясните английски гласни резонираха от усилвателите, – че мнозина от вас вече знаят какво предлагаме днес.

През множеството премина вълна на оживление.

– Съжалявам, че не можем да го доставим тук на подиума, за да го видите. Оказа се възголемичко.

Нова вълна на смях се понесе над аудиторията. Председателят определено се наслаждаваше на важността на онова, което предстоеше да се случи.

– Но съм донесъл едно малко парченце от него – символичен знак, тъй да се каже – като уверение, че онова, за което ще се наддава, е истинско.

Едновременно с тези думи той кимна и един младеж със стойка на газела се качи на подиума, понесъл с две ръце малка кадифена кутия. Председателят я отключи, вдигна капака ѝ и я извърна в полукръг, за да я види публиката. Разнесе се тих шепот, който бързо стихна.

В кутията имаше изкривен кафеникав зъб, поставен върху бял са-тен. Беше дълъг около два-сетина сантиметра, с ужасяващо назъбена вътрешна страна.

Председателят се прокашля:

– Продавачът на партида номер едно, единствената ни за днес, е

племето навахо, в доверително споразумение с правителството на Съединените щати.

Той огледа публиката.

– Партидата е от вкаменелости. *Забележителни* вкаменелости. – Погледна в картончето върху катедрата. – През 1996-а един овчар навахо, на име Уилсън Атсити изгубил няколко овце в планините Лакучукай по границата на Аризона и Ню Мексико. Докато ги търсел, се натъкнал на голяма кост, която стърчала от пясъчната стена на отдалечен каньон. Геолозите наричат тези пластове от пясъчник „Формирането на Хел крийк“ и ги датират към Кредната ера. Слухът стигнал до Музея за естествена история в Албъкърки. След споразумение с племето навахо започнали разкопки на скелета. В процеса на работа разбрали, че са попаднали не на един, а на два вплетени един в друг скелета: на тиранозавър рекс и на трисератопс. Тиранозавърът бил ухапал врата на трисератопса току до гърдите му, като на практика почти бил обезглавил с яростната си ухапка противника си. От своя страна трисератопсът бил забил централния си рог дълбоко в гърдния кош на тиранозавъра. Двете животни са умрели заедно, вкопчени в ужасяваща прегръдка.

Председателят отново се прокашля.

– Нямам търпение да видя филма, който неминуемо ще бъде заснет.

Нова вълна на смях заля залата.

– Битката е била толкова ожесточена, че под трисератопса палеонтолозите намерили пет зъба от тиранозавъра, които очевидно са се строшили по време на боя. Този е един от тях.

Той кимна на помощника си, който затвори кутията.

– Блок от пясъчник, съдържащ двата динозавра, тежаш около триста тона, е бил изнесен от планината и укрепен в музея в Албъкърки. След това той бе пренесен в Нюйоркския музей за естествена история за последваща обработка. Двата скелета са все още отчасти вградени в блока от пясъчник.

Той отново погледна картончето си.

– Според учени, до които „Кристис“ се допита, това са най-добре запазените скелети на динозаври, намерени досега. За науката тяхното значение е безценно. Главният палеонтолог на Нюйоркския музей ги нарече най-голямото откритие на вкаменелости в историята.

Той внимателно остави картончето си и взе чукчето. Като по команда на сцената се появиа сякаш от нищото трима наблюдатели на наддаващите и застанаха в стойка мирно. Служителите на телефоните седяха неподвижни, със слушалки в ръце и с отворени линии.

– Първоначалната оценка на партията е дванайсет милиона долара и започваме търга от равнище пет милиона.

Председателят удари с чукчето си:

– Обявявам пет милиона. Шест милиона. Благодаря ви, имам седем милиона.

Наблюдателите извиваха вратове, улавяха жестовете на наддаващите и ги предаваха на председателя. Полушепотът в залата постепенно се усилваше.

– Осем милиона.

Избухнаха разпокъсани аплодисменти, след като бе надхвърлена рекордната цена за вкаменелости на динозавър.

– Десет милиона. Единайсет. Дванайсет. Благодаря ви, имам тринайсет. Четиринайсет. Петнайсет.

Шоуто на вдигнатите в ръце табелки с номерцата намали значително темпото си, ала неколцина от наддаващите по телефона продължаваха да бъдат активни, ведно с половин дузина от аудиторията. Доларовите суми, изписвани върху дисплея до председателя, растяха бързо, следвани веднага от изписаните под тях еквиваленти в английска и френска валута.

– Осемнайсет милиона. Имам осемнайсет. Деветнайсет.

Шепотът в залата се превърна в мъртво вълнение и председателят почука предупредително с чукчето си. Наддаването продължи – тихо, но яростно.

– Двайсет и пет милиона. Имам двайсет и шест. Двайсет и седем от господина вдясно.

Ропотът отново се надигна, но този път председателят не се опита да го потуши.

– Имам трийсет и два милиона. Трийсет и два и половина – по телефона. Трийсет и три. Благодаря ви, имам трийсет и три и половина. Трийсет и четири от дамата отпред.

В тръжната зала се усещаше високото напрежение на електрическия заряд: цените се вдигаха далеч над най-смелите очаквания.

– Трийсет и пет по телефона. Трийсет и пет и половина – от дамата. Трийсет и шест.

Всред публиката се усети леко раздвижване; шумолене, отместване на вниманието. Доста погледи се обърнаха към вратата, която водеше към главната галерия. Там, на стълбите с формата на полумесец, стоеше забележителен на вид мъж на около шейсет години с масивно, дори потискащо присъствие. Беше с бръсната глава и тъмна заострена брадичка

в стил Ван Дайк. Импозантната му фигура бе облечена в тъмносин копиринен костюм от „Валентино“, който проблясваше леко на светлината, когато мъжът се движеше. Ризата от „Търнбул и Асър“ – безупречно бяла, бе с разкопчана яка. Над нея се спускаше вратовръзка-въженце, прикрепена с кехлибар, който съдържаше единственото намерено досега перце от Археоптерикс.

– Трийсет и шест милиона – повтори председателят.

Ала и той, като всички останали, не откъсваше очи от новодошлия.

Мъжът стоеше на стъпалата, сините му очи проблясваха от жизненост и някаква вътрешна, известна само нему забава. Той бавно вдигна табелката си. Шепотът се засили. Ако някой случайно не бе разпознал мъжа, то табелката го издаваше: на нея бе изписан номер 001, единственият номер, който „Кристис“ досега си бяха позволили да предоставят за постоянно на отделен клиент.

Председателят го гледаше в очакване.

– Сто – рече най-сетне мъжът тихо, но убедително.

Шепотът отново се засили.

– Моля? – попита с пресъхнало гърло председателят.

– Сто милиона долара – рече мъжът.

Зъбите му бяха големи, много прави и много бели.

Възцари се пълна тишина.

– Имам предложена цена от сто милиона – обяви председателят малко неуверено.

Времето сякаш бе спряло. Някъде в сградата едва доловимо извънтя телефон, от близкото Шесто авеню се дочу клаксон на автомобил.

След това магията бе развалена от внезапния удар на чукчето.

– Партида номер едно – продадена за сто милиона долара на Палмър Лойд!

Залата изригна. В един миг всички бяха вече скочили на крака. Последваха бурни аплодисменти, викове, дочу се едно възторжено „Браво“, сякаш някой велик тенор току-що бе завършил върховното за кариерата си изпълнение. Други не бяха чак дотам радостни, затова ръкоплясканията бяха примесени и с неодобрително съскане, свиркане и дюдюкане. В „Кристис“ никога не бе имало публика, толкова близко до истерията: всички участници, всички „за“ и „против“, бяха наясно, че току-що са присъствали на исторически момент. Ала мъжът, който бе причината за всичко това, бе излязъл от главната галерия и бе поел по зеления килим покрай касиера – и множеството се улови, че се обръща към празната врата.

4.
Пустинята Калахари
1 юни, 18:45

Сам Макфарлън седеше по турски в праха. Вечерният огън, стъкнат от съчки върху голата земя, хвърляше трепкащи сенки върху бодливите храсти, заобикалящи лагера. Най-близкото селище се намиреше на сто мили зад гърба му.

Той огледа съсухрените фигури, наклекали около огъня – голи, само с прашни препаски, с блеснали, бдителни очи. Бушмените Сан. Много време му отне, за да спечели доверието им, ала след като веднъж бе успял, то бе непокатимо. Съвсем различно, отколкото у дома, помисли си Сам.

Пред всеки от бушмените лежеше по един очукан металотърсач втора употреба. Макфарлън се изправи, а бушмените останаха неподвижни. Заговори бавно на техния странен, цъкащ език. Отначало посрещнаха с присмех усилията му да произнесе думите, ала Макфарлън имаше по природа влечение и усет към езиците и скоро хората изпаднаха в почтително мълчание.

В края на речта си Макфарлън оглади един пясъчен кръг и с помощта на пръчка започна да чертае карта. Бушмените се надигнаха на пети, извиваха вратове, за да видят рисунката. Скоро картата придоби очертание и бушмените закимаха разбиращо, когато Сам им посочи различните ориентири. Това бяха котловините Макгадикгади, разположени на север от лагера: хиляда квадратни мили изсъхнали езера, пясъчни хълмове и алкални равнини, пусти и ненаселени. Макфарлън заби пръчката си в самата сърцевина на котловината и вдигна глава широко усмихнат.

Последва кратко мълчание, нарушавано единствено от самотния вик на птица-руори, която се обаждаше от далечното плато. Бушмените заговориха помежду си с тихи гласове – цъкането и къткането на езика им звучеше като ромона на камъчета в планински поток. Чворестата фигура на стария им вожд сочеше картата. Макфарлън се наведе напред и се напрегна да разбере бързата им реч. Да, те познаваха района, каза старикът. Започна да описва известните само на бушмените пътеки, които пресичаха безлюдния район. С клонка и няколко камъчета вождът

започна да отбелязва къде се намираха овразите, къде можеше да се открие дивеч, къде са ядивните корени и растения. Макфарлън изчакаше търпеливо.

Не след дълго групата отново потъна в мълчание. После вождът заговори на Макфарлън – този път по-бавно. Да, те са съгласни да направят онова, което белият човек иска. Но се страхуват от машините на белия човек, освен това не разбират какво е онова нещо, което белият човек търси.

Макфарлън се надигна отново и измъкна пръчката си от картата. След това извади малко, потъмняло парче желязо от джоба си, не по-голямо от топче за игра, и го постави в дупката, пробита от пръчката. Натисна го навътре и го засипа с пясък. После се изправи, взе металотърсача си и го включи. Чу се кратко, високо изпиукване. Всички го гледаха с напрегнато, изпълнено с опасения мълчание. Той отстъпи на две крачки от картата, обърна се и тръгна напред, като размахваше детектора ниско над земята. Когато премина над заровеното парче желязо, се чу изпиукване. Бушмените отскочиха изплашени назад и заговориха бързо-бързо.

Макфарлън се усмихна, каза им няколко думи и те се върнаха по местата си. Той изключи металотърсача и го подаде на вожда, който го пое с неохота. Макфарлън му показа как да го включи, след това го поведе с метлообразни движения към кръга. Чу се второ изпиукване. Вождът потрепна, но после се усмихна. Той опита отново и отново и усмивката му се разтегляше още повече, а цялото му лице заприлича на паяжина от бръчки.

– *Сан'а ай! Ма гад'и! Ияяд'ми!* – рече той и посочи хората си.

С търпеливата помощ на Макфарлън всеки от бушмените взе уреда си и го изпробва върху скритото парче желязо. Постепенно опасенията отстъпиха място на смеха и умозрителните спорове. Най-накрая Макфарлън вдигна ръце и всички отново наклеяха, всеки с металотърсача в скута си. Бяха готови да започнат търсенето.

Макфарлън извади от джоба си кожена торбичка, отвори я и обърна. Върху дланта му се изсипаха дузина златни кръггеррандове. Бавно и церемониално той раздаде на всеки от мъжете по една златна монета. Те ги поеа с две ръце, почтително склонили глави. Птицата руору отново захвана протяжната си песен със спускането на мрака.

Вождът отново се обърна към Макфарлън. Утре ще вдигнат лагера и ще започнат пътешествието към вътрешността на котловините Макгадикгади с машините на белия човек. Ще търсят голямото нещо, което белият човек иска. Когато го намерят, ще се върнат. Те ще кажат на

белия човек къде се намира то...

Старикът изведнъж вдигна разтревожен глава към небето. Другите сториха същото, а Макфарлън ги погледна, сбърчил озадачен чело. След това сам го чу: далечно, ритмично бръмчене. Проследи погледите им към тъмния хоризонт. Бушмените вече бяха скочили на крака – досущ като птици, изпълнени с опасения. Последва бързореко, настойчиво обсъждане. Далечно в небето се появи грозд светлини, отпървом слаби, но ставачи все по-ярки. Ритмичният шум се засили. Острият като стрела лъч на прожектора се заби надолу към храсталака.

Старикът извика тихо, но тревожно, пусна златната си монета и изчезна в тъмнината. Останалите веднага го последваха. На Макфарлън му се стори, че изведнъж остана сам, взрян в неподвижния мрак на храсталака. Обърна се като обезумял, след като светлината се засили още повече. Идваше право към лагера. И сега вече можеше да види, че това бе голям вертолет „Блекхоук“, чиито витла разкъсваха нощното небе, ходовите му светлини премигнаха, а големият прожектор метеше земята, докато най-сетне не го фиксира с ослепителния си лъч.

Макфарлън се хвърли в праха зад един бодлив храст и остана да лежи там, изложен на силната светлина. Бръкна в ботуша си и извади малък пистолет. Около него се изви прах, очите му запариха, а пустинните храсти се завъртяха лудешки. Вертолетът забави ход, зависна и се спусна върху открит терен до лагера, а струята от двигателите му разпръсна рой искри от огъня. След като машината се установи, върху покрива й светна ярка лампа, която окъпа района с още по-ослепителна светлина. Шумът от витлата стихна – работеха на малки обороти. Макфарлън зачака; изтри праха от лицето си без да откъсва очи от входния люк на вертолета, със зареден пистолет. Скоро вратата се отвори и навън излезе едър и солиден мъжага. Беше самичък.

Макфарлън надникна иззад храста. Мъжът беше с бермуди в цвят каки и памучна риза, а върху масивната си бръсната глава бе нахлупил шапка „Тили“. В единия от прекалено големите джобове на бермудите му се полюляваше нещо тежко. Мъжът закричи към Макфарлън.

Макфарлън бавно се надигна, като остави храсталака между себе си и хеликоптера, и насочи пистолета към гърдите на мъжа. Ала това изглежда не направи впечатление на непознатия. Макар че беше в сянка и само силуетът му се очертаваше от светлините на вертолета, на Макфарлън му се стори, че видя как зъбите му проблясват в усмивка. Спря се на пет крачки разстояние. Трябва да бе висок най-малко метър и деветдесет и пет – Макфарлън не бе сигурен дали бе срещал някога толкова

висок мъж.

– Трудно може да те открие човек – рече мъжът.

Макфарлън долови в ниския, резониращ глас носовите нотки на акцента от Източното крайбрежие на Щатите.

– Кой, по дяволите, си ти? – отвърна с въпрос, без да сваля насочения пистолет.

– Запознанствата са далеч по-приятни, когато оръжията са прибрани.

– Тогава извади пишеца от джоба си и го хвърли на земята – рече Макфарлън.

Мъжът се засмя и извади онова, което издуваше джоба му: не беше пистолет, а малък термос.

– Нещо, с което да пропъдим студа – рече той и го вдигна. – Искаш ли да пийнеш с мен?

Макфарлън хвърли око към вертолета, ала единственият друг човек на борда му бе пилотът.

– Отне ми цял месец да спечеля доверието им – рече тихо той, – а ти ги разпиля на майната им. Искам да знам кой си и защо си тук. И да но да е за добро.

– Боя се, че не е за добро. Твоят съдружник Нестор Масънкей е мъртъв.

Макфарлън сякаш изведнъж се вцепени. Ръката, с която държеше пистолета, бавно се отпусна.

– Мъртъв ли?

Мъжът кимна.

– Как е станало?

– Правил е онова, което и ти правиш. Всъщност не знаем как точно е станало. – Той посочи с ръка. – Да се преместим до огъня, а? Не очаквах нощите в Калахари да са тъй хапливо студени.

Макфарлън тръгна към огъня, отпуснал пистолета до бедрото си; в съзнанието му бушуваха противоречиви чувства. Забеляза разсеяно, че струята на вертолета бе издухала картата му и бе разкрила желязната бучка.

– И така, каква е връзката ти с Нестор? – попита той.

Мъжът не отговори веднага. Вместо това той се огледа наоколо – видя дузината металотърсачи, захвърлени от бягащите бушмени, златните монети в пясъка. Наведе се и вдигна парченцето желязо, претегли го на ръка и го вдигна пред лицето си. След това отново погледна Макфарлън.

– Значи отново търсиш метеорита Окаванго?

Макфарлън не отвърна нищо, но стисна по-здраво pistolета.

– Познавал си Масънкей по-добре от всекиго другото. Необходима ми е помощта ти да завършим проекта му.

– И какъв точно е бил този проект? – попита Макфарлън.

– Боя се, че казах всичко, което мога да кажа за него.

– А аз се боя, че чух всичко, което исках да чуя. Единственият човек, комуто ще помогна оттук нататък, съм самият аз.

– И аз тъй подочух.

Макфарлън пристъпи бързо напред, ядът му отново кипна. Мъжът вдигна ръка в знак на примирие.

– Най-малкото, което можеш да сториш, е да ме изслушаш.

– Не съм чул още дори името ти и, честно казано, не ми се и иска. Благодаря, че ми донесе лошата новина. А сега защо не се върнеш във вертолета си и не вървиш по дяволите?

– Извинявай, че не се представих. Аз съм Палмър Лойд.

Макфарлън се засмя:

– Да бе, аз пък съм Бил Гейтс.

Но едрият мъж не се смееше, а само се усмихваше. Макфарлън се взря по-добре в лицето му, всъщност правеше това за първи път.

– Господи – рече шепнешком.

– Може би си чул, че строя нов музей.

Макфарлън поклати глава.

– Нестор за теб ли работеше?

– Не. Но дейността му наскоро привлече вниманието ми и бих желал да довърша започнатото от него.

– Видж какво – каза Макфарлън и мушна pistolета в пояса си. – Това не ме интересува. Нестор Масънкей и аз се разделихме преди много време. Но убеден съм, че всичко това ти е известно.

– Хайде да поговорим за това на чаша пунш? – И без да изчака отговор той се настани край огъня – като бял човек, седна направо в праха – разви капачката на термоса и наля чаша с димящото питие. Предложи я на Макфарлън, който поклати нетърпеливо глава.

– Значи обичаш да търсиш метеорити? – попита Лойд.

– Има си и добрите страни.

– И наистина смяташ, че ще откриеш Окаванго?

– Да. Поне така смятах, докато не се появи ти от небето. – Макфарлън клекна до него. – Бих се радвал да си побъбря с теб. Но с всяка минута, която прекарваш тук с този бръмчащ вертолет, бушмените се

отдалечават все повече и повече. Затова ще го кажа отново: не се интересувам от предложение за работа. Не и в твоя музей, не и в *който и да е* музей. – Поколеба се. – Освен това няма да можеш да ми платиш онова, което ще заработя с Окаванго.

– И колко ще е това? – попита Лойд и сръбна от чашата.

– Четвърт милион. Най-малко.

Лойд кимна.

– При положение, че го намериш. А като извадим от сумата онова, което дължиш на маса народ след провала с Торнарсук, предполагам най-много да излезеш на нулата.

Макфарлън се засмя дрезгаво.

– Всеки има право на една грешка. Ще спечеля достатъчно, за да мога да започна търсенето на следващия камък. Съществуват доста метеорити. А и във всеки случай това търсене е далеч по-печелившо от заплатата на музеен уредник.

– Не става дума за уредничество.

– Тогава за какво говорим?

– Сигурен съм, че би могъл да отгатнеш доста точно. Не мога да се впускам в подробности, докато не се уверя, че си се качил на борда. – Отпи от пунша си. – Направи го заради стария си партньор.

– Старият ми бивш партньор.

Лойд въздъхна.

– Прав си. Знам всичко за теб и за Масънкей. Вината за това, че изгуби метеорита Торнарсук по такъв начин не е изцяло твоя. Ако трябва да бъде обвиняван някой, то това са бюрократите от Нюйоркския музей за естествена история.

– Защо не се откажеш? Това не ме интересува.

– Нека ти кажа нещичко за заплащането. Като премия при подписването на договора ще платя онзи четвърт милион, който дължиш, и така ще те освободя от увисналите на врата ти кредитори. Ако проектът успее, ще получиш още четвърт милион. Ако не успее, поне ще започнеш отново без дългове. И в двата случая можеш да започнеш работа в моя музей като директор на отдела за планетарни науки – ако желаш. Ще ти обзаведа великолепна лаборатория. Ще имаш секретарка, помощници в лабораторията, шестцифрена годишна заплата – и всичко останало.

Макфарлън отново се разсмя.

– Красота. И тъй, колко време ще продължи този проект?

– Шест месеца. Най-много.

Смехът на Макфарлън секна.

– Половин милион долара за шест месеца работа?

– Ако успеем.

– Къде е уловката?

– Няма уловка.

– И защо точно аз?

– Защото си познавал Масънкей: дяволиите му, начина му на работа, мисленето му. Около онова, което е правел, витае голяма загадка и ти си човекът, който може да я различи. А освен това си един от най-добрите търсачи на метеорити в света. Притежаваш интуиция за тях. Някои твърдят, че си в състояние да ги *подушваш*.

– Не съм единственият.

Похвалата подразни Макфарлън: имаше привкуса на манипулиране.

В отговор Лойд протегна ръка с шръкнало напред кокалче на безименния му пръст. Когато се обърна към Макфарлън, на пръстена му просветна благородният метал.

– Съжалявам – отвърна Макфарлън. – Но целувам само пръстена на папата.

Лойд се разсмя.

– Погледни камъка – рече той.

Като се вгледа по-внимателно, Макфарлън забеляза, че пръстенът на Лойд се състоеше от скъпоценен камък с млечен цвят, вграден в тежко платинено легло. Разпозна го веднага.

– Хубав камък. Но би могъл да го купиш и на някоя разпродажба.

– Не ще и дума. В крайна сметка ти и Масънкей бяхте хората, които измъкнаха онези атакамски тектити от Чили.

– Точно така. И в резултат все още съм в списъка на най-търсените пръстъници в онези части на света.

– Ще ти предложим съответната защита.

– Значи става дума за Чили, така ли? Е, добре познавам как изглеждат затворите им отвътре. Съжалявам.

Лойд не отговори веднага. Вдигна една пръчка, събра разпръснатите въглени и след това хвърли пръчката върху тях. Огънят изпука и разсея мрака. Върху всеки друг тази шапка „Тили“ би изглеждала малко глуповато, ала Лойд успяваше някакси да я носи без да става смешен.

– Ако знаеше какво планираме, д-р Макфарлън, щеше да се съгласиш да се заемеш и безплатно. Предлагам ти научната премия на века.

Макфарлън се изсмя и поклати глава.

– Аз приключих с науката. Времето, прекарано в прашните лаборатории и с музейните бюрократи, ми стига за цял живот.

Лойд въздъхна и се изправи.

– Е, изглежда съм си изгубил времето. Предполагам, че ще трябва да се обърнем към втория човек в списъка ни.

Макфарлън наостри уши.

– И кой ще е той?

– Хюго Брайтлинг с радост ще се заеме с това.

– Брайтлинг ли? Той не би намерил метеорит, дори ако го халоса по задника.

– Той откри метеорита Туле – отвърна Лойд и изтупа праха от бермудите си. Изглежда косо Макфарлън и додаде: – Който е по-голям от всички, намерени от теб.

– Но това е *всичко*, което е открил. И то благодарение единствено на късмета.

– Истината е, че за този проект ще се нуждая от късмет.

Лойд завинти капачката на термоса и го хвърли в праха в краката на Макфарлън.

– Ето, направи си празненство. А аз трябва да вървя.

Той закричи към вертолета. Докато Макфарлън гледеше подире му, двигателят изрева и витлата се завъртяха по-бързо, заплусяха във въздуха и вдигнаха причудливи вихрушки прах, които се въртяха безразборно из цялата околност. Изведнъж му хрумна, че ако вертолетът отлети, той може би никога няма да узнае как бе загинал Масънкей, нито пък с какво се бе занимавал. Заинтригуван бе, въпреки усилията си да се сдържа. Огледа се набързо: видя разпръснатите очукани металотърсачи; жалкият малък лагер; ландшафтът отвъд – безрадостен, изгорен от слънцето.

Лойд се спря пред входния люк на вертолета.

– Направи го тогава един милион – извика Макфарлън към широкия гръб на мъжа.

Внимателно, сякаш да не събори шапката си, Лойд наведе глава и започна да се качва във вертолета.

– Последно – седемстотин и петдесет хиляди!

Последва нова пауза. След това Палмър Лойд бавно се обърна и лицето му разцъфна в широка усмивка.

5.
Долината на река Хъдсън
3 юни, 10:45

Палмър Лойд обичаше множество редки и ценни неща, но едно от най-любимите му беше картината на Томас Коул „Слънчева утрин край река Хъдсън“. Като студент-стипендиант в Бостън, той често ходеше в Музея за изящни изкуства, прекосяваше галериите със сведен поглед, за да не се притъпи зрението му преди да е застанал пред разкошната картина.

Лойд обичаше да притежава нещата, които харесва, ала картината на Томас Коул не можеше да бъде придобита на никаква цена. Вместо нея купи следващата по красота гледка. И в онази слънчева утрин той седеше в офиса си в горната долина на Хъдсън и гледаше през прозореца, който рамкираше точно изобразената в произведението на Коул картина. Много красива тънка ивица светлина очертаваше далечния хоризонт; полята, прозиращи през вдигащата се мъгла, бяха изящно свежи и зелени. Планинският скат на предния план блещукаше, очертан от изгряващото слънце. Малко неща се бяха изменили в долината Клоув, от както Коул бе нарисувал пейзажа си през 1827-а година и Лойд, посредством покупката на големи терени земя, се бе погрижил нищо повече да не се променя.

Той се завъртя със стола и се взря над писалището си от кленово дърво през прозореца, който гледаше в противоположна посока. Там склонът на хълма се спускаше надолу в блестяща мозайка от стомана и стъкло. Сплел ръце зад врата си, Лойд огледа със задоволство мястото, което кипеше от разнообразна дейност. Екипи от работници се тълпяха и изпълваха със съдържание визията му – *неговата визия* – която нямаше равна в света.

– Чудо, плод на уникален план – прошепна той под мустак.

В средата на цялото това оживление трептеше масивен, зелен на утринното слънце купол: уголемен модел на лондонския Кристъл палас – първата конструкция в света, изпълнена изцяло от стъкло. При завършването ѝ през 1851-а година, дворецът е бил най-красивата сграда, проектирана дотогава, ала по време на Втората световна война била унищожена, защото блестящите ѝ повърхности служели за ориентир на

нацистките бомбардировачи.

Отвъд извисилия се купол Лойд можеше да види как монтират първите блокове на пирамидата на Хефрет II – малка пирамида от Старото царство. Усмихна се малко тъжно при спомена за първото си пътуване до Египет и за византийските си номера при взаимоотношенията му с правителствените чиновници: врявата, характерна за Кийстоунските полицаи, вдигната за куфарчето, пълно със злато, което никой не можеше да вдигне, както и всички останали подробности на отегчителната мелодрама. Тази пирамида му струва повече, отколкото би желал да похарчи: е, нямаше много общо с Хеопсовата, но въпреки това бе доста впечатляваща.

Мислите за пирамидата му напомниха какъв вой предизвика покупката му в археологичния свят, затова хвърли поглед към вестникарските статии и кориците на списанията, поставени в рамки на близката стена. „Къде изчезнаха всичките тези произведения на изкуството?“ – питаше една от статиите, придружена от гротескова карикатура на Лойд, изографисан с шавливи очички и нахлупена шапка, скрил миниатюрна пирамида под тъмното си наметало. Погледна другите заглавия: „Хитлер на колекционерството“ гласеше едно; а до него бяха всички останали, които заклеяваха последната му покупка: „Оспорваните кости: палеонтолозите са възмутени от продажбата“. И корицата на „Нюзуик“: „Какво бихте направили с трийсет милиарда? Отговор: купувате света.“ Цялата стена бе покрита с такива изрезки, пискливи изрази на отрицателите, на самозваните пазители на културния морал. Лойд намираше всичко това за безкраен източник на забавление.

От плоското пултче, вградено в писалището му, се чу приятен камбанен звук, последван от гласа на секретаря му:

– Мистър Глин е дошъл за среща с вас, сър.

– Поканете го.

Лойд не си направи труда да прикрие възбудата в тона си. Не се познаваше с Ели Глин, а и се оказа учудващо трудно да го накара да му се яви лично.

Взря се внимателно в мъжа, който влезе в кабинета му без куфарче в ръка, с безизразно, загоряло от слънцето лице. В продължение на дългата си и плодотворна кариера в бизнеса Лойд бе разбрал, че първоначалното впечатление, ако бъде внимателно преценено, бе изключително разкриващо. Погледът му попи късо подстриганата кестенява коса, квадратната челюст, тънките устни. Преди всичко този мъж изглеждаше неразгадаем като Сфинкса. У него нямаше нищо забележително, нищо,

което да издава същността му. Дори сивите му очи бяха като забулени, предпазливи, неподвижни. Всичко у него изглеждаше обикновено: обичаен ръст, обичайно телосложение, приятен външен вид, без да е хубавец, добре облечен, но не и конте. Единственото необичайно нещо у него, помисли си Лойд, бе как се движеше. Обувките му не издаваха никакъв шум, дрехите му не шумоляха, крайниците му се движеха леко и лесно в пространството. Плъзгаше се в стаята като елен през гора.

И, разбира се, в справката за него нямаше нищо необикновено.

– Мистър Глин – каза Лойд, пристъпи към него и се ръкува. – Благодаря ви, че дойдохте.

Глин кимна мълчаливо, раздруса подадената му ръка нито прекалено дълго, нито прекалено късо, стисна я нито прекалено отпуснато, нито в трошация кости мачо-стил. Лойд се почувства леко обезпокоен: изпитваше затруднение да си състави онова безценно първо впечатление. Разтвори широко ръка към прозореца, в който се виждаха разпръснатите, наполовина довършени строежи.

– Е, какво мислите за моя музей?

– Голям е – отвърна Глин без да се усмихне.

Лойд се разсмя.

– Това е „Гети“¹ на музеите за естествена история. Или скоро ще стане – с трикратно по-голямо дарение.

– Интересно е, че сте решили да го разположите тук, на сто мили от града.

– Малко високомерно, не намирате ли? Всъщност правя услуга на Нюйоркския музей за естествена история. Ако бяхме построили това нещо там, щяхме да ги изритаме от бизнеса до един месец. Но тъй като разполагаме с най-голямото и с най-доброто от всичко, те и без друго ще се ограничат да приемат единствено пристигнали на екскурзия ученически групи. – Лойд пак се изсмя. – Хайде, Сам Макфарлън ни очаква. Пътъом ще ви покажа всичко.

– Сам Макфарлън ли?

– Той е моят експерт по метеоритите. Е, бих рекъл, че засега е наполовина мой, но работя по въпроса. Все още е твърде рано.

Лойд хвана Глин под лакътя – материята на добре скроения, но безличен костюм бе по-добра, отколкото бе очаквал – и го поведе обратно към входа на кабинета си, после – надолу по извита кръгла рампа от

1. „Гети“ – става дума за Музея на изкуствата, основан от американския милиардер Пол Гети, който е дарил за него събираната си дълги години лична колекция. – Б.пр.

гранит и полиран мрамор, по дълъг и широк коридор към копието на Кристъл палас. Тук шумът бе далеч по-голям, екоът на стъпките им се прекъсваше от викове, от постоянния ритъм на пневматичните чукове и неравномерния вой на дрелките.

С почти неприкрит ентузиазъм Лойд посочи едно от местата, покрай които минаваха.

– Това там е Диамантената зала – рече той и махна с ръка към голямо подземно пространство, обвито във виолетов ореол. – Открихме, че на хълма са били правени стари разкопки, тъй че прокарахме тунели навътре, за да изложим експонатите в напълно естествена среда. Това е единствената зала, посветена изключително на диамантите. Ала след като се сдобихме с трите най-големи екземпляра в света, това ни се стори подходящо. Сигурно сте чули как откъгнахме „Синия мандарин“ от „Де Беерс“² току под носа на японците?

Той се засмя злобно, като си спомни за това.

– Чета вестници – отвърна сухо Глин.

– А тази зала – продължи Лойд, който ставаше все по-оживен, – ще приеме Галерията на изчезналия живот. Странстващият гълъб, птицата додо от Галапагоските острови, дори и мамут, изкопан от сибирските ледове, все още напълно замразен. Открили са стрити лютичета в устата му – останки от последното му ядене.

– Четох и за мамута – рече Глин. – Май имаше някакви престрелки в Сибир подир тази придобивка?

Въпреки остротата на въпроса му, тонът на Глин бе благ, без всякакъв намек на порицание, затова Лойд изобщо не се забави с отговора.

– Ще се учудите, мистър Глин, колко бързо страните се отказват от тъй нареченото си културно наследство, когато се намесят големи суми пари. Ето, ще ви покажа какво имам предвид.

Той насочи госта си с ръка напред, минаха под недовършена арка, покрай която се въртяха двамина работници с предпазни каски, а оттам влязоха в дълга загъmnена зала. Лойд запали осветлението, след това се обърна ухилен.

Пред тях се простираше подобна на кал, но втвърдена повърхност. По нея се виждаха два чифта малки следи. Сякаш някой бе минал преди циментът на пода да се е втвърдил.

– Отпечатъците Летоли – рече почтително Лойд.

2. „Де Беерс“ – южноафриканска компания, най-големият производител и търговец на диаманти в света. – Б.пр.

Глин не отвърна нищо.

– Най-старите отпечатъци от хуманоиди, открити досега. Помислете си само: нашите двукраки предци са ги оставили преди три и половина милиона години, докато са пресичали влажна вулканична пепел. Те са уникални. Преди да бъдат открити, никой не е подозирал, че австралопитектът е вървял изправен. Това са най-ранните доказателства за зората на човечеството, мистър Глин.

– Институтът „Гети“ за запазване на останките сигурно би се заинтересувал от тази придобивка – рече Глин.

Лойд се вгледа по-внимателно в спътника си. Беше изключително трудно да проникне в него.

– Виждам, че сте си свършили домашната работа. Хората от „Гети“ искаха да оставят отпечатъците заровени на място. Но колко дълго мислите, че биха могли да просъществуват така, като се има предвид състоянието, в което се намира Танзания? – Поклати глава. – От „Гети“ платиха един милион да ги зароят отново. Аз платих *двайсет* милиона, за да ги докарам тук, където от тях могат да се възползват изследователите и безброй посетители.

Глин огледа строежите.

– Като стана дума за изследователи, къде са учените? Виждам доста работници, но твърде малко учени.

Лойд махна с ръка.

– Наемам ги, когато имам нужда от тях. В повечето случаи знам какво искам да купя. Но когато му дойде времето, ще наема най-добрите. Ще организирам екип, който да обиколи всички музейни настоятелства в страната и най-добрите просто ще спринтират насам. Това ще е равносилно на похода на генерал Шърман към морето. Нюйоркският музей даже няма да се усети какво го е връхлетяло изневиделица.

И вече с по-бърза крачка Лойд поведе госта си към плетеница от коридори, които навлизаха по-дълбоко в Кристъл палас. Не след дълго спряха пред врата с табела „Зала за конференции А“. Пред вратата се мотаеше Сам Макфарлън, чийто вид издаваше стопроцентовия авантюрист: строен и жилав, с избелели от слънцето сини очи. Сламенорусата му коса хвърляше напред лек перчем, сякаш носените с години шапки с тежка периферия, го бяха оформили за постоянно. Само като погледна, Лойд разбра защо този човек не се бе отдал на научните занимания. Под флуоресцентните лампи в бозавите на цвят лаборатории той би изглеждал толкова неуместно, колкото и бушмените Сан, с които бе само допреди онзи ден. Лойд забеляза със задоволство, че Макфарлън

изглеждаше уморен. Не ще и съмнение, че през последните два дни бе спал съвсем малко.

Лойд бръкна в джоба си, извади ключ и отвори вратата. Хвърли поглед на Глин да види как ще възприеме гледката. Пространството отвъд залата винаги шокираше дошлите за първи път. Трите ѝ стени бяха от тъмни огледални стъкла и гледаха към парадния вход на музея: огромно осмоъгълно пространство, засега празно, в самия център на Кристъл палас. Ала Глин си остана с непроницаемо, както винаги, изражение.

Месеци наред Лойд бе мислил трескаво какъв експонат да заеме извисеното осмоъгълно пространство долу – до търга в „Кристис.“ Вкопчените в схватка динозаври, бе решил той, ще се превърнат в чудесен централен експонат. Човек можеше да усети отчаяната агония на последната им битка и по изкривените им кости.

След това погледът му спря върху масата, изпълнена с карти, компютърни разпечатки и въздушни снимки. Когато *това* се случи, Лойд съвсем забрави за динозаврите. То щеше да бъде перлата в короната на Музея на Лойд. Да постави *онова нещо* в средата на Кристъл палас щеше да бъде мигът на най-голяма гордост в живота му.

– Мога ли да ви представя доктор Сам Макфарлън – рече Лойд, извърна се от масата и погледна Глин.

Макфарлън се ръкува с Глин.

– Допреди седмица Сам бродеше из пустинята Калахари и търсеше метеорита Окаванго. Твърде незначителна задача за неговия талант. Надавам се ще се съгласите, че сме намерили нещо далеч по-интересно за него.

Той посочи с ръка Глин.

– Сам, това е мистър Ели Глин, президент на „Ефективни инженерни решения, инк.“ Не се оставяй това скучновато име да те подведе. Мистър Глин се е специализирал в такива неща, като например изваждането на потънали нацистки подводници, пълни със злато, с разследване на причините за взривяването на космическите совалки – все уникални инженерни проблеми и анализиране на големи провали.

– Интересна работа – отбеляза Макфарлън.

Лойд кимна.

– Обикновено обаче ЕИР излиза на сцената след събитието. След като нещата са се *прецакали*. – Вулгарната думичка, произнесена бавно и отчетливо, увисна във въздуха. – Аз обаче я наемам да ми помогне, за да съм сигурен, че точно тази определена задача *няма* да се прецака. И

тази задача, господа, ни е събрала днес заедно тук.

Той посочи към заседателната маса.

– Сам, бих искал да разкажеш на мистър Глин какво си открил, след като прегледа данните през последните няколко дни.

– Веднага ли? – попита Макфарлън.

Чувстваше се необичайно нервен.

– А кога?

Макфарлън хвърли поглед към масата, поколеба се за миг, после заговори:

– Това, с което разполагаме тук, са геофизични данни за необичаен обект на един от островите от архипелага Хорн в Чили.

Глин му кимна окуражително.

– Мистър Лойд ме помоли да ги анализирам. Отпървом данните изглеждаха... невероятни. Досуц както тази томографска разпечатка.

Той я взе, погледна я и я пусна отново на масата. Погледът му пробяга по другите бумажки, а гласът му пресекна.

Лойд се прокашля. Сам все още бе твърде потресен от всичко това: щеше да му бъде необходима помощ. Обърна се към Глин:

– Може би ще е най-добре аз да ви информирам, за да ускорим нещата. Един от нашите съгледвачи попаднал на търговец на електронна техника в Пунта Аренас, Чили. Опитвал се да продаде ръждясал електромагнитен томографски сонар. Това е изследователски уред, използван в минното инженерство, произведен тук, в Щатите, от „Де Уитър индъстриз.“ Бил открит заедно с торба камъни и някакви книжа, близо до тленните останки на някакъв изследовател на отдалечен и безлюден остров близо до нос Хорн. Следвайки импулса си, моят съгледвач купил всичко това. Когато разгледал по-внимателно книжата – онези, които могъл да разчете – той открил, че принадлежат на мъж на име Нестор Масънкей.

Погледът на Лойд се плъзна към заседателната маса.

– Преди да намери смъртта си на острова, Масънкей бе планетарен геолог. По-точно казано – търсач на метеорити. И допреди около две години – партньор на Сам Макфарлън.

Видя как раменете на Макфарлън сякаш се вдървиха.

– Когато нашият съгледвач разбрал това, изпрати всичко тук за анализ. Във флопидисковото устройство на томографския сонар имаше заседнала дискета. Един от нашите техници успя да извлече данните от нея. Неколцина от хората ми ги анализираха, но те се оказаха твърде голяма хапка за тях, та да могат да ги осмислят напълно. Ето защо наехме

Сам.

Макфарлън отгърна първата страница и мина на втората, после пак се върна на първата.

– Отначало си помислих, че Нестор е забравил да калибрира машината си. Но после видях и останалите данни.

Той пусна разпечатката, след това избута двата омачкани листа настрани с бавно, почти благоговейно движение. Започна да рови из пръснатите книжа и извади друг лист.

– Не изпратихме експедиция на място – продължи Лойд, отново обръщайки се към Глин, – защото последното нещо, което бихме искали, е да привлечем ненужно внимание. Но поръчахме прелитане над острова. И върху този лист, който Сам сега държи, са данните, получени от спътника LOG II – нискоорбиталният сателит за геоложки изследвания.

Макфарлън внимателно остави листа с данните.

– Беше ми много трудно да повярвам на всичко това – рече най-накрая той. – Четох ги десетки пъти. Но няма начин да ги отхвърля. А те означават само едно нещо.

– И то е?

Тонът на Глин бе спокоен, окуражаваш, но без да съдържа и следа от любопитство.

– Мисля, че знам какво е търсел Нестор.

Лойд изчака. Знаеше какво щеше да каже Макфарлън. Но искаше да го чуе отново.

– Това е най-големият метеорит на света.

Лойд разцъфна в усмивка.

– Кажете ми мистър Глин колко голям, Сам.

Макфарлън се прокашля.

– Най-големият метеорит, открит досега на земята, е Анигито, и се намира в Нюйоркския музей. Тежи шейсет и един тона. А този тежи четири хиляди тона. И това е абсолютният минимум.

– Благодаря ти – рече Лойд, тялото му се тресеше от радост, а лице то му сияеше в усмивка.

После той се обърна и погледна отново Глин. Изражението му не се бе променило.

Последва дълго мълчание, след което Лойд заговори отново с нисък и продрезгавял от емоциите глас:

– Искам този метеорит. Вашата работа, мистър Глин, е да направите така, че да го получа.

6.
Ню Йорк сити
4 юни, 11:45

Лендровърът се носеше по Уест стрийт, изображенията на хлътналите пирсове по река Хъдсън проблясваха по стъклата му, а небето над Джърси сити на обедното слънце бе с цвят на убита сепия. Макфарлън натисна силно спирачките, след това зави, за да избегне удара с едно такси, което пресичаше трите платна, за да не пропусне клиент. Но тези му движения бяха спокойни и машинални. Мислите му бродеха твърде далеч.

Спомняше си онзи следобед, когато падна метеоритът Сарагоса. Тъкмо бе завършил гимназия, нямаше работа, нито планове за такава, и бродеше из Мексиканската пустиня, мушнал томче на Карлос Кастанеда в задния си джоб. Слънцето бе вече ниско и той се канеше да потърси място, където да опъне спалната си постелка. Изведнъж ландшафтът около него се освети ярко, сякаш слънцето бе изскочило иззад надвиснали облаци. Ала облаци нямаше, небето бе напълно ясно. Той застина на място. Върху пясъчния терен пред него се появи втора негова сянка: отначало издължена и неясна, тя бързо се скъсяваше. Долови нещо като песен. А след това се чу силна експлозия. Падна на земята, помисли си, че имаше земетресение, ядрен взрив или че е дошъл Армагедон³. Чу се трополенето на дъжда. Само че не беше дъжд: бяха хиляди малки камъчета, които валяха около него. Взе едно от тях: малко сиво камъче, покрито с черна корица. Все още съдържащо в себе си дълбокия мраз на далечния космос, въпреки огненото си спускане през атмосферата.

И докато гледаше това парченце, дошло от космоса, той изведнъж проумя какво би искал да прави през останалия си живот.

Ала това бе преди много години. Сега се опитваше да мисли колко то е възможно по-малко за онези дни на идеализъм. Погледът му се отклони към заключеното куфарче на седалката до него, в което бе

3. Армагедон – „И събраха ги на мястото, което по еврейски се нарича Армагедон... и градовете на народите паднаха...“ (Библия, Откровението на Йоан, 16:16–19). Според предсказанието Армагедон е мястото, където силите на злото ще предприемат последната си битка срещу Бог. В по-съвременно тълкуване Армагедон е бойното поле между доброто и злото в деня преди Страшния съд, където ще се състои последната и най-разрушителна битка. – Б.пр.

опърпаният дневник на Нестор Масънкей. Опита се да мисли по-малко и за него.

Светофарът светна зелено и той зави в тясна еднопосочна улица. Това бе месарският район, свит в най-далечния ъгъл на Уест Вилидж. Вратите на стари складове зееха широко отворени и яки мъжаги внасяха и изнасяха от камионите разфасовано месо. В далечния край на улицата, сякаш за да се възползват от близостта си до това място, имаше няколко ресторанта с имена като „Горещо прасе“ и „Задният двор на чичо Били.“ Гледката бе пълен контраст на изваяната от хром и стъкло главна квартира на „Лойдс холдингс“ на Парк авеню, откъдето идваше. „Чудесно място за седалище на корпорация – помисли си Макфарлън, – особено ако се заминава с фючърси на свински шкембета.“ Два пъти провери адреса, записан на листчето върху таблото.

Намали, след това бавно паркира лендроувъра в дъното, до един склад. Изгаси двигателя, излезе на влажния, пропит с миризма на месо въздух, и се огледа. На половин пресечка по-нататък бе спрял боклукчийски камион, който преживяше тежко товара си. Дори и от разстояние го лъхна мирисът на зеления бълвоч, който се стичаше по задната му броня. Това бе вонята, уникална за боклукчийските камиони в Ню Йорк; който я е подушил веднъж, никога повече не я забравя.

Пое дълбоко дъх. Срещата още не бе започнала, а се усещаше вече напрегнат, съпротивителните му сили нарастваха. Чудеше се какво бе разказал Лойд за него и за Масънкей на Глин. Нямахме всъщност голямо значение – онова, което не знаеха, щяха да го научат твърде скоро. Ключките се носеха по-бързо и от нашествениците, които търсеше по земята.

Издърпа тежкото куфарче от задната седалка, след това затвори и заключи вратата на лендроувъра. Пред него се издигаше нечистата фасада от началото на века, масивна сграда, която заемаше почти цялото разстояние между двете пресечки. Погледът му пробяга по десетината етажа и се спря върху табелата с надпис „Прайс и Прайс, разфасовка на свинско, инк.“ Боята бе изличена от времето. Макар прозорците на долните етажи да бяха зазидани, той видя новата метална дограма и остъкляване на по-горните.

Единственият вход изглежда бе товарният портал. Той натисна звънеца встрани от него и зачака. След няколко секунди се чу тихо изщракване и вратите се отвориха, безшумно движейки се на смазаните си лагери.

Озова се в слабо осветен коридор, който свършваше пред други метални врати, много по-нови, обрамчени с клавиатури за кодове за

достъп и сканиращо устройство. Като приближи, вратите се отвориха и през тях пристъпи с атлетична пружинираща стъпка дребен, мургав и набит мъж с анцуг с надпис на Масачузетския технологичен институт. Имаше къса, къдрава, посребрена на слепоочията коса. Очите му бяха тъмни и умни, а самият той излъчваше сърдечност, която не бе никак характерна за бизнесменския дух.

– Доктор Макфарлън? – попита мъжа с дружелюбно изръмжаване и протегна ръка. – Аз съм Мануел Гарса, строителен инженер в ЕИР.

Хватката му бе удивително лека.

– Това ли е седалището на корпорацията? – попита Макфарлън с неодобрителна усмивка.

– Предпочитаме да бъдем анонимни.

– Е, поне не ви се налага да ходите надалеко, ако ви се дояде бифтек.

Гарса се засмя мрачно.

– Не и ако човек го обича алангле.

Макфарлън го последва през отворената врата. Озова се в пещеро-подобна зала, осветена ярко от халогенни лампи. Цели декари бяха заети от стоманени маси, подредени в дълги, равни редици. Върху тях бяха поставени множество етикирани предмети – купчини пясък, камъни, стопени реактивни двигатели, разкъсани парчета метал. В залата се суетяха техници в лабораторни престилки. Един мина покрай тях, понесъл с бели ръкавици парче асфалт тъй внимателно, сякаш носеше китайска ваза от времето на династията Мин.

Гарса проследи погледа на Макфарлън и после погледна часовника си.

– Разполагаме с няколко минути. Искате ли да ви разведем?

– Защо не? Винаги съм обичал да се ровя из вехтории.

Гарса си проправяше път, кимайки на колегите си. Спря се пред необичайно дълга маса, покрита с усукани черни парчета скали.

– Знаете ли какво представляват?

– Това е пахохо. Чудесни екземпляри. Нещо като вулканични бомби. Вие, момчета, да не строите и вулкан?

– Не – отвърна Гарсия. – Просто взривихме един.

Той кимна към един умален модел на вулканичен остров в далечния край на масата – изцяло завършен, с град, с каньони, с гори и планини. Бръкна под масата и натисна някакъв бутон. Чу се кратко виене, стенищ звук и вулканът започна да бълва лава, която започна да се стича по склоновете и да пълзи към умаленото градче.

– „Лавата“ е специално създадена за случая метилова целулоза.

– Това е далеч по-хубаво от влакчето от детството ми.

– Правителството на една страна от третия свят потърси помощта ни. Спящ вулкан бе изригнал на един от островите им. Езерото от лава се надигало в кратера и било на път да изригне и да се насочи право към този град с шейсетхилядно население. Нашата задача беше да спасим града.

– Странно, не съм чел нищо подобно в новините.

– Изобщо не беше странно. Правителството не искаше да евакуира града. Той е едно от офшорните данъчните райчета. Предимно – пари от наркотици.

– Може би е трябвало да го оставите да изгори – както Содом и Гомор.

– Ние сме инженерна фирма, не ни занимава моралният статус на клиента.

Макфарлън се разсмя, усетил леко облекчение.

– И тъй, как го спряхте?

– Блокирахме ей тези две долини със земни свличания. После пробихме дупка във вулкана с мощни експлозиви и насочихме струята на изригналата лава към другата страна на острова. Използвахме междувременно значителна част от невоенните запаси от семтекс⁴. Цялата лава се изля в морето и създаде почти хиляда акра нова територия, която нашият клиент би могъл да разработи. Това не можа да го компенсира изцяло за сметката, която му представихме. Но му помогна донякъде.

Гарса продължи нататък. Минаха покрай няколко маси, върху плотовете им стояха парчета от самолетен фюзелаж и стопена електроника.

– Самолетна катастрофа – обясни Гарса. – Бомба на терористи.

След което махна небрежно с ръка.

Когато стигнаха до дъното на залата, Гарса отвори малка бяла врата и поведе Макфарлън през няколко стерилно чисти коридори. Макфарлън можеше да чуе шума на пречистващите въздуха машини; подрънкването на ключове; почувства странния ритмичен шум под краката си.

След това Гарса отвори нова врата и Макфарлън се спря слисан. Пространството пред него бе обширно – високо поне колкото шестетажна сграда и над седемдесет метра дълго. Покрай стените на залата стърчеше истинска гора от високотехнологична екипировка: „батареи“

4. Пластичен експлозив, създаден в бивша Чехословакия, по американските стандарти – експлозив С-4. Любимо оръжие на всякакъв вид терористи, тъй като не се засича от контролните уреди на летища, пристанища, гари и пр. – Б.пр.

дигитални камери, кабели категория 5, обширни „зелени екрани“ за проектиране на визуалните ефекти. До една от стените бяха паркирани половин дузина открити лимузини линкълн от началото на шейсетте години – издължени, с тумбести страни. Във всяка от колите седяха по четири грижливо облечени манекена – по двама на предните, и по двама – на задните седалки.

Средата на огромното пространство бе заета от модел на градско кръстовище, изпълнен с най-големи подробности – включително до работещите светофари. От двете му страни се издигаха фасади на сгради с различна височина. Покрай асфалтовия път се виеше канавка, в която бе монтирана системата за теглене с винчове; единият край на проволката бе завързан за предната броня на друг линкълн, в който също бяха заели местата си четири манекена. Леко нагъната зелена ивица от изкуствени чимове обрамчваше пътя. Той свършваше при надлез, на който стоеше самият Ели Глин с мегафон в ръка.

Макфарлън пристъпи подир Гарса и се спря на тротоара в изкуствената сянка на някакви пластмасови храсти. Нещо в тази сцена му се виждаше странно познато.

Глин вдигна мегафона.

– Трийсет секунди – извика той.

– Синхронизирано със SMPTE и дигитално захранване – произнесе някакъв безпльтен глас. – Звук изключен.

Последва вихрушка от отговори:

– На таблото – зелено – обади се отново гласът.

– Всички да се отстранят – нареди Глин. – Включете задвижването и пускайте.

Сякаш навсякъде закипя трескава дейност. Чу се бръмчене и буксирната система тръгна напред, влачейки лимузината покрай канавката. Техниците стояха зад дигиталните камери и заснемаха целия процес.

Наблизо се чу лека експлозия, последвана от още две бързи изгърмявания. Макфарлън се наведе инстинктивно, тъй като разбра, че това бе пушечна стрелба. Никой не изглеждаше разтревожен и той погледна по посоката на шума. Изглежда бе дошъл иззад някакви храсти вдясно. Като се взря по-внимателно в тях, той забеляза две големи пушки, поставени на стоманени триножници. Прикладите им бяха отрязани, а към спусъците им бяха привързани корди.

Едва сега той разбра къде се намираше.

– Площад „Дийли“⁶⁵ – прошепна.

Гарса се усмихна.

Макфарлън пристъпи върху зелената ивица и се взря по-отблизо в пушките. След като проследи накъде сочеха дулата им, той забеляза, че десният манекен на задната седалка се бе килнал на една страна с разрошена глава.

Глин приближи колата отстрани, огледа манекените, сетне прошепна нещо на човека до себе си и му показа траекторията на куршумите. След което се обърна и тръгна към Макфарлън, а техниците се втурнаха напред, заснемаха и си записваха някакви данни.

– Добре дошли в *моя* музей, доктор Макфарлън – рече той и раздруса ръката му. – Бих ви бил благодарен, ако отстъпите от тревистото ни хълмче, обаче. В онази пушка има още няколко истински патрона. – Обърна се към Гарса: – Съвършено съвпадение. Разрешихме този случай. Няма нужда от повече опити.

– Значи току-що приключихте точно *този* проект? – попита Макфарлън.

Глин кимна.

– Наскоро се появиха нови доказателства, които се нуждаеха от допълнителен анализ.

– И какво открихте?

Глин го изгледа хладно.

– Може би ще го прочетете някой ден в „Ню Йорк таймс“, мистър Макфарлън. Но се съмнявам. Засега мога да ви кажа само, че изпитвам по-голямо уважение към теорията за заговор, отколкото преди месец.

– Много интересно. Но това сигурно струва маса пари. Кой ги плаща?

Последва многозначително мълчание.

– Какво общо има всичко това с инженеринга? – не се съдържа Макфарлън.

– Много. Всичко. ЕИР е пионер в науката за анализиране на провалите и половината ни дейност е в тази сфера. Да се разбере как точно нещата се провалят е много важен компонент в решаването на инженерните проблеми.

– *Но това...?* – Макфарлън кимна по посока на възстановката.

Глин се усмихна едва доловимо.

– Убийството на един президент е доста голям провал, не мислите ли? Да не говорим за извършеното през куп за грош разследване. Освен

5. Площад в град Далас, Тексас, където през 1963 г. бе убит президентът на САЩ Джон Кенеди. Очевидно става дума за възстановка на агентата. – Б.пр.

това нашата работа по анализирането на такива провали ни помага да поддържаме безупречното си инженерно реноме.

– Безупречно?

– Точно така. ЕИР никога не се е провалял. *Никога*. Това е нашата запазена марка. – Той даде знак на Гарса и закрачиха към вратата. – Не е достатъчно да се разбере *как* да направиш дадено нещо. Трябва да анализираш и всяка възможност за провал. Само тогава можеш да бъдеш сигурен в успеха. Ето защо никога не сме се проваляли. Не подписваме договор, преди да знаем, че ще успеем. И тогава гарантираме успеха. По нашите договори никога не е имало рекламации.

– Затова ли още не сте подписали договор с Музея на Лойд?

– Да. Именно по тази причина сте тук днес. – Глин извади тежък, красиво гравирани златен часовник от джобчето си, погледна колко е часът и го мушна обратно. След това завъртя рязко дръжката на вратата и пристъпи през прага. – Елате. Останалите ни чакат.

7.

Главна квартира на ЕИР

13:00

След кратко изкачване с товарен асансьор и лабиринт от бели коридори Макфарлън бе въведен в заседателна зала. С нисък таван, обзаведена аскетично, тя бе сякаш нарочно толкова скромна, колкото пък разточителна беше залата за конференции на Палмър Лойд. Нямаше прозорци, по стените не висяха гравюри – имаше само кръгла маса от някакво екзотично дърво и затъмнен екран в дъното на помещението.

Около масата седяха двама души, които се вторачиха изпитателно в него. По-близо бе тъмнокоса млада жена, облечена в работен комбинезон. Не можеше да се каже, че е красива, ала кафявите ѝ очи бяха живи, със златисти отблясъци. Те се спряха върху него някак язвително, от което той се почувства неудобно. Беше средна на ръст, стройна, без да блести с нещо особено, ако се изключи здравословния бронзов загар по бузите ѝ.

Мъжът до нея бе облечен в бяла лабораторна престилка. Беше слаб като вейка, с лош тен. Единият му клепач бе леко приспуснат, което му придаваше веселяшки вид, сякаш всеки миг щеше да намигне. Ала нищо друго у този мъж не говореше за веселие: изглеждаше сериозен, стегнат, напрегнат като струна. Играеше си с пиромолива си – въртеше го непрекъснато между пръстите си.

Глин кимна.

– Това е Юджийн Рошфор, инженеринговият мениджър. Специализира се в уникални инженерни проекти.

Рошфор прие комплимента със свиване на устните си, които за миг побеляха.

– А това е доктор Рейчъл Амира. Тя започна при нас като физик, ала твърде скоро след това започнахме да използваме рядката ѝ дарба на математичка. Ако имате проблем, тя ще ви състави уравнението му. Рейчъл, Джийн, моля запознайте се с доктор Сам Макфарлън. Ловец на метеорити.

Те кимнаха в отговор. Макфарлън усети погледите им, докато отваряше куфарчето си и раздаваше папките. Почувства как напрежението му се завръща.

Глин пое папката си.

– Бих искал първо да очертая проблема в общи линии, а след това да пристъпим към дискусия.

– Разбира се – рече Макфарлън и се настани на стола си.

Глин се огледа, сивите му очи бяха непроницаеми. След това измъкна снопче листа от джоба на самото си.

– Първо, малко обща информация. Целта е малък остров, известен като Исла Десоласион, в най-южната точка на Южна Америка, от архипелага на нос Хорн. Намира се в чилийски териториални води. Дълъг е около осем мили, широк – три мили.

Замлъкна за миг и отново огледа останалите.

– Нашият клиент Палмър Лойд настоява да се заемем с работата във възможно най-кратък срок. Безпокои се от евентуално съперничество от страна на други музеи. Това означава да се работи в условията на разгара на южноамериканската зима. На островите на нос Хорн температурите през юли варират от точката на замръзването до около трийсет и пет градуса под нулата. Нос Хорн е последната значителна земна маса в южните ширини извън самата Антарктида, намира се на около хиляда мили по-близо до Южния полюс, отколкото най-южната точка на Африка – нос Добра Надежда. През периода, в който се предвижда да работим, можем да очакваме пет часа дневна светлина.

– Исла Десоласион не е гостоприемно място. Гол, изложен на вятра, предимно вулканичен, с някои седиментни басейни от Терциария. Островът се разделя на две от голям глетчер, в северния му край има стар вулканичен кратер. Приливите варират от десет до единайсет метра и половина вертикален воден стълб, а приливно-отливните течения обвиват архипелага със скорост шест възела.

– Чудесни условия за пикник – промърмори Гарса.

– Най-близкото селище е на остров Наварино, в протока Бийгъл, на около четирийсет мили северно от архипелага Хорн. Там има чилийска военноморска база на име Пуерто Уилямс, около която са струпани бордеите на индианци местисо.

– Пуерто Уилямс ли? – попита Гарса. – Мислех си, че става дума за Чили.

– Целият район е картиран първоначално от англичаните. – Глин остави бележките си на масата. – Доктор Макфарлън, доколкото разбрах, вие сте били в Чили.

Макфарлън кимна.

– Какво можете да ни кажете за военния му флот?

– Очарователни момчета.

Последва кратко мълчание. Рошфор, инженерът, започна да почуква с молива си върху масата с раздразнен ритъм. Вратата се отвори и един келнер сервира сандвичи и кафе.

– Охраняват много ревниво крайбрежните си води – продължи Макфарлън, – особено на юг, покрай границата с Аржентина. Както навярно ви е известно, двете страни имат отдавнашен граничен спор.

– Можете ли да добавите нещо към онова, което казах за климата?

– Миналата есен прекарах известно време в Пунта Аренас. Виелиците, бурите с лапавица и мъглите са нещо обичайно. Да не говорим за улиуо.

– Улиуо? – повтори Рошфор с развълнуван, тъничък глас.

– В основни линии това са микрошквалове, които траят минута или две, но скоростта на вятъра може да надхвърли сто и петдесет мили в час.

– Има ли прилични котвени стоянки? – попита Гарса.

– Доколкото ми е известно, *няма* прилични котвени стоянки. Всъщност това, което знам, е че никъде в района на архипелага нос Хорн няма подходящо дъно за закотвяне.

– Ние обичаме предизвикателствата – каза Гарса.

Глин събра листите си, сгъна ги внимателно и ги прибра в джоба на самото си. Кой знае защо Макфарлън имаше чувството, че този човек вече знаеше отговорите на собствените си въпроси.

– Ясно е – рече Глин, – че проблемът е сложен, дори без да вземаме предвид метеорита. Но нека го обсъдим сега. Рейчъл, мисля, че имаш някои въпроси за тези данни?

– Имам *коментар* за тези данни.

Погледът на Амира се сведе към папката пред нея, после се вдигна към Макфарлън, леко развеселен. Държеше се с някакво превъзходство, което Макфарлън намери за досадно.

– Да? – попита той.

– Не вярвам и на думица от това.

– В какво точно не вярвате?

Тя махна с ръка към куфарчето му.

– Вие сте експерт по метеоритите, нали? Тогава сигурно знаете защо никой досега не е намирал метеорит, по-тежък от шейсет тона. Защото ако е с по-голяма маса, силата на удара му о земята ще го разтроши. Ако са над двеста тона, метеоритите се изпаряват при удара. Как би могло такова чудовище да е непокътнато?

– Не бих могъл да... – започна Макфарлън.

Ала Амира го прекъсна:

– Второто нещо е, че железните метеорити *ръждясват*. Достатъчни са само около пет хиляди години дори най-големият да се превърне в купчина люспи. Тъй че ако този метеорит някак е оцелял, защо е още там? Как бихте обяснили този геоложки доклад, в който се твърди, че е паднал преди трийсет милиона години, че е бил погребан в утайките, и едва сега се разкрил, поради ерозията?

Макфарлън се облегна назад и сам се усмихна. Тя зачака, вдигнала насмешливо вежди.

– Чели ли сте някога за Шерлок Холмс? – попита леко усмихнат Макфарлън.

Амира извъртя предизвикателно очи.

– Нали няма да ми цитирате онази изтъркана поговорка, че след като елиминирате невъзможното, онова, което остава, независимо колко невероятно изглежда, би трябвало да е истината?

Макфарлън я изгледа изненадан.

– Е, не е ли истина?

Амира се усмихна самодоволно от триумфа си, а Рошфор само поклати глава.

– Та така значи, доктор Макфарлън – продължи весело Амира, – това е вашият достоверен източник? Сър Артър Конан Дойл?

Макфарлън бавно въздъхна. Не му беше времето да прави сцени.

– Първоначалните данни са събрани от друг човек. Не мога да гарантирам за тях. Единственото, което мога да твърдя, е, че ако данните са верни, друго обяснение няма: това е метеорит.

Последва мълчание.

– Събрани от някой друг – рече Амира, строши поредния фъстък и метна ядката в уста. – Да не би това случайно да е доктор Масънкей?

– Да.

– Вие сте се познавали, доколкото знам.

– Бяхме партньори.

– Аха – кимна Амира, сякаш чуваше това за първи път. – И така, щом доктор Масънкей е събрал тези данни, вие до голяма степен им вярвате? Вие му имате *доверие*?

– Абсолютно.

– Питам се дали и той би казал същото за вас – каза Рошфор с характерния си отсечен тон.

Макфарлън извърна глава и изгледа инженера без да мигне.

– Да продължим – рече Глин.

Макфарлън се извърна от Рошфор и потупа с опакото на ръката си куфарчето.

– На онзи остров съществува огромен кръгъл по форма залеж от стопен при удар коезит. Точно в средата му се намира феромагнитна маса с голяма плътност.

– Естествен залеж от желязна руда – рече Рошфор.

– Данните от прелитането на геофизичния спътник сочат преобръщане на седиментните пластове около мястото.

Амира изглеждаше озадачена.

– Какво?

– Разместени седиментни пластове.

Рошфор въздъхна тежко.

– Което говори за...

– Когато голям метеорит се удари о седиментни пластове, тези пластове се преобръщат и разместват.

Рошфор продължаваше да почуква с молива си.

– Как? По някакво чудо?

Макфарлън го изгледа отново, този път по-продължително.

– Може би мистър Рошфор би желал да види демонстрация?

– Да, бих желал – отвърна Рошфор.

Макфарлън взе сандвича си. Огледа го, помири са го.

– Фъстъчено масло и желе?

Направи гримаса.

– Бихме ли могли просто да видим демонстрацията, моля? – рече Рошфор с напрегнат, изпълнен с нетърпение глас.

– Разбира се.

Макфарлън постави сандвича на масата между себе си и Рошфор. След това наклони чашата с кафе и внимателно изля течността върху него.

– Какво прави той? – обърна се към Глин Рошфор с още по-висок тон. – Знаех си, че това е грешка. Трябваше да повикаме някого от най-изтъкнатите.

Макфарлън вдигна ръка.

– Следвайте действията ми. Току-що приготвихме нашия седиментен депозит тук. – Той взе още един сандвич, постави го върху първия и наля още кафе, докато и той не се напои. – Ето. Този сандвич е седиментният депозит: хляб, фъстъчено масло, желе, още хляб, на слоеве. А моят юмрук – вдигна ръка над главата си, – е метеоритът.

Той рязко стовари юмука си върху сандвичите.

– За Бога! – извика Рошфор и отскочи назад с оплескана от фъстъчено масло риза.

Изправи се и заизтърсва от ръцете си влажните трохи хляб. От другия край на масата го гледаше удивеният Гарса. Глин остана непроницаем.

– А сега нека изследваме останките от сандвича на масата – продължи Макфарлън тъй спокойно, сякаш изнасяше лекция в някой колеж. – Моля забележете, че всички парчета са преобърнати. Долната страна на хляба сега е отгоре, маслото и желето са си сменили местата. Точно това прави метеоритът, когато се блъсне в седиментна скала: той пулверизира пластове, преобръща ги и ги подрежда в обратен ред. – Погледна към Рошфор. – Имате ли други въпроси или коментари?

– Това е оскърбително – рече Рошфор, който вече избърсваше очилата си с носна кърпа.

– Мистър Рошфор, седнете моля – каза тихо Глин.

За изненада на Макфарлън Амира избухна в дълбок, равен смях.

– Това бе много хубаво, мистър Макфарлън. Много забавно. На тези наши заседания се нуждаем от малко емоции. – Обърна се към Рошфор. – Ако беше поръчал двойни сандвичи с препечени филийки, това нямаше да се случи.

Рошфор се намръщи и седна на мястото си.

– Във всеки случай – рече Макфарлън, който също зае мястото си и избърса ръката си със салфетка, – преобръщането на пластове означава само едно: масивен кратер от удара. Взети заедно, данните сочат недвусмислено: удар от метеорит. А сега, ако имате по-добро обяснение за онова, което се намира там, на юг, бих искал да го чуя.

И зачака.

– Може да е кораб на извънземни? – попита с малка надежда в гласа Гарса.

– Това вече го обсъдихме, Мануел.

– И?

– „Бръснарчето на Окъм.“ Изглежда малко вероятно.

Рошфор все още чистеше очилата си от фъстъченото масло.

– Спекулациите са безполезни. Защо не изпратим екип на място да провери и да се сдобие с по-добри данни?

Макфарлън хвърли поглед на Глин, който слушаше с полупритворени очи.

– Мистър Лойд и аз се доверяваме на данните, с които разполагаме.

А освен това той не иска да привлича повече внимание към мястото. И има основание за това.

Изведнъж се намеси Гарса:

– Да, а това ни води към втория проблем, който трябва да обсъдим: как ще измъкнем онова, каквото и да е то, от Чили. Вярвам сте наясно що за... нека го наречем *операция* – ще бъде това?

„По-благовидно, отколкото да го наречеш контрабанда“, помисли си Макфарлън. Но гласно рече:

– По-малко или повече.

– И какво мислите?

– Това е метал. В основата си представлява рудна маса. Не попада под законите за културното наследство. По моя препоръка Лойд основа компания, която е в процедура на получаване на концесии за придобиване на минерални изкопаеми от острова. Предложих да отидем там като миннопроучвателен екип, да го изкопаем, да го натоварим и да го превозим до дома. В това няма нищо незаконно – според адвокатите.

Амира отново се усмихна.

– Но ако правителството на Чили разбере, че това е най-големият метеорит в света, а не някаква си обикновена желязна руда, то може да погледне и по-другояче на вашата операция.

– „По-другояче“ е меко казано. Могат да ни избият до един.

– Нещо, което едва сте избегнали, когато сте изнасяли незаконно атакамските тектити от страната, нали? – попита Гарса.

През цялото съвещание Гарса бе запазил дружелюбно отношение, без да показва враждебността на Рошфор или язвителността на Амира. Въпреки това Макфарлън усети как се изчервява.

– Поемаме някои рискове. Това е част от бизнеса.

– Комай така изглежда – засмя се Гарса и разлисти страниците в своята папка. – Удивен съм, че сте се решили да се върнете там. Този проект може да доведе до международен инцидент.

– Мога да ви гарантирам, че международен инцидент *ще има*, веднага след като Лойд покаже метеорита в новия си музей – отвърна Макфарлън.

– Въпросът е – намеси се кротко Глин, – че всичко това трябва да бъде извършено тайно. Онова, което ще последва след като приключим с нашата част от проекта, си е работа на мистър Лойд.

Известно време не се обади никой.

– Има още един въпрос – продължи най-сетне Глин. – За вашия бивш партньор – доктор Масънкей.

„Ето го, почва се“, помисли си Макфарлън. Напрягна се вътрешно.

– Имате ли представа какво го е убило?

Макфарлън се поколеба. Не това бе въпросът, който бе очаквал.

– Нямам представа – отвърна след малко. – Тялото не е било открито. Причината би могла да бъде измръзване или глад. Онзи климат там не е от най-приятните.

– Но не е имал медицински проблеми, нали? Няма стари заболявания, които биха могли да допринесат за това.

– Недохранване като дете. Нищо друго. Или ако имало, аз не знам за това. В дневника му не се споменава за болест или за гладуване.

Макфарлън гледаше как Глин прелиства страниците в папката си. Съвещанието комай вървеше към края си.

– Лойд ми нареди да му отнеса отговора ви.

Глин отмести папката встрани.

– Това ще струва един милион долара.

Макфарлън се сепна за миг. Сумата бе далеч по-малка, отколкото бе очаквал. Ала онова, което го изненада най-силно, бе колко бързо я бе определил Глин.

– Естествено мистър Лойд би трябвало да я одобри, но ми се струва съвсем разумно...

Глин вдигна ръка.

– Боя се, че ме разбрахте погрешно. Един милион долара ще струва това да решим дали можем да се заемем с проекта.

Макфарлън се вторачи в него.

– Искате да кажете, че един милион долара ще струва само *оценката ви*?

– Всъщност може да стане доста по-зле – рече Глин. – Възможно е да се стигне дотам ЕИР изобщо да не подпише договора.

Макфарлън поклати глава.

– На Лойд това много ще му допадне.

– В този проект има множество неизвестни, едно от които е дори това, че не знаем какво ще намерим, когато се озовем на място. Има политически проблеми, инженерни проблеми, научни проблеми. За да ги анализираме, ще трябва да построим умалени в мащаб модели. Ще са ни необходими часове машинно време на суперкомпютър. Ще се нуждаем от доверителните съвети на физици, строителни инженери, адвокати по международно право, дори историци и политолози. Желанието на мистър Лойд за бързи действия оскъпява още повече нещата.

– Добре, добре. И така, кога ще имаме отговора ви?

– В рамките на седемдесет и два часа, след като получим разписката за потвърдения от мистър Лойд чек.

Макфарлън облиза устни. Започна да му светва, че самият той бе недооценен финансово.

– И ако отговорът е „не?“ – попита той.

– Тогава Лойд поне ще има утешението да знае, че проектът е неосъществим. Ако има някакъв начин този метеорит да бъде измъкнат, ние ще го намерим.

– Отказвали ли сте някога някому?

– Често.

– О, така ли? Кога например.

Глин леко се прокашля.

– Миналия месец една източноевропейска страна поиска от нас да погребем снет от експлоатация ядрен реактор в бетонен саркофаг и да го пренесем тайно през границата в съседна държава, която да му бере грижата.

– Шегувате се – рече Макфарлън.

– Ни най-малко – отвърна Глин. – Наложил се, разбира се, да откажем.

– Бюджетът им беше недостатъчен – добави Гарса.

Макфарлън поклати глава и затвори с щракване куфарчето си.

– Ако ми предоставите телефон, ще предам предложението ви на Лойд.

Глин кимна на Гарса, който се изправи.

– Насам, моля, доктор Макфарлън – рече Гарса и задържа вратата отворена.

След като вратата се затвори отново, Рошфор въздъхна раздражено.

– Не сме длъжни да работим непременно с него, нали? – Изтръсна засъхнала капка яркочервено желе от престилката си. – Той не е учен, а лешояд.

– Има защитен докторат по планетарна геология – отвърна Глин.

– Тази степен отдавна няма стойност, поради самозанемаряването му. Но нямам само предвид етиката му, начина, по който е постъпил с партньора си. – Той посочи ризата си. – Този човек е шантав. Той е непредвидим.

– Няма непредвидими хора – отвърна Глин. – Има само хора, които

не разбираме. – Погледна към мръсотията върху петдесет хиляди доларовата си маса от акадово дърво. – Разбира се, наша работа е да узнаем всичко за доктор Макфарлън. Рейчъл?

Тя се обърна към него.

– Ще ти възложи специално поръчение.

Амира дари Рошфор с още една от язвителните си усмивки и рече:

– Разбира се.

– Ти ще бъдеш помощничка на доктор Макфарлън.

В мига, в който усмивката изчезна от лицето на Амира, в залата се възцари мълчание.

Глин продължи плавно, без да й даде време за реакция:

– Ще го държиш под око. Ще изготвяш периодични доклади за него, които ще ми предаваш лично.

– Да не съм някоя скапана психоаналитичка? – избухна Амира. – А и в никой случай не съм гадна шпионка, по дяволите!

Сега бе ред на Рошфор, чието лице би могло да мине и за развеселено, ако не бе толкова силно изкривено от злоба.

– Докладите ти ще са чисто информативни – рече Глин. – Те ще бъдат шателно оценявани от психиатър. Рейчъл, ти си проникателен анализатор – както от математическа, така и от човешка гледна точка. Разбира се, ще му бъдеш помощничка само проформа. А що се отнася до шпионирането, тук изцяло грешиш. Знаеш, че доктор Макфарлън има доста богато минало. Той е единственият в тази експедиция, който няма да е избран от нас. Трябва да го държим изкъсо под око.

– Това дава ли ми правото да го шпионирам?

– Нека речем, че не съм ти го казал. Ако го уловиш, че прави нещо, което може да постави под угроза експедицията, ти би ми съобщила без да се замислиш. Единственото, което те моля, е малко да официализираме този процес.

Амира се изчерви и млъкна.

Глин събра книгата си и те бързо изчезнаха в джобовете на костюма му.

– Всичко това може да се окаже ненужно, ако проектът се окаже невъзможен. Но първо трябва да проверя още едно нещице.

8. Музей на Лойд 7 юни, 15:15

В кабинета си в чисто новата административна сграда Макфарлън крачеше неспокойно като затворено в клетка животно. Голямото помещение бе задръстено от неотворени кашони, а писалището му представляваше джунгла от планове, записки, карти и разпечатки. Беше си направил труда да махне найлоновата опаковка само от един стол. Останалите мебели бяха в найлони, а кабинетът миришеше силно на нов мокет и на прясна боя. Отвъд, през прозорците, се виждаше трескавата строителна дейност. Беше смущаващо човек да гледа колко много пари се харчеха тъй бързо. Но ако някой можеше да си го позволи, помисли си той, то това бе тъкмо Лойд. Диверсификацията на бизнеса на холдинга на Лойд – аерокосмически проекти, договори с отбранителното ведомство, разработки в сферата на суперкомпютрите, системи за електронни данни – носеше достатъчно доходи, за да го превърне в един от тройката най-богати хора на земята.

Макфарлън се застави да седне, разчисти си място от книгата, издърпа долното чекмедже на писалището и извади мухлясалия дневник на Масънкей. Само при вида на елементарния шифър върху хартията го връхлетяха спомените, до един сладко-горчиви, досущ като избледнялата сепия на стара фотография.

Отгърна корицата, разлисти страниците, вторачи се отново в страниция, нечетлив почерк. Масънкей не го биваше много да води дневник. Невъзможно бе да се разбере колко часа или дни бяха минали от последния запис до смъртта му.

Nakaupo ako at nagpapausok para umalis ang mga litnik na lamok. Akala ko masama na ang South Greenland, mas grabe pala dito sa Isla Desolacion.

Макфарлън погледна дешифровката, която бе направил за Лойд:

Седя до огъня, обръгнат от дима му, за да прогоня проклетите комари. А досега си бях мислел, че в Южна Гренландия е

тежко. Исла Десоласион: подходящо име. Винаги съм се питал на какво прилича краят на света. Сега вече знам.

Изглежда обещаващо: преобърнати пластове, странна вулканичност, аномалиите, засечени от спътника. Всичко това се смесва с легендите на Яган. Ала липсва смисълът. Трябва да е връхлетял дяволски бързо, може би прекалено бързо за една елиптична орбита. Продължавам да мисля за шантавата теория на Макфарлън. Господи, усещам се, че почти бих искал старото копеле да беше тук да види това нещо. Но ако беше тук, той несъмнено щеше да намери някакъв начин да прецака работата.

Утре започвам количествени изследвания на долината. Ако е там, дори и надълбоко, аз ще го намеря. Всичко зависи от утрешния ден.

И толкоз. Беше починал, съвсем сам, в едно от най-отдалечените кътчета на планетата.

Макфарлън се облегна назад на стола си. „Шантавата теория на Макфарлън...“ Истината бе, че *walang kabalbalan* не се превеждаше точно като „шантава“ – означаваше нещо далеч по-неласкаво – но не бе необходимо Лойд да знае всичко.

Ала и туй нямаше значение. Въпросът бе в това, че собствената му теория наистина бе шантава. И сега, поглеждайки мъдро назад, той се питаше защо се бе придържал толкова неотстъпчиво към нея, толкова дълго и на такава ужасна цена.

Всички познати метеорити идваха от вътрешността на Слънчевата система. Неговата теория за междузвездните метеорити – метеорити, чийто произход е извън нея, от други звездни системи – сега, със задна дата, изглеждаше смехотворна. Само като си помислиш, че една скала може да броди в огромното пространство между звездите и да улучи точно Земята! Математиците твърдяха, че възможността за това бе от порядъка на квинтилион към едно. И защо той не се отказа при този довод? Идеята му, че някой ден някой – а защо не и самият той – ще намери междузвезден метеорит бе фантазьорска, смехотворна, дори арогантна. И, което бе по-важно, тя бе изкривила вярната му преценка и в крайна сметка бе объркала живота му почти отвъд границите на изкуплението.

Колко странно бе да чете сега как Масънкей подхваща теорията му в дневника си. За преобърнатите пластове можеше да се очаква. Но какво бе онова, което за него нямаше смисъл? Кое бе толкова озадачаващо?

Той затвори тетрадката, изправи се и се върна до прозореца. Спомни си кръглото лице на някогашния си приятел, гъстата му, изпъстрена с пърхот черна коса, саркастичната усмивка, искрящите от хумор, жизненост и интелигентност очи. Спомни си онзи последен ден пред Нюйоркския музей – ярката слънчева светлина позлатяваше всичко с болезнена яркост – когато Масънкей се спусна тичешком по стълбите, с килнати настрани очила и с вика: „Сам! Дадоха ни зелена светлина. Тръгваме за Гренландия!“ И – още по-болезнено – спомни си нощта след като намери метеорита Торнарсук, Масънкей бе надигнал скъпоценната бутилка уиски, светлинката на огъня играеше в кехлибарените ѝ дълбини, докато отпиваше солидна глътка, облегнат на черния метал. Господи, какъв махмурлук ги споходи на другия ден... Ала те го бяха *открили* – седеше си там, сякаш някой внимателно го бе поставил върху чакъла, за да го видят всички. През годините бяха намерили заедно много метеорити, но нито един като този. Той бе връхлетял земята под остър ъгъл, бе отскочил от ледената покривка и се бе търколил на мили разстояние. Беше красив сидерит, с форма на морско конче...

И сега седеше в задната градина на някакъв токийски бизнесмен. Той му бе струвал отношенията с Масънкей. И репутацията му.

Погледна през прозореца и се върна в настоящето. Над листатите кленове и белите дъбове се издигаше градеж, напълно чужд за горната долина на Хъдсън: древна, изгоряла от слънцето египетска пирамида. Пред очите му кракът залюля поредния варовиков блок над върховете на дърветата и започна внимателно да го спуска върху наполовина издигнатата постройка. Струйка пясък се спусна от блока и вятърът я отнесе. Видя в основата на пирамидата самия Лойд, прекалено големият му корков шлем бе нашарен от сенките на дърветата. Този човек имаше слабост към мелодраматичните шапки.

На вратата се почука, влезе Глин с папка под мишница. Той си проправи път между кашоните до Макфарлън и проследи погледа му.

– Дали Лойд е купил и мумията към пирамидата? – попита той.

Макфарлън изсумтя.

– В интерес на истината той наистина я е купил. Не е оригиналната – тя била открадната отдавна – а друга. Някаква бедна душа, която е немала и представа, че ще прекара цяла вечност в долината на река Хъдсън. Лойд е поръчал да направят и дубликати на част от златното съкровище на Тутанкамон за погребалната зала. Очевидно не е успял да купи оригиналите.

– Дори и при трийсет милиарда си има граници – рече Глин. Кимна

към прозореца. – Ще слезем ли?

Излязоха от сградата и се спуснаха по насипаната с чакъл алея към гората. Скоро се озоваха на пясъчна поляна. Тук пирамидата се издигаше точно над тях, яркожълта на фона на лазурното небе. Наполовина изградената постройка лъхаше на дъвен прах и на безкрайната пустош на пустинята.

Лойд ги зърна и веднага дойде при тях, протегнал и двете си ръце.

– Ели! – избуча добродушно той. – Закъсняваш. Човек ще си помисли, че се готвиш да местиш връх Еверест, а не някакво си парче желязо.

Хвана Глин под ръка и го насочи към една от каменните пейки в далечния край на пирамидата.

Макфарлън се настани на пейката срещу Лойд и Глин. Тук, в сянката на пирамидата, бе прохладно.

Лойд посочи тънката папка под мишницата на Глин.

– Това ли е нещото, за което платих един милион долара?

Глин не отговори веднага; взираше се в пирамидата.

– Колко ще е висока, когато бъде завършена? – попита.

– Двайсет и четири метра – отвърна гордо Лойд. – Това е гробницата на фараона от Старото царство Хефрет II. Незначителен управник във всяко отношение – горкото хлапе починало на тринайсет години. Исках, разбира се, по-голяма. Но това е единствената пирамида извън долината на Нил.

– А с какви размери е основата ѝ?

– Всяка страна е дълга четирийсет и пет метра.

Глин замълча за миг, присвил очи.

– Интересно съвпадение – рече той.

– Съвпадение ли?

Погледът на Глин се отмести към Лойд.

– Направихме повторен анализ на данните за вашия метеорит. Смятаме, че тежи близо десет хиляди тона. Толкова, колкото и тази пирамида. Като вземем за основа стандартните никеловожелезни метеорити, този ще има диаметър около дванайсет метра.

– Това е чудесно! Колкото е по-голям, толкова по-добре.

– Да се премести метеоритът ще е все едно да се премести тази ваша пирамида. Но не блок по блок, а наведнъж.

– Е, и? Не виждам къде е проблемът?

– Проблемът е в това, че десет хиляди тона са една изумителна тежест. Двайсет милиона фунта. И ние трябва да я пренесем през

половината свят.

Лойд се усмихна.

– Най-тежкият обект, преместван някога от човечеството – това ми харесва. Човек не би могъл да желае по-добра уловка за реклама. Но не виждам проблема. След като бъде качен на кораба, можете да го докарате тук, по Хъдсън, на практика – пред входната ми врата.

– Проблемът е в това как да се качи на кораба – и най-вече как да бъдат изминати онези последни петнайсет метра от брега до товарния хамбар. Най-голямият кран на света вдига до хиляда тона.

– Ами постройте пирс и го плъзнете до кораба.

– На седем метра от брега на Исла Десоласион дълбочините са до шейсет и пет метра. Значи не може да бъде построен фиксиран пирс. А метеоритът ще потопа всеки стандартен плаващ пирс.

– Намерете по-плитко място.

– Проверихме. *Няма* друго място. Всъщност единствената възможна котвена стоянка е до източния бряг на острова. Между нея и метеорита се намира снежен глетчер. В средата му снегът е дълбок шейсет и пет метра. Което означава, че ще трябва да го заобиколим с вашия метеорит, за да го докараме до кораба.

Лойд изсумтя.

– Започвам да разбирам. Но защо не докараме един голям кораб там, досама брега? Най-големите супертанкери могат да натоварят половин милион тона суров нефт. Това е далеч повече от нашия товар.

– Ако изгъркаляш метеорита на кораба, той просто ще пробие дъното му. Това не е суров нефт, който най-спокойно измества водата, докато пълни танка.

– И за какво са всичките тези приказки тогава? – попита остро Лойд. – Да не би да ме подготвяш за отказа си?

Глин поклати глава.

– Тъкмо обратното. Бихме искали да се заемем с тази работа.

Лойд засия.

– Това е страотно! И защо бяха тези мрачни приказки?

– Исках просто да ви подготвя за невероятната сложност на операцията, която искате да осъществите. И за съответстващо огромната сметка, която ще ви предоставим.

Широките черти на Лойд сякаш се смалиха.

– И тя е...?

– Сто и петдесет милиона долара. Включително чартирането на транспортния съд. Франко Музея на Лойд.

Лойд пребледня.

– Боже мой. Сто и петдесет милиона долара... – Отпусна брадичка в шепите си. – Това е...

– Седем долара и петдесет цента на фунт – рече Глин.

– Не е лошо – намеси се Макфарлън, – ако се вземе предвид, че текущата цена на един приличен метеорит е около сто долара за фунт.

Лойд вдигна глава към него.

– Така ли е?

Макфарлън кимна.

– Във всеки случай – продължи Глин, – поради необичайния характер на работата, можем да я приемем при две условия.

– Да?

– Първото е двойно осигуряване. Както ще видите от доклада, предположенията ни за разходите са съвсем консервативни. Но смятаме, че за да сме напълно сигурни, трябва да бъде осигурен *двойно* по-голям бюджет.

– Което означава, че операцията всъщност ще струва триста милиона долара.

– Не. Ние вярваме, че ще струва сто и петдесет, иначе нямаше да ви предлагаме тази сума. Но като се вземат предвид всички неизвестни, непълните данни, огромната тежест на метеорита, смятаме, че ще се нуждаем от поле за маневриране.

– Поле за маневриране – повтори и поклати глава Лойд. – А второто условие?

Глин измъкна папката изпод мишницата си и я постави на коляното си.

– Анкерен ключ.

– Какво е това?

– Специално конструиран авариен люк на дъното на транспортния съд, тъй че при екстремална ситуация метеоритът да може да бъде изхвърлен.

Лойд сякаш не разбираше.

– Да се изхвърли метеоритът?

– Ако той се размърда в леглото си, би могъл да потопи кораба. А стане ли това, ще се наложи да се отървем от него, при това бързо.

Докато слушаше тези думи, бледността на Лойд отстъпи място на изведнъж припламналата червенина на гнева.

– Искаш да кажеш, че стига да попаднем в буря и ще изхвърлите метеорита зад борда? Забрави го.

– Според доктор Амира, нашата математичка, шансът това да се наложи е само едно на пет хиляди.

Намеси са Макфарлън:

– Мислех си, че той плаща такава тлъста сума, защото гарантирате успех. Да се изхвърли метеоритът при буря, ми изглежда провал.

Глин го погледна.

– Нашата гаранция е, че ЕИР *никога* няма да се провали в *своята* работа. И тази гаранция е ясна и недвусмислена. Но не можем да гарантираме неща, които зависят от Бога. Непредвидимостта е присъща за природните системи. Ако внезапно се появи изключително силна буря и потоци кораба, провалът няма да е наш.

Лойд скочи на крака.

– Е, няма никакъв начин да изхвърля метеорита на дъното на океана. Тъй че няма смисъл да конструирате аварияен люк.

Той направи няколко крачки встрани от двамината, спря се, скръсти ръце и се вторачи в пирамидата.

– Това е цената на играта – изгледа го Глин.

Изрече думите тихо, ала в тона му се усети пълна убеденост.

Известно време Лойд не отговори, очевидно разкъсан от вътрешна борба. Най-накрая се обърна.

– Добре – въздъхна той. – Кога започваме?

– Още днес, ако желаете. – Глин се изправи и внимателно постави папката на каменната пейка. – Тук е обзорът на подготовителните дейности, както и разбивка на свързаните с това разходи. Единственото, от което се нуждаем, е вашата благословия и петдесет милиона аванс. Както ще забележите в доклада, ЕИР ще се заеме с всички подробности.

Лойд взе папката.

– Ще се запозная с материалите преди да обядвам.

– Мисля, че ще ги намерите за интересни. А сега, най-добре е да се връщам в Ню Йорк. – Глин кимна последователно на двамината. – Господа, насладете се на пирамидата си.

След това се обърна, пресече пясъчната поляна и изчезна в гъстите сенки на кленовете.

9.
Милбърн, Ню Джърси
9 юни, 14:45

Ели Глин седеше неподвижен зад волана на непривличащия с нищо вниманието автомобил. Следвайки инстинкта бе паркирал под такъв ъгъл, че слънцето да осветява с най-голяма сила предното стъкло и да попречи на минувачите да го виждат. Безизразно поемаше гледките и звуците на типичното предградие по Източното крайбрежие: добре поддържаните ливади, старите дървета, далечния шум на трафика.

Две сгради по-надолу се отвори вратата на малка къща в стил „Джорджия“ и от нея излезе някаква жена. Глин се напрегна почти неуловимо. Наблюдаваше внимателно как тя слиза по стъпалата пред входа, как се поколеба, а после хвърли назад поглед през рамо. Ала вратата вече се бе затворила. Тя се обърна и закрачи енергично към него с високо вдигната глава, с изправени рамене, с блеснала на следобедното слънце светлоруса коса.

Глин отвори жълтата папка, която бе оставил на седалката до себе си и разгледа снимката, прикрепена към книгата в нея. Тя беше. Хвърли папката на задната седалка и се взря отново през предното стъкло. Дори и без униформа жената излъчваше властност, компетентност и самодисциплина. И нищо не издаваше колко трудни са били последните осемнайсет месеца за нея. Това бе добре, дори много добре. Когато приближи, той спусна дясното прозорче: според предварително съставената ѝ характеристика, изненадата даваше най-голям шанс за успех.

– Капитан Бритън? – извика той. – Казвам се Ели Глин. Бих ли могъл да разменя две думи с вас?

Тя се спря. Той забеляза, че изненадата, изписана върху лицето ѝ, отстъпи място на любопитството. Нямахме и знак от тревога или страх; само кротка самоувереност.

Жената пристъпи към колата.

– Да?

Глин машинално си отбеляза на ум няколко неща. Жената не носеше парфюм и държеше малката си чанта здраво до хълбока си. Беше висока, ала с фина конструкция. Макар лицето ѝ да бе бледо, бръчиците около очите и пръснатите по лицето ѝ лунички издаваха, че бе

прекарала години, изложена на вятъра и слънцето. Гласът ѝ бе нисък.

– Всъщност онова, което имам да ви казвам, ще отнеме малко време. Бих ли могъл да ви откарам донякъде?

– Не е необходимо, благодаря ви. Гарата е на няколко преки оттук.

Глин кимна.

– Запътили сте се към дома, в Ню Рошел? Връзките са много неудобни. Ще се радвам, ако мога да ви откарам.

Този път изражението на изненада се задържа малко по-дълго, а когато се стопи, остана замисленият ѝ вид, подчертан от морскозелените ѝ очи.

– Мама винаги ми е повтаряла да не се качвам никога в коли на непознати.

– Правилно ви е учила майка ви. Но мисля, че онова, което ще ви кажа, ще ви интересува.

Жената се замисли за миг. След това кимна.

– Добре – рече тя, отвори дясната врата и влезе в колата.

Глин забеляза, че стискаше чантата в скута си, а другата ѝ ръка остана върху дръжката на вратата. Не се изненада, че се съгласи. Но се впечатли от умението ѝ да оценява ситуацията, да преценява възможностите и да стига бързо до решението. Беше готова да поеме риск, но не и глупав. Точно това би трябвало да очаква, съдейки по досието ѝ.

– Ще трябва да ме упътвате – рече той, докато потегляше. – Не познавам тази част от Ню Джърси.

Това не бе съвсем вярно. Знаеше дузина начини да стигне до окръг Уестчестър, ала искаше да разбере как ще се справи с командването, дори и в такъв дребен мащаб. След като потеглиха, Бритън остана стегната, даваше му отсечени команди с маниера на човек, който е свикнал нарежданията му да бъдат изпълнявани. Беше наистина много впечатляваща жена, може би още по-впечатляваща след единствения си катастрофален провал.

– Нека ви избавя от нещо още в увода си – рече той. – Знам досегашната ви история и тя няма никакво отношение към това, което имам намерение да ви кажа.

С периферното си зрение видя как тя се напрегна вътрешно. Ала когато заговори, тонът ѝ бе спокоен:

– Мисля, че при това положение една дама би трябвало да рече: „Вие се възползвате от положението ми, сър.“

– Засега не мога да вляза в подробности. Но съм тук да ви предложа командването на нефтен танкер.

Няколко минути пътуваха в мълчание. След което тя извърна глава и го погледна.

– Ако познавахте моята история толкова добре, както твърдите, съмнявам се, че бихте направили такова предложение.

Гласът ѝ си остана спокоен, ала Глин забеляза множество нови отсенки в изражението ѝ: любопитство, гордост, подозрителност, може би надежда...

– Грешите, капитан Бритън. Знам цялата история. Знам, че сте една от малкото жени – капитани в танкерния флот. Знам как сте били остракирани, как сте се поддали на слабостта да поемете по най-непопулярните пътища. Натискът, на който сте били изложени, е бил огромен. – Той замълча за миг и продължи: – Знам, че сте били намерени на мостика на последния кораб, който сте командвали, в състояние на интоксикация. Поставили са ви диагноза „алкохоличка“ и сте постъпили във възстановителен център. В резултат на лечението сте си върнали успешно капитанския лиценз. Но откакто сте напуснали този център преди повече от година, не сте получавали предложения да поемете кораб. Пропуснах ли нещо?

Той търпеливо изчака да види реакцията ѝ.

– Не – отвърна твърдо тя. – Това е достатъчно.

– Ще бъда откровен, капитане. Назначението, което ви предлагам, е съвсем необичайно. Имам малък списък на капитани, към които мога да се обърна, но мисля, че повечето от тях ще отхвърлят предложението.

– Докато аз, от своя страна, съм отчаяна – продължи мисълта му Бритън, взряна право напред; гласът ѝ бе тих.

– Ако бяхте отчаяна, щяхте да поемете онзи панамски трамповак⁶ миналия ноември, или онзи либерийски товарен кораб с неговата въоръжена охрана и съмнителен товар. – Видя как очите ѝ леко се присвиха. – Както виждате, капитан Бритън, аз анализирам същността на провала.

– И с какво точно се занимавате, мистър Глин?

– С инженерство. Нашите анализи показват, че хора, които веднъж са допуснали провал, в деветдесет на сто от случаите рядко грешат отново.

„А аз самият съм жив пример за истинността на тази теория.“

Глин не произнесе последното изречение, макар да бе на път да го стори. Позволи си погледът му да се отклони за миг към капитан

6. Кораб, който не поддържа точно определена линия, а пътува според наличието на товари и нарежданията на собственика. В повечето случаи това са съдове за насипни и общи товари. – Б.пр.

Бритън. Какво го бе накарало почти да изостави съдържаността, която му бе тъй присъща, като дишането? Заслужаваше си да анализира това по-късно.

Погледът му отново се върна на пътя.

– Оценихме щателно цялата ви кариера. Някога сте били превъзходен капитан с алкохолни проблеми. Сега сте единствено превъзходен капитан. На чиято дискретност знам, че мога да разчитам.

Бритън прие това с леко кимане.

– Дискретност – повтори тя с леко язвителен тон.

– Ако приемете назначението, ще ви кажа повече. Но засега мога да ви разкрия само това. Воаяжът няма да е дълъг, може би най-много два месеца. Той трябва да бъде осъществен в условията на голяма секретност. Целта се намира в крайните южни ширини, район, който познавате добре. Финансовата страна е повече от удовлетворителна, можете да подобрете екипажа си сама, стига хората ви да преминат нашата проверка за миналото им. Всички офицери и моряци ще получат три пъти по-високо заплащане от обичайното.

Бритън се намръщи.

– Щом знаете, че съм отхвърлила предложението на либерийците, тогава би трябвало да знаете, че не пренасям наркотици, оръжия и не се занимавам с контрабанда. Няма да наруша закона, мистър Глин.

– Задачата е напълно законна, но е достатъчно уникална, за да изисква много самоотвержен екип. А има и още нещо. Ако мисията успее – би трябвало да река *когато* мисията успее, защото моята работа е да осигурия това – ще последва доста шумна публичност, най-вече положителна. Не за мен – аз избягвам тези неща – а за вас. Това би могло да бъде от полза в много отношения. Бихте могли, например, отново да заемете мястото си в списъка на действащите капитани. А и ще ви придаде известна тежест в делото за попечителството на детето ви и може би ще направи тези посещения през уикенда ненужни.

Последната му забележка имаше онзи ефект, на който Глин се бе надявал. Бритън го погледна изненадано, след това хвърли през рамо поглед към бързо смаляващата се къщичка – вече на мили разстояние зад тях. След това отново се извърна към Глин.

– Четях У. Х. Одън – рече тя. – Във влака, на път за насам, попаднах на поема, наречена „Атлантида.“ Последната строфа започваше приблизително така:

Всички малки божества на домашното огнище
се бяха разплакали, но рекоха
довиждане сега и отплавайте в морето.

Усмихна се. И ако Глин обръщаше внимание на подобни неща, той щеше да каже, че усмивката ѝ бе определено красива.

10.
Порт Елизабет
17 юни, 10:00

Палмър Лойд спря пред огромната метална сграда с врата без прозорче. Зад гърба му, където шофьорът се бе облегал на лимузината и четеше някакъв таблоид, се чуваше грохотът на магистралата на Ню Джърси, който отекваше над пресушените блата и старите складове. Пред него, отвъд доковете на улица „Марш“ на лятната жега блестеше пристанището Елизабет. Огромните танкери и газовози, привързани към кейовете, приличаха на доритата, стгусени едно до друго на рибарския пирс. Някакъв кран кимаше майчински над контейнеровоз. Отвъд пристанището чифт тласкачи буташе баржа, натоварена с приличащи на детски кубчета автомобили. А още по-нататък, надничайки над тъмния гръб на Байон, на фона на небето се виждаха очертанията на Манхатън – блестящи на слънцето като скъпоценна огърлица.

Лойд изпита носталгично чувство. Не бе идвал тук от години. Спомни си как бе израсъл в града на металурзите Рейуей, близо до пристанището. В бедняшкото си детство бе прекарал много дни в кръстосване на доковете, корабостроителниците и заводите. Вдиша въздуха на индустриалния център и познатият остър мирис на изкуствени рози се смеси с миризмата на солените блата, катрана и сярата. Още обичаше атмосферата на това място, складовете, от които се носеше пара и пушек, лъскавите рафинерии, гъсталака от електрически жици. Оголеният индустриален мускул притежаваше красотата на картина на Шийлър. Тъкмо места като Елизабет, помисли си той, с комбинацията от търговия и промишленост, даваха на жителите от предградията самочувствието да се присмиват на грозотата им от собствените си комфортни гнезденца. Странно колко много му липсваха онези изгубени дни от детството, нищо, че всичките му мечти се бяха сбъднали.

А още по-необичайно беше, че най-голямото му начинание трябваше да започне оттук, където бяха корените му. Още като момче той обичаше да колекционира. Тъй като не разполагаше с пари, трябваше да съставя колекциите си по естествена история като намираще сам екземплярите. Изравяше остриета от стрели от ерозиралите брегове, мидени черупки – от мръсния бряг, камъчета и минерали – от изоставени мини;

копаеше вкаменелости от Юрския период в близкия Хакънсак и ловеше десетки и десетки пеперуди край същите тези блата. Събираше жаби, гущери, змии и всякакви други живи твари, които запазваше в стъкленици с джин, отгмъкнат от баща му. До петнайсетия си рожден ден бе събрал внушителна колекция – но тогава къщата им изгоря до основи и всичките му съкровища изчезнаха ведно с нея. Това бе най-болезнената загуба в живота му. След нея не събра повече нито един екземпляр. Постъпи в колеж, после навлезе в бизнеса и започна да трупа успех подир успех. А един ден му хрумна, че вече е в състояние да си позволи да купи най-доброто, което светът можеше да предложи. Възможно бе по своеобразен начин да компенсира онази ранна загуба. И онова, което започна като хоби, се превърна в страст – така се роди идеята за Музея на Лойд. И ето го сега тук, отново край доковете на Джърси, готов да отплава и да придобие най-голямото съкровище сред всички останали.

Пое дълбоко дъх и стисна дръжката на вратата, обзет от тръпката на очакването. Тънката папка на Глин се бе оказала шедевър – струваше си милиона, който бе платил за нея. Планът, който разкриваше, бе блестящ. Беше помислено за всяко непредвидено обстоятелство, за всяка евентуална трудност. Преди още да свърши с четенето шокът и ядът от цената бяха заменени от ентузиазъм. И сега, след десет дни на нетърпеливо очакване, щеше да види как приключва първият етап на плана. „Най-тежкият предмет преместван досега от човечеството.“ Натисна дръжката и влезе.

Фасадата на сградата, колкото и голяма да беше, само загатваше за огромното пространство вътре. Когато човек видеше такъв обем без междинни етажи и стени, напълно отворен до самия висок таван, временно изгубваше способността си да преценява разстояния, но сградата изглеждаше дълга поне четвърт миля. В прашния въздух висеше мрежа от мостчета, досущ като метална паяжина. Какофония от звуци се носеха в пространството към него: тракането на нитачките, дрънченето на стомана, съскането на заварките.

И там, в средата на тази бясна дейност, беше *той*: изумителен кораб, укрепен в сухия док с големи метални подпори; булбът на носа му се издигаше високо. Погледнат на фона на супертанкерите, той не бе от най-големите, но вън от водата бе най-голямата конструкция, която Лойд някога бе виждал. На носа бе изписано с бяла боя името му „Ролвааг“. Хора и машини пълзяха по него като мравуняк. Когато вдиша опияняващия мирис на изгорен метал, разтворители и пушек от дизелови двигатели, лицето на Лойд разцъфна в усмивка. Частица от него се

наслаждаваше на гледката на прахосничество – дори и на собствените му пари.

Глин се появи с руло планове в една ръка, с нахлупена предпазна каска с инициалите на ЕИР. Лойд го погледна, все още усмихнат, и взехитено поклати глава.

Глин му подаде каска.

– Гледката от мостчетата горе е още по-добра – рече той. – Там ще се срещнем с капитан Бритън.

Лойд наложи каската и го последва в малкия асансьор. Изкачиха се на около трийсет и пет метра, след това излязоха на едно от мостчетата, които обикаляха стените на сухия док. Докато вървеше, Лойд не можеше да откъсне очи от огромния кораб, който се простираше под него. Беше невероятен. И беше негов.

– Построен е в Ставангер, Норвегия, преди шест месеца. – Гласът на Глин почти се губеше в оглушителния шум от строителните работи, който ги посрещна. – Като се има предвид характера на задачата ни, не можем просто да го чартираме. Тъй че се наложи да го купим.

– Двойно подсигуряване – промърмори Лойд.

– Разбира се, после ще можем да го продадем на почти същата цена. А и мисля, че ще се убедите, че „Ролвааг“ си струва парите. Той е класическо изпълнение, с тройно дъно и бордове и с дълбоко газене за бурно море. Измества сто и петдесет хиляди тона – малък е в сравнение с онези супертанкери, които изместват до половин милион.

– Забележително! Само да имаше начин да въртя делата си от разстояние, бих дал много да мога да дойда сам.

– Ние, разбира се, ще документираме всичко. Ще имаме всекидневна връзка чрез спътник. Вие ще можете да споделите всичко с нас, освен морската болест.

Продължиха да вървят по мостчето и пред тях се разкри целият ляв борд на кораба. Лойд спря.

– Какво има? – попита Глин.

– Аз... – Лойд се запъна, временно изгубил дар слово. – Просто никога не съм смятал, че ще изглежда толкова *правдоподобен*.

В очите на Глин за миг проблесна забавно пламъче.

– „Индъстриъл лайт и меджик“ вършат добра работа, не смятате ли?

– Холивудската фирма ли?

Глин кимна.

– Защо да преоткриваме колелото? Те притежават най-добрите

проектанти на визуални ефекти в света. И са дискретни.

Лойд не отговори. Просто стоеше до перилата и се взираше надолу. Пред очите му лъскавият, класически танкер се превръщаше в очукан рудовоз, който сякаш търсеше къде да потъне. Предната половина на големия кораб представляваше боядисан метал, линиите на металните листове бяха в геометрично съвършенство: всичко това издаваше блестящата конструкция на новия, едва на шест месеца съд. От средата към кърмата обаче контрастът бе наистина жесток. Кърмовата секция на кораба наподобяваше развалина. Задната надстройка изглеждаше като покрита с двайсетина слоя боя, всеки от който олюспен в различна степен. Едно от крилата на мостика бе очевидно смачкано и после заварено наново. Големи потоци ръжда се стичаха по очукания корпус. Перилата бяха изкривени, липсващи части от тях бяха грубо заменени от заварени тръби, жезла и винкели.

– Чудесно предрешаване – рече Лойд. – Досуц като цялата миннопроучвателна операция.

– Особено съм доволен от радарната мачта – рече Глин и посочи назад.

Дори отдалеко Лойд можеше да види олющената боя и парчетата метал, висящи на стари кабели. Няколко антени бяха потрошени, грубо снадени, а после отново – счупени. Всичко бе покрито със сажди от димохода.

– Вътре в тази развалина – продължи Глин, – ще намерите последната дума на екипировката: диференциална и Р-кодова GPS, FLIR, LN-66, Slick 32⁷, пасивна ESM и друго специализирано радарно оборудване, Лоран С „Тайгършарк“. Ако се натъкнем на някои... ъ-ъ-ъ... поспециални ситуации, има електронни датчици, които могат да бъдат вдигнати на мачтата с натискането на един бутон.

Пред очите на Лойд един кран вдигна голяма разрушителна топка и се завъртя към кораба; с изящна точност топката се удари о левия борд веднъж, дважд, трижди, за да добави нови унизителни хлътнатини по новеничкия корпус. Бояджии с дебели шлангове със струйници се тълпяха по средната секция и превръщаха безупречно чистата палуба в бъркотия от симулирани петна от катран, нефт и мръсотия.

7. GPS, FLIR, LN-66, Slick 32, ESM, Лоран С – различни електронни, спътникови и инерционни навигационни системи, интегрирани с радари и електронна прокладка (нанасяне и следене на курса), както и системи за наблюдение – инфрачервени, „повърхност-повърхност“, „повърхност-въздух“, системи за електронно заглушаване. – Б.пр.

– Истинската работа ще е да се почисти после всичко това – рече Глин. – Имам предвид след като разтоварим метеорита и подготвим кораба за предаване на новите му собственици.

Лойд откъсна поглед от кораба. „След като разтоварим метеорита...“ След по-малко от две седмици корабът щеше да поеме в морето. И когато се завърне – когато най-сетне товарът му може да бъде разкрит! – целият свят ще заговори за постигнатото.

– Разбира се, не променяме много неща в интериора – рече Глин, когато поеха отново по мостчето. – Жилищните помещения са доста луксозни – големи спални, дървени ламперии, управлявано с компютър осветление, тренировъчни зали и какво ли не.

Лойд се спря отново – колона от булдозери, вилкови повдигачи, тежкотоварни самосвали с гуми, високи колкото къща и други тежки машини се тълпяха в очакване да бъдат натоварени на кораба. Ревяха дизели, скърцаха предавки и една по една машините изчезваха от полезрението им.

– Ноевият ковчег от индустриалната епоха – подхвърли Лойд.

– Конструирахме специални отсеци за екипировката и материалите, които ще са ни необходими за работата. Вече натоварихме хиляда тона от най-добрата свръхяка стомана от „Мансхайм“, четвърт милион кубични фута ламиниран дървен материал и всичко останало – от самолетни гуми до генератори.

Лойд посочи с ръка:

– А онези автомобилни контейнерни трейлери на палубата?

– Тяхното предназначение е „Ролваг“ да изглежда сякаш припечелва странично, като превозва и контейнери. Вътре в тях са разположени няколко много добре оборудвани лаборатории.

Лойд поклати глава.

– Започвам да виждам къде отиват парите ми. Не забравяй Ели, че онова което всъщност купувам, е операция за извличане и пренасяне. Науката може да почака.

– Не съм забравил. Но като се има предвид високата степен на неизвестност и фактът, че ще имаме само една възможност да извлечем и натоварим метеорита, трябва да бъдем готови за всичко.

– Разбира се. Точно затова изпращам Сам Макфарлън. Но ако нещата вървят по план, неговият опит може да бъде използван при решаването на инженерните проблеми. Не искам прекалено много научни изследвания, които отнемат време. Просто откарайте онова нещо от проклетото Чили. После ще разполагаме с цялото време на света, за да се

занимаваме с него.

– Сам Макфарлън – повтори Глин. – Интересен избор. Любопитна фигура.

Лойд го погледна.

– Само не ми казвай, че съм допуснал грешка.

– Не съм казал подобно нещо. Просто изразих изненадата си в избора ви на планетарен геолог.

– Той е най-добрият за тази работа. Не искам там долу на юг тълпи от страхливи учени. Сам е работил и в лаборатория, и полево. Може да върши и двете неща. Коров е. Познава Чили. Човекът, който пръв е открил онова нещо, е бивш негов партньор, за Бога, а анализът му на данните бе блестящ. – Наведе се доверително към Глин. – Е, веднъж е събркал в преценката си – преди две години. И наистина, грешката му не е малка. Но означава ли това, че никой повече не може да му има доверие до края на живота му? Освен това – той отпусна ръка върху рамото на Глин, – ти ще бъдеш там, за да го държиш под око. Просто ако се изкуши. – Пусна го и се обърна към кораба. – А понеже стана дума за изкушения, къде точно ще бъде поставен метеоритът?

– Последвайте ме – отвърна Глин. – Ще ви покажа.

Изкачиха още едно стълбище и се озоваха на високо мостче, което водеше към палубата. Тук, до перилата, се виждаше самотна фигура: безмълвна, облечена в капитанска униформа, корабен офицер до последното копче. Като ги видя да приближават, тя се отдели от перилата и зачака.

– Капитан Бритън – рече Глин, – да ви представя мистър Лойд.

Лойд протегна ръка и в следващия миг застана на място.

– Жена? – не се сдържа той.

Тя улови ръката му без да се сепне.

– Много сте наблюдателен, мистър Лойд. – Стисна здраво и раздруска отсечено ръката му. – Сали Бритън.

– Разбира се – рече Лойд. – Но не очаквах...

Защо Глин не го бе предупредил? Погледът му пробяга по стегнатата ѝ фигура, спря се на кичура руса коса, освободила се изпод фуражката ѝ.

– Радвам се, че имавте възможност да дойдете – рече Глин. – Исках да видите кораба преди да бъде изцяло камуфлиран.

– Благодаря ви, мистър Глин – рече тя, без леката усмивка на напуска лицето ѝ. – Никога досега през живота си не съм виждала нещо по-отблъскващо.

– Това са чисто козметични промени.

– Имам намерение да прекарам следващите няколко дни, за да се убедя в това. – Тя посочи някакви големи изпъкнали конструкции встрани от надстройката. – Какво е това зад онези прегради? Никога не съм виждала нещо подобно.

– Допълнително оборудване по сигурността – отвърна Глин. – Взели сме всички възможни предохранителни мерки плюс няколко в добавка.

– Интересно.

Лойд се взря с любопитство в профила ѝ.

– Ели не ми е казал нищо за вас – рече той. – Бихте ли ме информирали за себе си.

– Пет години бях помощник-капитан, три – капитан.

Лойд си отбеляза миналото време, което използва.

– На какви кораби?

– На танкери и VLCC.

– Извинете, не разбрах.

– Много големи танкери. Над двеста и петдесет хиляди тона водоизместване.

– Заобикаляла е неколкократно нос Хорн – добави Глин.

– Големите супертанкери не могат да минават през Панамския канал – обясни Бритън. – Предпочитаният маршрут е около нос Добра Надежда, но при някои рейсове се налага преход и под нос Хорн.

– Това е една от причините да я наемем – каза Глин. – Океанът там долу, на юг, може да бъде много коварен.

Лойд кимна, все още вторачен в Бритън. Тя отвърна на погледа му спокойно, непритеснена от врявата наоколо.

– Знаете ли за необичайния ни товар? – попита той.

Тя кимна.

– И това не ви притеснява?

Погледна го.

– Не, не ме притеснява.

Нещо в тези нейни яснозелени очи обаче му говореше съвсем друго. Той отвори уста да каже нещо, ала Глин се намеси навреме.

– Елате – рече той. – Ще ви покажа „шейната“.

Посочи им да се спуснат по мостчето. Тук палубата на кораба лежеше точно под тях, обвита в пушека от заварките и изгорелите газове от дизелгенераторите. Изрязваха големи листове от палубата и в нея се бе оформил голям отвор. Мануел Гарса, главният инженер на ЕИР, стоеше

на ръба ѝ, притиснал преносима радиостанция до ухото си, а с другата ръка даваше някакви указания. Махна им, като ги видя над главата си.

Лойд надникна през отвора и видя удивително сложна конструкция в празния хамбар, която притежаваше елегантността на кристална решетка. Верига натриеви прожектори по краищата му превръщаха тъмния хамбар в блещукаща, тлееща, дълбока и омагьосана пещера.

– Това ли е хамбарът? – попита Лойд.

– Танк, а не хамбар. Централен танк номер три, ако трябва да бъдем точни. Ще поставим метеорита в самия център на корабния кил, за да увеличим до максимум устойчивостта на съда. Добавихме и коридор от надстройката напред под главната палуба, за да осигурим достъп до него. Забележете тези механични врати, които се монтират от двете страни на отвора на танка.

Шейната бе много по-долу. Лойд присви очи, за да преодолее светлината на безбройните лампи.

– Проклет да съм – рече той изведнъж, – ако половината от нея не е направена от дърво! – Обърна се към Глин. – Да не би вече да правим икономии?

Ъгълчетата на устните на Глин се изкривиха леко нагоре в усмивка.

– Дървото, мистър Лойд, е най-добрият инженерен материал.

Лойд поклати глава.

– Дърво ли? За тежест от десет хиляди тона? Не мога да повярвам.

– Дървото е идеално. То поддава съвсем малко и никога не се деформира. Има обичая да се врязва в тежки обекти и да ги застопорява на място. Този вид дъб, който използваме, със зелена сърцевина, ламиниран с епоксидна смола, има по-висока якост на усукване от стоманата. А дървото, от своя страна, може да бъде изрязвано и оформяно така, че да пасне на извивките на корпуса. То няма да изкриви или да пробие стоманения борд при тежко вълнение, а освен това не страда от умора на метала.

– Но защо бе необходима толкова сложна конструкция?

– Наложил се да решим един малък проблем – обясни Глин. – При своята тежест от десет хиляди тона метеоритът трябва да бъде абсолютно застопорен. Ако „Ролваг“ налети на лошо време по пътя си обратно към Ню Йорк, дори и най-малката промяна в положението на метеорита може да дестабилизира фатално кораба. Мрежата от дървени греди не само застопорява товара на място, но и го разпределя равномерно върху корпуса, симулирайки наличието на суров нефт.

– Впечатляващо – рече Бритън. – Взехте ли предвид вътрешните

надлъжни и напречни прегради?

– Да. Доктор Амира е гений в математиката. Състави програмата за изчисления, която отне десет часа на суперкомпютъра „Крей Т3D“, но ни представи цялата конфигурация. Не можем да я довършим, разбира се, докато не разполагаме с точните размери на скалата. Но построихме това въз основа на изчисленията от спътниковото наблюдение, предоставени ни от мистър Лойд. Ала когато изкопаем метеорита, ще построим около него втора шейна, която ще вмъкнем в първата.

Лойд кимна.

– А какво правят онези мъже там? – посочи най-дълбокото място в хамбара, където шумна група работници, които едва се виждаха, режеже стоманените листове на корпуса.

– Аварийният люк – отвърна равнодушно Глин.

Лойд усети как го залива вълна на раздразнение.

– Няма да позволя да правите подобно нещо.

– Вече обсъдихме този въпрос.

Лойд се опита думите му да прозвучат разумно.

– Виж сега. Ако отвориш дъното на кораба, за да изхвърлиш метеорита по средата на някоя буря, проклетият кораб и без това ще потъне. Всеки идиот може да разбере това.

Глин прикова Лойд със сивите си непроницаеми очи.

– Ако се наложи, ще са необходими само шейсет секунди да се отвори люкът, да се изхвърли скалата и да се затвори отново. Танкерът няма да потъне за шейсет секунди, независимо колко голяма е вълната. Тъкмо обратното, нахлулата вода всъщност ще компенсира внезапната загуба на баласт, след като метеоритът е изхвърлен. Доктор Амира изчисли и това. Получи се много красиво уравнение.

Лойд се вторачи в него. Този човек всъщност извличаше удоволствие от това, че бе решил проблема как да прати безценния метеорит на дъното на Атлантика.

– Единственото, което мога да кажа, е, че онзи, който отвори този „мъртъв люк“ и изхвърли метеорита ми, може сам да се смята за мъртъв.

Капитан Бритън се разсмя – висок, звънящ смях, който се извиси над силното дрънчене под тях. И двамата се обърнаха към нея.

– Не забравяйте, мистър Лойд – рече отчетливо тя, – че онзи метеорит е още ничий. И че между нас и него съществува голямо водно пространство.

11.
На борда на „Ролвааг“
26 юни, 00:35

Макфарлън мина през люка, затвори внимателно металната врата подире си и излезе на летния мостик. Това бе най-високата точка на надстройката и той се почувства като на покрива на света. Гладката повърхност на Атлантика лежеше на повече от трийсет и пет метра под него, изпъстрена от слабото блещукане на звездите. Лекият бриз донасяше далечния крясък на чайки и мирис на море.

Отиде до перилата и се улови с две ръце. Замисли се за грамадния кораб, който щеше да бъде негов дом през следващите няколко месеца. Точно под краката му беше мостикът. А под него имаше една палуба, която Глин бе оставил загадъчно празна. Още по-надолу бяха кабините на старшите офицери. А цели шест етажа по-долу се намираше главната палуба. От време на време осветена от звездната светлина пяна пръсваше върху бака. Мрежата от тръбопроводи и кранове над танковете си оставаше, а около тях се виеше цял лабиринт от стари контейнери – лабораториите и работилниците – който приличаше на градче от детски кубчета.

След няколко минути трябваше да отиде на „нощния обяд“, който щеше да бъде първото им официално събиране на борда на кораба. Ала той бе дошъл тук, за да се убеди, че пътешествието наистина бе започнало.

Пое дълбоко дъх, опита се да проясни главата си от последните няколко ужасно напрегнати дни, през които оборудваха лабораториите и правеха първоначални тестове на екипировката. „Така е далеч по-добре“, помисли си той. Дори затворническата килия в Чили изглеждаше повече за предпочитане, отколкото Лойд непрекъснато да надничра иззад рамото ти, да се мъчи да отгатне какво правиш и да се безпокои за най-малките подробности. Няма значение какво ги очакваше в края на това пътуване – каквото и да бе намереното от Нестор Масънкей. Поне бяха вече на път.

Макфарлън се обърна и прекоси мостика до кърмовите перила. Макар бумтенето на двигателите да се дочуваше слабо из недрата на кораба, не можеше да усети и дори слаби вибрации. Виждаше в далечината

как намига фарът на нос Мей – едно дълго и едно късо просветване. След като Глин уреди документите им за отплаване те напуснаха порт Елизабет под прикритието на нощта, запазвайки докрай секретността си. Скоро щяха да пресекат оживените морски пътища отвъд континенталния шелф, след което щяха да завият на юг. А пет седмици по-късно, ако всичко вървеше по план, щяха да видят отново светлините на същия този фар. Макфарлън се опита да си представи какво би станало, ако наистина успееша да го извадят: яростните протести, научният удар – и може би, неговата собствена реабилитация.

След това се усмихна вътрешно. В живота нещата не ставаха така. Беше далеч по-лесно да си се представи обратно в Калахари, с малко повече пари в джоба, леко понапълнял от корабната храна, да търси неуловимите бушмени, за да подновят търсенето на Окаванго. И нищо не бе могло да изтрие онова, което бе сторил на Нестор – особено сега, след като старият му приятел и партньор бе мъртъв.

Докато гледаше назад, над кърмата на кораба, Макфарлън усети и някаква друга миризма в морския въздух: аромат на тютюн. Огледа се и разбра, че не бе сам. В далечния край на летния мостик проблесна червена точица, после изчезна. Някой стоеше тихо там и като него се наслаждаваше на нощта.

Жълточервеното огънче трепна и подскочи: човекът тръгна към него. С изненада видя, че бе Рейчъл Амира, физичката в екипа на Глин, назначена за негова помощничка. Държеше между пръстите на дясната си ръка последните няколко сантиметра от дебела пура. Макфарлън въздъхна вътрешно, че бе нарушено самотното му бленуване и на всичкото отгоре – от тази язвителна жена.

– Чао, шефе. Някакви заповеди за мен?

Макфарлън запази мълчание, усещайки как се надига раздражението му при тази дума „шефе“. Не се бе главил да бъде началник. Амира не се нуждаеше от бавачка. А и тя самата не изглеждаше особено доволна от така стеклите се обстоятелства. Какво ли бе замислил Глин?

– Само от три часа сме на море и вече съм отегчена. – Тя размаха пурата. – Искаш ли?

– Не, благодаря. Искам да усетя вкуса на вечерята.

– Корабна храна? Сигурно си мазохист. – Наведе се над перилата до него и въздъхна отегчена. – Този кораб ме изнервя.

– Тъй ли? Защо?

– Просто е много стерилен, като робот. Когато си помисля за пътуване по море, се сещам за железни мъже, които тичат по палубите и

изпълняват мигом излаяните от капитана команди. А погледни това. – Тя посочи с палец зад рамо. – Триста метра палуба и нищо не помръдва. *Нищичко*. Това е кораб-призрак. Изоставен. Всичко се управлява от компютри.

„Има логика“, помисли си Макфарлън. Макар по съвременните стандарти „Ролвааг“ да бе със средни размери, той въпреки всичко бе грамаден. Но за управлението му бе необходим минимален екипаж. Ако към екипажа се прибавят специалистите и инженерите от ЕИР, както и строителния екип, на борда пак бяха по-малко от сто човека. А един пътнически кораб с размерите на „Ролвааг“ би поел поне две хиляди туристи.

– И е дяволски голям – чу я да казва, сякаш отгатнала собствените му мисли.

– Кажй го на Глин. Лойд щеше да е по-доволен, ако бе похарчил по-малко пари за по-малък параход.

– Знаеш ли – рече Амира, – че тези танкери са първите построени от хора толкова големи съдове, които се влияят от въртенето на земята?

– Не, не знаех.

Ето ти една жена, която се опиваше от собствения си глас.

– Да. Тягата на машината трябва да се регулира леко, за да се компенсира Ефекта на Кориолис. А за да спре, на тази рожбица са й необходими три морски мили.

– Ти си направо съкровищница от танкерни подробности.

– О, бива ме за разговори на коктейл.

Амира издуха струйка дим в мрака.

– И в какво още те бива?

Амира се засмя.

– Не съм съвсем зле и по математика.

– Така разбрах и аз.

Макфарлън се извърна, наведе се над перилата, с надеждата, че е разбрала намека.

– Е, не можем всички, като пораснем, да станем стюардеси, нали така? – Последва миг на благословена тишина, докато Амира пуфкаше парата си. – Знаеш ли какво, шефе?

– Много ще се радвам, ако не ме наричаш така.

– Но си такъв, нали?

Макфарлън се обърна към нея:

– Не съм искал помощник. Нямам нужда от помощник. Тази подредба на нещата не ми харесва повече, отколкото на теб самата.

Амира издуха облаче дим, на лицето ѝ се появи язвителна усмивка, а очите ѝ заблестяха развеселени.

– Тъй че имам идея – продължи Макфарлън.

– И каква е тя?

– Хайде просто да се преструваме, че не си ми помощничка.

– Какво, да не би вече да ме уволняваш...

Макфарлън въздъхна, потисна първата си, импулсивна реакция.

– Ще прекарваме много време заедно. Затова нека работим като равни, става ли? Не е необходимо Глин да знае. А мисля, че и двамата ще сме по-доволни.

Амира погледна удължаващата се пепел на края на пурата, след което я запрати през перилата в морето. Когато заговори, тонът ѝ бе станал малко по-дружелюбен.

– Онова, което направи със сандвича, много ми хареса. Рошфор е властолюбив маниак. Наистина се ядоса много, като оклепа ризата му с желето. Това ми хареса.

– Доказах твърдението си.

Амира се изкикоти и Макфарлън погледна към нея, видя блестящице ѝ в полумрака весели очи, черната коса, която чезнеше в кадифения мрак. Пред него се намираше сложна личност, която се криеше зад фасадата на „мъжко момиче“, на „една от многото“. Погледна отново към морето.

– Е, сигурен съм, че с Рошфор няма да станем близки приятелчета.

– Никой не е приятел с него. Той е само наполовина човек.

– Като Глин. Мисля, че той дори не би се изпикал, преди да е изчислил всички възможни траектории на струята.

Последва пауза. Той разбра, че шегата му не ѝ бе допаднала.

– Нека ти кажа това-онова за Глин – рече Амира. – През целия си живот той е работил само две неща. Ефективни инженерни решения. И при военните.

Нещо в гласа ѝ накара Макфарлън да се обърне и да я погледне.

– Преди да основе ЕИР, Глин е бил специалист по разузнаването в Специалните части. Разпити на пленници, фоторазузнаване, подводни подривни действия, все от този сорт. Шеф на екип. Минал през десантните войски, после – рейнджърите. Спечелил е наградите и репутацията си по време на операцията „Феникс“⁴⁸ във Виетнам.

– Интересно.

– Адски прав си – Амира говореше вече почти яростно. – Усъвършенствали се в най-тежките военни операции. От онова, което Гарса ми

каза, съотношението им „убити противници – собствени загуби“ било отлично.

– Гарса ли?

– Той е бил инженерният специалист в екипа на Глин. Негов заместник-командир. Но по онова време вместо да строи, той взривявал разни неща.

– Гарса ли ти разказа всичко това?

Амира се поколеба.

– Ели ми каза сам част от него.

– И какво се случило?

– Екипът му бил разпердушинен, докато се опитвали да унищожат някакъв мост на камбоджанската граница. Калпава разузнавателна информация за позициите на противника. Ели изгубил целия си екип, до един, с изключение на Гарса. – Амира бръкна в джоба си, извади фъстък и го обели. – А сега Глин ръководи ЕИР. И събира цялата разузнавателна информация лично. Тъй че, както виждаш, Сам, сбъркал си в преценката си за него.

– А ти изглежда знаеш доста за него.

Очите на Амира изведнъж помръкнаха. Сви рамене, после се усмихна. Пламенното ѝ изражение се бе стопило тъй бързо, както се бе и появило.

– Гледката е красива – рече тя и кимна към фара на нос Мей.

Светлината му трепкаше в кадифената нощ; последният им контакт със Северна Америка.

– Така е – отвърна Макфарлън.

– Можеш ли да се обзаложиш на колко мили е от нас?

Макфарлън се намръщи.

– Моля?

– Едно малко басче. За разстоянието до онзи фар.

– Не си падам по залозите. Освен това ти сигурно вече си измислила някоя чудодейна математическа формула.

– В това можеш да бъдеш сигурен.

8. Операция на ЦРУ, специални части на американската армия и на южновietnamската полиция, проведена от 1967 до 1971 година с цел да бъде разбит комунистическият апарат в Южен Виетнам. Заместник-командващ операцията е бъдещият шеф на ЦРУ Уилям Колби. Според данни на ЦРУ били пленени 28 000 души, а други над 20 000 били убити (повечето – по време на бойни действия). Броят на жертвите от страна на американците е засекретен. В крайна сметка операцията не води до съществени промени в статуквото на бойните действия. – Б.пр.

Амира обели още няколко фъстъка, метна зрънцата в уста и хвърли шлюпките в морето.

– Е?

– Е какво?

– Ето ни тук, поели към края на света, за да отмъкнем най-големия камък, който светът е виждал. И тъй, господин ловецо на метеорити, какво *всъщност* мислиш?

– Мисля... – започна Макфарлън, но се сепна.

Осъзна, че не можеше да си позволи вярата, че тази втора възможност – която *всъщност* се бе появила изневиделица – би могла наистина да се осъществи.

– Мисля – продължи на глас той, – че е най-добре да слизаме долу на вечеря. Ако закъснеем, тази наша капитанка навярно ще ни прекара на въже под кила. А на такъв голям танкер това няма да е никак забавно.

12.
„Ролвааг“
26 юни, 00:55

Излязоха от асансьора и тук, пет палуби по-ниско, Макфарлън можеше да усети дълбоките, постоянни вибрации: все още слаби, ала осезаеми не само с уши, а и с всички кости на тялото.

– Насам – рече Амира и му посочи боядисания в синьо и бяло коридор.

Макфарлън я последва и се огледа. В сухия док бе прекарал дните и дори голяма част от нощите си в разположените в контейнери лаборатории на палубата и днес бе първият му истински ден в надстройката. Корабите, на които бе попадал досега, бяха все претъпкани, клаустрофобични пространства. Но на „Ролвааг“ всичко изглеждаше различно: коридорите бяха широки, кабините и общите помещения – просторни и постлани с мокет. Хвърляйки по един поглед, докато вървяха, той зърна през откренатите врати киносалон с голям екран и библиотека с дървена ламперия. Завиха зад ъгъла, Амира отвори една врата и двамата влязоха в салона за хранене.

Макфарлън спря на място. Очакваше да види безличното помещение на корабен салет. Ала „Ролвааг“ отново го изненада. Офицерската столова бе обширно помещение, което заемаше цялата ширина на палубата към кърмата. Огромни прозорци гледаха към килватерната следа на кораба, която вреше в тъмнината. В средата на помещението бяха разположени дузина кръгли маси, всяка за осем души, застлани с колосани ленени покривки, украсени със свежи цветя. Камериерите в колосани униформи бяха на линия. Макфарлън се почувства неловко в облеклото си.

Хората вече заемаха местата си по масите. Макфарлън бе предупреден, че на кораба местата са строго определени, поне в началото, и че той трябва да бъде на масата на капитана. Огледа се и забеляза Глин на масата най-близко до прозорците. Закрачи към него по полираната дъбова палуба.

Глин бе забил нос в малко томче, което бързо прибра в джоба си с приближаването им. Но току преди то да изчезне, Макфарлън зърна заглавието му: „Избрана поезия от У. Х. Одън“. Глин никога не бе оставял

у него впечатлението, че е любител на поезията. Може би в крайна сметка грешеше в преценката си за този човек.

– Разкошно – рече Макфарлън и се огледа. – Особено за петролен танкер.

– Всъщност е до голяма степен стандартно – отвърна Глин. – На такъв голям съд мястото вече не е проблем. Оперирането на тези кораби е толкова скъпо, че те практически не се застояват дълго в пристанище. Това означава, че екипажите им остават много месеци на борда. И си струва да направиш така, че да са доволни.

Продължиха да влизат още хора и нивото на шума в салона се повиши. Макфарлън огледа групичките корабни офицери, техници и специалисти от ЕИР. Събитията се бяха развили толкова бързо, че познаваше само десетина от около седемдесетте души.

В залата се възцари тишина. Макфарлън вдигна глава към вратата и видя капитанът на „Ролвааг“ Бритън да влиза в залата. Знаеше, че капитанът е жена, но не очакваше да е толкова млада – не беше на повече от трийсет и пет години. В държанието ѝ личеше естествено достойнство. Облечена бе в безупречна униформа: тъмосин блейзер със златни копчета и строга офицерска пола. Върху грациозните ѝ рамене бяха прикрепени малки златни пагончета. Тя приближи към тях с отмерена стъпка, която сякаш излъчваше компетентност, а и нещо повече – може би, помисли си той, това бе желязна воля.

Капитанът зае мястото си и останалите я последваха с обичайния шум. Бритън свали фуражката си и я постави върху малката масичка встрани, чието предназначение бе сякаш точно за това. Разкри се сноп плътно прибрана руса коса. Когато се вгледа по-добре, Макфарлън забеляза, че очите ѝ бяха сякаш на по-възрастен от нейните години човек.

Приближи побелял мъж в офицерска униформа и прошепна нещо на ухото ѝ. Беше висок и слаб с тъмни очи, заобиколени от още по-тъмни кръгове. Бритън кимна и той отстъпи назад, като огледа междувременно масата. Спокойните му меки движения напомниха на Макфарлън за едър хищник.

Бритън го посочи с вдигната длан.

– Бих искал да ви представя старши помощник-капитана на „Ролвааг“ Виктор Хауъл.

Чуха се приглушени поздрави, мъжът кимна и отиде да заеме мястото си начело на съседната маса. Глин запита тихо:

– Мога ли да продължа с представянето?

– Разбира се – кимна капитанът.

Имаше ясен, отсечен говор с едва доловим акцент.

– Това е специалистът по метеорити на Музея Лойд, доктор Сам Макфарлън.

Капитанът стисна ръката на Макфарлън през масата.

– Сали Бритън – рече тя, дланта ѝ бе хладна и силна. Едва сега Макфарлън идентифицира акцента ѝ с характерното шотландско „р-р-р.“ – Добре дошли на борда, доктор Макфарлън.

– А това е доктор Рейчъл Амира, математичката от моя екип – продължи Глин. – И Юджийн Рошфор, главен инженер.

Рошфор вдигна глава и кимна отсечено и нервво, умните му, отнесени очи се стрелкаха непрекъснато настрани. Носеше син блейзер, който би могъл да изглежда и приемлив, ако не бе от полиестер, който блестеше под силните светлини в салона. Погледът му се спря върху Макфарлън и бързо се отмести. Изглеждаше много притеснен.

– А това е доктор Патрик Брамбъл, корабният лекар. Човек на „ти“ с морето.

Брамбъл дари сътрапезниците си с чудата усмивка и лек поклон по японски. Беше дяволит на вид старик с остри черти, с фини успоредни бръчки на високото чело, тесни, увиснали рамене и глава, гладка като порцеланова топка.

– Работили ли сте досега на кораб? – попита учтиво Бритън.

– Избягвам да стъпвам на сушата, ако е възможно – рече Брамбъл с ирландски акцент.

Бритън кимна, извади салфетката си от пръстена ѝ, отвори я и я постави в скута си. Движенията, пръстите ѝ, начинът, по който разговаряше, издаваха пестеливост, някаква несъзнателна ефикасност. Беше толкова спокойна и самоуверена, че на Макфарлън това му се видя като своего рода поза на самозащита. Докато разтваряше собствената си салфетка Макфарлън забеляза карта в сребърна рамка по средата на масата с отпечатано върху нея меню. На нея бе написано: консоме „Олга“, агнешко „Виндалу“, пиле по лионски, тирамису. Той подсвирна лекичко.

– Да не би менюто да не ви се нрави, доктор Макфарлън? – погледна го Бритън.

– Тъкмо обратното. Очаквах сандвич с яйце и салатата и сладолед с фъстъци.

– Хубавата храна е стара корабна традиция – рече Бритън. – Шефът на борда – мистър Сингх – е един от най-добрите главни готвачи на море. Баща му е готвел на британското адмиралтейство по време на раджите.

– Нищо друго, освен доброто виндалу, не може да ти припомни, че си смъртен – рече Брамбъл.

– Но да караме неща по реда им – рече Амира и разтри ръце, докато се оглеждаше. – Къде е стюардът по напитките? Умирам си за един коктейл.

– Ще си поделим тази бутилка – рече Глин и посочи отворената бутилка „Шато Марго“, която стоеше до цветната украса.

– Хубаво вино. Ала нищо не може да се сравни с едно сухо бомбайско мартини преди вечеря. Дори когато вечерята е в полунощ – засмя се Амира.

Намеси се Глин.

– Съжалявам, Рейчъл, но на борда на кораба не се разрешават спиртни напитки.

Амира го погледна.

– Спиртни напитки ли? – повтори с лек смях тя. – Това е новост, Ели. Да не би да си станал член на Женското християнско въздържателно дружество?

Глин продължи спокойно:

– Капитанът разрешава само по чаша вино преди или по време на вечеря. На кораба няма твърд алкохол.

Все едно електрическа крушка гръмна над главата на Амира. Закачливото изражение бе заменено от внезапно изчервяване. Погледът ѝ се стрелна към капитана, после – пак към Глин.

– О, така ли? – рече тя.

Макфарлън проследи погледа на Амира и забеляза, че лицето на Бритън леко побледня под хубавия ѝ тен.

Глин все още гледаше Амира, която продължаваше да се зачервява.

– Мисля, че ще откриеш как качеството на бордото компенсира ограничението.

Амира не рече нещо, но по лицето ѝ бе изписано пълно смущение.

Бритън взе бутилката и напъни чашите на всички около масата, освен своята. Каквато и да бе загадката, помисли си Макфарлън, тя бе отминала. Докато стюардът му сервираше чинията с консомето, той си отбеляза на ум да попита Амира за това по-късно.

Шумът от разговорите на съседните маси отново се увеличи и запълни краткото и неловко мълчание. На най-близката маса Мануел Гарса мажеше с масло дебел резен хляб с мускулестата си ръка и се заливаше от смях на някаква шега.

– Как се управлява такъв голям кораб? – попита Макфарлън.

Въпросът му не бе само от чиста учтивост и да запълни паузата: нещо у Бритън го бе заинтригувало. Искаше да разбере какво се криеше под тази прекрасна, почти съвършена повърхност.

Бритън взе лъжица консоме.

– До известна степен тези нови танкери се управляват сами. Моята грижа е екипажът да си върши работата гладко и да няма неприятности. Тези кораби не обичат плитките води, не обичат да завиват и не обичат изненадите. – Тя остави лъжицата. – Моята работа е да направя така, че да не се сблъскаме с изненади.

– Не е ли противно на традициите човек да командва... ами... такава ръждясало старо корито?

Отговорът на Бритън бе премерен:

– На море наистина се държи на обичаите. Но корабът няма да остане вечно такъв. Имам намерение по обратния път всяка свободна ръка да бъде заета в екипите по почистването му.

Обърна се към Глин:

– И като заговорихме за това, бих искал да ви помоля за една услуга. Тази наша експедиция е доста... необичайна. Екипажът си шушука за това.

Глин кимна.

– Разбира се. Ако съберете екипажа утре, ще говоря пред него.

Бритън кимна одобрително. Стюардът се завърна и сръчно подмени чиниите им с нови. Благоуханната миризма на къри и тамаринд се понесе над масата. Макфарлън се зае с виндалуто и секунда или две по-късно осъзна, че това бе може би най-лютивото ястие, което някога бе вкусвал.

– Ох-ох, това е чудничко – промърмори Брамбъл.

– Колко пъти сте заобикаляли Хорн? – попита Макфарлън и отпи голяма глътка вода. Усети как по челото му избиват капчици пот.

– Пет – отвърна Бритън. – Но всеки път в разгара на лятото в южните ширини, когато вероятността да налетим на лошо време бе по-малка.

Нещо в тона й предизвика безпокойството на Макфарлън.

– Но толкова голям и мощен кораб няма какво толкова да се страхува от буря, нали?

Бритън се усмихна сдържано.

– Районът около нос Хорн няма равен на себе си в света. Щормове със сила 15 бала са нещо обичайно. Чували сте за прочутите уилиуо, нали?

Макфарлън кимна.

– Е, има и един друг вятър, още по-смъртоносен, макар и по-малко познат. Местните хора го наричат *пантеонеро*, тоест „гробнищният вятър.“ Може да духа със скорост над сто мили в час в продължение на няколко дни без да утихне ни най-малко.

– Но и най-силният вятър не би могъл да засегне „Ролвааг“, нали така? – попита Макфарлън.

– Доколкото корабът е управляем, ще се справим добре, разбира се. Но гробищните ветрове са изгласквали непредпазливи екипажи или изпаднали в безпомощност кораби към т.нар. „виещи“ 60-градусови ширини. Така наричаме онзи пояс открит океан между Южна Америка и Антарктида. За моряците това е най-лошото място на земята. Образуват се гигантски вълни, там е единственото място на света, където и вълните, и вятърът могат да обикалят планетата без да срещнат земя. Вълните просто стават по-големи и по-големи – до шейсет метра височина⁹.

– Господи – рече Макфарлън. – Водили ли сте кораб в тези води?

Бритън поклати глава.

– Не. Не съм и няма и да го направя.

Тя замълча, сгъна салфетката си и го погледна.

– Чували ли сте някога за капитан Ханикът?

Макфарлън се замисли за миг.

– Не беше ли британски мореплавател?

Бритън кимна.

– Отплавал от Лондон през 1607-а с четири кораба на път за Тихия океан. Трийсет години по-рано Дрейк е заобиколил Хорн, но междувременно изгубил пет от шестте си кораба. Ханикът бил решен да докаже, че воаяжът може да бъде осъществен без да се изгуби и един кораб. Налетели на лошо време с приближаването си към протока Льомер. Екипажът молел Ханикът да се върнат. Той настоял да продължат. Като заобиколили Хорн се надигнала ужасна буря. Голяма сриващата се вълна – чилийците ги наричат „тигрес“ – потопила два от корабите му за по-малко от минута. Другите два изгубили мачтите си. Няколко дни наред дрейфували на юг, носени единствено от разбеснялата се буря и

9. Наистина, през зимата около нос Хорн е най-отвратителното време на света, но съгласно лоциите за района, вълните рядко надхвърлят височина петнайсет-шестнайсет метра, което и без друго е ужасяващо и много опасно явление. А най-голямата измерена някога вълна е малко над петдесет метра и е от типа „анормални“ вълни, които се образуват много рядко от наслагане на няколко вълнови композиции срещу много силно течение. Подобно нещо се случва в някои райони на Световния океан, като например североизточно от нос Добра Надежда, където макар и рядко се срещат т.нар. „вълни-убийци.“ – Б.пр.

преминали Ледовата граница.

– Ледовата граница?

– Там водите на южния океан срещат замръзващите води около Антарктида. Океанографите го наричат зоната на Антарктическата конвергенция. Там започва ледът. Във всеки случай през нощта корабите на Ханикът били захвърлени върху брега на един от ледените острови.

– Досуц като „Титаник“ – рече тихо Амира.

Това бяха първите думи, които произнесе от няколко минути насам. Капитанът я погледна.

– Не става дума за айсберг. А за леден остров. Айсбергът, потопил „Титаник“, е кубче лед в сравнение с онова, което можете да срещнете под Ледовата граница. Онзи, о който се разбили корабите на Ханикът, е бил с предполагаеми размери двайсет на четирийсет мили.

– Четирийсет мили ли казахте? – попита Макфарлън.

– Засичани са много по-големи, от космоса се виждат добре. Гигантски ледени плочи, откъснати от антарктическия шелф.

– Господи!

– От стоте оцелели дотам моряци може би трийсетина успели да се изкатерят на ледения остров. Събрали изхвърлените останки от корабите, стъкнали малък огън. През следващите два дни половината от тях умрели от измръзване. Трябвало да местят непрекъснато огъня, защото потъвал в леда. Започнали да халюцинират. Някои твърдели, че огромно забулено чудовище с коприненобяла коса и червени зъби отмъквало членовете на екипажа.

– Мили Боже! – рече погълнатиот от енергичния акт на яденето Брамбъл. – Това си е направо от „Разказът на Артър Гордън“ на Едгар Алън По.

Бритън се сепна и го погледна.

– Точно така – рече тя. – Всъщност По е взел идеята тъкмо от този случай. Твърдяло се е, че онова създание е изяждало ушите, пръстите на краката и на ръцете и коленете, а оставяло останалите части от тялото пръснати по леда.

Докато слушаше, Макфарлън осъзна, че разговорите на съседните маси бяха стихнали.

– През следващите две седмици моряците измирали един по един. Скоро гладът свел броят им до десетина. И оцелелите приели единствения възможен избор.

Амира направи гримаса и пусна вилицата си, която издрънча върху чинията.

– Мисля, че знам какво ще последва.

– Да. Били принудени да ядат онова, което моряците евфемистично наричат „дългото прасе.“ Умрелите си другари.

– Очарователно – рече Брамбъл. – Доколкото знам, ако се сготви добре, е по-хубаво от свинското. Подайте ми агнешкото, моля.

– Може би седмица по-късно, един от оцелелите забелязал останките на кораб, които приближавали, подмятани от тежката вълна. Била кърмата на един от собствените им кораби, който се бил строшил на две по време на бурята. Хората започнали да спорят. Ханикът и още неколцина искали да опитат късмета си с остатъка от кораба. Ала той бил толкова дълбоко потънал във водата, че повечето не намерили куража да се отправят отново в морето с него. В крайна сметка Ханикът, боцманът му и един от палубните моряци намерили смелостта да се хвърлят във водата. Боцманът умрял от измръзване преди да може да се изкатери на борда. Ала Ханикът и морякът успели. За последен път зърнали острова вечерта, когато той поел на юг, носен от мъртвото вълнение – на юг, към Антарктида и забвението. И докато се стопявал в мъглата, им се сторило, че виждат забуленото създание, което разкъсвало оцелелите моряци.

– Три дни по-късно останките от потрошения кораб, на които се намирили, се натъкнал на рифовете на остров Диего Рамирес, югозападно от Хорн. Ханикът се удавил и само морякът успял да излезе на сушата. Оцелял като се хранел с миди, мъх, гуано от кормораните и водорасли. Поддържал постоянен огън от торфа в случай, че някой кораб евентуално мине наблизко. Шест месеца по-късно един испански кораб забелязал сигнала и го взел на борда си.

– Сигурно много се е зарадвал да види този кораб – рече Макфарлън.

– И да, и не – отвърна Бритън. – По онова време Англия и Испания водели война. Прекарал десет години в тъмницата в Кадис. Ала когато го освободили и се завърнал в родната си Шотландия, се оженил за двацет години по-млада девойка и изживял остатъка от живота си като фермер, далеч от морето.

Бритън поспря, оглади ръбчетата на ленената кърпа с връхчетата на пръстите си.

– Този обикновен моряк – рече тихо тя, – е бил Уилям Макайл Бритън. Мой пращядо.

Отпи от чашата си с вода, попи с кърпата устните си и кимна на стюарда да поднася следващото блюдо.

13.
„Ролвааг“
27 юни, 15:45

Макфарлън се надвеси от перилата на главната палуба, за да се наслади на ленивото, почти незабележимо поклащане на кораба. „Ролвааг“ плаваше под баласт – спомагателните танкове бяха пълни с морска вода, за да се компенсира липсата на товар – и затова бордът му беше високо над повърхността. Вляво от него се издигаше кърмовата надстройка, монолитна бяла плоча, разнообразявана единствено от съзливите очи на финестрините и далечните крила на мостика. На сто мили западно, зад хоризонта, бе Миртъл Бийч и ниският бряг на Южна Каролина.

Насъбраните около него петдесетина души съставяха екипажа на „Ролвааг“ – малка група, като се има предвид големината на кораба. Онова, което го поразя най-силно, бе разнообразието: имаше африканци, португалци, французи, американци, китайци, индонезийци, които присвиваха очи на късното следобедно слънце и си шепнеха един другиму на половин дузина езици. Макфарлън почувства, че не бяха склонни да слушат глупости. Надяваше се Глин също да бе забелязал този факт.

Рязко избухване на смях се понесе над групата, Макфарлън се обърна и зърна Амира. Единственият човек на ЕИР тук, тя седеше с група голи до кръста африканци. Смееха се и разговаряха оживено.

Слънцето се спускаше към субтропичното море, потъваше в стена от облаци с прасковен цвят, които се издигаха като гъби на хоризонта. Морето бе мазно и гладко, с едва забележимо мъртво вълнение.

Една врата в надстройката се отвори и през нея премина Глин. Той бавно се изкачи и закричи по централното мостче, което водеше до самия нос на „Ролвааг“ на триста метра разстояние. Зад него се появи капитан Бритън, следвана от старши помощника си и неколцина от старшите офицери.

Макфарлън наблюдаваше капитана с подновен интерес. Донякъде засрамената Амира му бе разказала цялата история след вечерята. Преди две години Бритън качила танкера си на рифа „Тримата братя“ пред Шпицберген. В танковете нямало нефт, но повредите на кораба били значителни. Съдът установил, че тогава Бритън била пияна. Макар да нямало доказателства, че пиенето ѝ било причина за аварията – по

всичко личало, че ставало дума за елементарна грешка на кърмчията – оттогава насам не й поверявали кораб. „Нищо чудно, че е приела това назначение“, помисли си Макфарлън като я гледаше как пристъпва напред. А и Глин сигурно е разбрал, че нито един капитан с добро положение не би се съгласил. Макфарлън поклати глава, обзет от любопитство. Глин не би оставил нищо на случайността, особено пък командването на „Ролваг.“ Сигурно знаеше нещо повече за тази жена.

Амира се бе пошегувала по този повод по начин, който накара Макфарлън да се почувства неудобно.

– Не ми се вижда справедливо да се наказва целия кораб, заради слабостта на един човек – бе казала тя на Макфарлън. – Можеш да се обзаложеш, че и екипажът не е много доволен от това. Можеш ли да си ги представиш в моряшкия салет да посрбват по чаша вино с вечерята си? „Чудесно е, с точно толкова съдържание на танин, колкото трябва, нали?“ – довърши тя с кисела усмивка.

Над тях Глин вече бе доближил събралите се моряци. Спря, с ръце зад гърба, вторачен надолу към обърнатите към него лица на главната палуба.

– Аз съм Ели Глин – започна той с тих, монотонен глас. – Президент съм на Ефективни инженерни решения. Мнозина от вас знаят в общи линии целите на експедицията ни. Вашият капитан ме помоли да ви запозная с някои подробности. След като го сторя, с удоволствие ще отговоря на въпросите ви.

Той огледа екипажа.

– Насочили сме се към най-южната точка на Южна Америка, за да вземем един голям метеорит за Музея на Лойд. Ако не грешим, това ще е най-големият метеорит, откриван досега. Както мнозина от вас навярно знаят, в хамбара е подготвена шейна, която да го поеме. Планът е много прост: закотвяме се в архипелага на нос Хорн. Моят екип с помощта на неколцина от вас ще изкопае метеорита, ще го транспортира до кораба и ще го постави върху шейната му. След това ще го доставим на Музея на Лойд.

Той замълча за миг и продължи:

– Някои от вас може би се безпокоят дали операцията е законна. Разполагаме с минна концесия за острова. Метеоритът е рудно образувание и няма да бъдат нарушени никакви закони. От друга страна, съществува потенциален практически проблем: Чили не знае, че вземаме метеорит. Но нека ви уверя, че възможността този проблем да възникне е съвсем малка. Всичко е проработено до най-малките подробности и не

очакваме никакви затруднения. Островите от архипелага на нос Хорн са необитаеми. Най-близкото селище е Пуерто Уилямс, на петдесет мили разстояние. Дори чилийските власти да узнаят какво правим, ние сме готови да платим за метеорита значителна сума. Тъй че, както виждате, няма основание за тревога или дори за безпокойство.

Той отново млъкна, след което вдигна глава.

– Има ли въпроси?

Вдигнаха се десетина ръце. Глин кимна на най-близкия до него мъж – снажен моторист с омазнен комбинезон.

– Какво представлява този метеорит? – избоботи той.

Веднага го последва одобрителен ропот.

– Навярно е никеловожеlezна маса, тежка около десет хиляди тона.

Инертна буца метал.

– И какво му е толкова важното?

– Ние смятаме, че това е най-големият метеорит, открит досега.

Вдигнаха се още ръце.

– А какво ще стане, ако ни хванат?

– Онова, което правим е сто процента законно – отвърна Глин.

Изправи се мъж в синя униформа, един от корабните електротехници.

– Тая работа не ми харесва – рече той със силен йоркширски акцент.

Имаше гъста червена коса и буйна брада.

Глин изчака учтиво.

– Ако проклетите чилийци ни уловят, че си играем игрички с тяхното камъче, може да се случи Бог знае какво. А щом всичко е стопроцентово законно, тогава защо просто не купим от тях проклетия камък?

Глин изгледа мъжа без да мигне.

– Мога ли да узная името ви?

– Името ми е Люис – долетя отговорът.

– Защото, мистър Люис, от политическа гледна точка на чилийците ще бъде невъзможно да ни го продадат. От друга страна, те не разполагат с технологичния опит да го изкопаят от земята и да го преместят от острова, тъй че той просто ще си остане там, погребан, може би завинаги. В Америка той ще бъде изучен. Ще бъде изложен в музей, където всички да го видят. Ще бъде предаден на човечеството. Това не е част от културното наследство на Чили. Той би могъл да падне където и да е, дори в Йоркшир.

Другарите на Люис посрещнаха думите му с лек смях. Макфарлън

доволен видя, че Глин изглежда спечелваше доверието им с прямотата си.

– Сър – обади се един дребничък мъж, от младшия команден състав. – Ами този авариян люк?

– Люкът – отговори спокойно Глин с равен, почти хипнотизиращ тон, – е съвсем крайна предпазна мярка. При почти невъзможната вероятност метеоритът да се освободи от гнездото си – да речем в жесток щорм – люкът ще ни даде шанса да облекчим баласта си, като изхвърлим метеорита в океана. Това е същото, като при моряците от деветнайсети век, които е трябвало да изхвърлят товара си зад борда при много лошо време. Ала шансът да се наложи да го изхвърлим е безкрайно малък. Идеята е преди всичко да бъде предпазен корабът и екипажът, дори ако цената за това е да изгубим метеорита.

– И как се задейства люкът? – извика друг моряк.

– Аз разполагам с ключа за това. Както и главният ми инженер Юджийн Рошфор и ръководителят по строителството Мануел Гарса.

– А капитанът?

– Беше сметнато за разумно тази възможност да остане в ръцете на персонала от ЕИР – отвърна Глин. – В крайна сметка това е нашият метеорит.

– Да, но това пък е нашият шибан кораб!

Ропотът на екипажа се издигна над шума на вятъра и дълбокото, приглушено бумтене на машините. Макфарлън погледна към капитан Бритън. Тя стоеше зад Глин със спуснати ръце и с каменно изражение.

– Капитанът се съгласи с тази необичайна уговорка. Ние построихме люка и ние знаем как да го задействаме. Ако възникне малко вероятната необходимост той да бъде използван, това трябва да се направи много внимателно, в точно избран момент и от хора, които са обучени да го направят. В противен случай корабът може да потъне със скалата. – Той се огледа. – Има ли още въпроси?

Последва неспокойно мълчание.

– Разбирам, че това е един необичаен рейс – продължи Глин. – Известна несигурност, дори безпокойство са нещо нормално. Както при всяко пътуване по море, съществуват известни рискове. Както ви казах, онова, което правим, е напълно законно. Няма обаче да ви зальгвам, като твърдя, че и чилийците ще мислят по същия начин. Това са причините всеки от вас да получи премия от петдесет хиляди долара, ако успеем.

Чу се всеобщото ахване на екипажа и последвалия го взрив от

оживени приказки. Глин вдигна ръка и отново се възцари тишина.

– Ако някой чувства някакво неудобство относно експедицията, той е свободен да напусне. Ще уредим обратния транспорт до Ню Йорк, ще получи и компенсация.

Той погледна нарочно електротехника Люис.

Мъжът отвърна на погледа му, сетне върху лицето му разцъфна широка усмивка.

– Ти ме купи, приятел.

– Всички имаме достатъчно много работа за вършене – обърна се към групата Глин. – Ако имате да добавите нещо, или да зададете още въпроси, направете го сега.

Огледа ги изпитателно. След това, като видя, че мълчанието бе пълно, кимна, обърна се и закрачи по мостчето.

14.
„Ролвааг“
16:20

Екипажът се разпръсна на малки групички, които тихо разговаряха помежду си, докато се отправяха към местата си. Неочакван порив на вятъра дръпна Макфарлън за якето. Той потърси завета на надстройката и видя Амира. Стоеше до перилата на десния борд и разговаряше с неколцина моряци от палубната команда. Направи някаква забележка и малкият кръжец около нея избухна в смях.

Макфарлън се запъти към офицерската всекидневна. И тя, като по-вечето помещения на кораба, които бе видял, бе голяма и скъпо, макар и оскъдно, обзаведена. Ала в нея имаше едно много привлекателно за него място: кафеварката, която никога не се изпразваше. Наля си чаша и отпи с доволна въздишка.

– Не искате ли мляко? – долетя зад гърба му женски глас.

Обърна се и видя капитан Бритън. Тя затвори вратата на помещението и пое усмихната към него. Вятърът бе разрошил малко стегнатата плетка под капитанската ѝ фуражка, няколко кичура се спускаха по дългата и елегантна шия.

– Не, благодаря, предпочитам го черно.

Бритън си наля чаша кафе и добави лъжичка захар.

Пиха известно време мълчаливо.

– Трябва да ви попитам нещо – рече Макфарлън, колкото да завърже разговор. – Тази кафеварка изглежда винаги пълна. И кафето винаги е прясно сварено. Как постигате това чудо?

– Няма никакво чудо. Стюардът сварява по една каничка на всеки половин час, независимо дали е необходимо или не. Четирийсет и осем канички на ден.

Макфарлън поклати глава.

– Забележително – рече той. – Но какво пък, то и целият корабът е забележителен.

Капитан Бритън отпи още една глътка кафе.

– Искате ли да го разгледате? – попита тя.

Макфарлън вдигна глава и я погледна. Капитанът на „Ролвааг“ сигурно имаше и по-важна работа. Но въпреки всичко, това би било

чудесно. Той изпи последната глътка кафе и остави чашата.

– Звучи страхотно – рече. – Чудех се какви ли тайни крие това голямо старо корито.

– Няма много тайни – рече Бритън, отвори вратата и го повече по широкия коридор. – Просто много и големи пространства, които да се запълват с нефт.

Вратата към главната палуба се отвори и се появи крехката фигурка на Амира. Като ги видя, тя се спря. Бритън ѝ кимна хладно, след това се обърна и пое по коридора. Докато завиваха зад ъгъла, Макфарлън погледна през рамо и видя, че Амира още ги гледаше, глуповато усмихната.

Бритън отвори голяма двойна врата и го въведе в корабния камбуз. Тук мистър Сингх властваше над стюарди, помощник-готвачи и над излъсканите до блясък печки. Имаше огромни фризери, в които човек да влезе в цял ръст, пълни с агнешки плешки, телешки филета, пилета и патици.

– Тук имате достатъчно храна за цяла армия – рече той.

– Мистър Сингх сигурно ще каже, че вие, учените, ядете колкото една армия – усмихна се Бритън. – Хайде, нека оставим това на него.

Минаха през билиардната зала и плувния басейн, спуснаха се на долната палуба и Бритън му показа игралната зала и салета на екипажа. Още една палуба по-надолу попаднаха при жилищните помещения на екипажа: големи единични кабинни с индивидуални вани, разположени между коридорите, които вървяха по двата борда на кораба. Спряха се в края на коридора откъм левия борд. Тук шумът на машината бе осезаемо по-силен. Коридорът сякаш нямаше край – с финестрини отляво и врати на кабинни отдясно.

– Всичко е построено в гигантски мащаби – рече Макфарлън. – И е толкова празно.

Бритън се засмя.

– Посетителите винаги казват това. Истината е, че корабът се управлява в основни линии от компютър. Навигацията се извършва чрез данни от геофизични спътници, курсът се следва автоматично, дори апаратурата за предпазване от сблъскване е автоматизирана. Преди трийсет години корабният електротехник се е смятал за по-долна ръка член на екипажа, сега специалистите по електроника са от жизненоважно значение.

– Много впечатляващо – обърна се Макфарлън към Бритън. – Не ме разбирайте погрешно, но винаги съм се питал защо Глин е избрал за тази работа танкер. Защо ще си прави целия този труд да го дегизира като

рудовоз? Защо просто не взе един кораб за насипни товари? Или някой голям контейнеровоз? Господ ми е свидетел, че би било по-евтино.

– Мисля, че мога да ви обясня това. Последвайте ме.

Бритън отвори една врата и въведе Макфарлън. Тук мокетът и дървените ламперии бяха отстъпили мястото си на шампован метал и линолеум. Слязоха още една палуба надолу и спряха пред врата с табелка „Зала за управление на товара.“ Залата зад вратата бе доминирана от голяма електронна схема на главната палуба, окачена на далечната преградната стена. Безброй лампички мигаха в червено и жълто по повърхността ѝ.

– Това е имитационна схема на кораба – рече Бритън и поведе Макфарлън към таблото. – Така следим как и къде е натоварен корабът. Управляваме баластните помпи и товарните кранове директно от тук. – Посочи батареята от ключове и лостове, разположени точно под схемата. – От тук се контролира налягането на помпите.

Прекосиха залата, в която един-единствен моряк наблюдаваше подредените в редица монитори.

– Този компютър изчислява разпределението на товара. А тези компютри следят автоматичната баластна система. Наблюдават налягането, обема и температурата в корабните танкове.

Тя потупа с ръка бежовата кутия на най-близкия монитор.

– *Ето защо* Глин е избрал танкер. Този ваш метеорит е тежък. Натоварването му ще е доста трудна работа. С нашите танкове и компютри можем лесно да прехвърляме водния баласт от един резервоар в друг, като запазваме нулев диферент и крен, независимо колко неуравновесен е товарът в онзи хамбар. Можем да поддържаме всички параметри на нулата. Не смятам, че някой ще е доволен, ако се преобърнем с дъното нагоре в мига, в който спуснете онова нещо в хамбара.

Бритън отиде до далечния край на залата с компютърното обзавеждане.

– И като говорим за компютри, имате ли представа какво е това?

Тя посочи висока, отделна колона от безлична черна стомана, върху която имаше само ключалка и малко лого с надпис „Аварийна дата-метрика.“ Изглеждаше съвсем различна на вид от останалата електроника.

– Хората на Глин я инсталираха в Елизабет. Има и още една – като нея, но по-малка, горе на мостика. Никой от офицерите ми не може да разбере какво върши това нещо.

Макфарлън прокара заинтригуван ръка по фаската на предната част

на колоната.

– Нямам представа. Да не би да е нещо, свързано с аварийния люк?

– И аз това си помислих първоначално. – Тя го изведе от залата и го поведе по коридора с метален под. – Но изглежда колоната е свързана не само с една от ключовите системи на кораба.

– Бихте ли искали да попитам Глин?

– Не, не си правете труда. Аз ще го попитам сама някой път. Но ето, че аз продължавам да си говоря и да си говоря само за „Ролваг“ – рече тя и натисна бутон на асансьора. – А съм любопитна как точно човек става ловец на метеорити.

Макфарлън я погледна, а асансьорът се понесе надолу. Беше много спокойна и самоуверена за жена; раменете ѝ бяха изправени, брадичката – вирната. Ала това не бе онази стегнатост на военните; по-скоро, помисли си той, това бе своего рода тиха гордост. Тя знаеше, че той е ловец на метеорити: питаше се дали знаеше и за Масънкей и за фиаското с метеорита Торнарсук. „Аз и ти имаме много общи неща“, помисли си той. Можеше само да си представи колко трудно ѝ е било да облече отново униформата и да се качи на мостика, като едновременно с това се пита и какво говорят хората зад гърба ѝ.

– Попаднах под метеоритен дъжд в Мексико.

– Невероятно. И оцеляхте.

– Откакто се водят наблюдения само веднъж метеорит е улучвал човек – рече Макфарлън. – Едра, дебела жена, страдаща от хипохондрия, която си лежала в леглото.

– Тъй че като се върнах след случилото се в Мексико, се заех с планетарна геология. Но никога не ме е бивало много да играя ролята на трезв учен.

– А какво точно изучава планетарният геолог?

– Дълъг списък от отегчителни предмети, преди да стигне до наистина интересните неща. Геология, химия, астрономия, физика, висша математика.

– Звучи ми доста по-интересно от онова, което се учи, за да вземеш сертификата на капитан далечно плаване. А интересните неща?

– За мен най-интересно бе да изучавам един метеорит от Марс още след завършването си. Исках да проуча ефекта на космическото лъчение върху химическия му състав – в общи линии се опитвах да го датирам.

Вратата на асансьора се отвори и те излязоха.

– Истински марсиански камък – рече Бритън, отвори тясна врата и пак се озоваха в един от безкрайните коридори.

Макфарлън сви рамене.

– Обичах да намирам метеорити. То е до известна степен като търсене на съкровища. Освен това обичах да изучавам метеоритите. Но не обичах да се шляя по коктейлите във факултета, или да си бърбря по конференции с всезнайковците за изригванията при сблъскване и за механиката на образуване на кратерите. И чувствата ни май бяха взаимни. Във всеки случай научната ми кариера трая само пет години. Получих си научната степен. И оттогава насетне съм все единак.

Той замълча, помисли си за бившия си партньор и осъзна, че не бе избрал най-подходящите думи. Ала капитанът не продължи темата и мигът премина.

– Единственото, което знам за метеоритите, е, че са скали, които падат от небето – каза Бритън. – Но откъде идват? Освен от Марс, разбира се.

– Марсианските метеорити са изключително редки. Повечето са парчета скали от вътрешния астероиден пояс. Малки парченца и камъчета от планети, които са се разрушили при формирането на Слънчевата система.

– Онова нещо, което търсите, не би могло да бъде определено като малко.

– Е, повечето са малки. Но не е необходимо да са големи, за да предизвикат огромен взрив. Тунгуският метеорит, който е паднал през 1908-а в Сибир е освободил енергия, равна на десетмегатонна водородна бомба.

– Десет мегатона?

– И това е слаба ракия. Някои метеорити са се сблъскали със земята с кинетична енергия, по-голяма от сто милиона мегатона. Подобен взрив е в състояние да сложи край на цяла геоложка ера, да изтрепе динозаврите, изобщо да вгорчи живота на всички.

– Господи – поклати глава Бритън.

Той се засмя сухо.

– Не се безпокойте. Това се случва много рядко. Веднъж на всеки сто милиона години.

Вървяха из лабиринт от коридори и Макфарлън се почувства напълно изгубен.

– Всички метеорити ли са еднакви?

– Не, не. Но повечето от онези, които се сблъскват със земята, са обикновени хондрити.

– Хондрити?

– Ами най-общо казано стари, сиви скали. Доста отегчителни. – Макфарлън се поколеба, но продължи: – Това е никеловожелезният тип, навярно като онзи, който отиваме да вземем. Но най-интересни са от типа, наричан СИ-хондрит.

Той замлъкна.

Бритън се извърна да го погледне.

– Трудно е да се обясни. Може да ви се стори отегчително.

Макфарлън си спомни изцъклените погледи, които неведнъж бе виждал у присъстващите на вечерните празненства в по-младите му, ентузиастки и невинни години.

– Учила съм астрономическа навигация. Опитайте.

– Ами СИ-хондритите са се образували от чистия, пулсиращ облак прах, от който се е формирала Слънчевата система. Коего ги прави много интересни. Те съдържат ключа към това как се е образувала Слънчевата система. Освен това са много стари. По-стари от земята.

– Колко? Какво означава това?

– Четири и половина милиарда години.

Той забеляза неподправения интерес, който блестеше в очите й.

– Удивително.

– А се смята теоретично, че има и друг тип метеорит, още по-невероятен...

Макфарлън изведнъж замлъкна, сам си тури спирачката. Не искаше старата обсебеност да се завръща; не и сега. Продължи да крачи в настъпилото неочаквано мълчание, усещаше заинтригувания поглед на Бритън.

Коридорът свърши пред задраен люк. Бритън го отвори. Врълетя ги стена от мощен рев: реът на хиляди конски сили. Макфарлън последва капитана по тясното мостче. На около петнайсет метра под тях можа да види огромните турбини, които се въртяха в синхрон. Огромното пространство бе изцяло лишено от човешко присъствие; очевидно и машинното отделение се управляваше от компютър. Той се улови за една вертикална подпора и усети как силно вибрираше тя в ръката му.

Бритън го погледна, усмихна се леко и продължиха по мостчето.

– Танкерите се задвижват от парни котли, а не от дизелови двигатели, както другите кораби – рече тя, като повиши тон, за да я чуе. – Имаме обаче аварияен дизелов генератор. На кораб като този човек не може да си позволи да остане без електрозахранване. Защото ако това стане, се оказваш с вързани ръце: няма компютри, няма навигация, няма противопожарно оборудване. И се превръщаш в дрейфващо корито.

Наричаме това състояние *DIW*¹⁰ – *Dead in the water*.

Минаха през още една тежка врата в носовия край на машинното отделение. Бритън я затвори и задраи, след това го поведе към коридора, който завършваше с асансьор. Макфарлън я последва, благодарен, че се бяха отървали от грохота.

След миг спряха при асансьора и тя го изгледа изпитателно. Той изведнъж разбра, че бе имала предвид нещо повече от една разходка из добрия стар „Ролвааг.“

– Мистър Глин говори добре – рече Бритън най-сетне.

– Радвам се, че мислите така.

– Моряците понякога са много суеверни, нали разбирате? Удивително е колко бързо слуховете и спекулациите се превръщат във факти на долните палуби. Мисля, че този негов разговор с тях имаше голямо значение за потискането на всякакви слухове.

Последва нова къса пауза, след която тя отново подзе:

– Имам чувството, че мистър Глин знае много повече от онова, което каза. Всъщност не, не се изразих точно. Мисля, че той може би знае *по-малко* от онова, което каза. – Извърна се и погледна Макфарлън. – Вярно ли е?

Макфарлън се поколеба. Не знаеше какво Лойд или Глин бяха споделили с нея – или, по-точно казано, какво бяха премълчали. Но независимо от всичко, усещаше, че колкото повече знаеше тя, толкова по-добре щеше да е за кораба. Почувства се по някакъв странен начин свързан с нея. И двамата бяха допуснали големи грешки. Мотоциклетът на живота ги бе влачил и двамата подире си доста повече, отколкото среднотатистическия Джо. Дълбоко в себе си той се доверяваше на Сали Бритън.

– Права сте – рече. – Истината е, че не знаем почти нищо за него. Не знаем как нещо толкова голямо е могло да оцелее при удара си о земята. Не знаем защо не е корозирало. Малкото електромагнитни и гравитационни данни, които имаме за скалата, са противоречиви, дори невероятни.

– Разбирам – кимна Бритън.

Погледна Макфарлън право в очите.

– Опасно ли е?

– Няма причини да го смятаме за опасно. – Той се поколеба. – Но няма причини и за обратното.

10. Буквално „мъртъв във водата“, кораб, останал без ход и управление. (англ.) – Б.пр.

Последва кратка пауза.

– Онова, което имам предвид, е дали метеоритът би представлявал заплаха за кораба или за екипажа ми?

Макфарлън прехапа устна, чудеше се какво да отговори.

– Заплаха ли? Адски е тежък. Много трудно ще бъде да се премести. Но след като бъде положен и укрепен към шейната, мисля, че ще е далеч по-безопасен от пълен с огнеопасен нефт танк. – Погледна я. – А и Глин изглежда като човек, който никога не рискува излишно.

За миг Бритън сякаш се замисли върху това. После кимна:

– Това е и моето впечатление за него: предпазлив до крайност. – Натисна бутона на асансьора. – Точно такива хора обичам да имам на борда си. Защото следващия път, когато налетя на риф, ще си потъна с кораба.

15.
„Ролвааг“
3 юли, 14:15

Когато морският кораб „Ролвааг“ пресече екватора, оставил Бразилия и устието на Амазонка далеч на запад, на носа на кораба започна традиционният ритуал, който се провежда на океанските кораби от години.

На десетина метра под палубата доктор Патрик Брамбъл разопаковаше последния си кашон с книги. Почти всяка година от трудовия си живот той пресичаше линията на екватора и намираще предстоящите, свързани със събитието церемонии за крайно безвкусни – „Чаят на Нептун“, запарен от сварени чорапи, изпитанията, които трябваше да преминат гърчещите се „новобранци“, грубият смях на старите морски вълци.

Разопаковаше и подреждаше голямата си библиотека още откак „Ролвааг“ напусна пристанището. Това бе задача, на която се наслаждаваше почти толкова, колкото на самото четене на книгите, затова никога не си позволяваше да бърза. И сега сръза със скалпел последната ивица скоч, извади картонените уплътнения и погледна в кашона. С фини пръсти извади най-горния том – „Анатомия на меланхолията“ на Бъртън, – и поглади хубавата корица от изкуствена кожа преди да я положи върху последната свободна лавица в кабината си. После идваше редът на „Орландо Фуриозо“, „Наопаки“ на Хюйсман, лекциите на Коулридж за Шекспир, есетата „Виеща се роза“ на доктор Джонсън, „Апология про вита суа“ на Нюман. Нито една от книгите не бе медицинска; всъщност от хилядата еkleктично подбрани книги в пътуващата библиотека на Брамбъл, само около десетина можеха да бъдат сметнати за професионални справочници – и те бяха отделени в медицинския кабинет, за да не хвърлят петното на занаята върху тъй скъпата на сърцето му библиотека. Защото доктор Брамбъл първо бе читател, а после – лекар.

След като кашонът най-сетне се изпразни, Брамбъл въздъхна – смеица от задоволство и съжаление – и отстъпи назад, за да огледа редиците книги, подредени грижливо върху всяка лавица и празно пространство. Докато го правеше чу изтракването на далечна врата, последвано от премерения ритъм на нечий стъпки. Брамбъл изчака неподвижен,

вслушан, с надеждата, че не търсеха него, макар да знаеше, че случаят бе точно такъв. Стъпките спряха и откъм чакалнята се дочуха две кратки почуквания.

Докторът въздъхна отново, но това бе съвсем различна въздишка от първата. Огледа бързо кабината. След това зърна една хирургическа маска, взе я и я сложи върху устата си. Намираще това за много добър начин да отпраща по-бързо пациентите си. Хвърли последен, изпълнен с обич поглед на книгите си, след това излезе от кабината и затвори вратата зад гърба си.

Прекоси дългия коридор, мина покрай празните кабинни на лазарета, хирургическата кабина и патологичната лаборатория, за да стигне до чакалнята. Там бе Ели Глин с дебела папка под мишница.

Погледът на Глин спря върху хирургическата маска.

– Не знаех, че има някой при вас.

– Няма – отвърна през маската Брамбъл. – Вие сте първият, който идва.

Глин отново погледна маската. След това кимна.

– Добре. Можем ли да поговорим?

– Разбира се.

Брамбъл го поведе към кабинета за прегледи. Намираще Глин за едно от най-необичайните създания, което някога бе срещал: човек с култура, който не изпитваше наслада от това; човек с дар слово, който никога не го използваше; човек с присвити сиви очи, чиято работа бе да открива слабостите на всички други, освен своите собствени.

Брамбъл затвори вратата към чакалнята.

– Моля, седнете, мистър Глин – и посочи с ръка папката на Глин. – Това ли са медицинските картони? Закъсняха. За радост още не се е наложило да се обръщам към тях.

Глин седна на един стол.

– Подбрал съм няколко картона, които може би ще се нуждаят от вашето внимание. Повечето са в рамките на обичайното. Има само няколко изключения.

– Разбирам.

– Ще започнем с екипажа. Виктор Хауъл има тестикулярен крипторхидизъм.

– Странно, че не се е погрижил да го излекува.

Глин вдигна глава.

– Навярно не му харесва идеята ножът да играе там долу.

Брамбъл кимна.

Глин прелисти още няколко картона. Съдържаха обичайните оплаквания и състояния, които обикновено се откриват при всяко произволно изследване на населението: няколко диабетика, един с хронична дископатия, един случай на болестта на Адисън.

– Доста здрав екипаж си имаме – рече Брамбъл с надеждата, че сесансът е завършил.

Но не, Глин вадеше нов комплект картони.

– А това тук са психологическите портрети – рече той.

Брамбъл погледна имената.

– А къде са картоните на хората от ЕИР?

– Ние имаме малко по-различна система – отвърна Глин. – Документацията за ЕИР се получава само при нужда.

Брамбъл не отговори нищо. Нямахше смисъл да спори с човек като Глин.

Глин извади два картона от папката си и ги сложи върху писалището на Брамбъл, след което се облегна небрежно назад.

– Всъщност има само един човек, за когото се безпокоя.

– И кой би могъл да бъде той?

– Макфарлън.

Брамбъл дръпна надолу маската и я остави около шията си.

– Стремителният ловец на метеорити? – попита изненадан той.

Вярно, онзи мъж наистина излъчваше някакво чувство за опасност.

Глин потупа тънката папчица.

– Аз ще ви давам регулярни доклади за него.

Брамбъл вдигна вежди.

– Макфарлън е единствената ключова фигура тук, която не съм избрал лично. Кариерата му е съмнителна, най-мекото казано. Ето защо бих искал вие да анализирате този доклад и онези, които ще последват.

Брамбъл погледна с отвращение папката.

– Кой е къртицата ви? – попита.

Очакваше Глин да се засегне, но това не стана.

– Бих предпочел да запазя това в тайна.

Брамбъл кимна. Дръпна папката към себе си и я разлисти.

– „Неуверен в шансовете на експедицията за успех“ – прочете на глас той. – „Мотивите му са неясни. Изпитва недоверие към научната общност. Изключително неудобно се чувства в ролята на ръководител. Има склонност към самотност.“ – Остави папката. – Не виждам нищо необичайно.

Глин кимна към втората, доста по-дебела папка.

– Това е досието на Макфарлън. Между другите неща то съдържа и доклад за неприятния инцидент в Гренландия преди няколко години.

Брамбъл въздъхна. Той бе почти изцяло лишен от любопитство и подозираше, че тъкмо поради тази причина го бе наел Глин.

- Ще го прегледам по-късно.
- Хайде да се заемем с това сега.
- Може би ще ми дадете кратко резюме.
- Много добре.

Брамбъл се облегна назад, скръсти ръце и се приготви да слуша.

– Преди години Макфарлън е имал партньор на име Масънкей. Първо са се сдушили да пренесат контрабандно атакамските тектити от Чили, което ги покорило с позор в тази страна. След това успели да открият няколко други, малки, но важни метеорити. Двамата работели добре заедно. Макфарлън имал неприятности в последната си работа в музей и минал на свободна практика. Притежавал инстинктивното умение да открива метеорити, ала търсенето на камъни не е работа за постоянно, ако не можеш да намериш сериозни поддръжници. За разлика от Макфарлън Масънкей бил много по-гъвкав в политиката си спрямо музеите и получил няколко отлични задачи. Двамата станали близки приятели. Макфарлън се оженил за сестрата на Масънкей Малу и така станал негов зет. С течение на годините обаче тази връзка започнала да се обтяга. Може би Макфарлън е завиждал на успешната музейна кариера на Масънкей. Или Масънкей е завиждал за това, че Макфарлън бил по природа по-добрият полеви учен. Но най-много за това допринесла любимата теория на Макфарлън.

– И каква е тя?

– Макфарлън е вярвал, че някой ден ще бъде открит *междувъзвден* метеорит. Такъв, който е пропътувал огромните междувъзвдни пространства от друга слънчева система. Всички му изтъквали, че това е математически невъзможно – всички познати метеорити произхождат от слънчевата система. Ала Макфарлън бил дълбоко обсебен от тази идея. Тя му придавала лек привкус на шарлатанство, който не вървял пред традиционалист като Масънкей.

– Във всеки случай преди три години край Торнарсук, Гренландия, паднал голям метеорит. Бил проследен от спътници и засечен от сеизмични станции, което позволило лесно да бъде изчислено мястото на удара му о земята. Дори траекторията му била заснета с любителска видеокамера. Нюйоркският музей за естествена история съвместно с датското правителство наело Масънкей да намери метеорита. Масънкей

привлякъл Макфарлън.

– Намерили Торнарсук, но това им отнело много повече време и им струвало повече пари, отколкото очаквали. Потънали в големи дългове. Нюйоркският музей отбягвал да им даде подкрепа. А за да станат нещата още по-лоши, между Масънкей и Макфарлън възникнали търкания. Макфарлън изчислил орбитата на Торнарсук от спътниковите данни и бил убеден, че метеоритът следвал хиперболна орбита, което означавало, че метеоритът е дошъл далеч отвъд Слънчевата система. Мислел е, че това е междузвездният метеорит, който бил търсил цял живот. Масънкей се безпокоял ужасно много за финансирането и това било последното нещо, което искал да чуе. Чакали и охранявали мястото с дни, ала пари не идвали. Най-накрая Масънкей отпътувал да докара припаси и да се срещне с датските власти. Оставил Макфарлън с камъка – и, за съжаление, с „чиния“ за спътникови връзки под ръка.

– Доколкото можах да установя, Макфарлън е претърпял нещо като психологически срив. Бил е там, сам, в продължение на седмица. Бил убеден, че Нюйоркският музей няма да успее да предостави допълнителното финансиране и че в крайна сметка метеоритът ще бъде задигнат от някого, разтрошен и продаден на черния пазар, без повече някой да го види или изследва. Затова се възползвал от спътниковата „чиния“, за да се свърже с богат японски колекционер, за когото знаел, че ще го купи и ще го запази. Накратко казано, предал партньора си. Когато Масънкей се върнал с припасите – и, както се оказало, с допълнително финансиране – японците вече били там. Те изобщо не си губили времето. И взели метеорита. Масънкей се почувствал предаден, а научният свят бил бесен на Макфарлън. Никога не му го простили.

Брамбъл въздъхна сънено. Историята беше интересна. Можеше да се превърне в добър, макар и донякъде сензационен роман. Джек Лондон би го оценил. Или, още по-добре – Конрад...

– Безпокоя се за Макфарлън – рече Глин и прекъсна мислите му. – Не можем да допуснем тук да се случи нещо подобно. Това ще съсипе всичко. След като веднъж е решил да предаде шурей си, той би предал и Лойд, и ЕИР без изобщо да се замисли.

– Защо да го прави? – прозя се Брамбъл. – Лойд има дълбоки джобове и изглежда подписва с удоволствие чековете.

– Макфарлън, разбира се, е наемник, но тук нещата не опират само до парите. Метеоритът, който ще търсим, притежава някои много особени свойства. Ако Макфарлън бъде обсебен от него, както от онзи в Торнарсук... – Глин се поколеба. – Например, ако се наложи да използваме

аварийния люк, това ще е в миг на изключителна криза. Всяка секунда може да се окаже решаваща. Не бих искал някой да се опитва да го предотврати.

– А каква е моята роля във всичко това?

– Искам да преглеждате тези периодични доклади. Ако забележите някаква причина за безпокойство – особено някакви сигнали в зародиш за срив, подобен на предишния – ще ви моля да ме информирате.

Брамбъл отново прелисти двете папки, старата и новата. Папката с досието му бе странна. Питаше се откъде ли се бе сдобил Глин с информацията – много малка част от нея, ако изобщо имаше такава, бе стандартната психиатрична или медицинска информация. Много от докладите не съдържаха името на съставилия ги лекар или негов сътрудник – а на практика в някои изобщо липсваха имена. Каквито и да бяха източниците, от досието лъхаше на доста похарчени за информацията пари.

Вдигна отново глава, погледна Глин и затвори папката.

– Ще прегледам това и ще го държа под око. Не съм сигурен обаче, че мнението ми за случилото се е същото като вашето.

Глин се надигна да си върви, сивите му очи бяха непроницаеми като скали. На Брамбъл това му се видя необяснимо раздражително.

– А гренландският метеорит? – попита той. – Междувъзвезден ли се оказал?

– Разбира се, че не. Оказал се най-обикновена скала от астероидния пояс. Макфарлън е сбъркал.

– А съпругата? – попита след малко Брамбъл.

– Каква съпруга?

– На Макфарлън. Малу Масънкей.

– Напуснала го. Върнала се на Филипините и се омъжила отново.

В следващия миг Глин вече го нямаше, предпазливите му стъпки стихваха по коридора. Докторът се заслуша в ритъма им и се замисли. В съзнанието му изплува една фраза на Конрад: „Никой човек не може добре да разбере собствените си изкусни хитрини да избегне мрачните сенки на самопознанието.“

С въздишка на възвърнало се доволство, той прибра папките и се завърна в личния си апартамент. Дремливият екваториален климат, както и нещо, което бе доловил у Глин, накараха доктора да се сети за Моъм – по-точно за късите му разкази. Той прокара пръст по гръбчетата на томчетата – всяко възпламеняваше отново вселена от спомени и емоции – намери онова, което търсеше, настани се в големия си фотьойл и отгърна корицата, потръпвайки от наслада.

16.
„Ролвааг“
11 юли, 7:55

Макфарлън пристъпи по настланата с паркет палуба и се огледа с любопитство. За първи път се качваше на мостика и това без съмнение бе най-впечатляващото място на борда на „Ролвааг.“ Мостикът бе широк колкото самия кораб. Трите стени на помещението бяха заети почти изцяло от големи прозорци, наклонени напред от основата си към върха, всеки със собствена електрическа чистачка. От двете страни се излизаше на крилата, а други две врати в дъното носеха табелки с бронзови букви: „Щурманска“ и „Радиорубка“. Под предните прозорци по протежение на цялата ширина бяха монтирани пултовете на различно оборудване: конзоли, телефони, подредени в редици – връзка с различните пунктове за управление в кораба. През прозорците се виждаше предутринният шквал, който пресичаше развълнуваната пустош на океана. Единствената светлина идеше от осветлението на пултовете и екраните. Стена от по-малки прозорци гледаше назад, между димоходите – към кърмата и двойната бяла килватерна линия зад нея, която чезнеше към хоризонта.

В средата на помещението бе централният команден пулт. Тук Макфарлън видя Бритън – неясна фигура в полумрака. Говореше по телефона, навеждаше се от време на време да каже нещо на кърмчията до себе си; тогава очите ѝ се обагряха в зелено от радарния екран.

Докато Макфарлън се присъединяваше към мълчаливото бдение, шквалът се разпръсна и иззад хоризонта изпълзя сивата зора. Един самотен моряк, досущ като мравка, пълзеше към далечния бак, тръгнал по някаква своя работа. Над белезникавата носова вълна се виеха и пиляха морски птици. Това бе шокиращ контраст спрямо горещите тропици, които бяха останали зад гърба им преди по-малко от седмица.

След като „Ролвааг“ пресече екватора в знойно, придружавано с проливни дъждове време, на кораба се възцари някаква апатия. Макфарлън също я почувства: в прозявките при игрите на шовълборд¹¹; в това как се излежаваше в кабината си, взрян тъпо в стените с цвят на

11. Особено популярна игра на пътническите кораби, при която върху разчертаната и маркирана палуба се плъзгат дискове. – Б.пр.

американски орех. Ала със слизането им на юг въздухът ставаше все по-свеж, океанската мъртва вълна – по-дълга и по-тежка, а перленосивото небе от тропиците бе отстъпило място на яркосиньото, изпъстрено тук-там с облаци. Но с промяната във въздуха той усети как общата апатия се измества от непрекъснато засилващо се вълнение.

Вратата към мостика се отвори отново и влязоха третият помощник-капитан, който поемаше вахтата от осем до дванайсет, и Ели Глин. Той пристъпи и застана мълчаливо до Макфарлън.

– Какво става тук? – попита шепнешком Макфарлън.

Преди Глин да успее да му отговори се чу леко изщракване и Макфарлън се обърна – Виктор Хауъл излизаше от радиорубката, за да присъства на смяната на вахтата.

Третият помощник отиде и прошепна нещо на ухото на капитана. Тя на свой ред погледна към Глин.

– Внимавай откъм десния борд – рече тя и кимна към хоризонта, който лежеше като лезвие на нож на фона на небето.

С просветляването на небето вълните и падините между тях в надгашото се море станаха по-отчетливи. Остър лъч утринна светлина проби тежкия облачен покров откъм десния борд на кораба. След миг друг лъч срязва върховете на облациите. А после най-неочаквано целият хоризонт на запад пламна като експлозия. Макфарлън присви очи, опитваше се да разбере онова, което вижда. В следващия миг схвана: това бяха редица високи, заснежени върхове, около които се виеха ледници, ярко осветени от слънцето.

Капитанът се обърна с лице към групата на мостика:

– Сушата! – рече сухо тя. – Планините на Огнена земя. След няколко часа ще минем през протока Льомер и ще навлезем в Пасифика.

Подаде бинокъла на Макфарлън.

Известно време той наблюдава планинската верига присвил очи: далечна и отблъскваща, досущ като укрепленията на изгубен континент; от върховете се спускаха дълги воали сняг.

Глин изправи рамене, извърна се от гледката и погледна Виктор Хауъл. Старши-помощникът отиде до техника в дъното на мостика, който веднага се изправи и изчезна през вратата на дясното крило. Хауъл се върна при командния пулт.

– Имаш петнайсет минути за кафе – съобщи той на третия помощник. – Аз ще поема управлението.

Младшият офицер погледна Хауъл, после – капитана, изненадан от това нарушение на правилата.

– Да го впиша ли в дневника, госпожо? – попита той.

Бритън поклати глава.

– Не е необходимо. Просто се върни след четвърт час.

След като третият напусна мостика, капитанът се обърна към Хауъл.

– Банкс готов ли е с връзката с Ню Йорк? – попита тя.

Старши-помощникът кимна.

– Мистър Лойд ни очаква.

– Много добре. Свържете ни.

Макфарлън едва потисна въздишката си. „Не е ли достатъчно един път дневно?“ – помисли си той. Вече бе започнал да се страхува от обедните видеоконференции, които всеки ден се осъществяваха с Музея на Лойд. Лойд разпитваше най-подробно, искаше да узнае напредъка на кораба до миля, въртеше на шиш всички, кроеше планове и подлагаше на съмнение плановете на останалите. Макфарлън се чудеше на търпението на Глин.

Говорителят, монтиран към предната преграда изпука и Макфарлън чу гласа на Лойд, достатъчно силен в обширното помещение на мостика.

– Сам? Сам, там ли си?

– Говори капитан Бритън, мистър Лойд – рече Бритън и посочи на другите микрофона на командния пулт. – Чилийският бряг вече е във видимостта ни. Намираме се на един ден път от Пуерто Уилямс.

– Великолепно! – избуча Лойд.

Глин приближи микрофона.

– Мистър Лойд, тук е Ели Глин. Утре ще минем чилийския митнически контрол. Доктор Макфарлън, аз и капитанът ще отидем с работния катер до Пуерто Уилямс, за да представим документите на кораба.

– Необходимо ли е? – попита Лойд. – Защо трябва да отивате и тримата?

– Нека ви обясня положението. Първият проблем е, че митничарите навярно ще поискат да се качат на борда.

– Господи – долетя гласът на Лойд. – Но това ще издаде цялата игра.

– Потенциално е така. Ето защо нашето първо усилие ще е да *предотвратим* посещението им. Чилийците ще искат да се срещнат с главните действащи лица – капитанът, главният минен инженер. Ако пратим по-низши членове на екипа, те почти сигурно ще поискат да се качат на борда.

– Ами аз? – попита Макфарлън. – Не сте забравили, че в Чили съм персона нон грата, нали? По-скоро не бих си показвал носа навън.

– Съжалявам, но вие сте нашето основно предимство – отвърна Глин.

– И защо?

– Защото единствен от нас сте били в Чили. Имате най-богат опит при подобни ситуации. И дори при най-невзрачната възможност събитията да поемат по неочакван път, ще се нуждая от вашите инстинкти.

– Страхотно. Мисля, че не съм достатъчно добре заплатен, за да поемам такъв риск.

– А, заплатен си, заплатен си. – Гласът на Лойд прозвуча сприваво. – Виж какво, Ели. Какво ще стане, ако те въпреки всичко поискат да се качат на борда?

– Подготвили сме специален приемен салон за случая.

– *Приемен салон ли?* Последното нещо, което бих желал, е да се мотаят на кораба.

– Помещението няма да предразполага към мотаене. Ако се качат на борда, ще бъдат отведени в носовата зала за управление на измиването на танковете. Помещението не е от най-уютните. Обзаведохме го с няколко железни стола – недостатъчно на брой – и пластмасова маса. Отоплението е изключено. Боядисахме част от палубата с химикали, които миришат леко на екскременти и повръщано.

Смехът на Лойд, усилен и с металически привкус, иззвънтя на мостика.

– Ели, да не дава Господ някой ден да водиш бойни действия. Ами ако поискат да видят мостика?

– Имаме стратегия и за това. Доверете ми се, Палмър, когато свършим с митничарите в Пуерто Уилямс, много малко вероятно ще е да поискат да се качат на борда, а още по-малко вероятно – да пожелаят да видят мостика. – Обърна се. – Доктор Макфарлън, оттук нататък няма да говорите испански. Просто следвайте моето поведение. Оставете аз и капитан Бритън да говорим.

Последва кратко мълчание.

– Ти каза, че това бил първият ни проблем – заговори отново Лойд. – А има ли и друг?

– Трябва да свършим още нещо, докато сме в Пуерто Уилямс.

– Мога ли да попитам какво ще е то?

– Възнамерявам да се възползвам от услугите на един човек на име Джон Пъпъп. Ще трябва да го открием и да го вземем на борда.

Лойд изстена.

– Ели, започвам да си мисля, че ти доставя удоволствие да ми сервираш изненади. Кой е Джо Пъпъп и защо се нуждаем от него?

– Той е наполовина яган, наполовина англичанин.

– А какво, по дяволите, е яган?

– Индианците яган са били туземните жители на архипелага нос Хорн. Вече са изчезнали. Останали са само няколко местисос. Пъпъп е възрастен, навярно около седемдесетте. На практика е бил свидетел на изчезването на собственото му племе. Той е последният, запазил донякъде познанията на местните индианци.

Говорителят известно време мълча. След това отново изпука и оживя.

– Ели, този план ми се струва твърде суров. Ти каза, че *възнамеряваш* да се възползваш от услугите му. Той знае ли за това?

– Още не.

– Ами ако откаже?

– Когато го намерим, изобщо няма да бъде в състояние да каже „не.“ Освен това не сте ли чували за дълбоко тачената морска традиция на „реквизирането?“

Лойд изпъшка.

– Значи сега към списъка от престъпленията ви ще трябва да добавим и отвлечане.

– Тази игра е с твърде високи залози – отвърна Глин. – Вие го знаете, когато започнахме. Пъпъп ще се завърне у дома богат. И няма да имаме неприятности от тази гледна точка. Единственият проблем ще е да го намерим и да го вземем на борда.

– Други изненади?

– В митницата доктор Макфарлън и аз ще се представим с фалшиви паспорти. Това е вариантът с най-голяма вероятност за успех, макар да включва някои дребни нарушения на чилийските закони.

– Почакайте малко – намеси се Макфарлън. – Да се пътува с фалшиви паспорти е нарушение на *американските* закони.

– Това никога няма да се разбере. Уредил съм данните за паспортите да се изгубят по пътя между Пуерто Уилямс и Пунта Аренас. Ще ви върнем истинските паспорти, разбира се, които ще бъдат подпечатани с истинските визи, ден и час на пристигане и отплаване. Или поне така ще изглеждат.

Той се огледа, сякаш очакваше някакви въпроси. Такива не последваха. Старши помощник-капитанът бе на руля и водеше кораба с

безизразно лице. Капитан Бритън гледаше Глин. Очите ѝ бяха широко отворени, ала не каза нищо.

– Много добре – каза Лойд. – Но трябва да ти кажа, Ели, че този твой план ме изнервя до крайност. Искам да бъда информиран мигновено, щом се върнете от митницата.

Говорителят замлъкна рязко. Бритън кимна на Виктор Хауъл, който отиде в радиорубката.

– Всички, които ще слезем в пристанището, трябва да изглеждат по подходящ начин за ролите си – каза Глин. – Доктор Макфарлън няма нужда от промяна – каза Глин, след като му хвърли един преценяващ поглед, – но капитан Бритън ще трябва да бъде с няколко степени по-малко официална.

– Казахте, че ще сме с фалшиви паспорти – рече Макфарлън. – Предполагам, че и имената ни ще са променени.

– Точно така. Вие ще бъдете доктор Сам Видманщетен.

– Много мило.

Последва кратко мълчание.

– А вие? – попита Бритън.

За пръв път, откакто се бе запознал с него, Макфарлън чу Глин да се смее – ниско, едва-едва, почти като въздишка.

– Наричайте ме Ишмаел – отвърна той.

17.
Чили
12 юли, 9:30

На следващия ден големият кораб „Ролвааг“ лежеше на дрейф в Го-ри роудс, широк канал между три острова, които се издигаха над Пасифика. Студеното слънце къпеше осторелелефните очертания на пейзажа. Макфарлън стоеше до перилата на работния катер на „Ролвааг“ – грохнало корито, почти толкова ръждясало, колкото и кораба-майка, и гледаше танкера, от който бавно се отдалечаваха. От морското равнище изглеждаше още по-голям. Далече високо, на кърмата, стоеше Амира, загърната в щормово яке с три размера по-голямо.

– Ей, шефе! – извика едва доловимо тя, докато му махаше. – Гледай да не пипнеш трипер!

Катерът се залюля на острата вълна и се насочи към пустия бряг на Исла Наварино. Този остров бе най-южната обитаема точка на земята. За разлика от планинския бряг, покрай който бяха минали преди, източният край на Наварино бе нисък и монотонен: замръзнали, заснежени блата, които се спускаха към широките, покрити с дребни камъчета плажове, върху които се стоварваха едрите вълни на Пасифика. Нямаше и знак за човешко присъствие. Пуерто Уилямс се намиреше в защитени води на около двайсетина мили по протока Бийгъл. Макфарлън потрепери и се загърна по-добре с якето си. Едно бе да прекара известно време на Исла Десоласион – забутано островче, даже в сравнение с това забравено от Бога място. Но съвсем друго бе да се мотае в чилийско пристанище – това го изнервяше. На хиляда мили северно отгук още имаше много хора, които биха си спомнили лицето му – и с радост биха го запознали отново с болезнения край на електрическата палка. Винаги съществуваше възможността, колкото и да бе малка, да срещне някой от тях тук.

Усети движение край себе си и видя Глин, който се присъедини към него до перилата. Той бе облякъл омазнена ватенка, няколко ката мръсни вълнени ризи и бе нахлупил оранжева фуражка. В едната си ръка стискаше очукано куфарче. Лицето му, винаги безупречно избръснато при нормални обстоятелства, сега бе с настръхнала четина. От устната му висеше смачкана цигара и Макфарлън забеляза, че той дори я

пушеше, вдишваше и издишваше дима с очевидни признаци на удоволствие.

– Не мисля, че се познаваме – рече Макфарлън.

– Аз съм Ели Ишмаел, главен минен инженер.

– Е, мистър минен инженер, ако не те познавах, бих рекъл, че наистина се забавляваш.

Глин извади цигарата от устата си, погледна я за миг, а после я хвърли в леденото море.

– Не е задължително успехът да не е свързан с удоволствието.

Макфарлън посочи собствените си опърпани дрехи.

– Откъде ги взе тия? С тях съм като огняр.

– Докато корабът се ремонтираше, от Холивуд долетяха няколко специалисти по костюмите – отвърна Глин. – Имаме няколко шкафа, пълни с такива дрехи, в случай на всякакви непредвидени обстоятелства.

– Да се надяваме, че няма да се стигне дотам. И какви точно са бойните ни заповеди?

– Много прости. Задачата ни е да се представим в митницата, да отговорим на всички въпроси, свързани с разрешителните за минни операции, да си платим таксите и да намерим Джон Пъпъп. Ние сме налудничав екип, който е дошъл тук да търси желязна руда. Компанията е на ръба на банкрута и това е нашият последен опит. Ако някой говори английски и ти зададе въпроси, отвръщай войнствено, че сме първокласен екип. Но доколкото това е възможно, изобщо не говори. А ако в митницата се случи нещо необичайно, реагирай напълно естествено.

– Естествено ли? – Макфарлън поклати глава. – Моят естествен инстинкт ще е да хукна презглава да бягам. – Той замълча за миг и продължи: – А нашата госпожа капитан? Мислиш ли, че ще се справи с това?

– Както може би си забелязал, тя не е най-типичният капитан далечно плаване.

Катерът си проправяше път през вълните, грижливо разцентровани те дизели бумтяха силно в машинното. Вратата на кабината се отвори с трясък и Бритън приближи към тях, облечена в стари дънки, късо, двуредно вълнено палто и омачкана фуражка със златна капитанска околожка. На врата ѝ висеше бинокъл. Макфарлън за пръв път я виждаше без безупречната ѝ морска униформа и промяната бе както освежителна, така и изкусителна.

– Мога ли да ви направя комплимент за премяната? – попита Глин.

Макфарлън го изгледа изненадан; не си спомняше досега да бе

чувал Глин да похвали някого.

В отговор капитанът се усмихна ослепително.

– Не можете. Ненавиждам я.

Щом катерът заобиколи най-северната точка на Исла Наварино, в далечината се появиха неясни тъмни очертания. Макфарлън забеляза, че това бе огромен, железен кораб.

– Господи – рече той. – Вижте само размерите му. Ще трябва да го заобиколим отдалеч, инак вълната му ще ни потопи.

Бритън вдигна бинокъла си и се взря в далечината.

– Не мисля че има основания за тревога – отвърна тя. – Корабът не се е забързал наникъде.

Макар да изглеждаше, че носът на кораба е надвиснал току над тях, докато го приближат, мина сякаш цяла вечност. Двойната мачта, висока и оплетена в паяжините на кабелите, бе леко наклонена на една страна. Чак тогава Макфарлън разбра: корабът бе заседнал, натъкнал се на рифа точно по средата на протока.

Глин взе бинокъла, който Бритън му предложи.

– Това е „Команданте Прахос“ – рече той. – Товарен, съдейки по външния му вид. Може би е бил изхвърлен на плитчината.

– Трудно е да се повярва кораб с такива размери да потъне в тези защитени води – отбеляза Макфарлън.

– Този залив е защитен само от североизточните ветрове, каквито имаме днес – каза Бритън с хладен тон. – Но когато вятърът заходи към запад, това място се превръща в аеродинамичен тунел. Може би точно в такава време се е повредила машината им.

С приближаването на коритото те изпаднаха в мълчание. Въпреки отличната видимост при яркото утринно слънце, корабът си оставаше странно не на фокус, загърнат сякаш в собствения си мъглив плащ. Корпусът му бе покрит с ръжда от вълнореза до кърмата. Железните му кранове бяха строшени – единият килнат настрана, задържан от тежки железни вериги, другият – рухнал в беспорядък на палубата. На гниещата надстройка не кацаха птици. Дори вълните сякаш избягваха струпясалите му бордове. Беше призрачна, сюрреалистична гледка: мъртъв страж, който предупреждаваше всички минаващи покрай него.

– Някой би трябвало да обърне внимание на Търговската камара на Пуерто Уилямс за този кораб – рече Макфарлън.

Шегата му бе посрещната без смях. Цялата група бе като попарена.

Кърмчията на катера даде газ, като че искаше да мине по-бързо покрай мястото на корабокрушението. Завиха и навлязоха в протока

Бийгъл. Тук направо от водата се издигаха остри като бръсначи планински склонове, тъмни и отблъскващи, а в гънките им проблясваха и намигаха глетчери и ледници. Порив на вятъра връхлетя катера и Макфарлън се загърна зиморничаво в якето си.

– Вдясно е Аржентина – обади се Глин, – а вляво – Чили.

– А аз пък влизам вътре – каза Бритън и се запъти към кабината.

Час по-късно Пуерто Уилямс изплува от сивата боза откъм левия борд: очукани дървени сгради, жълти, с червени покриви, сгушени в долчинката между хълмовете. Зад него се издигаше верига от полярни планини, бели и остри като вълчи зъби. В най-ниската точка на градчето се виждаше редица от гниещи пирсове. В пристанището се бяха привързали дървени траулерчета и едномачтови гафелни шлюпове с насмолени бордове. Макфарлън забеляза разположеният наблизко Барио де лос индиос: невероятна сбирщина от дървени къщурки и влажни колиби, от чиито импровизирани комини се издигаха димни филизи. Зад тях бе разположена самата военноморска база – запусната редица от ръждясали метални бараки. Наблизко до нея бяха закотвени две спомагателни корабчета и стар разрушител от военния флот.

В разстояние сякаш само на няколко минути ясното утринно небе помрачня. Когато катерът наближи един от дървените пирсове, ги връхлетя миризмата на гниеща риба, на боклук и разложени водорасли. От близките колиби наизскочиха неколцина мъже и се затътриха по дъсчената обшивка на пирса. Крещейки и махайки с ръце, те се опитваха да примамят катера да застане на поне половин дузина места, всеки от тях държеше вързално въже и сочеше кнехта до себе си. Катерът се плъзна в пристанището и между двама от най-близките мъже избухна шумна караница, утихнала едва след като Глин им раздаде цигари.

Тримата се изкачиха на хлъзгавия пирс и погледнаха към мрачното градче. Раменете на якето на Макфарлън се покриха с блуждаещи снежинки.

– Къде е канцеларията на митницата? – попита Глин единия от мъжете на испански.

– Аз ще ви заведа – отвърнаха трима едновременно.

Запристигаха и жени, тълпяха се с пластмасови кофи, пълни с морски таралежи, миди и яркочервени омари.

– Морски таралеж – рече една от тях на развален английски.

Имаше набръчканото лице на много преживяла, а сипкавият ѝ глас подсказваше, че отдавна е прехвърлила седемдесетте.

– Много хубав за мъжа. Прави корав. Muy fuerte¹².

Тя подчерта с жест на вдигнатата си ръка ефекта, а мъжете избухнаха в буен смях.

– Но, грасиас, сеньора – рече Глин и си проправи път през тълпата, следвайки самопровъзгласилите се водачи.

Мъжете ги поведоха нагоре от пирса по крайбрежната улица в посока към военноморската база. Спряха пред ниска, обшита с дъски сграда. От единствения ѝ прозорец струеше светлина, а от тенекиения комин в дъното ѝ се виеше благоуханият дим на горящи цепеници. Над вратата висеше избеляло чилийско знаме.

Глин даде бакшиш на водачите им и отвори вратата. Последва го Бритън, а Макфарлън влезе последен. Пое дълбоко студения въздух, като непрекъснато си напомняше, че бе твърде малко вероятно някой да го разпознае във връзка с атакамската работа.

Интериорът бе такъв, какъвто бе очаквал: очукана маса, тумбесто кюмбе, чернооки чиновници. Фактът, че влизаше доброволно в правителствено чилийско учреждение – колкото и да бе отдалечено – го изнервяше. Погледът му зашари неволно към таблото с омачканите листовки на най-търсени престъпници, което висеше на стената, закачено с ръждива метална скоба. „Спокойно, спокойно“, рече си той.

Митническият чиновник имаше грижливо зализана черна коса и носеше безупречна униформа. Усмихна им се и разкри уста, пълна със златни зъби.

– Моля седнете – рече на испански.

Имаше мек, женствен глас. Излъчваше някакво благоденствие, което никак не бе на мястото си в такова забутано, окаяно място.

От задната врата на митническата кантора се дочуха гласове, които се надигнаха в спор, но изведнъж стихнаха. Макфарлън изчака Глин и Бритън да седнат и ги последва, като се настани на олющен дървен стол. Кюмбето изпука, излъчваше чудесна топлина.

– Пор фавор¹³ – рече служителят и бутна към тях дървена кутия, пълна с цигари.

Всички отказаха, освен Глин, който си взе две. Пъхна едната между устните си, а другата мушна в джоба и рече ухилен:

– Мас тарде¹⁴.

Митничарят се наведе напред над масата и запали цигарата на Глин съд златна запалка. Глин вдиша дълбоко дима от цигарата без филтър,

12. Много корав, твърд. (исп.) – Б.пр.

13. Моля. (исп.) – Б.пр.

14. Една за после (за следобед). (исп.) – Б.пр.

след това се наведе да изплюе листче тютюн. Макфарлън отмести погледа си от него към Бритън.

– Добре дошли в Чили – рече чиновникът на английски и превъртя запалката в нежните си ръце, преди да я мушне обратно в джоба на куртката си. След това премина отново на испански: – Вие сте от американския минен кораб „Ролвааг“, разбира се.

– Да – отвърна Бритън, също на испански.

С донякъде нехаен жест тя извади някакви книжа и тесте паспорти от доста оръфана кожена чанта.

– И ще търсите желязо? – попита мъжът с усмивка.

Глин кимна.

– И се надявате да намерите това желязо на Исла Десоласион?

Той се усмихна малко цинично, според Макфарлън. А може би това бе мнителност?

– Разбира се – отвърна бързешком Глин, като едва потисна кашлицата си. – Разполагаме с най-съвременното минно оборудване и хубав рудовоз. Това е високопрофесионална операция.

Леко усмихнатото лице на чиновника подсказваше, че вече бе получил информация за голямото ръждиво корито, което чакаше на входа на протока. Той дръпна документите към себе си и ги прелисти небрежно.

– Ще трябва известно време да обработим тези документи – рече той. – И навярно ще посетим кораба ви. Къде е капитанът?

– Аз съм капитанът на „Ролвааг“ – каза Бритън.

При тези й думи, веждите му направо отскочиха нагоре. Откъм задната врата се чу тътрене на крака и в канцеларията влязоха още двама чиновници с неопределен ранг. Запътиха се към печката и седнаха на една пейка до нея.

– Значи вие сте капитанът – рече чиновникът.

– Да.

Митничарят изсумтя, сведе отново поглед към документите, разлисти ги пак така небрежно и вдигна отново глава.

– А вие, сеньор? – попита и заби поглед в Макфарлън.

Намеси се Глин:

– Това е доктор Видманщетен, старши научен сътрудник. Не говори испански. Аз съм главният инженер – Ели Ишмаел.

Макфарлън усети как погледът на чиновникът се забави върху него.

– Видманщетен – повтори онзи бавно, сякаш опитваше името на вкус.

Другите двама също погледнаха към него.

Устата на Макфарлън пресъхна. Снимката му не се бе появявала в чилийските вестници поне в последните пет години. А и по онова време носеше брада. „Няма защо да се безпокоиш“, рече си на ум. По слепоочията му започна да избива пот.

Чилиецът го гледаше с любопитство, сякаш засичаше притеснение то му с някакво свое, професионално шесто чувство.

– Не говори испански? – попита го чиновникът и очите му се присвиха недоверчиво.

Последва кратко мълчание. След това, Макфарлън неволно изтърси първото нещо, което му дойде на ума:

– Кери уна пута¹⁵.

Чилийците изведнъж се разсмяха.

– Той говори достатъчно испански – каза мъжът зад масата.

Макфарлън се облегна назад, облиза устни и бавно въздъхна.

Глин отново се закашля – зловеща, мъчителна кашлица.

– Извинете ме – рече той, извади мръсна кърпа, избърса брадата си, разпръсвайки с яростно движение жълтеникава слуз, след което прибра отново кърпата в джоба си.

Митничарят погледна кърпата, след това разтърка нежните си ръце.

– Надявам се да не ни носите някоя болест в този наш влажен климат.

– Няма нищо – отвърна Глин.

Макфарлън го погледна с нарастваща тревога. Очите му бяха влажни и зачервени: изглеждаше болен.

Бритън се изкашля деликатно в шепата.

– Настинка – рече тя. – Целият кораб е така.

– Само настинка ли? – попита чиновникът и веждите му се повдигнаха в неспокойна дъга.

– Ами... – отвърна Бритън и поспря. После додаде: – Лазаретът ни е препълнен...

– Няма нищо сериозно – намеси се Глин, гласът му клокочеше от слузта. – Може би малко грип. Нали знаете какво е на кораба, когато всички са наврени в едно малко пространство. – Той се засмя и смехът му премина в нов пристъп на кашлица. – Но като стана дума за това, ще се радваме да ви посрещнем на нашия кораб днес или утре, когато ви е удобно.

– Може би няма да се наложи – отвърна чиновникът, – стига

15. Искам курва (проститутка). (исп.) – Б.пр.

документите ви да са в ред. – Прелисти ги. – Къде е разрешителното ви за минно проучване?

След като хубаво се прокашля да прочисти гърлото си, Глин се наведе над масата и извади подпечатани с релефни печати документи от самото си. Чиновникът ги пое с връхчетата на пръстите си, погледна най-горната страница, след това прелисти останалите с опакото на ръката си. После ги остави върху очуканата маса.

– Много съм огорчен – рече той и поклати тъжно глава, – но това не е необходимият формуляр.

Макфарлън видя как двамата други чиновници тайничко се спогледаха.

– Така ли? – рече Глин.

В стаята се усети неочаквана промяна, някаква атмосфера на очакване.

– Ще трябва да донесете необходимите формуляри от Пунта Арена – рече чиновникът. – И тогава ще мога да ги подпечатам като редовни. Дотогава ще задържа паспортите ви на отговорно пазене.

– Това са изискваните формуляри – рече Бритън, приела по-решителна позиция.

– Оставете ме аз да се погрижа за това – каза ѝ на английски Глин. – Мисля, че искат малко пари.

Бритън пламна.

– Какво, да не би да искат *подкуп*?

Глин ѝ направи жест с ръка да замълчи.

– Спокойно.

Макфарлън погледна двамината, питаше се дали онова, което вижда, бе истинско, или разиграваха театър.

Глин се обърна към митничаря, чието лице се бе изкривило във фалшива усмивка.

– Навярно – рече Глин, – ще е възможно да купим истинското разрешително и тук?

– Възможно е – отвърна чиновникът. – Но са скъпи.

Глин подсмъркна шумно, вдигна куфарчето си и го постави на масата. Макар да бе мръсно и очукано, чиновниците го гледаха със зле прикрит ламтеж. Глин шракна закопчалките и вдигна капака му, като се преструваше, че крие съдържанието му от чилийците. Вътре имаше още книжа и десетина пачки американски двайсетачки, стегнати с гумени ластичета. Глин извади половината и ги постави на масата.

– Това достатъчно ли е да се реши проблемът? – попита той.

Чиновникът се усмихна, облегна се назад и събра пръстите си на куличка.

– Боя се, че не, сеньор. Разрешителните за минна дейност са скъпи.

Той отклони гнусливо поглед от куфарчето.

– Колко тогава?

Чиновникът се престори, че пресмята бързо на ум.

– Два пъти по толкова ще бъдат достатъчни.

Последва кратко мълчание. След това Глин бръкна в куфарчето, извади и останалите пачки и ги постави на масата.

На Макфарлън му се стори, че напрегнатата атмосфера изведнъж се разведри. Чиновникът събра парите от масата. Бритън изглеждаше обезпокоена, ала примирена. Двамината митничари до печката се усмихваха широко. Единствено изключение правеше новодошлият: поразителна фигура, която се бе вмъкнала в стаята по средата на преговорите и сега стоеше до вратата. Беше висок мъж с кафеникаво лице и остри като бръснач черти, проникателни черни очи, гъсти вежди и изострени уши, които му придаваха напрегнато, почти мексиканско излъчване. Беше облечен в чиста, макар и избеляла униформа на чилийския военен флот и върху раменете му имаше някакви златни пагони. Макфарлън забеляза, че докато лявата му ръка бе спусната до тялото по военному, дясната бе изправена хоризонтално пред стомаха и дланта ѝ бе извита като неволна, кафеникава запетая. Мъжът огледа чиновниците, Глин, парите на масата и устните му се свиха в лека презрителна усмивка.

Парите вече бяха разпределени на четири купчинки.

– А разписка? – попита Бритън.

– За съжаление ние не работим по този начин...

Митническият чиновник разпери ръце и отново се усмихна. Той бързо се отдръпна, плъзна една купчинка банкноти в писалището си, след това подаде двете други на мъжете на пейката.

– На отговорно пазене – обясни той на Глин.

Най-накрая митничарят взе останалата купчинка и я предложи на мъжа в униформата. Досега взрян отблизо в Макфарлън, той кръстоса здравата си ръка върху сакатата, но не посегна към парите. Чиновникът ги поддържа известно време, а след това му заговори бързешком, шепнейки.

– Нада – отвърна високо униформеният.

После пристъпи напред и се обърна към групата с блеснали от омраза очи.

– Вие, американците, си мислите, че можете да купите всичко –

каза той на чист, без акцент английски. – Но не можете. Аз не съм като тези корумпирани чиновници. Задръжте си парите.

Митничарите заговориха остро, размахаха пачката с пари към него.

– Ще я вземеш, глупако!

Чу се тихо изшракване – Глин внимателно затвори куфарчето.

– Не – отвърна униформеният и мина на испански. – Това е фарс и всички вие го знаете. Нас ни ограбват.

Той се изплю към печката. В заплашителната тишина, която последва, Макфарлън ясно дочу изплющяването и съсъкът, който последва попадането на плюнката върху горещата повърхност.

– Ограбват ли ни? – попита чиновникът. – Какво имаш предвид?

– Мислите си, че американците са дошли чак тук да търсят желязна руда, така ли? – попита онзи. – Тогава *наистина* сте глупаци. Те са тук за нещо съвсем различно.

– Кажете ни, команданте, защо тогава са дошли?

– На Исла Десоласион няма желязо. Могат да са тук само заради едно нещо. Злато.

След кратка пауза чиновникът се размая – с гърлен, невесел смях. Обърна се към Глин:

– Злато нали? – рече той малко по-остро от преди. – За това ли сте дошли тук? Да откраднете злато от Чили?

Макфарлън погледна към Глин. Слисан, забеляза как по лицето на Глин пробягва изражение на вина и откровен страх; това бе достатъчно, за да предизвика подозрение и у най-тъпия чиновник.

– Дошли сме да търсим желязна руда – рече Глин по най-неубедителен начин.

– Трябва да ви информирам, че разрешителното да се търси *злато* ще струва далеч по-скъпо – каза митничарят.

– Но ние сме тук за желязна руда.

– Хайде, хайде – рече чиновникът. – Да си говорим искрено и да не създаваме ненужни проблеми. Тази история за *желязото*...

Той се усмихна съучастнически.

Последва дълга пауза, заредена с очакване. След това Глин отново се закашля.

– При тези обстоятелства може би ще е правилно да се даде авторски хонорар. При условия, че цялата документация бъде уредена експедитивно.

Чиновникът зачака. Глин пак отвори куфарчето. Извади книгата и ги напъха по джобовете си. След това прокара длани по дъното на вече

празното куфарче, сякаш търсеше нещо. Чу се приглушено изшракване и двойното дъно се отвори. Блесна нещо жълто, чието сияние се отрази върху лицето на изненадания митничар.

– Мадре де диос¹⁶! – прошепна той.

– Това е за вас – и за вашите колеги – сега – рече Глин. – При дебаркрането ни, след като сме минали митническия контрол и ако всичко мине добре – ще получите два пъти повече. Разбира се, ако до Пунта Аренас стигнат фалшивите слухове за открито злато, или ако на Исла Десоласион ни сподобят нежелани посетители, ние няма да можем да завършим минната си операция. И вие няма да получите нищо повече.

Той кихна неочаквано и опръска куфарчето със слюнка.

Чиновникът бързо го затвори.

– Да, да. Ще се погрижим за всичко.

Чилийският команданте реагира свирепо:

– Погледнете се: досущ като кучета, наобиколили разгонена кучка.

Двамината митничари станаха от пейката и приближиха към него, като мърмореха нещо и сочеха куфарчето. Ала морският офицер се освободи от тях:

– Срамувам се дори да бъда в една стая с вас. Вие сте готови да продадете и собствените си майки.

Митничарят зад бюрото се обърна със стола си и се вторачи в него.

– Мисля, че ще е най-добре да се върнете на кораба си, команданте Валенар – рече с леден тон той.

Униформният мъж изгледа свирепо всички в стаята един по един. След това, изправен и мълчалив, заобиколи масата, излезе и остави вратата отворена, да се блъска от вятъра.

– Ами той? – попита Глин.

– Трябва да извините команданте Валенар – каза митничарят, който отвори едно чекмедже, извади някакви книжа и официалния печат. Намасти ги и след това бързо подпечата книжата, като очевидно гореше от желание да отпрати посетителите. – Той е един идеалист в страна на прагматици. Но той няма значение. Слухове няма да има, никой няма да прекъсне работата ви. Имате думата ми.

Той подаде книжата и паспортите.

Глин ги взе, понечи да тръгне, но се поколеба.

– Още нещо. Наели сме един мъж на име Джон Пъпъп. Имате ли представа къде можем да го намерим?

16. Пресвета богородице! (исп.) – Б.пр.

– Пъпъп ли? – Митничарят определено бе слисан. – Старикът? За какво ви е?

– Беше ни представен като човек, който познава много добре островите нос Хорн.

– Не мога да си представя кой ви е казал подобно нещо. За съжаление, преди няколко дни той получи отнякъде пари. А това означава само едно. Бих опитал да го намеря първо в „Ел Пикороко“. На „Калехон Баранка.“ – Митничарят се изправи и ги дари със златната си усмивка. – Пожелавам ви успех в търсенето на *желязо* на Исла Десоласион!

18.
Пуерто Уилямс
11:45

След като излязоха от митническата канцелария, завиха към вътрешността на острова и се заизкачваха по хълма към Барио де лос индиос. Подравненият черен път отстъпи място на смес от сняг и замръзнала кал. Напречно на пътя бяха поставени дървени греди, които да възпрепятстват ерозията. Малките къщи покрай пътя бяха по-скоро колиби, изградени с разнородни греди и дъски, заобиколени от груби дървени огради. Група деца следваше чужденците – хилеха се и ги сочеха с пръст. Магаре, натоварено с огромен наръч дърва, се спусна покрай тях надолу и едва не избута Макфарлън в кална локва. Той изруга, докато възвръщаше равновесието си.

– До каква точно степен бе планирано това циркаджийско шоу? – попита той тихо Глин.

– До последната подробност, с изключение на команданте Валенар. И твоята спонтанна реплика. Нямах я по сценарий, но бе успешна.

Глин се усмихна снизходително.

– Не би могло да мине по-добре. Ако се бяха замислили малко, никога не биха повярвали, че американска компания ще изпрати рудовоз на края на света да търси желязо. Яростният изблик на команданте Валенар дойде тъкмо навреме. Така ми спести усилията да им набивам сам идеята в главата.

Макфарлън поклати глава.

– Помисли си за слуховете, които ще тръгнат.

– Слухове и без това вече има. А количеството злато, което им дадохме, ще им затвори устите за цял живот. Сега нашите добри митничари ще пресекат слуховете и ще забранят достъпа до острова. Те са по-добре подготвени за тази работа от нас. И имат достатъчно мотивировка да я свършат.

– Ами този команданте? – попита Бритън. – Не ми се видя да се включва в програмата.

– Не всеки може да бъде подкупен. За щастие той не разполага с власт и с доверие. Морските офицери, които биват изпращани тук, или са осъдени за престъпления, или са опозорени по един или друг начин.

Онези митничари ще имат грижата да го държат под контрол. Това на практика ще означава да купят командващия военноморската база. Ние им дадохме предостатъчно, за да могат да раздадат това-онова. – Глин сви устни. – И все пак, ще трябва да научим малко повече за този команданте Валенар.

Прекрачиха канавка със сапунена вода; хълмът вече не бе толкова стръмен. Глин попита един минувач за пътя, след което свиха в една тясна пресечка. Селото бе обвито от сивкава обедна мъгла, а ведно с нея дойде й леденият, влажен въздух. Макфарлън вдиша все същата миризма на риба и гола земя, забеляза паянтовите дървени магазинчета с реклами на фанта и на местна бира, гледка, която неизменно го връщаше години назад. След като на два пъти бяха опитали да преминат в Аржентина, натоварени с атакамските тектити, той и Нестор Масънкей в крайна сметка минаха границата с Боливия близо до град Анкуаке: коренно различен от това градче, но и толкова сходен по дух с него.

Глин спря. В края на пътя пред тях изникна хълътнала сграда, покрита с червени дъсчици. Синя лампа мъждукаше над табелата, върху която бе изписано: „Ел Пикороко. Много хубава бира.“ От отворената врата под нея на улицата се изливаше тихият ритъм на ранчера.

– Мисля, че започвам да схващам някои от методите ти – рече Макфарлън. – Онзи митничар не спомена ли нещо за това, че на Пъпъп му пратили пари? И да не би случайно да си ги изпратил ти?

Глин склони глава, но не каза нищо.

– Мисля да изчакам навън – каза Бритън.

Макфарлън последва Глин през вратата в мрачното помещение. Видя очукан чамов бар, няколко дървени маси, с пръснати по тях подложки за бутилки, английска дъска за хвърляне на стрелички с избелели номера. Напоеният с дим въздух имаше такъв вкус, сякаш бе висял там от години. Барманът се поизправи, когато влязоха, а разговорът стихна, след като неколцината постоянни клиенти се обърнаха да изгледат новодошлите.

Глин седна на бара и поръча две бири. Барманът ги донесе – топли, със стичаща се пяна.

– Търсим сеньор Пъпъп – рече Глин.

– Пъпъп ли? – Лицето на бармана разцъфна в широка, щърбава усмивка. – Той е отзад.

Последваха мъжа през мънистената завеса в малко сепаре с масичка, върху която имаше празна бутилка „Дюарс“. На пейката до стената се бе проснал кльошав старик с невероятно мръсни дрехи. Оперпана

шапка, която изглеждаше тъй, сякаш бе съшита от парченца стари парцали, се бе търколила от главата му върху пейката.

– Спи ли или е пиан? – попита Глин.

Барманът избухна в смях.

– И двете.

– Кога ще изтрезнее?

Мъжът се наведе, пребърка джобовете на Пъпъп и извади малка пачка мръсни банкноти. Преброи ги, после ги върна обратно.

– Ще изтрезнее следващия вторник.

– Но той е нает на нашия кораб.

Барманът отново се разсмя, този път още по-цинично.

Глин се замисли за миг или поне си даде такъв вид.

– Имаме нареждане да го отведем на борда. Бих ли могъл да ви помоля да наемете двамина от клиентите си да ни помогнат?

Барманът кимна, влезе в бара и се върна с двама яки мъжаги. Размешиха си няколко думи, известна сума пари смени собственика си, двамата вдигнаха Пъпъп от пейката и преметнаха ръцете му през раменете си. Главата му се люшна напред. В яката им хватка той изглеждаше лек и крехък като изсъхнало листо.

Когато излязоха навън, Макфарлън доволно пое дълбоко въздух. Вонеше, но бе по-хубаво от застоялата атмосфера вътре в бара. Бритън, която стоеше в сянката на далечния ъгъл, приближи към тях. Очите ѝ се присвиха, като зърна Пъпъп.

– Сега не е много приятна гледка – рече Глин. – Но ще се превърне в отличен пристанищен пилот. Петдесет години кръстосва с кану водите на архипелага нос Хорн; познава всички течения, ветрове, рифове и приливи.

Бритън повдигна вежди.

– Този старик?

Глин кимна.

– Както казах на Лойд тази сутрин, той е наполовина яган. Това са били туземните жители на островите нос Хорн. Фактически той е последният, който знае езика, песните и легендите. Прекарал е по-голямата част от живота си в бродене из островите, преживявал е с миди, растения и корени. Ако питате него, навярно ще твърди, че островите нос Хорн са негови.

– Колко колоритно – рече Макфарлън.

Глин се обърна към него.

– Да. А освен това той е човекът, който е открил трупа на

партньора ти.

Макфарлън замръзна на място.

– Точно така – продължи по-тихо Глин. – Той е взел томографския сонар и образците от скали и ги е продал в Пунта Арена. На всичкото отгоре неговото *отцъствие* от Пуерто Уилямс ще ни бъде от голяма полза. Сега, след като привлякохме вниманието към Исла Десоласион, той няма да е там, за да подклажда слуховете.

Макфарлън погледна още веднъж пияницата.

– Значи той е негодникът, който е обрал моя партньор.

Глин положи длан върху ръката на Макфарлън.

– Той е крайно беден. Намерил е мъртвец с някои ценни вещи. Разбираемо и простимо е, че е потърсил малка печалба. В това няма нищо лошо. Ако не беше той, твоят стар приятел може би още нямаше да е открит. А ти нямаше да имаш възможността да довършиш работата му.

Макфарлън се дръпна настрана, макар и да бе принуден да признае пред себе си, че Глин бе прав.

– Той ще ни бъде от голяма полза – рече Глин. – Това ви го гарантирам.

Макфарлън последва мълчаливо групата надолу по мрачния склон към пристанището.

19.
„Ролвааг“
14:50

Когато катерът излезе от протока Бийгъл и приближи „Ролвааг“, морето бе обгърнато от тежка, щипеща мъгла. Малката групичка седеше в кабината, скупчена върху надувните възглавници, почти без да разговаря. Пъпъп, подпрян между Глин и Сали Бритън, не даваше признаци на идване в съзнание. На няколко пъти обаче трябваше да му попречат да се килне на една страна и да се сгуши в памуклийката на капитана.

– Дали не се преструва? – попита капитанът, дръпна крехката на вид ръка на мъжа от ревера си и го бутна леко настрани.

Глин се усмихна. Макфарлън забеляза, че cigarите, раздиращата кашлица и насълзените очи вече ги нямаше; беше си възвърнал хладнокръвното поведение.

Пред тях, над гребените на едрия мъртвак, се появиха призрачните очертания на танкера: бордовете му се издигаха и издигаха, за да изчезнат след миг отново в подобната на супа атмосфера. Катерът спря до него и го вдигнаха с лодбалките. Когато се качиха на борда, Пъпъп започна да се размърдва. Макфарлън му помогна да се изправи върху несигурните си нозе във вихрушките на мъглата. „Едва ли тежи повече от четирийсет и пет кила“, помисли си той.

– Джон Пъпъп? – рече Глин с мек тон. – Аз съм Ели Глин.

Пъпъп улови ръката му и я раздруса мълчаливо. Тържествено се ръкува с всички наоколо, включително и с кърмчията на катера и двама изненадани палубни моряци. Последно, но най-дълго раздруса ръката на капитана.

– Добре ли сте? – попита Глин.

Мъжът се огледа с блестящите си черни очи и поглади тънкия си мустак. Не изглеждаше нито изненадан, нито обезпокоен от непознатата обстановка.

– Мистър Пъпъп, сигурно се питате какво търсите тук.

Пъпъп изведнъж мушна ръка в джоба си и извади пачката мръсни банкноти; преброи ги, изсумтя доволен, че не са го ограбили, и ги прибра обратно.

Глин посочи към стюарда.

– Мистър Дейвис ще ви отведе в кабината ви, където можете да се измиете и да се преоблечете. Това устройва ли ви?

Пъпъп погледна с любопитство Глин.

– Може би не знае английски – промърмори Макфарлън.

Погледът на Пъпъп веднага го фиксира.

– Говори езика, дето кралят говори, ето какво говори.

Гласът му бе висок и мелодичен и макар Макфарлън да долови цяла fuga от акценти, сред тях определено преобладаваше кокни¹⁷.

– С радост ще отговоря на всичките ви въпроси, след като се настанилите – рече Глин. – Ще се срещнем в библиотеката утре сутрин.

След това кимна на Дейвис.

Без да рече нищо Пъпъп се обърна. Всички очи го проследиха, докато стюардът го водеше към задната надстройка. Над тях избумтя високоговорителят на кораба.

– Капитанът – на мостика! – долетя металическият глас на Виктор Хауъл.

– Какво има? – попита Макфарлън.

Бритън поклати глава:

– Да идем да разберем.

Мостикът бе обърнат от вездесъщия сив облак мъгла. Нищо не се виждаше – дори палубата на кораба. Още докато пристъпваше през прага, Макфарлън долови напрегнатата атмосфера вътре. Вместо обичайния минимален състав, на мостика се бяха сбрали половин дузина офицери. От радиорубката се чуваше бързото тракане на компютърна клавиатура.

– Какъв проблем имаме, мистър Хауъл? – попита спокойно Бритън.

Хауъл вдигна глава от близкия екран.

– Радарен контакт.

– Кой е? – попита Макфарлън.

– Неизвестен. Не отговаря на повикванията ни. Съдейки по скоростта и отметката на радара, навярно е канонерка. – Отново се вторачи в екрана и натисна някакви бутони. – Прекалено далеч е, за да се види добре с инфрачервения визьор.

– Къде се намира? – попита Бритън.

– Изглежда се върти в кръг, сякаш търси нещо. Почакайте, курсът му се стабилизира. Разстояние осем мили, истински курс едно-шест-нула, приближава. Електронната уредба засича радарно излъчване.

17. Типичен лондонски акцент (на простолудието). – Б.пр.

Засечени сме.

Капитанът бързо приближи до него и се взря в радара.

– Те са на ППНД. Време до сблъсъка?

– При сегашната му скорост и курс – дванайсет минути.

– Какво означава тази бъркотия от съкращения? – попита

Макфарлън.

Бритън го погледна.

– ППНД – постоянен пеленг и намаляваща дистанция.

– Курс на сблъскване – прошепна Хауъл.

Бритън се обърна към третия помощник, който бе на командния пулт.

– Имаме ли ход?

Офицерът кимна.

– Парата е вдигната, госпожо. В момента сме на динамично позициониране.

– Съобщете на машината да вдигне обороти.

– Слушам.

Помощникът вдигна черната слушалка и набра номера. Корабът леко потрепери, след като машините вдигнаха обороти. Зазвъня алармената инсталация против сблъскване.

– Ще предприемем ли действия за избягване на сблъсъка? – попита

Макфарлън.

Бритън поклати глава.

– Прекалено сме големи за това, дори да управляваме с помощта на машините. Но поне ще се опитаме.

Високо горе, на радарната мачта, оглушително избуча сирената на кораба.

– Курс – непроменен – докладва Хауъл, без да отлепя лице от гумената „качулка“ на радара.

– Рулят слуша – докладва третият помощник.

– В средата руля – нареди Бритън, отправи се към радиорубката и отвори сивата метална врата. – Някакъв резултат, Банкс?

– Не отговаря.

Макфарлън отиде към предните прозорци. Бавно, с премерен ритъм чистачките смиваха слоя мъгла и суграшица, който веднага се образува-ше отново. Слънцето се мъчеше да пробие плътната марля отвъд стъклата.

– Не могат ли да ни чуят? – попита той.

– Разбира се, че могат – отвърна тихо Глин. – Знаят много добре

къде се намираме.

– Курс – непроменен – докладва тихо Хауъл, все още взрян в радара. – Сблъсък след девет минути.

– Изстреляйте ракети по посока на кораба – нареди Бритън, която се бе върнала при пулта за управление.

Хауъл препредаде заповедта и Бритън се обърна към вахтения помощник.

– Слуша ли руля?

– Като тлъсто прасе е, госпожо, при тази скорост.

Макфарлън усещаше как дълбоко под краката му корабът се напруга и потреперва.

– Пет минути, продължава да се сближава – обади се Хауъл.

– Изстреляйте още няколко ракети. Стреляйте по кораба. Превключете ме на ИСМ-честотата.

Бритън взе микрофона от командния пулт.

– Неидентифициран кораб на три хиляди метра откъм левия ми борд, тук е танкер „Ролвааг“. Променете курса си с двайсет градуса надясно, за да избегнете сблъскване. Повтарям, променете курса си с двайсет градуса надясно.

Тя повтори съобщението си на испански, след това увеличи звука на приемника. Целият мостик слушаше напрегнато само изпукванията на статичното електричество.

Бритън остави микрофона. Погледна кърмчията, след това – Хауъл.

– Три минути до сблъсъка – докладва Хауъл.

Тя заговори по парлангото.

– Внимание, целия екипаж. Говори капитанът. Пригответе се за сблъскване откъм десния борд.

Тифонът за мъгла още веднъж раздра изтъняващия воал на мъглата. Някакъв алармен сигнал бръмчеше, на мостика присвяткаха различни лампички.

– Приближава носа ни откъм десния борд – докладва Хауъл.

– Готовност на апаратурата за повреди и пожар – нареди му Бритън.

След това грабна един мегафон от стената, изтича до вратата, която водеше към крилото на десния борд, отвори я рязко и излезе навън. Макфарлън и Глин я последваха на мига, изобщо без да се замислят.

В момента, в който се показа навън, Макфарлън бе измокрен до кости от тежката, сякаш втвърдила се мъгла. Чуваше под себе си обърканите звуци на тичащи крака и кръсците на невидими моряци.

Тифонът за мъгла тук, на открито, бе още по-пронизителен и сякаш наелектризираше гъстия въздух, който ги обгръщаше. Бритън бе изтичала до края на мостика и се бе навела над перилата, увиснала на трийсет и пет метра над морето с готов мегафон.

Мъглата започваше да се кондензира и да се разсейва, стичаше се на потоци по главната палуба. Ала на Макфарлън му се струваше, че откъм десния борд тя се съгъстяваше и тъмнееше по-силно. Изведнъж от мрака се появи гора от антени, предните ходови светлини блеснаха в мътно зелено и червено. Тифонът изрева още веднъж предупреждението си, ала корабът продължи неумолимо да приближава към тях на пълна скорост – пред сивия му вълнорез „мустакът“ на вълната се пенеше беленикав и озъбен. Очертанията на кораба станаха по-ясни. Беше разрушител, бордовете му бяха очукани и огънати тук и там и по тях се стичаха потоци ръжда. Чилийският флаг плющеше над надстройката и на кърмата. Четириинчовите оръдия – късоцевни и зли на вид – ги гледаха от кулите си на носа и на кърмата.

Бритън крещеше в мегафона. Дрънчеше алармената инсталация против сблъскване, а Макфарлън усещаше как крилото на мостика трепереше под краката му от усилията на машините да изтръгнат кораба встрани. Невъзможно беше обаче огромният кораб да завие достатъчно бързо. Макфарлън стисна здраво релинга, готов за сблъсъка.

В последния миг разрушителят зави наляво, намали ход и се плъзна покрай танкера на не повече от двайсетина метра. Бритън свали мегафона. Погледите на всички бяха впити в по-малкия кораб.

Всички оръжия на разрушителя – от големите оръдейни кули до 42-милиметровите скорострелни оръдия – бяха насочени към мостика на „Ролваг.“ Макфарлън гледаше кораба, обладан от смесени чувства – на обърканост и ужас. А сетне всички отместиха очи към открития мостик на разрушителя.

Там, в парадна униформа, стоеше морският офицер, когото бяха срещнали сутринта в митницата. Вятърът се мъчеше да изтръгне златната околожка на фуражката му. Минаваше толкова близо под тях, че Макфарлън можеше да види капчиците влага по лицето му.

Валенар не им обърна никакво внимание. Беше се облегал на картеница 50-ти калибър, монтирана на перилата, ала това бе поза на измамно спокойствие. Дулото на картеницата с надупчената му зурла, покрита с морска сол и ръжда, бе насочено право към тях – дръзко обещание за смърт. Черните му очи ги въртяха на шишовете си един по един. Сакатата му ръка бе притисната към гърдите под прав ъгъл

спрямо тялото. Офицерът не мигна нито веднъж, а след като корабът му отмина плавно, той и картеницата бавно се завъртяха, без да ги изпускат от прицела си.

След това разрушителят мина зад кърмата на „Ролвааг“, изчезна отново в мъглата като призрак. В ледената тишина, която се възцари, Макфарлън чу как двигателите на разрушителя отново увеличиха оборотите си до максималните и усети съвсем слабото поклащане на танкера, когато го застигна килватерната вълна. Бе лекото поклащане нагоре-надолу като в бебешка люлка и, ако не бе ужасяващо, би могло да бъде определено като приспивно.

20.
„Ролвааг“
13 юли, 6:30

Макфарлън се размърда в предутринния мрак на кабината си. Чаршафите се бяха увили около него като някакъв лепен циклон, а възглавницата му бе мокра от пот. Обърна се, все още полусънен и инстинктивно потърси топлината на Малу. Ала ако се изключи той самият, леглото бе празно.

Изправи се до седнало положение и зачака пулсът му да слезе до нормалното си равнище и разбърканите образи от кошмара му – кораб, подхвърлян от бурно море – да избледнеят в съзнанието му. Като прекара длан по очите си, осъзна, че не всичко бе кошмар: движението на водата си оставаше непроменено. Сега корабът се клатеше по различен начин – вместо обичайното леко люлеене, се издигаше и пропадеше рязко, с потреперване. Отхвърли завивките, отиде до финестрина и дръпна за весата му. Върху плескигласа плющеше суграшица, а в долния му край се бе образувала ледена корица.

Тъмните помещения му се сториха потискащи, затова се облече бързешком, зажаднял за свеж въздух, въпреки отвратителните условия навън. Докато се спускаше тичешком по стълбите, за да слезе на главната палуба, корабът се залюля силно и му се наложи да се улови за перилата, за да не падне.

Когато отвори вратата, върху него връхлетя леденият вятър. Бе обаче ободрителен и прогони и последните остатъци от кошмарите. В полумрака можеше да види вентилационните „лули“ от наветрената страна, лодбалките, заснежените контейнери, покритата с киша палуба. Сега вече Макфарлън можеше да чуе ясно грохота на тежките вълни, които преминаваха по дължината на корпуса. Тук, навън, люлеенето на кораба бе по-осезаемо. Тъмните тежки вълни, върху които на равни интервали се наслаждаха свиващи се гребени, едва доловимото свистене на връхлитащата вода, което се смесваше в ушите му с воя на вятъра.

Някой се бе надвесил над перилата на десния борд с увиснала над тях глава. Като приближи, видя, че бе Амира, навлякла отново прекалено голямото за нея яке.

– Какво правиш тук? – попита той.

Тя се обърна към него. Успя да зърне позеленялото ѝ лице, потънало дълбоко в обшитата с кожа качулка. Няколко непокорни кичура черна коса се освободиха и вятърът ги поде.

– Мъча се да повърна – рече тя. – А какво е твоето извинение?

– Не можах да спя.

Амира кимна.

– Надявам се онзи разрушител да се появи отново. Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да изпразня съдържанието на стомаха си върху онзи грозен, дребен команданте.

Макфарлън не отговори. Срещата с чилийския кораб, спекулациите относно команданте Валенар и мотивите му бяха основните теми на разговора на вечеря предишния ден. А пък Лойд, като чу за инцидента, направо обезумя. Само Глин изглеждаше равнодушен.

– Я погледни ей там – рече Амира.

Следвайки погледа ѝ Макфарлън зърна тъмната фигура на бегач, облечен само в сив анцуг, който тичаше покрай перилата на левия борд. Напрегна очи и осъзна, че това бе Сали Бритън.

– Само *тя* може да се прави успешно на мъж, за да тича в такова време – рече кисело Амира.

– Доста е корава.

– По-скоро – побъркана – надсмя се Амира. – Погледни как ги друсат под пуловера си.

Макфарлън, който гледеше точно натам, не отвърна нищо.

– Не ме разбирай криво. Проявявам единствено научен интерес. Мисля си как човек би могъл да състави уравнение за състоянието на тези доста впечатляващи гърди.

– Уравнение за състоянието ли?

– Това е нещо, което ние, физиците, правим. Отнася се до физическите свойства на даден предмет – температура, налягане, плътност, еластичност...

– Схващам.

– Виж – рече Амира и рязко смени темата. – Още един корабокруширал съд.

Макфарлън забеляза в зимния мрак очертанията на голям кораб, пречупен на две върху скалите.

– Кой е по ред, четвърти? – попита Амира.

– Мисля, че е петият.

След като „Ролваг“ се насочи на юг от Пуерто Уилямс към нос Хорн гледките на гигантски корабокруширали съдове зачестиха. Някои

бяха големи почти колкото „Ролвааг“. Районът бе същинско корабно гробище и подобни гледки вече не предизвикваха изненада.

По това време Бритън вече бе заобиколила бака и тичаше към тях.

– Ето я, идва – рече Амира.

Като ги наближи, Бритън спря, тичайки на място. Анцугът ѝ бе мокър от лапавицата и дъжда и бе прилепнал към тялото ѝ. „Уравнение за състоянието“ – помисли си Макфарлън.

– Бих искала да знаете, че в девет часа ще издам заповед за задължително носене на осигурителни колани на палубата – рече тя.

– Защо? – попита Макфарлън.

– Задава се шквал.

– Задава ли се? – изсмя се хапливо Амира. – Струва ми се, че той е вече тук.

– След като излезем от подветрената страна на Исла Наварино, ще се насочим право към бурята. Никой няма да излиза на палубата без осигурителен колан.

Бритън отговори на въпроса на Амира, ала гледаше Макфарлън.

– Благодаря за предупреждението – рече той.

Бритън му кимна и продължи да тича. След минутка вече я нямаше.

– Какво имаш против нея? – попита Макфарлън.

Амира замълча за миг, после отвърна:

– Нещо у Бритън ме дразни. Прекалено свършена е.

– Мисля, че това се нарича командирско поведение.

– Освен всичко друго ми се вижда съвсем несправедливо целият кораб да страда заради това, че била имала проблеми с алкохола.

– Решението е на Глин – рече Макфарлън.

Амира въздъхна и поклати глава.

– Да, добрият стар Ели, нали? Можеш да се обзаложиш, че решението му се основава на безупречна логика. Той просто не е съобщил никому каква е тя.

Макфарлън потрепери от поредния порив на вятъра.

– Е, на мен толкова чист въздух ще ми е достатъчен за известно време. Да идем да закусим, а?

Амира изстена.

– Ти върви, аз ще поседя тук още малко.

След закуската Макфарлън се запъти към корабната библиотека – Глин го бе помолил да се срещнат там. Библиотеката, както и всичко

останало на кораба, бе голяма. Прозорците, заскрежени от лапавицата, заемаха едната стена. През тях той можеше да види как долу снегът пердашеше почти хоризонтално и се виеше на вихрушки над черната вода.

Върху лавиците бяха подредени всякакъв вид книги: навигационни текстове и трактати, енциклопедии, годишници с „Рийдърс дайджест“, забравени бестселъри. Той ги заразглежда, докато чакаше Глин, донякъде обезпокоен. Колкото повече приближаваха до Исла Десоласион – мястото, където смъртта бе настигнала Масънкей, – толкова по-неспокоен ставаше. А вече бяха близо. Днес щяха да заобиколят нос Хорн и да се закотвят най-сетне сред островите на архипелага със същото име.

Пръстите на Макфарлън спряха върху едно тънко томче: „Разказ на Артър Гордън Пим от Нантъкет“. Това бе заглавието от Едгар Алън По, което Бритън бе споменала на вечерята през първата им нощ на море. Завладян от любопитство, той го отнесе до най-близкия диван. Тъмната кожа на подвързията му бе хлъзгава. Настани се и отвори книгата. Ноздрите му поеха приятния мирис на стара хартия и кожа.

Казвам се Артър Гордън Пим. Баща ми беше уважаван търговец на морски стоки в Нантъкет, където съм се родил. Дядо ми по майчина линия бе адвокат с добра практика. Имаше късмет във всичко и играеше много успешно с акции в Едгартън Ню-Банк, както се наричаше преди.

Началото бе отчайващо сухо и той с облекчение видя вратата да се отваря и да влиза Глин. Следваше го Пъпъп, приведен и усмихнат, почти не приличаше на онзи пияница, който бяха взели на борда предишния следобед. Дългата му сива коса бе вчесана назад от челото, а изчистените и подредени, но все така кичурести мустаци се спускаха от провисналата му уста.

– Извинявай, че те накарах да чакаш – рече Глин. – Разговарях с мистър Пъпъп. Той изглежда е доволен да ни помогне.

Пъпъп се ухили и отново се ръкува с всички наред. Макфарлън намери ръката му за учудващо хладна и суха.

– Елате до прозорците – рече Глин.

Макфарлън отиде и се взря навън. През разкъсалата се мъгла можеше да види на североизток гол остров, който се издигаше от водата – приличаше на назъбеня връх на потънала планина, бялата пяна на разбиващите се вълни подскочаше в основата му и сякаш го гризеше.

– Това – рече тихо Глин, – е Исла Барнавелт.

Мина далечен шквал и сякаш дръпна завесата от назъбения от щор-ма хоризонт. В полезрението им се появи друг остров: черен, скалист, високите му като планини хълмове бяха покрити със сняг и мъгла.

– А това е Исла Десеит. Най-източният от островите нос Хорн.

Зад тях нежната светлина освети още пусти, потънали планински върхове, които се надигаха от морето. Докато наблюдавах, светлината изведнъж изчезна – така, както се бе появила. Сякаш над кораба се спусна нощ, поредният шквал връхлетя с пълна сила и от яростта му прозорците затрепериха, по стъклата забарабани в картечен огън градушка. Макфарлън усети как големият кораб се накрениява.

Глин извади сгънат лист хартия.

– Получих това съобщение преди половин час – каза той и го подаде на Макфарлън.

Макфарлън го разтвори с любопитство. Беше кратка радиograma:

При никакви обстоятелства не бива да слизате на острова-цел, без да сте получили следващите ми указания. Лойд.

Макфарлън я върна на Глин, който я прибра в джоба си.

– Лойд не ми каза нищо за плановете си. Какво мислиш, че би могло да означава това? И защо просто не телефонира или не изпрати електронна поща.

– Защото може би не се намира близо до телефон – отвърна Глин и се изправи. – Гледката от мостика е още по-хубава. Искаш ли да дойдеш?

Кой знае защо Макфарлън бе убеден, че шефът на ЕИР не се интересува много от гледката. Последва го. Глин обаче се оказа прав: от мостика яростта на вълните предизвикваше още по-силно страхопочитание. Разбеснели се черни талози се сриваха и се бореха помежду си, а вятърът отнасяше гребените им и дълбаеше дълбоки тунели в падините между тях. Макфарлън видя как носът на „Ролвааг“ се заби в масивна вълна, след това се изправи и мощни водопади рухнаха от двата му борда.

Бритън се обърна към тях, лицето ѝ изглеждаше призрачно на изкуственото осветление.

– Виждам, че сте довели пилота – рече тя и погледна с известно съмнение към Пъпъп. – След като заобиколим Хорн, ще видим какви съвети би могъл да даде при подхождането ни.

Застаналият до нея Виктор Хауъл се размърда.

– Ето го сега – рече той.

Далеч пред кораба един „прозорец“ в стената на бурята хвърли лъч светлина върху изпъстрена с пукнатини скала – по-висока и по-тъмна от останалите, тя се издигаше над побеснялото море.

– Кабо де Хорнос – каза Глин. – Нос Хорн. Но аз дойдох тук за друго. Би трябвало да очакваме всеки момент посетител...

– Капитане! – прекъсна го третият помощник-капитан, наведен над някакъв екран. – Slick 32 засича радарно облъчване. Имам контакт с въздушна цел, която приближава от североизток.

– Пеленг?

– Истински пеленг нула-четири-нула, госпожо. Право към нас.

Атмосферата на мостика се сгъсти. Виктор Хауъл отиде бързо до третия помощник и се взря над рамото му в екрана.

– Разстояние и скорост? – попита Бритън.

– Четирийсет мили разстояние и приближава със скорост сто и седемдесет мили в час, госпожо.

– Разузнавателен самолет?

Хауъл се изправи.

– В такова време?

Подгоненият от нов яростен порив на вятъра дъжд забарабани отново по прозорците.

– Е, сигурно е, че не е някой любител с „Чесна“ – рече тихо Бритън. – Възможно ли е да е отклонил се от курса си граждански самолет?

– Едва ли. Единствените машини, които летят в тези райони са чартирани хидроплани. А и те никога не биха летели в такова време.

– Военни?

Никой не отговори. Чуваше се само воят на вятъра и тътенът на морето. В продължение на минута на мостика се възцари пълна тишина.

– Пеленг? – рече отново капитанът, този път по-тихо.

– Все още право към нас, госпожо.

Тя бавно кимна.

– Много добре. Мистър Хауъл, дайте общокорабна тревога.

Изведнъж от вратата на радиорубката се подаде радистът Банкс.

– Онази птичка там горе... това е вертолет на „Лойдс холдинг“.

– Сигурен ли си? – попита Бритън.

– Току-що проверих позивните му.

– Мистър Банкс, свържете се с хеликоптера.

Глин се прокашля. Макфарлън видя как той прибра сгънатото листче в джоба си. През цялото време на това внезапно оживление на

мостика Глин не показа нито тревога, нито изненада.

– Мисля – рече тихо той, – че ще е най-добре да приготвим площадката за кацане.

Капитанът се вторачи в него.

– В това време?

Банкс се показа отново от радиоубката.

– Искат разрешение да кацнат, госпожо.

– Не мога да повярвам – извика Хауъл. – Та ние сме в средата на осембалов щорм.

– Мисля, че нямате голям избор – каза Глин.

През следващите десет минути на борда на кораба се развихри бурна дейност по подготовката за кацането. Когато Макфарлън се появи при вратата, водеща към кърмата, следван от Глин, един строг моряк им подаде безмълвно осигурителни колани. Макфарлън навлече широкия „ярем“ и го стегна. Морякът го подръпна, изръмжа одобрението си и отвори вратата.

Още щом Макфарлън излезе навън, силният порив заплаши да го изхвърли зад борда. С известни усилия закопча свободния край на колана си за външните перила и тръгна към вертолетната площадка. Тук бяха заели позициите си моряци от екипажа, които също бяха привързали коланите си към металните релинги. И макар корабът да бе намалил ход дотолкова, доколкото да не изгуби управление във врящите води, палубата се люлееше доста. Десетина прожектора светнаха изведнъж и осветиха периметъра – премигващи на пресекулки червени точки на фона на връхлитащата суграшица.

– Ето го! – извика някой.

Макфарлън присви очи и се вторачи в бурята. В далечината се виждаха очертанията на увисналия във въздуха огромен вертолет „Чинуук“ със запалени ходови светлини. Вертолетът подходи към кораба, като се накланяше ту наляво, ту надясно под напора на поривите. Някъде наблизо се чу алармен сигнал и серия оранжеви предупредителни светлини освети надстройката на „Ролвааг.“ Макфарлън чуваше грохота на вертолетните двигатели, които напругаха сили срещу яростта на бурята. Хауъл крещеше нарежданията си през мегафон, притиснал ръчната радиостанция до ухото си.

Вертолетът зави и увисна неподвижно спрямо кораба. Макфарлън зърна пилота в носа на машината – той с мъка удържаше машината. Суграшицата ги запердаши с удвоена от винта на вертолета сила. Кормът на машината подскачаше настрани, докато тя предпазливо

подхождаше към люлеещата се палуба. Мощен порив отхвърли вертолетта на страни и пилотът бързо зави, за да се върне за повторен опит. Имаше един отчайващ миг, в който Макфарлън бе почти сигурен, че пилотът ще изпусне управлението, ала точно тогава гумите докоснаха площадката и моряците се втурнаха напред, за да ги застопорят с дървени клинове. Товарната врата се отвори. Навън се изсипа тълпа мъже, жени, заизлизаха машини и различно оборудване.

Чак тогава Макфарлън зърна фигурата на Лойд, която не можеше да сбърка с никого, да се спуска на мократа повърхност на площадката – беше по-едър от всякога в щормовото си облекло и ботушите. Изтича изпод вертолета, зюдвестката, която бе нахлупил на главата си, заплъща на бурята. Като зърна Макфарлън и Глин им махна въодушевено. Един моряк изтича да му сложи осигурителния колан, ала Лойд го пропъди с жест. Дойде до тях, изтри дъжда от лицето си и улови Макфарлън и Глин за ръцете.

– Господа – избуча той по-силно от бурята с разцъфнало в широка усмивка лице, – кафето е от мен.

21.
„Ролвааг“
11:15

Макфарлън погледна часовника си, качи се в асансьора и натисна бутон за палубата под мостика. Беше я подминавал много пъти, чудеше се защо Глин бе забранил достъпа до нея. А сега, докато асансьорът го изкачваше гладко, разбра за кого е била запазена. Сякаш Глин през цялото време бе знаел, че Лойд неминуемо ще дойде.

Вратата на асансьора се отвори и пред него се разкри картината на трескава дейност: телефони звъняха, бръмчаха факсове и принтери, хора се шураха насам-натам. Няколко секретари бяха заели местата си зад бюрата – мъже и жени, които приемаха обажданията, набираха текстове на компютърните си станции, с други думи, въртяха бизнеса на „Лойдс холдинг“.

Към него приближи мъж в светъл костюм, който с мъка си проправи път в бъркотията. Макфарлън разпозна клепналите уши, увисналата уста с дебели, свити устни – те можеха да принадлежат единствено на Пенфолд, личният помощник на Лойд. Пенфолд никога не вървеше направо към нещо, а винаги подхождаше под ъгъл, сякаш прекият подход би бил твърде нахален.

– Доктор Макфарлън – рече Пенфолд с висок и нервен глас, – насам, моля.

Поведе Макфарлън през една врата, а после по коридора до малка всекидневна с черни кожени канапета, подредени около стъклена масичка с позлатени орнаменти. Една врата се отвори към следващ кабинет и Макфарлън дочу дебелия басопрорундо на Лойд.

– Моля, седнете – рече Пенфолд. – Мистър Лойд ей сега ще дойде.

Той изчезна и Макфарлън се настани на един от диваните със скърцаща кожена дамаска. Имаше стена с телевизионни екрани, включени към различни новинарски канали от целия свят. Последните списания лежах на масичката: „Сайънтифик Американ“, „Ню Йоркър“ и „Ню Рипаблик“. Макфарлън взе едно, разлисти го разсеяно и го остави. Защо се бе появил Лойд толкова неочаквано? Да не би нещо да се бе объркало?

– Сам! – дочу той.

Вдигна глава и видя грамадният мъж, застанал в рамката на вратата

– почти я изпълваше с масата си, излъчваше сила, добро настроение и безкрайна самоувереност.

Макфарлън се изправи. Лойд тръгна към него, сияещ, с разтворени ръце.

– Сам, радвам се да те видя отново.

Стисна раменете на Макфарлън с яките си длани и го огледа, без да пуска хватката си.

– Не мога да ти опиша колко се вълнувам, че съм тук. Ела.

Макфарлън последва широкия, красиво обгърнат от костюма „Валентино“ гръб. Вътрешният кабинет на Лойд бе скромно обзаведен: редица прозорци, през които нахлуваше студената светлина на антарктическият район, две обикновени кресла, писалище с телефон, компютър лаптоп и две винени чаши до току-що отворена бутилка „Шато Марго“.

Лойд посочи виното.

– Би ли пийнал чаша? – попита.

Макфарлън се усмихна и кимна.

Лойд наля рубинената течност в чашата му, наля и на себе си. Отпусна едрото си тяло в едното кресло и вдигна чаша.

– Наздраве.

Чукнаха се и Макфарлън сръбна от изисканото вино. Не беше кой знае какъв познавач, но дори най-закърнялото небце би могло да оцени този вкус.

– Ненавиждам навика на Глин да ме държи на тъмно – рече Лойд. – Защо никой не ми каза, че това ще бъде „сух“ кораб, Сам? Или за онази история на Бритън? Не мога да разбера мисленето на Глин по този въпрос. Би могъл да ме информира още в Елизабет. Слава Богу, че няма никакви проблеми.

– Тя е отличен капитан – рече Макфарлън. – Управлява кораба много умело. Познава го до последния болт. А екипажът я уважава невероятно. Но и не допуска празни приказки от никого.

Лойд слушаше намръщен.

– Това е добре.

Телефонът звънна. Лойд вдигна слушалката.

– Да? – рече нетърпеливо. – Сега имам среща.

Последва пауза, по време на която Лойд изслушваше отсрещната страна. Макфарлън го наблюдаваше и си мислеше върху казаното за Глин. Тайнствеността бе характерен негов навик – или може би инстинкт.

– Аз ще се обадя на сенатора по-късно – рече Лойд след малко. – И

не ме свързвай с никого повече.

Отиде до прозореца и застана там с ръце на гърба. Макар бурята да бе преминала кулминацията си, панорамните прозорци си оставаха набраздени от лапавицата.

– Великолепно – въздъхна Лойд и в тона му прозвуча нотка на благоговение. – Като си помисля само, че след час ще бъдем до острова. Господи, Сам, ние сме почти там!

Извърна се от прозореца. Смръщеното изражение бе изчезнало, заменено от въодушевление.

– Взех решение. Ели също трябва да го чуе, но исках ти пръв да го узнаеш. – Замлъкна, въздъхна и продължи: – Аз ще забия знамето, Сам.

Макфарлън го погледна.

– Какво ще направиш?

– Този следобед ще отида с работния катер до Исла Десоласион.

– Сам?

Макфарлън усети как стомахът му се свива от някакво непознато усещане.

– Сам. И с онзи шантав дъртак Пъпъп, разбира се, който да ме заведе до метеорита.

– Но времето...

– Какво му е на времето, не би могло да бъде по-хубаво!

Лойд тръгна от прозорците и закрачи неспокойно между креслата.

– На малцина е съдено да преживеят такъв миг, Сам!

Макфарлън седна в креслото си, а странното му усещане се засилваше.

– Значи сам? – повтори той. – Не би искал да споделиш с никого откритието.

– Не, не бих искал. И защо да го правя, по дяволите? Пири е постъпил по същия начин при последната атака на полюса. Глин трябва да разбере. Може и да не му се понрави, но това е моята експедиция. И аз ще отида сам.

– Не – възрази тихо Макфарлън. – Няма да отидеш сам.

Лойд спря.

– Няма да ме оставиш тук.

Лойд се обърна изненадан и впи поглед в Макфарлън.

– Ти?

Макфарлън кимна, без да отмества поглед.

След миг Лойд се разсмя.

– Знаеш ли, Сам, вече не си човекът, когото срещнах за пръв път да

се крие зад хресталака в пустинята Калахари. Никога не ми е хрумвало, че би държал на нещо подобно. – Широката му усмивка изведнъж се стопи. – Какво би сторил, ако откажа?

Макфарлън се изправи.

– Не знам. Навярно нещо безразсъдно и глупаво.

Тялото на Лойд сякаш започна да се издува.

– Ти да не би да ме заплашваш?

Макфарлън издържа на погледа му.

– Да. Мисля, че е точно така.

Лойд продължи да го гледа без да мигне.

– Виж ти, виж ти.

– Ти ме откри. Знаеше за какво съм мечтал през целия си живот. –

Макфарлън наблюдаваше внимателно изражението на Лойд. Това бе мъж, който не бе свикнал да го предизвикват. – Бях там, опитвайки се да забравя за миналото. А ти пристигна и *го размаха* под носа ми, досущ като морков на пръчка. Знаеше, че ще клъвна. И ето, че съм тук и ти не можеш да ме отстраниш. Няма да пропусна това в никакъв случай.

Последва напрегнато мълчание, Макфарлън чуваше далечното потракване на клавиатури, телефонни позвънявания. А после чертите на Лойд изведнъж омекнаха. Той положи длан върху плешивата си глава и поглади лъскавото си теме. След това прокара пръсти по козята си брадичка.

– Ако те взема, тогава какво ще правим с Глин? Или с Амира? Или с Бритън? Всички ще поискат парче от тортата.

– Не. Ще бъдем само двамата. Аз съм си го заслужил, ти – също. Това е всичко. Ти притежаваш достатъчно власт, за да го осъществиш.

Лойд продължи да го гледа вторачено.

– Мисля, че този нов Сам Макфарлън ми харесва – рече най-сетне той. – Нито за миг не се поддадох на това цинично представление на заплаха. Но трябва да ти кажа нещо, Сам: най-добре ще е този твой интерес да бъде здравословен. Да се изразя ли по-прямо? Не искам да се повтори онази история от Торнарсук.

Макфарлън усети как го бодна гняв.

– Ще се престоря, че не съм чул това.

– Чу го. Да не си играем на прекалена скромност.

Макфарлън зачака.

Лойд спусна ръката си и се усмихна неодобрително.

– От години никой не ми се е противопоставял така. Това ми подейства освежително. Дявол те взел, Сам, добре. Ще отидем заедно. Но

сигурно си наясно, че Глин ще се опита да развали всичко. – Отиде отново до прозорците, като пътьом погледна часовника си. – Ще се държи като обидена съпруга.

Сякаш избрал точно мига – а по-късно Макфарлън щеше да си помисли, че бе именно така, – Глин влезе в кабинета. Следваше го Пъпъп, мълчалив, досущ като призрак, бързо превръщащ се в сянка на Глин; будните му черни очи бяха изпълнени с някакво странно веселие. Пъпъп закри с ръка уста, кланяше се и подвиваше колене по най-необичаен начин.

– Точно навреме, както винаги – избуча Лойд, обърна се към Глин и улови ръката му. – Слушай, Ели, взел съм едно решение. Бих искал да получа благословията ти, но знам, че това няма да стане. Затова искам да те предупредя, че на света няма такава сила, която да ми попречи да го изпълня. Ясно ли е?

– Напълно – рече Глин, настани се удобно в едно от креслата и кръстоса крака.

– Няма смисъл да спорим за това. Решението е взето.

– Чудесно. Би ми се искало и аз да можех да дойда.

В един миг Лойд изглеждаше напълно слисан. След това върху лицето му се изписа яростно изражение.

– Ти, кучи сине, монтирал си подслушвателни устройства на кораба!

– Не ставайте смешен. Знаех още от самото начало, че ще настоявате да направите първото посещение на метеорита.

– Но това е невъзможно. Дори *аз самият* не знаех...

Глин махна с ръка.

– Не ви ли дойде на ум, че при анализирането на всички възможни пътища към провала и успеха, трябваше да вземем предвид и собствения ви психологически портрет? Ние знаем какво ще направите, още преди сам да сте узнали това. – Погледна към Макфарлън. – Сам настоя ли също да дойде?

Лойд само кимна.

– Разбирам. Работният катер на десния борд ще е най-подходящ. Той е най-малкият и най-маневреният. Уредил съм мистър Хауъл да ви откара. Освен това съм наредил да приготвят войнишки торби с храна, вода, кибрит, гориво, електрически фенерчета и тъй нататък – плюс, разбира се, приемоиндикатор за спътникова навигация GPS и преносими радиостанции за двустранна връзка с кораба. Предполагам, че ще искате Пъпъп да ви води?

– Ще се радвам да бъда полезен – рече Пъпъп и думите му прозвучаха така, сякаш ги бе изрекъл някой британски лакей.

Лойд погледна Глин, после – Пъпъп, и отново – Глин. След това избухна в печален смях.

– Никой не обича да бъде предвидим. Теб нищо ли не може да те изненада?

– Не сте ме наели да се изненадвам, мистър Лойд. Ще разполагате само с няколко часа дневна светлина, тъй че трябва да отплавате веднага, щом корабът пристигне в протока Франклин. Бихте могли да помислите да отложите за утре сутринта.

Лойд поклати глава.

– Не. Времето ми тук е ограничено.

Глин кимна, сякаш не бе очаквал нищо друго.

– Пъпъп ми каза, че на подветрения бряг на острова има малко заливче със сърповидна форма. Там катерът може да излезе направо на чакъла на брега. Но ще трябва да се разтоварите, а после и да се натоварите бързо.

Лойд въздъхна.

– Теб наистина те бива да лишаваш живота от романтиката му.

– Не – отвърна Глин и се изправи. – Само премахвам несигурностите. – После кимна към прозореца. – А ако желаете романтика, просто погледнете навън.

Пристъпиха напред. Макфарлън забеляза малък остров, който тъкмо се появяваше в полезрението им – по-тъмен дори от черните води, които го заобикаляха.

– Това, господа, е Исла Десоласион.

Макфарлън се вгледа по-внимателно със смесица от любопитство и растящо вълнение. Едничък сноп светлина се движеше над отвратителните скали и ту изчезваше, ту се появяваше, следвайки капризите на обгръщащата ги мъгла. Огромни вълни се разбиваха о каменистите брегове. Забеляза в северния край на острова двуострата скала на разцепен вулканичен кратер. В централната долина се извиваше дълбок глетчер, чийто леден център бе като полиран от вятъра: тюркоаз на фона на чернобелия пейзаж.

След малко заговори Лойд:

– Ей Богу, ето го! Нашият остров, Ели, на края на света. Нашият остров. И моят метеорит.

Чуха зад гърба си странен, тих кикот. Макфарлън се обърна и видя Пъпъп, който бе мълчал по време на целия разговор; сега той бе закрил

уста с тънките си пръсти.

– Какво има? – попита остро Лойд.

Ала Пъпъп не отговори, а продължи да се смее, отстъпвайки с пок-
лони назад, тътреше се към вратата, а пронизващите му черни очи про-
дължаваха да фиксират Лойд.

22. Исла Десоласион 12:45

След час танкерът навлезе в протока Франклин, който представляваше по-скоро залив с неправилна форма, окръжен от скалистите върхове на островите нос Хорн. Макфарлън вече седеше по средата на открития катер, стиснал здраво планшира, навлякъл неудобно голямата спасителна жилетка върху тежкото си яке и мушамата. Вълните, които бяха предизвикали неприятното клатене на „Ролвааг“, сега подхвърляха катерчето като детска хартиена лодчица. Старши помощник-капитанът Виктор Хауъл стоеше на руля, лицето му бе сбръчкано от съсредоточаване в стремежа му да поддържа курса си. Джон Пъпъп се бе изкатеририл на носа и се бе проснал там като възбудено хлапе, стиснал здраво с ръце кнехчетата на двата борда. През последния час бе изиграл на „Ролвааг“ ролята на импровизиран пристанищен пилот и изрядко изричаните от него команди превърнаха онова, което се очертаваше като трудно подхождане, в плаване, от което можеха да настърхнат косите и на най-опитните моряци. Сега лицето му бе обърнато към острова, а раменете му се бяха покрили с лек снежец.

Катерът подскачаше и се накланяше и Макфарлън стисна още по-здраво планшира.

Когато приближиха подветрения бряг на Исла Десоласион вълнението намаля. Островът се извиси над тях, верен на името си: от насипаните от вятъра снежни преспи стърчаха черни скали като строшени кокалчета на човешки юмрук. Появи се заливче, тъмно под сянката на издадена напред скала. Следвайки знака на Пъпъп, Хауъл насочи катера към него. На десет метра от брега той изключи хода и едновременно с това вдигна винта. Катерът се плъзна леко и се заби със стържене в обсипания с дребни камъчета бряг. Пъпъп скочи като майmunка, следван от Макфарлън. Той се обърна и протегна ръка да помогне на Лойд.

– Не съм чак толкова стар, за Бога – рече Лойд, който грабна един вързоп и скочи.

Хауъл даде с рев заден ход.

– Ще се върна в три часа – извика им той.

Макфарлън изгледа как катерът се отдалечава от брега. Отвъд него

можеше да види стената с цвят на цинк – лошото време идваше към тях. Макфарлън потрепери от студ. Макар да знаеше, че „Ролвааг“ се намира на по-малко от миля разстояние, все пак му се искаше да можеше да го вижда. „Нестор бе прав – помисли си той. – Това наистина е самият край на света.“

– Е, Сам, разполагаме с два часа – каза широко усмихнат Лойд. – Да се възползваме по най-добрия начин от тях. – Бръкна в джоба си и извади малка камера. – Нека Пъпъп да заснеме нашето първо стъпване на брега. – Огледа се. – Но къде изчезна той?

Макфарлън също огледа малкия плаж. Пъпъп не се виждаше никъде.

– Пъпъп! – извика Лойд.

– Тук, горе, шефе! – чу се слаб вик над главите им.

Макфарлън погледна нагоре и зърна очертания на фона на смрачаващото се небе силует върху издадената скала. Махаше с костелива ръка, а с другата сочеше близкият овраг, който разделяше на две челото на скалата.

– Как успя да се изкатери там толкова бързо? – попита Макфарлън.

– Той е доста странна птичка, нали? – поклати глава Лойд. – Дано да е запомнил пътя.

Отидоха до основата на скалата. Изхвърлени от бурите ледени късове бяха пръснати по каменистия бряг. Въздухът бе изпълнен с острата миризма на мъх и на сол. Макфарлън присви очи и огледа черната базалтова скала. Пое дълбоко дъх и пое нагоре по тясната пукнатина. Изкачването бе по-трудно, отколкото изглеждаше на пръв поглед: оврагът бе хлъзгав от пресования сняг, а последните пет метра бяха опасно лезене по покритите с лед балвани. Чуваше как Лойд пхъти подире му. Но поддържаше добро темпо за човек на шейсет години и те скоро се изкатериха на върха на ската.

– Добре! – извика Пъпъп, поклони се и изръкопляска. – Много добре!

Макфарлън се наведе напред, положил длани върху коленете си. Студеният въздух изгаряше дробовете му, а тялото му бе мокро от пот под арктическото яке. Чу как седналия до него Лойд се опитва да възвърне нормалното си дишане. Не спомена нищо за камерата.

Като се изправи, Макфарлън видя, че стояха върху покрита с камъни равнина. На четвърт миля по-нататък бе дългият глетчер, който се простираше до самото сърце на острова. Облаците вече покриваха цялото небе и снеговалежът се засили.

Без да каже и дума, Пъпъп се обърна и пое с бърза крачка. Лойд и Макфарлън се запрепъваха да не изостанат; заизкачваха се по лекия наклон. С удивителна бързина снегът премина във виелица и превърна света им в бяло кълбо. Пъпъп едва се виждаше на около седем-осем метра пред тях – беше като подскачащ призрак. След като се изкачиха още малко, вятърът се усили и снегът зафуча хоризонтално, като блокира полезрението на Макфарлън. В този момент бе доволен, че Глин беше настоял да обуят тежки ботуши и арктически комбинезони и якета.

Прехвърлиха билото. Снегът сега бръснеше странично и Макфарлън успя да зърне долината пред тях. Намираха се на върха на хребет, надвиснал над глетчера. Оттук изглеждаше много по-голям: огромна снъобяла маса, почти непреодолим ледник. Спускаше се по средата на долината, обградена от ниски възвишения. Зад нея двойният вулканчен връх се издигаше като змийски зъби. Макфарлън забеляза, че към тях откъм долината се носи нов снежен шквал: непрогледна бяла стена, която поглъщаше всичко по пътя си.

– Внушителна гледка оттук, а? – рече Пъпъп.

Лойд кимна. Ръбовете на якето му бяха побелели от снега, а брадичката му блестеше с ледени висулки. Рече:

– Чудех се за този голям глетчер в средата. Има ли си име?

– О, да – рече Пъпъп и кимна няколко пъти, като тънкият му мустак се заклати в такт. – Наричат го „Повръщаното на Ханукса.“

– Колко колоритно. А онези два върха?

– Челюстите на Ханукса.

– Има логика – отбеляза Лойд. – А кой е Ханукса?

– Легенда на индианците яган – отвърна Пъпъп.

Но не каза нищо повече.

Макфарлън го изгледа остро. Спомни си, че Масънкей споменаваше в дневника си яганските легенди. Запита се дали тъкмо тази легенда не бе подмамила Масънкей да дойде тук.

– Винаги са ме интересували старите легенди – рече небрежно той. – Ще ни разкажеш ли тази?

Пъпъп сви рамене и отново закима радостно.

– Не вярвам на тези стари предразсъдъци – рече той. – Аз съм християнин.

И той отново се обърна и закрачи неочаквано, налагайки бързо темпо надолу по склона към глетчера. На Макфарлън му се наложи почти да се затича, за да го стигне. Чуваше как Лойд се мъчи подире му.

Глетчерът лежеше в дълбока гънка на земята, по краищата му се

виждаха купчини натрошени балвани и камънак. Когато стигнаха до него, ги връхлетя снежният шквал. Макфарлън се приведе срещу вятъра.

– Хайде, хора! – изкрещя Пъпъп, да надвика бурята и замаха трескаво с ръка.

Тръгнаха успоредно на глетчера, който се извисяваше стръмно встрани от тях като хълбока на огромен звяр. От време на време Пъпъп спираше, за да се огледа по-внимателно.

– Тук – рече най-сетне и заби крак във вертикалната ледена стена, за да си направи стъпка, издигна се, после отново ритна, за да направи второ стъпало. Макфарлън предпазливо запълзя подире му, използвайки неговите следи, извърнал лице настрани от вятъра.

Стръмната стена на глетчера постепенно се поизправи, ала вихрушките, които се виеха около тях станаха по-свирепи.

– Кажете на Пъпъп да намали темпото! – извика Лойд зад гърба му.

Но тъкмо напротив, Пъпъп ускори крачка.

– Ханукса – неочаквано започна той със странния си, напевен акцент, – бил син на Йекаиж, бога на нощното небе. Йекаиж имал две деца: Ханукса и брат му близък Харакса. Харакса бил любимецът на баща си. Радост за окоето му, де. Колкото повече време минавало, толкова повече Ханукса ревнувал брат си. И искал да се сдобие с цялата му сила.

– Аха, старата история за Каин и Авел – отбеляза Лойд.

Снегът в средата на глетчера бе издухан до синкавия лед. Невероятно странно бе, помисли Макфарлън, да се тътриш към центъра на тази пустош, към този детски снежен глобус, към огромния загадъчен камък и към гроба на бившия си партньор – докато слушаш как този старик разказва легендата на Исла Десоласион.

– Яганите вярват, че кръвта е източник на живота и на силата – продължи Пъпъп. – И тъй, един ден Ханукса убил брат си. Прерязал гърлото на Харакса и изпил кръвта му, ето какво направил. Ала Йекаиж, баща му, разбрал това. Затворил Ханукса във вътрешността на острова, погребал го под повърхността. И понякога, ако човек приближи прекалено острова след като падне мракът, във ветровити нощи, когато прибойт е силен, може да види силните проблясъци и да чуе яростния вой на опитващия се да избяга Ханукса.

– А ще избяга ли някога? – попита Лойд.

– Не знам, шефе. Лоша работа, ако успее.

Глетчерът се запуска надолу и те стигнаха до двуметров корниз. Един по един се спуснаха от него и стъпиха на по-твърда земя. Вятърът

постепенно утихваше и снегът вече валеше по-кратко, големите снежинки се въртяха и пръхаха върху земята като бели сажди. Но въпреки това поради вятъра голата равнина си оставаше изметена почти до голо. На неколкостотин метра пред тях Макфарлън забеляза голям балван. Пъпъп се затича към него пред погледа му.

Лойд го последва, а Макфарлън закрачи доста по-бавно. Откъм подветрената страна на балвана лежеше сбръчкана животинска кожа. Близо до нея се виждаха пръснати кости и два черепа, около единия от тях още бе увит почти изгнил оглавник. Орфана юзда бе завързана за камъка. Наоколо бяха пръснати консервени кутии, голямо парче брезент, пропито от влага походно дюшече и два строшени самара. Под брезента имаше нещо. Макфарлън усети как изведнъж го обля ледена вълна.

– Боже мой – рече Лойд. – Това трябва да са били мулетата на партньора ти. Те са умрели от глад тук, вързани за тази скала.

Той понечи да направи крачка напред, но Макфарлън вдигна облечената си с ръкавица ръка и го спря. След това бавно приближи сам до балвана. Наведе се и предпазливо хвана за ръба замръзалия брезент. Раздруса го, за да го изчисти от снега, след това го отметна настрани. Но под него не се оказа трупът на Масънкей, а купчина изгнили вещи. Забеляза стари кутии с овесени ядки и консерви сардина. Консервите се бяха пръснали и бяха избълвали парчета риба върху замръзналата повърхност. „Нестор много обичаше сардини“, помисли си той, пронизан от остра болка.

И старият спомен го връхлетя изведнъж. Беше преди пет години, на няколко хиляди мили северно от тук. Той и Нестор бяха залегнали в дълбоката канавка до един черен път, а раниците им бяха натъпкани с атакамските тектити. На по-малко от метър от тях с бучене преминаваха бронирани военни коли и обсипваха канавката с камъчета. Но въпреки това те бяха замаяни от успеха, потупваха се по гърбовете и се кикотеха. Умираха от глад, но не смееха да запалят огън от страх да не ги открият. Масънкей бръкна в раницата си и извади консерва сардини, предложи и на Макфарлън.

– Да не ме майтапиш? – прошепна Макфарлън. – Това нещо вони дори по-лошо, отколкото е на вкус.

– Ето защо ги харесвам – отвърна също шепнейки Масънкей. – *Авой ек-ек юнг камай мо!*

Макфарлън го погледна неразбиращо. Но вместо да му обясни, приятелят му започна да се смее: отначало тихичко, но после все по-

силно и по-силно. В свръхнапрегнатата атмосфера на опасност и тревога, смехът му бе неустойимо заразителен. И без сам да знае защо, Макфарлън също изпадна в конвулсиите на безгласния смях, стиснал безценните торби, докато същите онези коли, които ги преследваха, минаваха и минаваха над главите им.

Макфарлън се върна към действителността, клекнал на снега: около краката му се валяха замръзнали консервени кутии и парцали от дрехи. Беше го обзело странно усещане. Тази купчина боклук изглеждаше толкова трогателна. Това, тук, бе най-ужасното място, където човек да намери смъртта си. Ъгълчетата на очите го засърбяха.

– Е, къде е метеоритът? – чу той Лойд да пита.

– Кое? – отвърна Пъпъп.

– *Дупката*, човече, къде е дупката, която Масънкей е изкопал?

Пъпъп посочи неопределено към снежната вихрушка.

– Заведи ме там, по дяволите!

Макфарлън погледна първо Лойд, а после – Пъпъп, който вече бе поел в тръс напред. Надигна се и ги последва през гъстия снеговалеж.

След половин миля Пъпъп спря и посочи нещо. Макфарлън пристъпи няколко крачки напред към изровената падина. Стените ѝ се бяха сринали навътре, на дъното ѝ лежеше малка снежна пряспа. Кой знае защо си бе мислил, че изкопът ще е по-голям. Усети как Лойд го хваща за лакътя и го стиска толкова силно, чак болезнено, дори и през няколкото слоя вълна и пух.

– Само си помисли, Сам – прошепна Лойд. – Той е тук. Точно под краката ни. – С мъка откъсна очи от изкопа и погледна Макфарлън. – Адски би ми се искало да можем да го видим.

Макфарлън изведнъж осъзна, че би трябвало да усеща и нещо друго, освен дълбоката тъга и обгръщащата ги призрачна тишина.

Лойд смъкна раницата си, разкопча капака ѝ и извади термос и три пластмасови чаши.

– Горещ шоколад?

– Разбира се.

Лойд се усмихна тъжно.

– Този проклет Ели! Трябваше да ни даде бутилка коняк. Е, нищо, това поне е топло.

Разви капачката на термоса и напълни трите чашки. Вдигна своята за тост, а Макфарлън и Пъпъп го последваха.

– За метеорита Десоласион!

Гласът на Лойд прозвуча слаб и приглушен в безшумния

снеговалеж.

– За Масънкей – чу се Макфарлън да казва след кратко мълчание.

– Моля?

– За метеорита Масънкей!

– Сам, традицията не е такава. Метеоритите винаги се кръщават на мястото, където...

Чувството за празнота, което Макфарлън изпитваше, изведнъж изчезна.

– Майната й на традицията – рече той и свали чашката си. – Той го е намерил, а не ти. Или аз. Той *е умрял* за него.

Лойд отново го погледна. „Малко късничко е вече за нападение на тема етика“ – сякаш искаше да каже погледът му.

– Ще говорим за това по-късно – рече спокойно той. – А сега нека прием за него, както и ще да се нарича.

Чукнаха се с пластмасовите чаши и изпиха горещия шоколад на екс. Прелетя невидима чайка и отчаяният й писък потъна в снежната вихрушка. Макфарлън усети как топлината се разлива в стомаха му и неочакваният му гняв бързо се стопи. Светлината вече бе започнала да намалява, границите на техния малък свят бяха обрामчени с изсиввяваща белота. Лойд взе чашките и ги прибра заедно с термоса в раницата си. Моментът съдържаше и известна неловкост; може би, помисли си Макфарлън, всички подобни скромни исторически мигове си приличат.

Но имаше и още една причина за усещането на неловкост. Още не бяха открили трупа. Макфарлън изпита боязън да вдигне очи от земята, да не би той да го открие; боеше се да се обърне към Пъпъп и да го попита къде беше.

Лойд изгледа още веднъж продължително изкопа пред нозете си, след което погледна часовника си.

– Хайде, Пъпъп да ни направи снимка.

Макфарлън покорно застана до Лойд, който подаде камерата на Пъпъп.

В мига, в който затворът щракна, Лойд се вдърви, а погледът му се фокусира наблизо.

– Погледни ей там – рече той и посочи зад рамото на Пъпъп, към сивокафява на цвят купчина на малка височинка, на около стотина метра от изкопа.

Отидоха до нея. Останките от скелета лежаха отчасти покрити от снега, пръснатите кости бяха натрошени, почти неузнаваеми, ако се изключат ухилените, изкривени челюсти. Наблизо имаше лопата без

дръжка. Едното от ходилата бе още обуто в изгнил ботуш.

– Масьнкей – прошепна Лойд.

Застаналият до него Макфарлън запази мълчание. Бяха преживели заедно толкова много. Бившият му приятел, бившият му шурей, превърнат сега в ледена купчина от натрошени кости на края на света. Как е починал? От студ? От неочакван инфаркт? Определено не е било от глад: до мулетата беше останала достатъчно храна. А каква бе причината костите му да са тъй натрошени и разхвърляни? От птиците? От някакви животни? Островът изглеждаше напълно безжизнен. А Пъпъп дори не си бе направил труда да го погребее.

Лойд се извъртя към водача им.

– Имаш ли представа какво го е убило?

Пъпъп само подсмъркна.

– Нека да отгатна. Ханукса.

– Щом вярваш на легендите, шефе – отвърна Пъпъп. – Както вече казах, аз не вярвам.

Лойд се взря изпитателно в Пъпъп. След това въздъхна и стисна рамото на Макфарлън.

– Съжалявам, Сам. За теб това сигурно е мъчително.

Постояха още миг в мълчание, клекнали около трогателните останки. След това Лойд се размърда.

– Време е да вървим – рече той. – Хауъл каза три часът и на мен никак не ми се иска да нощувам на тази скала.

– След малко – каза Сам, все още свел поглед надолу. – Първо трябва да го погребем.

Лойд се поколеба. Макфарлън се стегна, очаквайки възраженията му. Но едрият мъж кимна:

– Разбира се.

Докато Лойд събираше останките от костите на малка купчина, Макфарлън изрови камъни от дълбокия сняг и замръзналата земя с вкочанените си пръсти. Заедно оформиха пирамида върху останките. Пъпъп стоеше настрани и ги гледаше.

– Няма ли да помогнеш? – попита го Лойд.

– Аз – не. Както казах, аз съм християнин. И в Книгата пише: нека мъртвите погребват мъртъвците.

– Но не си чак такъв християнин, та да не пребъркаш джобовеите му, нали?

Пъпъп скръсти ръце и върху лицето му се появи глуповата, гузна усмивка.

Макфарлън се зае отново за работа и след петнайсет минути свършиха. Стъкми груб кръст от две пръчки и го постави внимателно върху каменната купчина. След това отстъпи назад и изтупа ръкавиците си от снега.

– *Кантикум градуум де профундис кламави ад те Домине* – рече той шепнешком. – Почивай в мир, партньоре.

След това кимна на Лойд и поеха на изток, към бялата маса на глетчера. Небето притъмняваше и зад гърба им се оформяше поредният шквал.

23. Исла Десоласион 16 юли, 8:42

Макфарлън изглежда новопостроения насипан с чакъл път, който се виеше като змия през блестящата равнина от пресен сняг. Поклати глава и се усмихна вътрешно, обзет от завистлива възхита. За трите дни след първото им слизане на острова той бе преобразен до неузнаваемост.

Последва рязко заклащане и кафето на Макфарлън се разля върху работния му арктически панталон.

– Господи! – изскимтя той, вдигна чашата си напред и обърса панталона.

Шофьорът в кабината, снажен мъжага на име Евънс, се усмихна.

– Съжалявам – рече той, – но тези „Кейтс“ не могат като лимузини.

Въпреки огромната си жълта маса и колелетата, два пъти по-високи от човек, кабината на „Кейт 785“ бе предназначена за един човек и Макфарлън седеше по турски върху малката платформа до кабината. Точно под тях мощният дизел ръмжеше и потреперваше. Нямаше нищо против. Днес бе денят. Днес щяха да разкрият метеорита.

Замисли се върху случилото се през последните седемдесет и два часа. Още през нощта, когато пристигнаха, Глин започна удивителна операция на разтоварване. Тя се провеждаше с почти безразсъдна скорост и ефективност. До сутринта най-уличаващата ги екипировка бе преместена от тежки машини до монтирани от предварително подготвени панели хангари на острова. В същото време под ръководството на Гарса и Рошфор работници от ЕИР взривиха и изравниха брега, построиха пирсове и вълноломи от трошен камък и стоманени греди, прокараха широк път от мястото на дебаркиране покрай глетчера до мястото на метеорита. И пътят вече бе отворен. Екипът на ЕИР освен това бе разтоварил някои от контейнерите с лабораториите и работилниците и ги бе преместил до района, където ги бяха разположили между металните сглобяеми бараки.

Ала докато машината „Кетърпилър 785“ заобикаляше глетчера и приближаваше мястото, Макфарлън забеляза, че най-удивителната промяна бе осъществена на шарпа на около миля разстояние. Там цяла армия работници с тежко оборудване бе започнала прокопанването на

открита шахта. Дузина бараки бяха разположени около ямата. Макфарлън усещаше периодично трусовете от взривяванията, виждаше облаци-те прах, които се издигаха в небето над рудника. От едната му страна бе започнала да се издига грамада от изкопаната земна маса, а наблизо бе построен и водоем за отводняване.

– Какво става там? – изкрещя Макфарлън на Евънс, за да надвика рева на двигателя, като посочи към шарпа.

– Мина.

– Виждам. И какво търсят?

Евънс се ухили.

– Нада¹⁸.

Макфарлън се засмя. Глин бе удивителен. Всеки, който би огледал района, щеше да си помисли, че основната им работа бе върху шарпа; районът около метеорита изглеждаше като второстепенно по значение разговарище за припасите и техниката.

Извърна поглед от фалшивата мина пак към пътя, който лежеше пред тях. Глетчерът искреше, сякаш извличаше светлината из дълбините си и се превръщаше в безбройни оттенъци на синьо и тюркоазено.

Предишната нощ Макфарлън изобщо не успя да заспи, ала въпреки това се чувстваше съвсем бодър. След по-малко от час щяха да узнаят. Щяха да го видят. Щяха да го *докоснат*.

Самосвалът отново се люшна и Макфарлън стисна здраво металното перило с едната си ръка, а с другата вдигна чашата с кафе. Е, може и да бе слънчево – колкото за промяна в обстановката – но бе адски студено. Смачка пластмасовата чашка и я мушна в джоба на якето си. Големият „Кейт“ изглеждаше почти толкова очукан, колкото и самия „Ролвааг“, но Макфарлън можеше да види, че и това бе измама: вътрешността на кабината му изглеждаше чисто нова.

– Бива си я тая машина – изкрещя той на Евънс.

– Аха – отвърна мъжът и издиша пара.

Пътят стана по-равен и „Кейт“ увеличи скоростта си. Разминаха се с друг влекач и булдозер, запътили се обратно към брега, шофьорите им махнаха весело на Евънс. Макфарлън изведнъж осъзна, че не знаеше нищо за тези мъже и жени, които работеха с тежката техника – кои бяха, какво бе мнението им за странния проект.

– Вие, момчета, за Глин ли работите? – попита той Евънс.

Той кимна.

18. Нищо. (исп.) – Б.пр.

– До един.

Усмивката изглежда не слизаше от изсеченото му лице, с надвиснали и настръхнали вежди.

– Не и през цялото време обаче. Някои от момчетата са общи работници по нефтените платформи, други работят по строителството на мостове, всякакви ги има. Но дойде ли съобщение от ЕИР, зарязваш всичко и тичаш натам.

– Защо?

Усмивката на Евънс се разтегли още повече.

– Плащат пет пъти повече от обичайното, ето защо.

– Тогава значи съм се минал.

– О, сигурен съм, че няма да останете недоволен, доктор Макфарлън.

Евънс намали малко хода, за да се размине с един грейдер, чиито метални гребла блещукаха на силното слънце.

– Това ли е най-голямата задача, която си виждал ЕИР да поема?

– Не. – Евънс даде отново газ и машината подскочи напред. – Тази всъщност е средна работа.

Глетчерът остана зад тях. Отпред Макфарлън видя голяма вдлъбнатина, с площ може би един акър, изкопана в замръзналата земя. Комплект от четири инфрачервени антени – „чинии“, насочени надолу – ограждаше района. Наблизо бяха подредени в очакване редица грейдери. Техници и работници се бяха пръснали навсякъде наоколо, скупчени около планове, правеха измервания, говореха по радиостанциите. В далечината един снегомобил – голяма като трейлер машина с чудовищни вериги, – пълзеше към глетчера, понесла някакви високотехнологични инструменти, разперени настрани върху дълги реи. В единия край – съвсем мъничка и самотна, – бе пирамидата, която той и Лойд бяха издигнали върху останките на Масънкей.

Евънс спря до ръба на работната площадка. Макфарлън скочи и пое към бараката с надпис „Интендантство.“ Вътре Лойд и Глин седяха край маса до импровизираната кухня, потънали в разговор. Амира стоеше до една тепсия и пълнеше чиния с храна. Джон Пъпъп се бе свил на кравай наблизо и спеше. В помещението миришеше на кафе и на бекон.

– Крайно време беше да дойдеш – рече Амира, която се завърна до масата с чиния, върху която бяха струпани поне дузина резени бекон. – Излежаваш се в леглото до късно. А би трябвало да даваш личен пример на помощничката си.

Тя наля почти цяла чаена чаша кленов сироп върху купчината

бекон, разбърка я, взе едно капешо парче, сви го и го лапна.

Лойд топлеше дланите си около чаша кафе.

– С твоя начин на хранене, Рейчъл – отбеляза добродушно той, – досега би трябвало да си умряла.

Амира се засмя.

– Мозъкът използва повече калории на минута мислене, отколкото тялото – при тичане. Как мислите се запазвам толкова стройна и секси? – И тя се потупа по челото.

– Колко време остава до разкриването на скалата? – попита Макфарлън.

Глин се облегна назад, извади златния си часовник и отвори капака му.

– Половин час. Ще разкрием само толкова от повърхността му, колкото да ви дадем възможност да направите някои тестове. Доктор Амира ще ти помогне и с тестовете, и с анализа им.

Макфарлън кимна. Това вече го бяха обсъдили подробно, ала Глин винаги минаваше нещата по два пъти. „Двойно осигуряване“, помисли си той.

– Ще трябва да го кръстим – рече Амира и лапна още едно парче бекон. – Някой да е донесъл шампанско?

Лойд се намръщи.

– За съжаление това тук повече прилича на събрание на въздържателно дружество, отколкото на научна експедиция.

– Предполагам ще се наложи да строшите о скалата един от термосите си с горещ шоколад – рече Макфарлън.

Глин се наведе, вдигна една торба, извади от нея бутилка „Перие-Жуе“ и я постави внимателно на масата.

– „Фльор дьо Шампан“ – прошепна Лойд почти благоговейно. – Любимото ми. Ей, стари лъжецо, не си ми казал, че имаш на борда шампанско.

Единственият отговор на Глин бе лека усмивка.

– А щом ще трябва да кръстим онова нещо, някой мислил ли е за името му? – попита Амира.

– Сам иска да го наречем метеорита на Масънкей – рече Лойд и замлъкна за миг. – Но аз съм склонен да следваме традицията и да го наречем Десоласион.

Последва неловко мълчание.

– Трябва да му дадем име – повтори Амира.

– Нестор Масънкей пожертва себе си, за да открие този метеорит –

рече тихо Макфарлън, без да откъсва очи от Лойд. – Нямахме да сме тук без него. От друга страна, ти финансираш експедицията, тъй че имаш правото да наименуваш камъка.

Продължи да фиксира милиардера без да мигне.

Лойд заговори с необичайно тих глас:

– Ние дори не знаем дали Нестор Масънкей би желал тази чест. Не е време да нарушаваме традицията, Сам. Ще го наречем метеорита Десоласион, а залата, в която ще го изложим, ще кръстим на Нестор. Ще поставим плоча с описание на откриването. Това приемливо ли е?

Макфарлън се замисли за миг. След това едва-едва кимна.

Глин подаде бутилката на Лойд и се изправи. Всички излязоха на яркото сутрешно слънце. Тръгнаха и Глин се изравни с Макфарлън.

– Разбира се, ти си наясно, че в даден момент ще се наложи да ексхумираме останките на приятеля ти – рече той и кимна по посока на каменната пирамида.

– Защо? – попита изненадан Макфарлън.

– Необходимо е да разберем причината за смъртта му. Доктор Брамбъл трябва да изследва останките.

– Но за какво?

– Такава е практиката. Съжалявам.

Макфарлън понечи да възрази, но се въздържа. Както винаги не можеше да се спори с логиката на Глин.

Скоро пристигнаха до ръба на изровената от грейдерите повърхност. Старият изкоп на Нестор го нямаше, засипан от машините.

– Изгребахме земята до около метър от скалата – обясни Глин, – като вземахме проби при всеки нов пласт. Сега ще изгребем по-голямата част от оставащия слой, след което ще преминем към лопати и четки за последните трийсетина сантиметра. Не бихме искали дори да одраскаме метеорита.

– Добро момче – отвърна Лойд.

Гарса и Рошфор стояха заедно до подредените в редица грейдери. Рошфор приближи към тях, лицето му бе силно почервенияло от вятъра.

– Готови ли сме? – попита Глин.

Рошфор кимна. Грейдерите бръмчаха на празен ход, ауспусите им бълваха струи дим и пара.

– Някакви проблеми? – попита Лойд.

– Няма.

Глин погледна към грейдерите и даде знак на Гарса с вдигнат палец. Инженерът, облечен в обичайния си анцуг, се обърна, вдигна

юмрук, завъртя го в кръг и грейдерите изръмжаха. Потеглиха бавно, димът от дизелите изпълни въздуха, спуснаха греблата си и захапах земята.

Зад водещия грейдер вървяха няколко облечени в бели якета работници с торбички за проби в ръце. Събираха камъчета и пръст, изровени от грейдера и ги пъхаха в торбичките за по-сетнешни изследвания.

Редицата грейдери мина веднъж през терена и отне петнайсет сантиметра от пръстта. Лойд направи гримаса.

– Противно ми е да си помисля, че тези големи гребла минават толкова близо до метеорита.

– Не се безпокой – отвърна Глин. – Оставили сме достатъчно резерв. Няма начин някой от тях да го нарани.

Грейдерите минаха още веднъж. След това Амира мина бавно през средата на изгребания терен с поставен на количка протонов магнитометър. В другия край тя спря, натисна няколко бутона на пултчето на машината и откъсна тясното листче хартия, което се появи. Дойде при тях, повлякла подире си магнитометъра.

Глин взе листчето.

– Ето го – рече той и го подаде на Лойд.

Лойд сграбчи хартиятката, а Макфарлън се надвеси да погледне. Тънка, неравна линия представляваше земната повърхност. Под нея далеч по-тъмна линия очертаваше горния край на полукръгла форма. Хартиятката трепереше в могъщите ръце на Лойд. Макфарлън си помисли: „Господи, там долу наистина има нещо“. Не бе повярвал напълно. Поне не и досега.

– Остават още около четирийсет сантиметра – рече Амира.

– Време е да превключим на археологически режим – рече Глин. – Ние ще направим изкопа си встрани от изкопа на Масънкей, за да можем да вземем проби от неразбутана почва над него.

Групата го последва през прясно изкопания чакъл. Амира направи още няколко замервания, заби няколко колчета в земята, извади натебеширена връв и очерта квадрат със страна два метра. Дойде група работници, които внимателно започнаха да изхвърлят с лопати пръстта от квадрата.

– Как така земята не е замръзнала? – попита Макфарлън.

Глин кимна нагоре към четирите антени.

– Облъчвахме я с инфрачервени прожектори.

– Помислили сте за всичко – рече Лойд и поклати глава.

– Нали ни плащаш тъкмо за това.

Мъжете продължиха да копаят, оформяха правилен квадрат, навли-
заха надолу сантиметър по сантиметър, като от време на време вземаха
проби от минерали, камъчета и пясък. Един от тях спря и вдигна няка-
къв назъбен предмет, с полепнал по повърхността му пясък.

– Това е интересно – рече Глин и пристъпи бързо напред – Какво е?

– Тук ме хвана на тясно – отвърна Амира. – Странно. Много прили-
ча на стъкло.

– Фулгурит – каза Макфарлън.

– Какво?

– Фулгурит. Получава се, когато мощна светкавица удари мокър
пясък. Прогаря си канал през пясъка, като го превръща в стъкло.

– Ето защо съм го наел – рече Лойд и огледа ухилен останалите.

– Ето още един – обади се друг работник.

Хората копаеха внимателно и го заобикаляха, оставяйки го да стър-
чи в пясъка като корен на дърво.

– Метеоритите са феромагнити – рече Макфарлън, клекна и внима-
телно го издърпа от пясъка с обутата си в ръкавица ръка. – Този сигурно
е привлякъл сума светкавици.

Мъжете продължиха работата си, разкриха още няколко фулгурита,
които увиха в хартия и положиха в дървени сандъчета. Амира прекара
инструмента си над изровената повърхност.

– Още петнайсет сантиметра – рече тя.

– Преминете на четки – нареди Глин.

Двамина мъже клекнаха около изкопа, останалите заеха позиция
зад тях. Макфарлън забеляза, че на тази дълбочина земята бе влажна,
почти напоена с вода и че работниците не премахваха пясък, а изчетква-
ха кал. С напредването на изкопа сред групата настъпи мълчание.

– Направи ново замерване – прошепна Глин.

– Остават два сантиметра и половина – рече Амира.

Макфарлън се наведе напред. Двамата работници използваша твър-
ди четки с пластмасов косъм, внимателно събираха калта в тиганчета,
които подаваха на хората зад гърба си.

И ето, че четката бръсна по твърда повърхност. Двамата излязоха
от изкопа и грижливо изчистиха тежката кал, като оставиха само тънък
слой, който покриваше твърдата повърхност отдолу.

– Изплакнете – рече Глин.

На Макфарлън му се стори, че усети в тона му нотка на нетърпели-
во очакване.

– Побързай, човече! – извика Лойд.

Един от работниците дотича, като развиваше по пътя си сноп тънък маркуч. Глин сам взе струйника, насочи го към покрития с кал метеорит и натисна спусъка. В продължение на няколко секунди не се чуваше нищо друго, освен тихото съскане на водата, която отмиваше последната кал от повърхността.

След това Глин спря струйника. Водата се оттече от оголената повърхност на метеорита. Внезапно цялата група бе обхваната от пълна парализа, поразена от електрическият миг на очакването.

А после се чу шум от изгърваната по невнимание бутилка, която тупна на влажната земя със силен тъп звук.

24. Исла Десоласион 9:55

Палмър Лойд стоеше на ръба на прецизния изкоп в земята, приковал очи в голата повърхност на метеорита. В един миг съзнанието му блокира напълно от удивителната гледка. А след това отново дойде на себе си: усети как кръвта пулсира в слепоочията му, как гърдите му се изпълват с въздух – студеният въздух, който вледеняваше носа и бузите му. Ала непреодолимата изненада си оставаше все така силна. Той го гледаше, виждаше го, ала не можеше да повярва.

– Досущ като „Марго“-то – прошепна той и гласът му се изгуби в снежния простор.

Тишината край него бе пълна. Всички бяха онемели от потреса.

Лойд бе ходил на поклонение на всички най-големи железни метеорити в света – Хоба, Анигито, Уиламете, Жената. Въпреки големите различия във формата им, всички те имаха една и съща, издупчена като от шарка, кафеникавочерна повърхност. Всички железни метеорити си приличаха.

Но този тук беше *ален*. Но не, помисли си той, след като възвърна способността да мисли по-бързо: определението „ален“ не бе справедливо. Той притежаваше дълбокия, чист кадифен цвят на червен халцедон, дори беше по-богат. Всъщност това бе точно цветът на хубаво вино бордо, като онова в пестеливите чашки „Шато Марго“, с които трябваше да се задоволява на борда на „Ролвааг“.

Един глас се извиси над шокиращата тишина. В него се усещаше властна нотка и Лойд разбра, че принадлежеше на Глин.

– Искам всички да се отдръпнат от изкопа, моля.

Лойд инстинктивно усети, че никой не помръдна.

– *Отстъпете назад* – повтори по-остро Глин.

Този път плътният кръг от зрители се дръпна неохотно с няколко стъпки назад. След като сенките се оттеглиха, слънцето проби през тълпата и освети изкопа. Лойд още веднъж усети как дъхът му секва. На слънцето метеоритът разкри копринено-металната си повърхност, която не можеше да се оприличи на нищо друго, освен на злато. Също като златото аленият метал изглежда събираше и поглъщаше заобикалящата

го светлина, светът около него помрачняваше, а той самият излъчваше приказан вътрешен ореол. Беше не само красиво, но и неизказано необикновено. И това бе *негово*.

Усети как го обзема неочаквана и огромна радост: от това удивително нещо, което лежеше в нозете му и от не по-малко удивителната траектория на живота му, която му бе дала възможността да го открие. Да пренесе най-големия метеорит в човешката история в музей винаги е било голяма цел. Ала сега залогът бе станал по-голям. Не беше никак случайно, че точно той – може би единственият човек на света с въображение и с ресурси – се озова тук, в този час и на това място, взрян в този очарователен предмет.

– Мистър Лойд – чу гласа на Глин. – Казах да се отдръпнете.

Вместо да стори това, Лойд се наведе.

Глин повиши тон:

– Палмър, не го прави!

Ала Лойд вече бе скочил в изкопа и краката му се приземиха точно върху повърхността на метеорита. Той веднага падна на колене, погали с връхчетата на пръстите на ръкавицата си леко вълнистата, но гладка метална повърхност. Следвайки импулса си, той се наведе и допря буза до нея.

Горе се бе възцарила кратка тишина.

– Как е на пипане? – чу да пита Макфарлън.

– Студен – отвърна Лойд и се изправи в седнало положение.

Усещаше потреперването в гласа си, усети как сълзите замръзваха по вкочанените му бузи.

– Много е студен.

25.
Исла Десоласион
13:55

Макфарлън се бе вторачил в лаптопа, който държеше на коленете си. Курсорът мигаше укорително от почти празния екран. Въздъхна и се размърда на металния си съгваем стол, опитвайки се да заеме по-удобно положение. Единственият прозорец на „интендантството“ блестеше заскрежено, а през стените се чуваше воят на вятъра. Навън ясното време бе заменено от снеговалеж. Но вътре в бараката печката с въглища излъчваше чудесна, силна топлина.

Макфарлън зададе с мишката команда, след това изруга и затвори лаптопа. Принтерът на съседната маса замърка тихо. Той отново се размърда неспокойно. Още веднъж си припомни всички събития от сутринта. Мигът на изпълнената с благоговение тишина, Лойд, който импулсивно скочи в изкопа, Глин, който го извика с малкото му име – за първи път, доколкото Макфарлън можеше да си спомни. Триумфалното кръщение, водопадът от въпроси, който последва. И накрая – онова, което засенчваше всичко друго – смазващото чувство на недоумение. Почувства как не можеше да си поеме въздух, не можеше да диша.

Той също бе изпитал внезапното желание да скочи вътре; да докосне онова нещо, да се увери, че е истинско. Но малко се и страхуваше от него. Притежаваше такава богата окраска, беше тъй не на мястото си на фона на чернобелия пейзаж. Напомняше му на операционна маса, голямо пространство, покрито със снежнобели чаршафи и в средата му – кървав разрез. Едновременно и отблъскваше, и омайваше. И пробуждаше у него надеждата, за която отдавна смяташе, че е умряла.

Вратата на бараката се отвори и нахлу воят на виелицата. Макфарлън вдигна глава и видя влизащата Амира.

– Свърши ли доклада? – попита тя, свали арктическото си яке и се отърси от снега.

В отговор Макфарлън кимна към принтера. Амира отиде до него и грабна излизащата страница. След това избухна в смях.

– „Метеоритът е червен“ – прочете на глас. Хвърли листа в скута на Макфарлън. – Ето това е, което обичам най-много у мъжете – краткостта.

– Защо да пълня листа с купища безполезни умозрителни разсъждения? Как, по дяволите, можем да кажем какво представлява, преди да сме взели парче от него за изследване?

Тя дръпна един стол и седна до него. На Макфарлън му се стори, че зад принудителната официалност, тя го гледаше много внимателно.

– Ти си изследвал метеорити години наред. Съмнявам се твоите размишления да са безполезни.

– А *ти* какво мислиш?

– Ще ти покажа картите си, ако ти свалиш своите.

Макфарлън погледна нагънатия шпертплатов плот на масата, прокара пръст по гънките. Притежаваше частица от съвършенството на брегова ивица или на снежинка. Напомняше му колко сложно бе всичко: вселената, един атом, едно парче дърво. Видя с периферното си зрение как Амира изважда от якето си метално цилиндърче с пура, как го отваря и обръща, след което в дланта ѝ падна наполовина изпушена тънка пура.

– Моля те, недей – рече той. – Не ми се ще да ме изгониш на студа.

Амира прибра пурата.

– Знаем, че *нещо* се върти в главата ти.

Макфарлън сви рамене.

– Добре – рече тя. – Нали искаше да узнаеш какво мисля? Мисля, че се самоопровергаваш.

Той се извърна да я погледне отново.

– Точно така. Някога си имал своя любима теория – нещо, в което си вярвал, въпреки насмешките на по-старшите ти колеги. Така ли е? И когато си помислил, че най-сетне си намерил доказателство за тази теория, си изпаднал в беда. В цялото онова вълнение си изгубил трезвата си преценка и си предал приятеля си. А в крайна сметка твоето доказателство се е оказало без всякаква стойност.

Макфарлън се взря в нея.

– Не знаех, че освен всичко друго си защитила и степен по психиатрия.

Тя се наведе напред и продължи още по-настойтелно:

– Разбира се, знам за тази история. Въпросът е там, че сега разполагаш с онова, което си търсил през всичките тези години. Имаш нещо повече от улика. Имаш *доказателство*. Но не искаш да го приемеш. Боиш се да поемеш отново по стария път.

Макфарлън продължи да я гледа още известно време и гневът му постепенно стихна. Отпусна се на стола си, с напълно объркани мисли.

„Възможно ли бе тя да е права?“ – запита се той.

Тя се засмя.

– Да вземем за пример цвета му. Знаеш ли защо никой метал не е тъмночервен?

– Не.

– Всички предмети имат определен цвят, в зависимост от това как взаимодействат с фотоните светлина. – Амира бръкна в джоба си и извади смачкано хартиено пликче. – „Джоли Ранчър?“

– Какво, по дяволите, е „Джоли Ранчър?“

Тя му подхвърли бонбон и изтръска друг в дланта си. Хвана зелено-то бонбонче с палец и показалец.

– Всеки предмет, с изключение на абсолютно черно тяло, поглъща светлина с определена дължина на вълната и отразява други дължини. Да вземем това зелено бонбонче. То е зелено, защото отразява зелените дължини на светлината към окото и поглъща останалите. Аз направих малко изчисления и не можах да намеря нито една теоретична комбинация на метални сплави, която да отразява червената светлина. Изглежда *невъзможно* каквато и да е позната нам сплав да има тъмночервен цвят. Жълт, бял, оранжев, морав, сив – да, но не и червен.

Тя подхвърли бонбончето и го лапна, схруска го шумно и започна да дъвче.

Макфарлън постави своя бонбон на масата.

– Какво искаш да кажеш?

– Знаеш какво искам да кажа. Твърдя, че онова нещо се състои от някакъв странен елемент, който никой никога не е виждал. Затова прес-тани да скромничиш. Знаем какво си мислиш: „Ето, това е – междувъзвезден метеорит“.

Макфарлън вдигна ръка.

– Добре, вярно е, аз наистина си мислех за това.

– И?

– Всички намерени досега метеорити се състоят от познати елементи – никел, желязо, въглерод, силиций. Всички те са се формирали тук, в нашата слънчева система, от онзи прастар облак прах, който някога е обвивал нашето слънце. – Той замълча, подбираше внимателно думите си. – Очевидно знаеш, че някога разсъждавах за възможността метеорити да са дошли *извън* Слънчевата система. Някакво парче, което просто е минало покрай нея и е било уловено от гравитационното поле на слънцето. *Междувъзвезден метеорит*.

Амира се усмихна съучастнически.

– Но математиците твърдят, че това е невъзможно: квинтилион¹⁹ към едно.

Макфарлън кимна.

– Още докато бяхме на кораба, аз направих някои изчисления. Математиците грешат: те са изхождали от погрешна основа. Съотношението е само милиард към едно.

Макфарлън се разсмя.

– Да. Милиард, квинтилион, каква е разликата?

– Съотношението е милиард към едно *за всяка отделна година*.

Смехът на Макфарлън секна.

– Точно така – рече Амира. – При милиард години съществува доста голяма възможност такъв метеорит наистина да е паднал на Земята. Това даже не е възможност, а *вероятност*. Аз възкресих твоята малка теория. И трябва да си ми много, ама много задължен.

В интендантската барака се възцари тишина, смущавана единствено от трополенето на вятъра. След малко Макфарлън заговори:

– Искаш да кажеш, че този метеорит е от някаква сплав или метал, който не съществува никъде в Слънчевата система?

– Аха. И ти също го вярваш. Ето защо не си написал доклада си.

Макфарлън продължи бавно, сякаш говореше сам на себе си:

– Ако този метал е съществувал някъде, ние бихме намерили поне някаква следа от него. В крайна сметка слънцето и планетите са се формирали от същия облак прах. Тъй че би трябвало да идва отвъд системата. – Погледна я. – Изводът е неизбежен.

Тя се засмя.

– Точно така мисля и аз.

Той замълча и двамата постояха така известно време, потънали в мислите си.

– Трябва да вземем парче от него – рече най-сетне Амира. – А и притежавам идеалния инструмент за тази работа – високоскоростен диамантен свредел. Мисля, че едно парче от пет кила ще бъде достатъчно за начало, нали?

Макфарлън кимна.

– Но нека засега запазим разсъжденията си между нас двамата. Лойд и останалите ще дойдат всеки миг.

Сякаш като поръчка, навън се чува тежки стъпки, вратата се отвори и се появи Лойд – още повече приличащ на мечок в широкото си яке на

19. Единица, следвана от 18 нули (в САЩ) или от 30 нули (в Англия). – Б.пр.

фона на мъждивата синя светлина. Глин го последва, а после влязоха Рошфор и Гарса. Помощникът на Лойд Пенфолд се появи последен, трепереше, а пълните му устни бяха посинели и свити.

– Навън е студено като цицата на вещица – извика Лойд, потропа с крака и протегна ръце към печката.

Сияеше в отлично настроение. Хората от ЕИР, от своя страна, просто се настаниха малко потиснати около масата.

Пенфолд зае позиция в далечния край на бараката с радиостанция в ръка.

– Мистър Лойд, сър, трябва да тръгваме за вертолетната площадка – рече той. – Ако хеликоптерът не излети до един час, няма да успеем да стигнем в Ню Йорк навреме за събранието на акционерите.

– Да, да. След минутка. Искам да чуя какво има да ни каже тук Сам.

Пенфолд въздъхна и прошепна нещо в радиостанцията.

Глин погледна Макфарлън със сивите си сериозни очи.

– Готов ли е докладът?

– Разбира се – Макфарлън кимна към листа хартия.

Глин го погледна.

– Не съм в настроение за шегички, доктор Макфарлън.

За първи път Макфарлън видя Глин да показва раздразнение или каквато и да е по-силна емоция. Хрумна му, че и Глин също би трябвало да е потресен от онова, което бяха открили в изкопа. „Това е мъж, който ненавижда изненадите“, помисли си.

– Мистър Глин, не мога да направя доклад въз основа на спекулации – рече той. – Трябва да го проуча.

– Аз ще ти кажа какво трябва – рече високо Лойд. – Трябва да го изкопаем адски бързо от земята и да го превозим в международни води, преди чилийците да са дочули за това. Можеш да го изучаваш по-късно.

– Доктор Макфарлън, може би аз ще съм в състояние да опростя нещата – рече Глин. – Съществува едно нещо, от което се интересувам най-много. Опасен ли е?

– Знаем, че не е радиоактивен. Предполагам, че може да бъде отровен. Повечето метали са отровни в една или в друга степен.

– Колко отровен?

Макфарлън сви рамене.

– Палмър го докосна и е още жив.

– Той ще е последният човек, който го е докосвал – отвърна Глин. – Издадох разпореждане никой и при никакви обстоятелства да не влиза в пряк контакт с метеорита. – Замлъкна за миг и продължи: – Нещо

друго? Възможно ли е да съдържа някакви вируси?

– Той е седял там милиони години, тъй че всякакви извънземни микроби би трябвало отдавна да са се разпръснали. Може би си струва да се вземат проби от почвата и да се съберат мъх, лишеи и други растения от терена, за да се види дали няма нещо необичайно.

– Какво би трябвало да търсим?

– Мутации, може би, или признаци за излагане на токсини или тератогени.

Глин кимна.

– Ще говоря с доктор Брамбъл за това. Доктор Амира, някакви съображения за свойствата на метала? Метал е, нали?

Чу се ново схрусване на бонбон.

– Да, доста вероятно, след като има феромагнитни свойства. Не се окислява, също като златото. Не мога обаче да разбере как един метал може да бъде *червен*. Доктор Макфарлън и аз тъкмо обсъждахме необходимостта да се вземе проба.

– Проба ли? – попита Лойд.

Цялата стая притихна от променения му тон.

– Разбира се – рече след малко Макфарлън. – Това е стандартна процедура.

– Значи ще отрежете парче от метеорита ми?

Макфарлън погледна Лойд, сетне – Глин.

– Има ли някакъв проблем в това?

– Адски си прав, има проблем – каза Лойд. – Това е музеен експонат. Ще го изложим на показ. Не искам да бъде къртен или дупчен.

– На света не съществува намерен голям метеорит, от който да не са били вземани проби. Говорим само за извличане със свредел на около петкилограмова проба. Това ще е достатъчно за всички тестове, за които човек може да се сети. Върху толкова голямо парче може да се работи с години.

Лойд поклати глава.

– В никакъв случай.

– *Трябва* да го направим – възрази бурно Макфарлън. – Няма начин да се изследва метеорита без да го изпаряваме, стопяваме, излъскваме, издраскваме. Като се има предвид размера на това нещо, пробата ще е като капка в цяла кофа вода.

– Това да не е Мона Лиза – промърмори Амира.

– Това е забележка на невежа – нахвърли й се Лойд. После се сепна и въздъхна. – Да се разрязва ми се струва като... ами като светотатство.

Не можем ли да го оставим просто като мистерия?

– Категорично не – рече Глин. – Трябва да знаем повече за него, преди да разреши преместването му. Доктор Макфарлън е прав.

Лойд го изгледа свирепо, лицето му се наля с кръв.

– Преди *ти* да разрешиш преместването му ли? Чуй ме, Ели. Аз се съобразявах с вашите правила. Играх вашата игра. Но нека едно нещо да бъде ясно: аз плащам сметката. Това е *моят* метеорит. Ти подписа договор да ми го доставиш. Обичаш да дрънкаш за това, че никога не си се провалял. Ако този кораб се завърне в Ню Йорк без метеорита, *ти ще си се провалил*. Прав ли съм?

Глин го погледна. След това заговори спокойно, досущ както би говорил с дете:

– Мистър Лойд, вие ще получите своя метеорит. Искам само да съм сигурен, че това ще стане без някой да пострада излишно. Не искате ли и вие същото?

Лойд се поколеба.

– Разбира се.

Макфарлън бе удивен колко бързо Глин принуди Лойд да заеме отбранителна позиция.

– Тогава всичко, което аз искам, е да действаме внимателно.

Лойд облиза устните си.

– Въпросът е в това, че цялата операция спря. Защо? Метеоритът е червен. Е, питам аз: какво като е червен? Мисля, че това е страхотно. Нима всички сте забравили за онзи приятел с разрушителя? Времето е единственото нещо, с което не разполагаме тук.

– Мистър Лойд! – обади се Пенфолд, вдигнал умолително радиостанцията, също като просяк, протегнал чаша за милостиня. – Вертолетът. Моля ви!

– По дяволите! – извика Лойд. След миг се обърна. – Добре, за Бога, вземайте пробата си. Но запушете дупката така, че да не се забелязва. И го направете бързо. Докато се върна в Ню Йорк, искам този кучи син да е вече на път.

Той излезе с широка крачка от бараката, следван по петите от Пенфолд. Вратата се затръшна с трясък подире им. Минута, може би две, в бараката бе пълна тишина. След това Амира се изправи.

– Хайде, Сам – рече тя. – Да издупчим негодника.

26.
Исла Десоласион
14:15

След топлината на бараката вятърът навън режеше като с нож. Макфарлън трепереше, докато следваше Амира към склада и си мислеше с копнеж за сухата жега на Калахари.

Контейнерът бе по-дълъг и по-широк от останалите, мръсен отвън, чист и просторен – вътре. В полумрака меко светеха монитори и подредени по лавиците диагностични уреди, захранвани от главния генератор в съседната барака. Амира отиде до голяма метална маса, върху която имаше сгънат триножник и високоскоростна, преносима сонда. Ако не бе кожената ѝ презрамка, Макфарлън никога не би рекъл, че е особено „преносима“. Изглеждаше като базука от двацет и първи век.

Амира я потупа нежно.

– Как да не си пада човек по тези високотехнологични играчки, предназначени да трошат разни неща? Погледни тази хубавица. Виждал ли си нещо подобно?

– Не и толкова голяма.

Макфарлън видя как умело я разглоби и прегледа частите ѝ. Доволна, тя я събра с щракване, пъкна щепсела накрая на дебелия кабел в контакта и провери машината.

– Виж само това. – Тя вдигна дълъг, жесток на вид метален, кух вал, издут в единия си край и с малки топчици като на бухалка. – Десет карата изкуствени диаманти само в това парче.

Тя натисна един бутон и електронният патрон се освободи с изщракване. Преметна сондата през рамо, изсумтя, натисна спусъка ѝ и помещението се изпълни с дълбоко, гърлено ръмжене.

– Време е да пробием една дупчица – рече ухилена.

Излязоха от склада с екипировката и тръгнаха в полумрака. Макфарлън развиваше кабела подире ѝ. Над изкопа с оголения метеорит бе издигната невзрачна на вид барака, която го скриваше от погледа. Вътре набор халогенни лампи къпеше плиткия изкоп в хладна светлина. Глин вече стоеше на ръба на изкопа и се взираше в него, в едната си ръка държеше радиостанция; дребната му фигура се открояваше релефно на светлината.

Застанаха до Глин досами изкопа. Облян от светлина, метеоритът под краката им грееше почти ален на цвят – като прясна рана. Амира свали ръкавиците си, взе триножника от Макфарлън, бързо нагласи краката му и монтира сондата в леглото ѝ.

– Това нещо притежава страхотна смукателна система – рече тя и посочи колектора под машината. – Изсмуква всяка прашинка. Дори металът да е отровен, това няма да има значение.

– Въпреки това ще евакуираме района – рече Глин, който вдигна радиостанцията и заговори бързешком. – И, не забравяйте, стойте на достатъчно разстояние. *И не го пипайте.*

Даде знак на работниците да излязат.

Макфарлън наблюдаваше как Амира включи захранването, провери индикаторните лампички отстрани на сондата и сръчно я позиционира над метеорита.

– Изглежда така, сякаш си го правила и преди – отбеляза той.

– Адски прав си. Ели ме накара да повтора тази процедура десетина пъти.

Макфарлън погледна Глин.

– Тренирали сте го, така ли?

– Всяка стъпка – отвърна Амира, извади голямо устройство за дистанционно управление и започна да го калибрира. – И не само това. А всичко. Той планира всичките ни проекти като нахлуване във вражеска територия. Денят „Д“²⁰. Скъсваш си задника от тренировка, защото ще разполагаш с възможността само на един опит с истинското нещо. – Тя се отдръпна назад и духна в дланите си. – Боже мой, да беше видял огромната желязна топка, която Ели ни караше да изкопаваме отново и отново и да я търкаляме през всякакви препятствия. Наричахме я „Голямата Берта“²¹. Ох, как само я намразих тази проклета скала.

– И къде правихте всичко това?

– В ранчото „Бар Крос“, близо до Боузмън, Монтана. Да не би да си мислил, че това ще ни е първи опит?

След като дистанционното бе калибрирано и сондата – позиционирана над големия метеорит, Амира се обърна към една кутия наблизко и отвори капака ѝ. Извади малка метална кутийка, дръпна отварачката ѝ и – като се държеше максимално назад – я обърна над метеорита. От нея

20. Денят на нахлуването на съюзническите войски в Нормандия и откриването на Втория фронт във Втората световна война. – Б.пр.

21. Най-голямото оръдие, използвано някога в бойни действия. Произведено от „Круп“, то е обстрелвало Париж през Първата световна война. – Б.пр.

потече черна, лепкава течност, която се разли върху червената повърхност в плътен слой. С малка четчица тя положи остатъка върху края на диамантения резец. След това бръкна отново в кутията, извади тънък лист гума и внимателно го притисна върху лепилото.

– Ще изчакаме малко да залепне – обясни тя. – Не бихме искали дори и най-фина прашина метеоритен прах да излети във въздуха.

Затършува в джобовете си, извади цилиндърчето с пурата, видя израженията на Глин и Макфарлън, въздъхна и започна да чопли фъстъци.

Макфарлън поклати глава.

– Фъстъци, бонбони, пури. Какво още вършиш, което майка ти не би одобрила?

Тя го погледна.

– Горещ маймунски секс, рокендрол, екстремно спускане със ски и високи залози на блекджак.

Макфарлън се засмя. Сетне попита:

– Боиш ли се?

– Не толкова се боя, колкото съм невероятно възбудена. А ти?

Макфарлън се замисли за миг. Стори му се, че почти си бе позволил да се възбуди; да свикне с идеята, че това, в крайна сметка, бе нещо, което бе търсил през всичките тези години.

– Да – отвърна той. – Възбуден съм.

Глин извади златния си джобен часовник, отвори с щракване капачето му и го погледна.

– Време е.

Амира се върна при сондата и нагласи някакъв циферблат. Затвореното пространство на бараката започна да се изпълва с ниско ръмжене. Провери насочването на резеца, след това отстъпи назад, без да престава да задава параметри с дистанционното. Ръмженето се извиси до висок вой. Тя завъртя миниатюрната ръчка на дистанционното и въртящият се резец послушно се спусна, след което се върна обратно.

– Всичко е точно – рече тя и погледна Глин.

Той бръкна в отворената кутия, извади три респиратора, подхвърли по един на Макфарлън и Амира.

– Сега ще излезем навън и ще работим с дистанционното.

Макфарлън наложи респиратора на главата си, нагласи студената гума около челюстите си. Без качулка вятърът свирепос свиреше покрай ушите и във врата му. От вътрешността на бараката долиташе ясно ядния като на стършел вой на работещата на празен ход сонда.

– По-назад – рече Глин. – Минимална дистанция трийсет и пет

метра.

Отстъпиха от бараката. Снегът се виеше във въздуха, превръщаше терена в мътнобяло море.

– Ако това там се окаже космически кораб – рече Амира с приглушен от маската глас, – някой вътре може много да се ядоса, когато господин Диамантена глава надникне там.

Бараката едва се виждаше през снега, отворената врата изглеждаше като замъглен бял правоъгълник в сивеещата вихрушка.

– Всичко е готово.

– Добре – изсумтя Глин. – Пробивай през запечатката. Ще спрем на един милиметър дълбочина от повърхността на метеорита, за да проверим за изтичане на газ.

Амира кимна, насочи дистанционното с пръсти върху ръчката. Воят се усили за миг, след това изведнъж утихна. Минаха няколко секунди.

– Странно, изобщо не напредвам – рече Амира.

– Вдигни сондата.

Амира дръпна ръчката назад, воят отново се усили и се установи на постоянни обороти.

– Изглежда наред.

– Обороти в минута?

– Дванайсет хиляди.

– Увеличи до шестнайсет и спусни отново.

Воят се засили. Макфарлън долови как след малко той отново стана по-приглушен. Чу се остър стържещ звук, а после – нищо.

Амира гледаше малкото екранче от течни кристали на дистанционното: червените числа изпъкваха ярко на фона на черната му кутия.

– Спря – рече тя.

– Имаш ли представа защо?

– Изглежда загрява, може би нещо не е наред с мотора. Но всички вътрешни параметри бяха проверени.

– Издигни я и я остави да се охлади. След това увеличи въртящия момент и спусни отново.

Зачакаха, докато Амира се занимаваше с дистанционното. Макфарлън не откъсваше очи от отворената врата на бараката. След малко Амира изсумтя нещо на себе си и бутна отново миниатюрната ръчка напред. Воят се възстанови, този път по-гърлен. А после изведнъж височината му намаля, след като резецът захапа.

– Отново загрява – рече Амира. – Проклето нещо!

Стиснала зъби, тя бутна рязко ръчката напред.

Височината на воя отново се промени рязко. Последва остър шум като от разкъсване, след това от вратата проблесна мътножълта светлина. Последва я силно пращане, после – второ, доста по-слабо. А сетне всичко утихна.

– Какво стана? – попита остро Глин.

Амира го погледна, намръщена зад маската на респиратора си.

– Не знам.

Направи импулсивна крачка към бараката, но Глин протегна ръка и я спря.

– Не. Рейчъл, първо *установи* какво се е случило.

С тежка въздишка Амира отново се зае с дистанционното.

– Показва сума глупости, които не съм виждала досега – рече тя, докато превърташе данните от дисплея. – Чакай, ето нещо. Казва „Грешка, код 47.“ – Вдигна глава и изсумтя. – Страхотно. А наричникът сигурно е в Монтана.

Досуц като във фокус, в дясната ръкавица на Глин се появи малка брошурка. Той я прелисти. Сетне спря изведнъж.

– „Грешка, код 47“ ли каза?

– Аха.

– Невъзможно.

Последва кратка пауза.

– Ели, мисля, че никога не съм те чувала да употребяваш тази дума – отвърна Амира.

Глин вдигна глава от наричника – изглеждаше съвсем като непознат в арктическото си яке и маската си на главорез.

– Сондата е изгоряла.

– Изгоряла ли? При всичките онези нейни конски сили мощност? Не мога да повярвам...

Глин мушна наричника в гънките на якето си.

– Повярвай.

Гледаха се един другиго, а снежинките се виеха около тях.

– Но това може да стане, само ако метеоритът е по-твърд от диамант – каза Амира.

Вместо да отговаря, Глин просто закричи към бараката.

Въздухът вътре бе изпълнен с мириса на изгорена гума. Сондата бе обвита от дим, дисплейчетата по нея бяха тъмни, долната ѝ част – обгорена.

– Изобщо не отговаря – рече Амира, подавайки командите си

ръчно.

– Навярно са се повредили изключвателите – предположи Глин. – Извади ръчно резеца.

Макфарлът видя как сантиметър по сантиметър голямото устройство се издигаше в лютивия дим. Когато резецът най-сетне влезе в ползрението му, той видя как назъбения му допреди малко връх се бе превърнал в грозно, кръгло парче метал – стопено и изгорено.

– Господи – простена Амира. – Това беше резец с диамантено-карборунден крайник за пет хиляди долара!

Макфарлът погледна Глин, наполовина обгърнат от виещия се пушек. Погледът му не бе върху резеца, а сякаш съзерцаваше нещо в далечината. Той разкопча респиратора си и го свали.

Вятърът се надигна изведнъж, затръшна вратата, пантите искърцаха, а бравата се строши.

– Сега какво ще правим? – попита Амира.

– Ще отнесем това в „Ролваг“ за щателно изследване – отвърна Глин.

Амира се обърна към сондата, изражението на Глин не бе изгубило и частица от съдържаността си.

– А е време да вземем с нас и още нещо – добави тихо той.

27.
Исла Десоласион
15:05

След като излезе от бараката, Макфарлън свали респиратора, вдигна качулката на якето си и я стегна здраво около лицето си. Вятърът връхлиташе върху терена, въртеше снежни пелени над замръзналата земя. Лойд сигурно вече бе на път за Ню Йорк. Малкото светлина, която надвисналите тежки облаци пропускаха, вече избледняваше в небето. След половин час щеше да се стъмни.

Чу хрущене на сняг; Глин и Амира се появиха, завръщаха се от склада за екипировката. Амира държеше във всяка ръка флуоресцентен щормови фенер, а Глин теглеше подире си дълга, ниска, алуминиева шейна.

– Какво е това? – попита Макфарлън и посочи големия син сандък от формована пластмаса върху шейната.

– Сандък за съхраняване на доказателства – отвърна Глин. – За останките.

Макфарлън усети как стомахът му се разбунтува.

– Наистина ли е крайно необходимо?

– Знам, че няма да ти е лесно – отговори Глин. – Но това е неизвестно. А ние от ЕИР не обичаме неизвестните.

С приближаването им към купчината камъни, маркиращи гроба на Масънкей, снежната вихрушка започна да стихва. Появиха се Челюстите на Ханукса, тъмни на фона на още по-тъмното небе. Отвд тях Макфарлън зърна част от побелелия от щорма залив. Далеч, на хоризонта, острите зъбери на Исла Уоластън деряха с нокти небето. Беше невероятно колко бързо се променяше времето тук.

Вятърът вече бе запълнил със сняг и лед пукнатините в импровизираната пирамида, бе облепил гроба в бяло. Без да се церемони Глин извади кръста, постави го на земята и започна да изважда замръзналите камъни от купчината и да ги изтърколва настрана. Погледна през рамо към Макфарлън.

– Няма да е лошо да се отдръпнеш малко назад.

Макфарлън преглътна. Можеше да си представи само едно-две неща по-неприятни от тази работа. Ала щом трябваше да бъде

свършена, той искаше да участва в нея.

– Не – рече, – ще помогна.

По-лесно бе да се разтури гробът, отколкото бе да се направи. Скоро започнаха да се появяват останките на Масънкей. Глин намали темпото, заработи по-внимателно. Макфарлън гледаше натрошените кости; сцепения череп и счупените зъби; подобните на възета парчета хрущяли, отчасти мумифицираната плът. Трудно бе да повярва, че това е бил някога неговият партньор и приятел. Усети как нещо стисна гърлото му, как дишането му се ускори.

Мракът се спускаше бързо. След като отмести настрани и последните камъни, Глин запали фенерите и ги постави от двете страни на гроба. Започна да вдига с пинсети костите и да ги поставя в облицованата с пластмаса вътрешност на сандъка. Няколко от костите още бяха свързани една с друга с ивици хрущял, кожа и изсъхнали сухожилия, но повечето изглеждаха така, сякаш бяха насилствено разкъсани на части.

– Не съм съдебен патолог – рече Амира, – но този приятел изглежда така, сякаш се е сблъскал с тежкотоварен камион.

Глин не отговори нищо, пинсетата продължаваше да се движи между гроба и сандъка. Лицето му бе скрито в гънките на качулката. Изведнъж спря.

– Какво има? – попита Амира.

Глин внимателно измъкна с щипките нещо от замръзналата земя.

– Този ботуш не е просто изгнил – рече той. – Изгорен е. И някои от костите също изглеждат обгорени.

– Да не би да смяташ, че е бил убит, за да ограбят екипировката му? – попита Амира. – И после да са изгорили тялото, за да прикрият престъплението? Би било далеч по-лесно, отколкото да копаят гроб в тази земя.

– Това би превърнало Пъпъп в убиец – каза Макфарлън и усети някаква твърда нотка в гласа си.

Глин вдигна една крайна става и я огледа на светлината като малко бижу.

– Съвсем малко вероятно – рече той. – Но във всеки случай това е въпрос, на който трябва да отговори нашият добър доктор.

– Време е и той да свърши нещо – каза Амира. – Вместо да чете онези свои книги и да броди из кораба като таласъм.

Глин постави костта в сандъка. След това се обърна пак към гроба и вдигна още нещо с пинсетите.

– Това бе под ботуша – рече.

Вдигна предмета на светлината, изчисти го от полепналия сняг и пръст и пак го вдигна.

– Тока от колан – рече Амира.

– Какво? – попита Макфарлън и се втурна напред.

– Има някакъв тъмночервен камък в сребърна обковка – каза Амира. – Но вижте, стопил се е.

Макфарлън се отдръпна назад.

Амира го погледна.

– Добре ли си?

Макфарлън само разтърка с ръкавицата очите си и поклати глава. „Да го види точно тук, на това място...“ Преди години, след като бяха направили удара с тектитите от Атакама, бе поръчал да им направят по една тока, всяка с разрязан тектит, за да отпразнуват успеха. Той бе изгубил своята много отдавна. Ала въпреки всичко Нестор все още е носил своята, когато е загинал. Макфарлън се учуди колко много бе държал на нея.

Без повече приказки събраха оскъдните вещи на изследователя. След това Глин затвори сандъка. Амира вдигна фенерите и двамата поеха обратно. Макфарлън остана за миг неподвижен, взрян в студената купчина камъни. След това се обърна и ги последва.

28.
Пунта Аренас
17 юли, 8:00

Команданте Валенар стоеше пред малката метална мивка в кабината си, допушваше горчивата угарка от своята пура и сапунисваше лицето си с ухаещия на сандалово дърво крем за бръснене. Ненавиждаше ухания крем, както ненавиждаше и самобръсначката в мивката: с две остриета, направена от жълта пластмаса за еднократна употреба. Типично американски боклук. Кой друг би си давал труда да прави такова безполезно нещо – с две остриета, след като и едно би свършило работа? Ала доставките на флота бяха нередовни, особено за кораби, които прекарваха повечето от времето си далеч на юг. Гледаше самобръсначката с отвращение – беше една от пакетчето с десет такива, което мичманът му бе издал същата сутрин. Въпросът бе или такава самобръсначка, или обикновен бръснач. Но на борда на един кораб обикновените бръсначи могат да бъдат опасни.

Изплакна острието и го вдигна към лявата си буза. Винаги започваше от лявата страна на лицето си: не можа да свикне да се бръсне с лявата ръка и затова тази страна му бе някакси по-удобна.

Кремът за бръснене поне прогонваше миризмата на кораба. „Алмиранте Рамирес“ бе най-старият разрушител във флота, купен от Великобритания през петдесетте години. Изминалите десетилетия на лоша хигиена, на гниещи в сантините обелки от зеленчуци, химически разтворители, повредените уредби за обработка на отходните води и разляното дизелово гориво бяха пропили кораба с воня, която би могла да изчезне само ако той потъне.

Неочакваното изсвирване на сирена прогони шума на крещящите птици и далечния автомобилен трафик. Погледна през ръждясалия финестрин към пирса и към града отвъд. Беше слънчев ден с кристално ясно небе и свеж, студен, западен вятър.

Команданте се зае отново с бръсненето си. Не обичаше да хвърля котва в Пунта Аренас; това бе неподходящо място за корабите, особено при западен вятър. Беше заобиколен, както винаги, от рибарски корабчета, които се възползваха от подветрената страна на разрушителя. Цареше типичната южноамериканска анархия; никаква дисциплина,

никакво уважение, дължимо на един военен съд.

На вратата се почука.

– Команданте – долетя гласът на Тимер, офицерът, командир на свързочната бойна част.

– Влезте – каза команданте, без да се обръща.

Видя в огледалото как вратата се отвори, Тимер влезе, помъкнал подире си някакъв мъж: цивилен, охранен, заможен, самодоволен.

Валенар прекара още няколко пъти ножчето по брадата си. След това го изплакна в металната мивка и се обърна.

– Благодаря ви, господин Тимер – рече усмихнат. – Свободен сте. Бъдете така добър да поставите отвън постови.

След като Тимер излезе, Валенар си позволи да огледа набързо мъжа пред себе си. Беше застанал пред писалището, леко усмихнат, без следа от уплах. „И защо да се страхува?“ – помисли си беззлобно Валенар. Та той, Валенар, бе капитан трети ранг само на книга. Беше му поверен най-стария кораб във флота, определен за възможно най-лошо базиране. Затова кой би могъл да кори мъжа пред него, че бе изпъчил гърди, защото се чувстваше по-важен от безсилния командир на това ръждясало корито?

Валенар всмука дълбоко и за последно от своята пура, след което я метна през отворения финестрин. Остави самобръсначката, извади кутия пури със здравата си ръка от чекмеджето на писалището и предложи на непознатия. Мъжът погледна презрително пурите и поклати отрицателно глава. Валенар си взе една.

– Извинете ме за пурите – каза той и прибра кутията. – Качеството им е много лошо. Но при нас, във флота, човек трябва да се задоволява с онова, което има.

Мъжът се усмихна снизходително, взрян в изсъхналата му дясна ръка. Валенар погледна лъсналата му от гел коса и добре поддържания му маникюр.

– Седнете, приятелю – рече той и лапна пурата. – Простете ми, че ще продължа да се бръсна, докато говорим.

Мъжът седна пред писалището и изискано кръстоса крак връз крак.

– Доколкото разбрах, вие сте търговец на употребявана електроника – часовници, компютри, фотокопирни машини, неща от сорта. – Валенар замлъкна и прекара острието над горната си устна. – Така ли е?

– На нова и употребявана електроника – отвърна мъжа.

– Приемам поправката – каза Валенар. – Преди четири или пет месеца – мисля, че трябва да е било през март – сте купили един

електронен уред, томографски сонар. Това е инструмент, използван от златотърсачи и минни инженери, представлява дълъг метален прът с малка клавиатура по средата. Така ли е?

– Ми команданте, бизнесът ми е голям. Не мога да запомня всеки боклук, който е влизал през вратата ми.

Валенар се обърна.

– Не съм казал, че е било боклук. Вие казахте, че продавате нова и употребявана електроника, нали така?

Търговецът сви рамене, вдигна ръце и се усмихна. Това бе усмивка, която команданте бе виждал безброй пъти – на дребни бюрократи, чиновници, бизнесмени. Беше усмивка, която казваше: „Няма да знам нищо и няма да ти помогна, докато не получи ла мордида, подкупа.“ Беше видял преди седмица същата усмивка и по лицата на митническите служители в Пуерто Уилямс. Но днес вместо ярост изпита само голямо съжаление към този мъж. Човек като него не се ражда корумпиран. Корумпира се постепенно. Това бе симптом на по-голямо заболяване; заболяване, което се проявяваше навсякъде около него.

Валенар въздъхна дълбоко, заобиколи писалището си и се подпря на ръба му, близо до търговеца. Усмихна му се, усещаше как пяната съхнеше върху кожата му. Търговецът кимна и намигна съучастнически. Докато правеше това, потърка палец и показалец във всемирно известния жест, и положи другата си нежна длан върху писалището.

Бърза като връхлитаща змия, ръката на команданте се стрелна напред. С остро, режещо движение той заби двете остриета на самообръсначката в полумесеца на нокътя на средния пръст на търговеца. Мъжът изведнъж пое дълбоко дъх. Ужасеният му поглед се стрелна към команданте, който го срещна със съвършено безразличие. След това офицерът дръпна рязко и мъжът изписка – нокътят му бе изтръгнат.

Валенар тръсна самообръсначката и изхвърли окървавения нокът през финестрина. След това се обърна към огледалото и продължи да се бръсне. Известно време единствените звуци в малката кабина бяха от стърженето на ножчетата по кожата му и от силното стенание на търговеца. Валенар забеляза с незначителен интерес, че самообръсначката оставяше ивица необръснати косми по лицето му; нещо сигурно бе заседнало между остриетата.

Изплакна отново ножчето и довърши бръсненето. След това се избърса, потупа бузите си и се обърна към търговеца. Той се бе изправил и стоеше пред писалището, люлееше се и стенеше, стиснал кървящия си пръст.

Валенар се наведе над бюрото, извади носна кърпа от джоба си и внимателно я уви около ранения пръст.

– Моля, седнете – рече той.

Търговецът седна, простенваше тихо, а челюстите му трепереха от страх.

– И за двама ни ще бъде от полза, ако отговаряте на въпросите ми бързо и точно. Така, купихте ли устройство като това, което описах?

– Да, купих го – отвърна мигновено мъжът. – Имах такъв инструмент, команданте.

– И кой го купи от вас?

– Американски художник – отговори той и леко положи ранения си пръст в другата си длан.

– Художник ли?

– Скулптор. Искал да направи от него модерна скулптура и да я покаже в Ню Йорк. Беше ръждясало нещо, безполезно за други цели.

Валенар се усмихна.

– Значи американски скулптор. И как се казваше?

– Не ми каза името си.

Валенар кимна, все още усмихнат.

Търговецът вече изгаряше от желание да каже истината.

– Разбира се. А сега кажете ми, сеньор... – но аз пропуснах да попитам за вашето име. Колко невежливо от моя страна.

– Торнеро, *ми команданте*. Рафаел Торнеро Перея.

– Сеньор Торнеро, кажете ми от кого купихте инструмента?

– От един местисо.

Валенар замълча за миг и попита:

– Местисо ли? Как се казваше?

– Съжалявам... но не знам.

Валенар се намръщи.

– Не знаете името му? Останали са съвсем малко местисоси, а още по-малко пък идват в Пунта Арена.

– Не мога да си спомня, команданте, наистина не мога.

Гледаше като обезумял, докато отчаяно ровеше в паметта си. По напомаденото му чело се появиха поточета пот.

– Не беше от Пунта Арена, беше някъде от юг. Името му беше странно.

Изведнъж на Валенар му хрумна нещо.

– Не беше ли Пъпъп? Хуан Пъпъп?

– Да! Благодаря ви, благодаря ви, команданте, че освежихте

паметта ми. Пъпъп. Това беше името му.

– Каза ли къде е намерил инструмента?

– Да, каза, че го намерил на Ислас де Хорнос. Не му повярвах. Защо нещо толкова ценно ще бъде намерено чак там?

Мъжът вече бърбореше толкова бързо, сякаш думите не успяваха да излязат навреме.

– Мислех си, че се опитва да вземе по-добра цена. – Лицето му се оживи. – А сега си спомням, че имаше и кирка, и някакъв странен на вид чук.

– Странен на вид чук ли?

– Да. Единият му край бе изтънен, удължен и закривен. Имаше и кожена торба с камъни. Американецът купи също и всички тези неща.

Валенар се наведе нетърпеливо над писалището си.

– Камъни ли? Вие погледнахте ли ги?

– Да, господине, разбира се. Погледнах ги.

– Злато ли бяха?

– О, не. Нямаха никаква стойност.

– Аха. А вие сигурно сте геолог, за да знаете дали имат стойност.

Макар тонът на Валенар да беше благ, мъжът се сви на стола си.

– Команданте, показах ги на сеньор Алонсо Торес, който държи магазина за скални породи на Кале Колинас. Помислих си, че биха могли да бъдат някаква ценна руда. Но той каза, че нямали стойност. Каза, че мога да ги изхвърля на боклука.

– И откъде знаеше това?

– Той знае, команданте. Той е специалист по камъни и минерали.

Валенар отиде бавно до финестрина – побелял и ръждясал, заливан толкова години от солената вода.

– Каза ли какви точно са камъните?

– Каза, че не били нищо особено.

Валенар се обърна към търговеца.

– Какви бяха на вид?

– Бяха просто камъни. Грозни камъни.

Валенар затвори очи, опитваше се да потисне гнева, който се надигаше у него. Щеше да бъде неподобаващо да избухне пред посетител тук, на собствения си кораб.

– Може да ми е останал още някой в магазина, команданте.

Валенар отново отвори очи.

– Може ли?

– Сеньор Торес запази един от камъните за по-нататъшни

изследвания. Върна ми го, след като американецът купи инструмента. Известно време го използвах да затискам разни книжа. Аз също се надявах, че може да се окаже ценен, въпреки твърденията на сеньор Торес. Може би ще мога да го намеря.

Команданте Валенар неочаквано се усмихна. Извади от устата си незапалената пура, огледа крайчето ѝ и я запали с клечка кибрит от дървената кутия на писалището.

– Бих искал да купя камъка, за който говорите.

– Интересувате се от този камък? За мен ще бъде чест да ви го подаря. Нека не говорим за покупки, команданте.

Валенар се поклони леко.

– Тогава за мен ще бъде удоволствие да ви придружа, сеньор, до магазина ви и да приема този мил подарък.

След това дръпна силно от пурата си и много любезно изведе търговеца от кабината си в зловонния централен коридор на „Алмиранте Рамирес“.

29.
„Ролвааг“
9:35

Сондата бе поставена на лабораторната маса, обгорената ѝ глава легеше върху „възглавница“ от бял найлон. Редица от лампи над нея кълеха корпуса ѝ в синкав цвят. До нея бяха подредени инструменти за вземане на проби, всеки в запечатана найлонова опаковка. Облеченият в работно облекло Макфарлън нахлузи хирургическата маска на главата си. В протока бе необичайно спокойно. В тихата лаборатория бе дори трудно да се повярва, че се намираха на борда на кораб.

– Скалпел, докторе? – попита Амира с приглушен от маската си глас.

Макфарлън поклати глава.

– Сестра, мисля, че този пациент го изпуснахме.

Амира изкудкудяка съчувствено. Зад нея Ели Глин наблюдаваше със скръстени ръце.

Макфарлън премести електронния микроскоп със стерео варио-обектив и го извъртя над масата. Силно увеличената картина на главата на сондата се появи с премигване на екрана на близката компютърна работна станция: пейзаж като от Армагедон, с прогорени каньони и стопени хребети.

– Хайде да изгорим един – рече той.

– Разбира се, докторе – рече Амира и мушна един празен CD-диск в устройството на машината.

Макфарлън придърпа един въртящ се стол до масата, седна пред микроскопа и нагласи двойния визьор на главата си. Бавно придвижи визьора, разглеждаше пукнатините с надеждата, че сондата би могла да им разкрие нещо – независимо колко малко – за повърхността на метеорита. Но върху лунната повърхност нямаше никакви издайнически следи в червено, дори когато превключи на ултравиолетова светлина. Докато наблюдаваше, усети, че Глин бе пристъпил напред и гледаше видеоекрана.

След няколко безплодни минути Макфарлън въздъхна.

– Превключи на 120-кратно увеличение.

Амира нагласи машината. „Пейзажът“ изведнъж подскочи напред и

стана още по гротесков. Макфарлън започна повторен оглед, сектор по сектор.

– Не мога да повярвам – рече Амира, възряна в екрана. – Би трябвало да е закачила *нещо*.

Макфарлън се облегна назад и въздъхна.

– Ако това е станало, то е извън възможностите на този микроскоп да го види.

– Това предполага, че метеоритът би трябвало да е с много здрава кристална решетка.

– Едно е сигурно, това не е обикновен метал.

Макфарлън сгъна визъора на две и го остави върху машината.

– И сега какво? – попита тихо Глин.

Макфарлън се завъртя със стола си. Свали маската и се замисли за миг.

– Е, винаги ни остава електронната микросонда.

– А това е...

– Любимият инструмент на планетарния геолог. Разполагаме с такъв тук. Поставяш мостра от материала във вакуумна камера и го бомбардираш с високоскоростен лъч електрони. Обикновено се изследват рентгеновите лъчи, които се получават, но можеш да нагрееш електронния лъч до точка, при която ще изпари минимално количество от материала, който ще се кондензира като тънък слой върху златна плака. И хоп – ето ви я пробата. Малка, но истинска.

– Откъде знаете, че електронният поток ще е в състояние да изпари част от скалата? – попита Глин.

– Електроните се изстрелват от кабел с изключително висока скорост. Лъчът може да достигне почти до скоростта на светлината и да се фокусира върху един микрометър. Повярвайте ми, ще може да открие поне няколко атома.

Глин мълчеше, претегляше на ум евентуалната опасност срещу необходимостта да получат още информация.

– Добре – рече накрая. – Давайте. Но помнете, никой не бива да докосва пряко метеорита.

Макфарлън се намръщи.

– Трудното е *как* точно да го направим. Обикновено донесаш мострата до микросондата. Този път ще трябва да отнесем микросондата до мострата. Но този уред не е преносим... тежи около триста килограма. А и ще трябва да съоръжим някакси вакуумна камера над повърхността на метеорита.

Глин откопча радиостанцията от колана си.

– Гарса? Осем души да дойдат веднага на главна палуба. Ще ни трябват сапани и достатъчно мощен влекач, който да пренесе тристакилограмов инструмент още с първия транспорт.

– Кажы му, че ще ни е необходимо и мощно захранване – добави Макфарлън.

– И пригответе кабел със заземен изключвател, способен да издържи до двайсет хиляди вата.

Макфарлън подсвирна тихичко.

– Това ще стигне.

– Имате един час да вземете пробите си. Не разполагаме с *повече* време. – Произнесе думите си бавно и много отчетливо. – Гарса ще дойде скоро. Пригответе се.

Глин се надигна рязко и излезе от лабораторията; от вратата, която затвори зад гърба си, ги лъхна бърз порив студен въздух.

Макфарлън погледна Амира.

– Взе да става докачлив.

– Не може да понася незнанието – отвърна тя. – Несигурността го побърква.

– Сигурно е трудно човек да живее така.

По лицето й пробяга болезнено изражение.

– Нямах си дори представа.

Макфарлън я изгледа с любопитство, но Амира само свали маската и ръкавиците си.

– Хайде да подготвим микросондата за пренасяне – рече тя.

30.
Исла Десоласион
13:45

До ранния следобед теренът бе подготвен за теста. В малката барака осветлението бе ослепително, а въздухът – задушавашо топъл. Макфарлън стоеше над изкопа и гледаше разкошната тъмночервена повърхност. Дори на тази остра светлина, метеоритът излъчваше мек блясък. Микросондата – дълъг цилиндър от неръждаема стомана лежеше върху подплатена шейна. Амира работеше по останалата екипировка, която Макфарлън бе поръчал: камбаноподобен „звънец“ със стени, дебели два сантиметра и половина, с многожичен кабел и щепсел, комплект позлатени дискове, запечатани в найлоново фолио, електромагнит, който да фокусира електронния лъч.

– Необходимо ми е един квадратен фут от метеорита да бъде абсолютно почистен – каза Макфарлън на Глин, който стоеше наблизо. – В противен случай ще се появят и замърсители.

– Ще го направим – отвърна Глин. – Какво възнамерявате да правите, след като вземете пробите си?

– Тогава ще извършим с тях серия опити. Ако имаме късмет, ще успеем да установим основните електрически, химически и физически свойства на метеорита.

– Колко време ще ви отнеме.

– Четирийсет и осем часа. Повече – ако ядем и спим.

Глин сви устни.

– Не можем да си позволим повече от дванайсет часа. Ограничете се до най-важните тестове.

След което погледна масивния си златен джобен часовник.

Изтече още един час и всичко бе готово. Звънецът бе здраво прикрепен към повърхността на метеорита – мъчителна операция, която бе извършена изключително внимателно. Вътре в него върху стъкло бяха подредени в кръг десет малки диска за пробите. Звънецът бе оброчен с пръстен от електромагнити. Наблизо лежеше отчасти отвореният електронен микроскоп, виждаха се сложните му вътрешности. От тях излизаха разноцветни кабели и тръбички.

– Рейчъл, моля, включи вакуумната помпа – рече Макфарлън.

Последва леко бръмчене – изсмукваха въздуха от звънеца. Макфарлън наблюдаваше един екран на микросондата.

– Уплътнението държи. Вакуумът слезе до пет микробара.

Глин приближи и се вгледа напрегнато в екранчето.

– Включи електромагнитите – рече Макфарлън.

– Включени – отвърна Амира.

– Изгасете осветлението!

Помещението потъна в мрак. Единствената светлина идеше от пукнатините на набързо построената барака и от дисплеите с течен кристал върху пулта за управление на микросондата.

– Включвам лъча на малка мощност – прошепна Макфарлън.

Слаб синкав лъч се появи в звънеца. Той потрепна и се завъртя, хвърли призрачна светлина върху повърхността на метеорита, превръщайки я от алена в почти черна. По стените на барката затанцуваха и затрепяха сенки.

Макфарлън внимателно нагласи два циферблата, за да промени електромагнитното поле около звънеца. Лъчът престана да се върти, започна да се стеснява и да става по-ярък. Скоро заприлича на тънък син молив, чийто връх бе насочен към повърхността на метеорита.

– Лъчът е на място – рече той. – Сега ще дам на пълна мощност за пет секунди.

Затаи дъх. Тъкмо сега бе моментът да разберат дали опасенията на Глин бяха оправдани – дали метеоритът бе по някакъв начин опасен.

Натисна таймера. В звънеца изведнъж просветна много по-ярък лъч. Когато докосна повърхността на метеорита, се видя много интензивно виолетово лъчение. Петте секунди изминаха и всичко отново потъна в мрак.

Макфарлън усети как без да ще изпита облекчение.

– Светлина.

Лампите светнаха, а Макфарлън клекна над метеорита, вторачен нетърпеливо в златните дискове. Дъхът му секна. Всеки диск сега бе безлязан с едва доловими червени линии. И не само това, но на мястото, където електронният лъч бе докоснал метеорита, той видя – или му се стори, че вижда – съвсем малка дупчица, блестящо петънце върху гладката повърхност.

Изправи се.

– Е? – попита Глин. – Какво стана?

Макфарлън се ухили.

– Това приятелче в крайна сметка не е чак толкова непристъпно.

31.
Исла Десоласион
18 юли, 9:00

Макфарлън крачеше през терена, следван от Амира. Мястото изглеждаше същото – същата редица контейнери и сглобени бараки; същата сурова, замръзнала земя. Само той бе по-различен. Чувстваше се уморен до смърт, ала въпреки това бе бодър и оживен. Крачеха мълчаливо, а кристалният въздух сякаш увеличаваше всичко: шумът от ботушите му, които поскърцваха върху прясно навалелия сняг, дрънченето на машините в далечината, дрезгавината на собствения му дъх. Той му проясняваше главата от всичките необичайни размишления, породени от снощните експерименти.

След като стигна до редицата контейнери, той се насочи към главната лаборатория и отвори вратата пред Амира. Вътре, в полумрака, забеляза Стоунсайфър, вторият инженер на проекта, който работеше над отворената кутия на компютър – дискове и интегрални схеми бяха разпръснати навсякъде около него. Като го приближиха, Стоунсайфър изправи късото си тясно тяло.

– Мистър Глин иска веднага да ви види – рече той.

– Къде е? – попита Макфарлън.

– Под земята. Ще ви заведе.

Недалеч от барака, която покриваше изкопа над метеорита, бе издигната втора барака, още по-очукана от посестримата си. Вратата ѝ се отвори и от нея излезе Гарса, нахлупил предпазна каска под качулката си, понесъл още няколко в ръце. Подхвърли по една на всеки.

– Хайде, да влизаме – рече той и ги поведе в по-малката барака.

Макфарлън се огледа в мрачното помещение, питаше се какво става тук. В бараката нямаше нищо друго, освен няколко стари инструмента и бъчонки за гвоздеи.

– Какво е това? – попита Макфарлън.

– Ще видите – отвърна с усмивка Гарса.

Той изтъркаля бъчонките настрани от средата на бараката; откри се стоманена плоча, която той отвори и закрепи.

Дъхът на Макфарлън секна от удивление. Скритата врата водеше към стълба, която се спускаше в тунел, прокопан в земята и здраво

укрепен със стоманени греди. Отдолу струеше бяла светлина.

– Съвсем шпионска работа – отбеляза той.

Гарса се засмя.

– Аз му викам метода на фараона Тут. Входът на тунела към камерата със съкровищата на Тутанкамон бил разположен под бараката на някакъв невзрачен работник.

Спуснаха се един по един по тясната стълба до тесен тунел, осветен от двойна редица флуоресцентни лампи. Тунелът бе толкова здраво укрепен с двойно Т-образни греди, че изглеждаше тъй, сякаш бе направен изцяло от стомана. Групата продължи в колона по един, дъхът им оставяше мъглива следа в мразовития въздух. От гредите на тавана висяха ледени висулки, а стените бяха покрити с грапави пластове скреж. Макфарлън отново затаи дъх, като видя ивица от неповторимия цвят пред тях, яркочервен на фона на бляскавия лед и стомана.

– Пред вас е малка част от долната част на метеорита – рече Гарса и спря пред него.

Под блестящата червена повърхност, подредени в редица, бяха разположени трийсетсантиметрови в диаметър крикове с дебели, подобни на лапи крака, прикрепени с болтове върху металното крепление на пода и на стените.

– Ето ги – рече нежно Гарса, – лошите момчета, които ще осъществят повдигането. – Потупа най-близкия от криковете с ръкавицата си. – След командата ще повдигнем скалата точно с шест сантиметра. След това ще я укрепим, ще препоредим криковете и отново ще я повдигнем. Веднага щом се разкрие достатъчно пространство, ще започнем да строим шейната под камъка. Ще бъде тясно и студено, също като в ада, ала това е единственият начин.

– Поставили сме петдесет на сто повече крикове, отколкото са необходими – добави Рошфор.

Лицето му се бе нашарило от студа, а носът му бе посинял.

– Тунелът е проектиран да е по-здрав, отколкото самата земна маса. Напълно безопасен е.

Той говореше много бързо, тънките му устни бяха свити в неodobрително смръщване, сякаш смяташе, че всички въпроси относно работата му щяха да бъдат не само оскърбление, а и чисто губене на време.

Гарса се извърна от метеорита и поведе групата по тунел, който се отклоняваше под прав ъгъл. Няколко по-малки тунела започваха от дясната му страна и водеха към други разкрити части на „корема“ на метеорита и към други редици крикове. След около трийсетина метра тунелът

излезе на огромен подземен склад. Подът му бе утъпкан, а покривът се състоеше от кесонни плочи. Вътре бяха грижливо подредени купчини двойно Т-образни греди, ламиниран дървен материал и най-различни други строителни материали. Глин стоеше в дъното му и разговаряше тихо с някакъв техник.

– Господи – рече тихо Макфарлън. – Това място е огромно. Не мога да повярвам, че сте го изградили за два дни.

– Не искаме никой да си пъха носа в нашия склад – рече Гарса. – Ако някой инженер види всичко това, той мигновено ще разбере, че не търсим желязо. Нито пък злато. Този материал тук ще се използва за строителството на шейната – част по част, след като вдигнем метеорита и придобием по-добра представа за контурите му. Ей там са прецизните електродъгови заваръчни апарати, ацетиленови горелки, екипировка за горещо занитване и някои добри, старомодни дърводелски инструменти.

Глин дойде при тях, кимна първо на Макфарлън, после – и на Амира.

– Рейчъл, седни моля. Изглеждаш уморена.

Той посочи купчина двойно Т-образни греди като място за сядане.

– Уморена съм – усмихна се слабо тя. – И удивена.

– Горя от нетърпение да чуя доклада ви.

Макфарлън затвори очи, стисна ги и отново ги отвори.

– Още нямаме нищо черно на бяло. Ако искаш да те информираме, ще трябва да се задоволиш с устно обяснение.

Глин събра облечените си с ръкавици пръсти на куличка, кимна, а Макфарлън извади бележник с подвити краища от якето си. Всяко издишване предизвикваше облаче пара. Отвори го и прелисти набързо не-малкото страници, изпълнени с бележки.

– Преди всичко искам да кажа, че това е само началото. Дванайсет-те часа ни бяха достатъчни само да подраскаме по повърхността на проблема.

Глин отново кимна мълчаливо.

– Ще опиша резултатите от тестовете, но искам да те предупредя: няма да откриеш в тях голям смисъл. Започнахме с опит да установим основните свойства на метала – точка на топене, плътност, електрическо съпротивление, атомно тегло, валенция, неща от този сорт. Първо нагряхме мостра, за да открием точката на топене. Стигнахме до над петдесет хиляди градуса по Келвин²², при които се изпари златният субстрат. Материалът си остана твърд.

Глин бе полупритворил очи. Прошепна:

– Ето защо е оцелял при удара.

– Точно така – рече Амира.

– След това опитахме да използваме мас-спектрометър, за да открием атомното му тегло. Поради високата точка на топене, експериментът не сполучи. Дори и с микроскопа не успяхме да го накараме да остане достатъчно дълго в газообразно състояние, за да проведем опита.

Макфарлън прехвърли няколко страници.

– Същото се отнася и за специфичното му тегло. Микросондата не ни даде достатъчно голямо парче, за да го установим. Изглежда е химически неактивен – атакувахме го с всякакви разтворители, киселини и реактиви, които можахме да намерим в лабораторията при стайна температура и налягане, както и при високи температури и налягания. Тотално инертен. Досущ като благороден газ, само дето е твърд. Никакви електрони, които да проявят валенцията му.

– Продължавайте.

– След това го свързахме с кабели, за да установим електромагнитните му свойства. И точно тук дойде изненадата. Най-общо казано, метеоритът изглежда е свръхпроводник при стайна температура: електричеството протича през него без всякакво съпротивление. Вкарвам в него ток и той ще си циркулира там до безкрай, освен ако нещо не го принуди да излезе.

Ако се бе изненадал, Глин изобщо не показва признаци за това.

– След това го облъчихме с неутронен лъч. Това е стандартен тест за непознат материал: неутроните предизвикват материала да излъчва рентгенови лъчи, които ти казват какво има вътре в него. Но в този случай неутроните просто изчезнаха. Погълна ги. Няма ги. По същия начин реагира и на лъч протони.

Сега вече Глин повдигна вежди.

– Това е все едно да стреляш с четирийсет и четири калибров куршум магнум по лист хартия и куршумът да изчезне в хартията – рече Амира.

Глин я погледна:

– Някакво обяснение?

Тя поклати глава.

– Опитах да направя квантово-механичен анализ на онова, което може би става. Никакъв резултат. Всичко това изглежда невъзможно.

Макфарлън продължи да прелиства страниците с бележките си.

– Последният тест, който направихме, бе за дифракция на рентгеновите лъчи.

– Обясни – прошепна Глин.

– Насочваш през материала рентгенови лъчи, след това си съставяш картина на различните модели на дифракция, които се получават. Компютърът обръща обратно тези модели и ти казва какъв вид кристална решетка ги е предизвикала. Е, добре, ние получихме изключително странен модел – на практика фрактален. Рейчъл написа програма, която се опита да пресметне що за кристална решетка би предизвикала такъв модел.

– Програмата все още се опитва – рече Амира. – И навярно вече се е задръстила. Ужасни изчисления, ако изобщо могат да бъдат извършени.

– Още нещо – продължи Макфарлън. – Използвахме анализ на полуразпада, за да датираме коезита от терена. Сега сме наясно с времето, когато метеоритът е паднал: преди трийсет и два милиона години.

Докато слушаше, погледът на Глин бавно се отпусна надолу, към замръзналата земя.

– Заключение? – попита най-сетне той съвсем тихо.

– Предварителни са – уточни Макфарлън.

– Ясно.

Макфарлън пое дълбоко дъх.

– Чували ли сте за хипотетичния „остров на стабилност“ в Менделеевата таблица?

– Не.

– Години наред учените търсят все по-тежки и тежки елементи, разположени по-високо в периодичната таблица. Повечето от онези, които са открили, са с много кратък живот: съществуват само няколко милиардни от секундата, преди да се разложат и да се превърнат в някой друг елемент. Но съществува теория, че високо, много високо в периодичната таблица би могло да съществуват елементи, които са стабилни – които не се разпадат. Остров на стабилност. Никой не знае какви свойства би трябвало да имат тези елементи, но биха били изключително странни и много, много тежки. Не биха могли да бъдат синтезирани дори и чрез най-големия ускорител на елементарни частици.

– И ти смяташ, че това би могло да бъде такъв елемент?

– Всъщност съм доста сигурен в това.

– Как би могъл да бъде създаден такъв елемент?

– Единствено чрез най-мощното явление в познатата ни вселена – хипернова.

– Хипернова ли?

– Да. Тя е много по-голяма от суперновата. Появява се, когато гигантска звезда се свива в черна дупка или когато две неутронни звезди се сблъскат, за да формират черна дупка. За около десет секунди една хипернова излъчва повече енергия, отколкото цялата вселена. Подобно нещо би могло да притежава достатъчно енергия, за да създаде тези странни елементи. Освен това би имала достатъчно енергия, за да ускори този метеорит в космоса със скорост, която да го пренесе през огромни пространства между звездите и да го докара до Земята.

– Междузвезден метеорит – рече Глин с равнодушен тон.

Макфарлън забеляза с изненада краткото, но изразително споглеждане между Глин и Амира. Веднага усети как се напънга, ала Глин само кимна.

– Вие ми предложихте повече въпроси, отколкото отговори.

– Предостави ни само дванайсет часа.

Последва кратко мълчание.

– Да се върнем към по-основните въпроси – рече Глин. – Опасен ли е?

– Мисля, че няма за какво толкова да се безпокоим – каза Амира. – Не е радиоактивен или реактивен. Напълно инертен е. Смятам, че е безопасен. Не бих рискувала обаче с него по отношение на електричеството. След като е свръхпроводник при стайна температура, той има мощни и странни електромагнитни свойства.

Глин се извърна.

– Доктор Макфарлън?

– Имаме маса противоречия – отвърна Макфарлън, като се опита да запази неутрален тон. – Не сме открили нищо определено опасно. Но пък не сме доказали, че е и напълно безопасен. В момента върви втора поредица тестове и ако те хвърлят допълнителна светлина, ще ти съобщим. Но ще са необходими не дванайсет часа, а години, за да се отговори на тези въпроси.

– Разбирам. – Глин въздъхна – тих, съскаш звук, който при всекиго друго би бил изтълкуван като знак на раздражение. – Най-случайно и ние открихме нещо за метеорита, което би могло да бъде интересно за вас.

– Какво е то?

– Първоначално предполагахме, че ще е с обем около хиляда и

двеста кубически метра, или около 12 метра в диаметър. Гарса и екипът му картираха външните контури на метеорита, докато прокопаваха тези тунели. Оказа се, че метеоритът е много по-малък, отколкото смятахме. Диаметърът му е само около седем метра.

Макфарлън се опита да осъзнае този факт и да го подреди до другите. Без да ще почувства известно разочарование. Не беше много по-голям от изложения в Ню Йорк Анигито.

– На този етап е трудно да се измери масата му – продължи Глин. – Но всички данни сочат, че метеоритът все пак ще тежи най-малко десет хиляди тона.

Макфарлън изведнъж забрави за разочарованието си.

– Това означава, че има специфично тегло от...

– Господи, най-малко седемдесет и пет – намеси се Амира.

Глин вдигна вежди.

– И какво означава това?

– Двата най-тежки известни елемента са осмий и иридий – поясни Амира. – Те имат специфично тегло около двацет и две. А при специфично тегло от седемдесет и пет, този метеорит е *три пъти* по-плътен от който и да е известен на Земята елемент.

– Ето ти го доказателство – прошепна Макфарлън.

Усети как сърцето му се разтупка.

– Моля?

Тежестта сякаш се бе стоварила изведнъж върху раменете на Макфарлън. Погледна Глин в очите.

– Вече не може да има съмнение. Междувъзвезден е.

Изражението на Глин си остана непроницаемо.

– Няма *начин* нещо с такава плътност да е с произход от нашата слънчева система. Трябва да е дошло от някъде другаде. От място във Вселената, което много се различава от нашето собствено. От район на хипернова.

Възцари се продължително мълчание. Макфарлън чуваше как работниците викат в далечните тунели, чуваше и приглушените удари на пневматичните чукове и съскането от заварките. Най-сетне Глин се прокашля:

– Доктор Макфарлън – започна тихо той. – Сам. Извинявай, ако ти се сторя изпълнен със съмнения. Разбери, че ние действваме извън параметрите на който и да е познат модел. Няма precedent, от който да се ръководим. Разбирам, че не разполагате с достатъчно време да проведете тестовете си. Но прозорецът на възможностите ни е на път да се

затвори. Искам да чуя най-добрата ти преценка – като учен, и като човек – дали е безопасно да продължим или трябва да прекратим операцията и да си вървим у дома.

Макфарлън пое дълбоко дъх. Разбираше какво иска от него Глин. Ала осъзнаваше също така, доста ясно, онова, което Глин не доизказа. „Като учен и като човек...“ Глин го молеше да погледна на въпроса обективно – не като човек, който преди пет години бе предал приятеля си точно заради подобен случай. През съзнанието му преминаха мигновено няколко картини: Лойд, който крачи пред пирамидата си; блесналите черни очи на командира на разрушителя; натрошените, избелели кости на мъртвия му партньор.

Макфарлън започна бавно:

– Лежал е тук трийсет и два милиона години без да създава очевидни проблеми. Но истината е, че ние *не знаем*. Единственото, което мога да кажа, е, че това е научно откритие от най-голяма важност. Дали си струва риска? Нищо наистина голямо никога не се постига без риск.

Погледът на Глин се зарея сякаш някъде много далеч. Изражението му бе както винаги неразгадаемо, но на Макфарлън му се стори, че бе изрекъл мислите, които вълнуваха този мъж.

Глин извади джобния си часовник, отвори го с рязко движение на китката си. Беше взел решение.

– Ще вдигнем скалата след половин час. Рейчъл, ако ти и Джийн проверите сервовръзките, ще бъдем готови.

Макфарлън усети как изведнъж го облива емоционална вълна – на вълнение или на очакване? Не беше сигурен.

– Всички трябва да сме горе за тези тестове – каза Гарса и погледна часовника си. – Никои не бива да остане тук.

Емоцията изведнъж стихна.

– Стори ми се, ти каза, че всичко тук било напълно безопасно – рече Макфарлън.

– Двойно осигуряване – промърмори Глин.

След което поведе групата от подземния склад по тесния тунел.

32. „Ролвааг“ 9:30

Доктор Патрик Брамбъл си легеше уютно в койката и четеше „Кралцата фея“ от Спенсър. Танкерът се люлееше кротко в залива, а дюшекът бе приятно мек. Температурата на медицинския сектор бе надута на трийсет градуса: точно както му харесваше. Всички, с изключение на намаления екипаж, бяха на брега, подготвяха се да вдигнат метеорита, и на кораба бе тихо. Не усещаше никакъв дискомфорт, нищо на света не можеше да го разтревожи – освен може би това, че ръката, с която държеше книгата пред лицето си през последния половин час, бе започнала да изтръпва. Но това бе проблем, който имаше лесно решение. С доволна въздишка премести книгата в другата си ръка, обърна страницата и потъна отново в елегантните дактили на Спенсър.

След това се сепна. Имаше всъщност още едно безпокойство. Погледът му неохотно се спря на отворената врата, мина по коридора към медицинската лаборатория в дъното му. Върху блестящата метална носилка лежеше синият сандък за събрани доказателства, отключен, но с неотворен капак. В него имаше нещо окаяно, почти укорително. Глин искаше да приключи с изследването му до края на деня.

Известно време Брамбъл само го гледа. След това остави книгата настрана, надигна се от койката си и оправи хирургическото си облекло. Макар и рядко да практикуваше медицина, а дори още по-рядко да оперираше, той с наслада носеше хирургическите дрехи и никога не ги сваляше, когато беше буден. Намираще тази униформа за много по-плашеща, отколкото полицейската, и съвсем малко по-невинна от тази на мрачните касапи. Хирургическите одежди, особено когато са опръскани с кръв, имаха свойството да съкращават времетраенето на посещенията при него и да свиват до минимум ненужните разговори.

Той излезе от кабината си и пое по дългия коридор на медицинския сектор, като оглеждаше отворените врати от двете му страни. В чакалната нямаше никого. Десетте легла в лазарета бяха до едно празни. Съвсем удовлетворително.

Влезе в лабораторията, изми ръцете си над големия умивалник, след това изтръска водата от пръстите си, докато се въртеше в кръг в

неуместно подражание на свещеник. Включи с лакът сешоара и зараз-търква възлестите си стари ръце пред топлия въздушен поток. Докато правеше това, погледът му пробяга по близката лавица с опърпани кни-ги: излишъците от кабината му. Над тях бе окачил две картини: изобра-жение на Исус Христос с огъня и тръните на светото сърце; както и малка, избеляла фотография на две еднакви момченца в моряшки кост-юмчета. Картината на Христос му напомняше за много неща, някои от които противоречащи си, но винаги – интересни. А снимката, на която бе с брата си – близък, Саймън, убит от уличен бандит в Ню Йорк, му напомняше защо изобщо не се бе оженил и не бе имал деца.

Извади чифт гумени ръкавици, включи подходящото осветление и завъртя увеличителното стъкло на място над носилката. След това отво-ри сандъка и се вгледа неодобрително в купчината кости. Още от пръв поглед забеляза, че някои липсваха, останалите бяха нахвърляни както дойде, без да се съобразяват с анатомията. Поклати съсухрената си гла-ва в знак на неодобрение към некомпетентното човечество.

Заизважда костите, идентифицираше ги и ги поставяше на местата им върху носилката. Нямаше много признаци за поражения, нанесени от животни, ако се изключи изгриването тук-там от гризачи. След това че-лото му се събърчи. Броят на счупванията, настъпили преди смъртта, бе необичаен, дори забележителен. Той се спря с парче кост на половината път от сандъка към носилката. След това още по-бавно я пусна на ме-талната повърхност. В пълната тишина на лабораторията Брамбъл отс-тъпи назад, скръсти ръце и се вторачи в останките.

Още от детството му в Дъблин майка му си мечтаеше като пораснат двете ѝ близначета да станат лекари. Мама Брамбъл бе неустоима при-родна стихия и тъй, Патрик и брат му Саймън постъпиха в медицински университет. Докато Саймън харесваше професията си и получи висока оценка като диагностик в Ню Йорк, Патрик търсеше утеха от нея в лите-ратурата. С годините той се насочи към корабите, в последно време – към големите танкери, където екипажите бяха малки, а жилищните ус-ловия – комфортни. И дотук „Ролвааг“ бе отговорил напълно на очаква-нията му. Нямаше върволица от счупени крайници, вилнееща треска или обичайните случаи на трипер. Като се изключат няколко пристъпа на морска болест, една инфекция на синусите и, разбира се, параноята на Глин относно ловеца на метеорити, той бе оставен на мира да си чете книгите. Досега.

Но като гледаше сбирката от натрошени кости, Брамбъл почувства как се заражда нехарактерно за него любопитство. Тишината в

лабораторията бе нарушена от подсвиркваната мелодия на „Потомъкът на Шилелаг“.

Вече по-бързо, ускорил и темпото на мелодията, Брамбъл приключи с подреждането на скелета. Изследва вещите: копчета, парчета от дрехи, стар ботуш. Имаше, разбира се, само един ботуш; гламавите търсачи бяха пропуснали другия. Както и дясната ключица, парче от слабинната кост, лъчевата кост на лявата ръка, китките... Направи си на ум списък на липсващите кости. Поне черепът беше налице, макар и натрошен на няколко парчета.

Наведе се по-близо. Той също бе осеян с паяжината на получени преди смъртта фрактури. Рамката на орбитите бе тежка; долната челюст – силна, определено костите бяха на мъж. Ако се съди по свързващите костите шевове, трябва да е бил на трийсет и пет, може би – четирийсет години. Нисък мъж, не повече от метър и шейсет и пет, но с яка конструкция, с добре развити връзки на мускулите. Не ще и съмнение – благодарение на години полева работа. Това съвпаднаше с профила на планетарния геолог Нестор Масънкей, който Глин му беше дал.

Много от зъбите бяха избити от корен. Изглежда горкият човек бе изпаднал в толкова силни конвулсии по време на предсмъртния си гърч, че бе строшил всичките си зъби и дори бе пукнал челюстта.

Все още подсвирквайки си, Брамбъл насочи вниманието си към останалата част от скелета. Буквално всяка кост, която можеше да се строши, бе строшена. Запита се каква ли би могла да бъде причината за толкова масивна травма. Очевидно бе удар отпред, който бе стоварен едновременно от глава до пети. Спомни си горкия парашутист, когото бе аутопсирал като студент; мъжът сгънал парашута си неправилно и бе паднал от хиляда метра височина наред магистрала I-95.

Дъхът на Брамбъл секна, а „Потомъкът на Шилелаг“ изведнъж застина на устните му. Толкова се бе увлякъл от строшените кости, че не бе обърнал внимание на другите характеристики. А когато го направи, видя, че вътрешните стави се люспеха и се трошаха – признаци на много тежки изгаряния. Всички външни стави липсваха, навярно напълно изгорели. Пръстите на краката и ръцете. Наведе се още по-близо. Строшените зъби бяха обгорели, крекият емал се ронеше с лекота.

Огледа нацяло останките. Кухините показваха тежки изгаряния, костите бяха меки и се ронеха. Наведе се и разшири ноздри. О, да: можеше дори да го помирише. А какво бе това? Брамбъл вдигна тока за колан. Това проклето нещо се бе *стопило*. А единственият ботуш не просто бе изгнил – той също бе изгорен. Парчетата от дрехите – и те. Онзи

дявол, Глин, не му бе споменал и дума за това, макар сигурно да бе забелязал.

След това Брамбъл се изправи. Усети как го бодна съжаление, когато осъзна, че тук в крайна сметка нямаше никаква мистерия. И изведнъж разбра как точно бе загинал изследователят.

В полумрака на медицинския отсек отново се понесе „Потомъкът на Шилелаг“, този път веселата мелодия звучеше малко по-траурно. Брамбъл внимателно затвори сандъка с доказателствата и се върна в койката си.

33.
Исла Десоласион
10:00

Макфарлън стоеше пред заскрежения прозорец на комуникационния център и стопяваше с ръка кръгче върху стъклото. Тежки облаци бяха надвиснали над Челюстите на Ханукса и от тях светлината над островите нос Хорн бе съвсем бледа. Зад гърба му по-напрегнатият от всякога Рошфор набираше нещо на клавиатурата на компютърната работна станция „Силикон график“.

През последния половин час кипеше трескава дейност. Ръждясалата метална барака, която скриваше метеорита от погледите, бе отместена настрана и районът над скалата бе наскоро простърган до гола пръст, тъй че приличаше на тъмнокафяв белег върху призрачния сняг. Малка армия работници щъкаше насам-натам, всеки зает с някаква своя си работа. Радиотрафикът бе същинска вавилонска кула от неразбираеми технически термини.

Навън се чу дълбокият гърлен рев на сирена. Макфарлън усети как пулсът му се ускорява.

Вратата на бараката се отвори с трясък и Амира влезе, разцъфнала в широка усмивка. Последва я и Глин, който затвори внимателно вратата и застана зад Рошфор.

– Готови ли сме с първото повдигане? – попита той.

– Последна проверка.

Глин вдигна радиостанцията си и каза в микрофона:

– Мистър Гарса? Пет минути до вдигането. Моля, слушайте на тази честота.

Свали радиото и погледна Амира, която бе заела място до близкия пулт и поправяше слушалките на главата си.

– Серво?

– В ред – отвърна тя.

– Какво ще видим? – попита Макфарлън.

Той вече очакваше баража от въпроси, с които Лойд щеше да ги бомбардира на поредната видеоконференция.

– Нищо – каза Глин. – Ще го повдигнем само с шест сантиметра. Би могло да се появят леки пукнатини на земната повърхност. – Кимна към

Рошфор. – Дай криковете на шейсет тона.

Пръстите на Рошфор пробягаха по клавиатурата.

– Криковете задействаха синхронно. Няма приплъзване.

Усети се лека, неуловима за слуха вибрация под земята. Глин и Рошфор се наведоха по-близо към екрана, наблюдаваха данните, които течаха по него. Изглеждаха напълно спокойни, дори безгрижни. Набираха няколко клавиша, изчакаха, отново набираха. Всичко изглеждаше съвсем рутинно. Не бе точно онзи лов на метеорити, с който бе свикнал Макфарлън: да копае в задния двор на някой шейх на лунна светлина, със сърце в петите, заглушавайки всеки звън на лопатата.

– Дайте криковете на седемдесет – рече Глин.

– Направено.

Последва дълго и отегчително очакване.

– По дяволите – прошепна Рошфор. – Не отчитам никакво движение. Нищо.

– Дайте на осемдесет.

Рошфор натисна няколко клавиша. Последва пауза, след която той отново поклати глава.

– Рейчъл? – попита Глин.

– Със сервоустройствата всичко е наред.

Пак – мълчание, този път по-дълго.

– Би трябвало да отбележим раздвижване при шейсет и седем тона на крик. – Глин изчака малко, след това отново заговори. – Вдигнете до сто тона.

Рошфор натисна клавишите. Макфарлън погледна двете лица, осветени от монитора на Рошфор. Изведнъж напрежението в бараката се бе повишило значително.

– Нищо ли? – попита Глин с бледо подобие на тревога в гласа.

– Все още си седи там.

Лицето на Рошфор бе покрито с още повече петна отпреди.

Глин се изправи. Отиде бавно до прозореца, пръстите му проскърцаха по стъклото, докато си пробиваше дупка в скрежа да погледне. Напрежението се бе вдигнало рязко.

Минутите бавно течаха, Рошфор сякаш бе залепнал към компютъра си, а Амира наблюдаваше сервоустройствата. После Глин се обърна.

– Добре. Да спуснем криковете, да проверим обстановката и да опитае отново.

Изведнъж помещението се изпълни със странен стон, който идваше едновременно отвсякъде и отникъде. Беше съвсем призрачно. Кожата на

Макфарлън настръхна.

Рошфор се съсредоточи още по-силно в екрана.

– Хлътване в сектор шест – рече той и пръстите му пробягаха по клавиатурата.

Звукът утихна.

– Какво, по дяволите, беше това? – попита Макфарлън.

Глин поклати глава.

– Изглежда така, сякаш сме успели да повдигнем метеорита само с милиметър в сектор шест, ала след това той потъна отново и върна криковете обратно.

– Засичам ново преместване – каза Рошфор с тревожна нотка в гласа.

Глин отиде до него и се взря в екрана.

– Асиметрично е. Намалете налягането на криковете до деветдесет, бързо.

Изракаха клавиши и Глин отстъпи намръщен назад.

– Какво става с шести сектор?

– Криковете изглежда са блокирали на сто тона – каза Рошфор. – Не искат да се спуснат.

– Анализът ти?

– Скалата може би се приплъзва към този сектор. Ако е така, върху тях се е стоварила голяма тежест.

– Нулирай всички крикове.

За Макфарлън сцената изглеждаше почти сюрреалистична. Не се чуваше нищо, нямаше драматично подземно бучене; просто група напрегнати хора си стояха пред трепкащите монитори.

Пръстите на Рошфор върху клавишите забавиха скоростта си.

– Всички в сектор шест са блокирали. Сигурно течността е замръзнала под тази тежест.

– Не можем ли да нулираме останалите?

– Ако го направим, метеоритът може да се дестабилизира.

– Да се дестабилизира – повтори Макфарлън. – Искате да кажете, че може да се килне?

Погледът на Глин се стрелна към него, после се върна към компютърния екран.

– Предложения, мистър Рошфор? – попита хладно.

Инженерът се облегна назад, облиза върха на левия си показалец и го постави върху десния палец.

– Оставяме криковете както са си – всичките на сто тона. На същата

позиция. След това изпускаме хидравличната течност чрез аварийните клапани на криковете в шести сектор. Разблокираме ги.

– Как? – попита Глин.

Рошфор отвърна след малко:

– Ръчно.

Глин вдигна радиостанцията.

– Гарса?

– Разбрано.

– Проследи ли разговора?

– Разбрано и за това.

– Мнението ти?

– Съгласен съм с Джийн. Сигурно сериозно сме подценили тежестта на това приятелче.

Глин извъртя сивите си очи отново към Рошфор.

– И кой предлагаш да изпразни криковете?

– Не бих поискал друг да го направи, освен аз самият. След това ще оставим метеорита да се върне отново на стабилното си място, ще поставим допълнителни крикове и ще опитаем отново.

– Ще се нуждаеш от втори човек – долетя по радиото гласът на Гарса. – И това ще бъде аз.

– Нямам намерение да изпратя и главния си инженер, и ръководителя на строителството под онази скала – рече Глин. – Мистър Рошфор, анализирайте риска.

Рошфор направи някакви изчисления с джобния си калкулатор.

– Криковете са изчислени да издържат на максимално налягане шестнайсет часа.

– А по-високо от максималното? Да предположим сто процента над максималното.

– Сроктът до повреждането им се скъсява. – Рошфор направи още сметки с калкулатора си. – Шансовете да поддадат през следващите трийсет минути обаче са по-малки от един процент.

– Това е приемливо – рече Глин. – Мистър Рошфор, подберете си екип по свой избор. – Погледна джобния си часовник. – Разполагате с трийсет минути от този момент нататък и нито секунда повече. Желая ви късмет.

Рошфор се изправи и ги погледна.

– Не забравяйте, сър, че ние не вярваме в късмета – рече той. – Но благодаря все пак.

34.
Исла Десоласион
10:24

Рошфор отвори вратата на очуканата барака, премести бъчонките с гвоздеите настрани и пред него се разкри входният тунел и заревото на яркото флуоресцентно осветление. Хвана се за стъпалата и започна да се спуска; от колана му висяха палмтоп-компютърът и преносимата радиостанция. Следваше го Евънс, който си подсвиркуваше фалшив вариант на „Мъскрат ръмбъл“.

Главното чувство, което владееше Рошфор, бе объркването. Макар да бе кратък, пътят от комуникационната барака дотук сякаш бе отнел цяла вечност. Макар теренът да бе напуснат, той усещаше как десетки чифтове очи – без съмнение укоризнено – бяха впити в гърба му.

Беше монтирал петдесет процента повече крикове, отколкото бе сметнал за необходимо. Това бе в рамките на оперативните правила на ЕИР и му се струваше, че съотношението бе безопасно. Но бе сбъркал в изчисленията. Трябваше да заложи на двойното осигуряване – да монтира комплект от двеста крика. Ала, от друга страна, времето винаги го притискаше, тази прибързаност сякаш витаеше над всичко тук, носеше се от Лойд към Глин и влияеше върху всичко, което правеха. Затова Рошфор бе предложил сто и петдесет крика и Глин не бе поставил под съмнение решението му. Факт бе, че никой не му бе казал нещо за грешка, дори не бе намекнал, че е направена грешка. Но това не отменяше факта, че беше сбъркал. А Рошфор не можеше да понесе мисълта, че е сбъркал. Целият беше пропит от горчивина.

Като стигна до дъното, той пое бързо по тунела, навел инстинктивно глава под редицата флуоресцентни лампи. Вериги от ледени висулки, оформили се от кондензиращия дъх на работниците, стърчаха като пера от гредите и подпорите. Евънс, който вървеше подире му, прокара пръст по тях, като продължаваше да си подсвирква.

Рошфор бе унижен, а не обезпокоен. Знаеше, че дори ако криковете в шести сектор поддадат – което бе почти невъзможно – бе малко вероятно метеоритът да стори нещо друго, освен да се върне обратно на мястото си. Беше си стоял там незнайно колко хилядолетия, а силите на масата и инерцията определяха той да си остане пак в това положение.

Най-лошият сценарий означаваше да се завърнат там, откъдето бяха започнали.

„Там, откъдето бяха започнали...“ Устните му очертаха твърда линия. Това означаваше да се монтират още крикове, може би дори да се прокопаят още няколко тунела. Той бе препоръчал настоятелно пред Глин хората от персонала на Музея на Лойд да стоят настрана; че това трябва да бъде експедиция само на ЕИР; че личната намеса на Лойд трябваше да се сведе само до получаването на метеорита и плащането на сметката. Но поради някаква причина, известна само нему, Глин бе допуснал Лойд да получава всекидневни сводки. И ето какъв бе резултатът.

Тунелът стигна до първи сектор, след това зави наляво под деветдесет градуса. Рошфор продължи по главния тунел още петнайсетина метра, след това пое по едно от разклоненията, което завиваше към далечния край на метеорита. Радиостанцията избръмча и той я откачи от колана си.

– Наближаваме сектор шест – рече той.

– Диагностиката показва, че всички крикове в този сектор, с изключение на четвърти и шести, трябва да бъдат разтоварени – рече Глин. – Преценихме, че ще можете да изпълните задачата за шестнайсет минути.

„За дванайсет“, помисли си Рошфор, но отвърна:

– Разбрано.

Страничният тунел обикаляше предната част на метеорита и се разклоняваше в три тръби за достъп. Рошфор избра средната тръба. Виждаше пред себе си криковете от шести сектор – жълти на фона на кърваво-червения метеорит. Бяха подредени в дълга линия, която започваше от края на тръбата за достъп. Докато вървеше напред, той провери всичките петнайсет един по един. Изглеждаха напълно безопасни, лапообразните им крака бяха здраво закрепени за основата на вертикалните подпори, сервопроводите се виеха в потоци от кабели и шлангове. Криковете сякаш не бяха помръднали ни най-малко. Трудно бе да се повярва, че до един бяха блокирали под сто тона тежест.

Въздъхна раздразнено и клекна до първия крик. Коремът на метеорита се извиваше над него, издут гладко и равно, сякаш бе направен от машина. Евънс дойде с малък кух лост за отваряне на хидравличните клапани.

– Прилича на голяма топка за боулинг, нали? – рече весело той.

Рошфор изсумтя и посочи към лостчето на клапана на първия крик.

Евънс клекна до него, улови го със своя кух лост и започна да го върти внимателно.

– Не се безпокой, няма да се счупи – сонпа му се Рошфор. – Да вървим. Чакат ни още дванайсет.

Евънс завъртя по-бързо лостчето на деветдесет градуса. Рошфор сръчно избѝ с малък чук ръчния плъзгач отзад на крика, който отваряше плочката за аварийно разтоварване. Светна червена лампичка, която показваше, че клапанът е отключен и готов за разтоварване.

След първия крик Евънс вече се колебаеше по-малко и двамата за работиха бързо в тандем, движеха се по веригата крикове, като пропуснаха само онези с номера четири и шест. При последния крик, номер петнайсет, се спряха. Рошфор погледна часовника си. Цялата работа им бе отнела само осем минути. Единственото, което им оставаше сега, бе да се върнат по веригата и да натиснат бутоните за разтоварване на всеки клапан. Макар хидравличната течност да бе под голямо налягане, вътрешните регулатори щяха да осигурят плавно изхвърляне и бавно разтоварване на криковете. В това време компютърът за управление в комуникационната барака щеше да освободи едновременно от товар всички останали крикове. Ситуацията щеше да се върне в нормалното си русло и тогава им оставаше само да поставят още крикове и да опитат отново. Щеше да предложи на Глин да се подсигурят още повече – с триста крика. Но щеше да им е нужен поне един ден да ги прехвърлят от кораба, да ги поставят на място, да свържат сервоуправлението, да ги диагностицират. Щяха да се нуждаят и от още тунели... Той поклати глава. Още от самото начало трябваше да монтира триста крика.

– Тук е доста топло – каза Евънс и отметна качулката си.

Рошфор не му отговори. За него горещината и студът бяха едно и също. Двамата мъже се обърнаха и тръгнаха по веригата крикове, спираха пред всеки, за да вдигнат предпазната плочка и да натиснат бутона за аварийно изпускане на хидравличната течност.

Бяха минали половината, когато лек шум, като от мишка, накара Рошфор да спре.

Макар да бе важно изпускането на течността да започне едновременно от всички крикове, звукът бе толкова необичаен, че Рошфор погледна надолу по веригата крикове, опитвайки се да уточни източника на шума. Изглежда идваше от челото на веригата крикове. Погледна в тази посока и шумът се чу отново: някакво съвсем тихо, като шепот, изскърцване. Присви очи. Крик номер едно не изглеждалше в ред; беше необичайно изкривен.

Не му бе нужно време да мисли.

– Излизай! – изкрещя той. – *Веднага!*

Скочи на крака и спринтира към тръбата за достъп, следван по петите от Евънс. Знаеше, че върху онези крикове имаше по-голям товар, отколкото бяха пресметнали дори в най-песимистичните си предположения, *много* по-голям товар. А това колко точно по-голям беше той, щеше да предопредели дали щяха да се измъкнат навреме.

Чуваше как Евънс тича зад него, как трополеше, как изсумтяваше с всяка крачка. Но още преди да стигнат тръбата за достъп първият крик поддаде с ужасяващ трясък, последван от втори, от трети – криковете поддаваха един подир друг. Последва пауза, след което се чу неравна серия изпуквания, също като откос от картечница, след като и останалите крикове поддадоха. Рошфор мигновено бе заобиколен от ослепяващи го струи хидравлична течност. Чу се бръмчене като от огромна шевна машина – подпорите и крепителните греди започнаха да се трошат. Той тичаше отчаяно всред пръските, огромната мощ на течността под налягане разкъса якето му на парцали и прогаряше плътта. Изчисли на ум, че възможността за оцеляване намалява бързо.

Разбра, че бе станала равна на нула, когато метеоритът се килна към него със силно кухо избумтяване, смачка стоманата по пътя си, вдигна гейзери пръст, кал и лед, които замъглиха зрението му, докато най-сетне единственото, което виждаше, бе блестящото, неумоливо, безпощадно червено.

35. „Ролвааг“ По пладне

Когато Макфарлън влезе в библиотеката на „Ролвааг“, завари там притихнала група хора, пръсната по столовете и диваните. Във въздуха витаеше потрес и отчаяние. Гарса се взираше невъзмутимо през стената с прозорци над протока Франклин към Исла Десеит. Амира седеше в един ъгъл, свила колене под брадичката си. Бритън и старши помощник-капитанът Хауъл разговаряха тихо помежду си. Дори саможивият доктор Брамбъл бе тук, барабанеше с пръсти по стола и поглеждаше нетърпеливо часовника си. От всички по-важни играчи отсъстваше само Глин. След като Макфарлън зае мястото си, вратата на библиотеката се отвори отново и ръководителят на ЕИР влезе с тънка папка под мишница. По петите го следваше Джон Пъпъп, усмивката и веселата му стъпка не подхождаха на мрачното настроение, което владееше групата. Макфарлън не се изненада да го види: Пъпъп нямаше желание да слезе на брега, но когато Глин бе на борда на „Ролвааг“ яганът постоянно бе до него и го следваше като вярно куче.

Всички погледи се обърнаха към Глин, който застана в средата на помещението. Лично за себе си Макфарлън се питаше просто колко ли трудно му бе да приеме всичко това: двама от хората му, включая главният инженер, бяха загинали. Ала той изглеждаше както винаги: спокоен, незасегнат, безразличен.

Сивите очи на Глин премигнаха и огледаха събралите се.

– Джийн Рошфор бе в ЕИР от самото начало. Франк Евънс бе сравнително нов служител, но не по-малко съжаляваме за смъртта му. Това е трагедия за всички нас в тази зала. Но не съм тук, за да ги превъзнасям. Нито Джийн, нито Франк биха желали това. Направихме важно откритие, но го направихме по най-тежкия начин. Метеоритът Десоласион е много по-тежък, отколкото бяхме предвидили. Внимателният анализ на аварията с криковете, както и някои високоточни гравиметрични измервания ни дадоха нова и по-точна оценка на масата му. И тя е двайсет и пет хиляди тона.

Въпреки още неотминалия шок, Макфарлън усети как изведнъж го облива студена вълна. Направи бързи сметки наум: те сочеха

специфично тегло около 190. Сто и деветдесет пъти по-плътен от водата! Един кубичен фут²³ би тежал... „Мили Боже! Почти шест тона.“

Но двамина мъже бяха загинали. Още двамина, поправи се Макфарлън, като се сети за трогателната купчина кости, които бяха останали от бившия му партньор.

– Нашата политика е двойно осигуряване – рече Глин. – Планирахме всичко така, че да надхвърля два пъти най-завишените ни оценки – два пъти повече разходи, два пъти повече усилия – и *два пъти по-голяма маса*. Това означава, че бяхме планирали скалата да има почти толкова голяма маса. Ето защо съм тук, за да ви кажа, че можем да продължим по график. Все още разполагаме със средствата да го извадим, да го докараме до кораба и да го натоварим в предназначения за това танк.

На Макфарлън му се стори, че долови в хладния тон на Глин странна нотка: на своего рода триумф.

– Минутка само – обади се Макфарлън. – Двама души току-що загинаха. Носим отговорност да...

– Ти не си отговорен – прекъсна го равнодушно Глин. – Ние сме. И имаме пълна застраховка.

– Не говоря за застраховки. Говоря за живота на двама души. За двама души, убити при опит да бъде преместен метеоритът.

– Взехме всички необходими предохранителни мерки. Рискът за провал бе по-малко от един процент. Нищо не е напълно лишено от риск, както сам изтъкна съвсем наскоро. А по отношение на дадените жертви също сме в график.

– В график ли?

Макфарлън не можеше да повярва на чутото. Погледна Амира, след това – Гарса, но не успя да забележи в израженията им възмущението, което изпитваше.

– Какво, по дяволите, означава това?

– Във всяка сложна инженерна ситуация стават нещастни случаи, независимо какви мерки се вземат. На този етап *очаквахме* до две жертви.

– Господи, това е безсърдечно пресмятане.

– Тъкмо обратното. Когато е бил проектиран мостът „Златните врата“, се е предполагало, че по време на строителството ще загинат трийсетина души. Това не е било нито хладнокръвно, нито безсърдечно: било е просто част от процеса на планиране. Безсърдечно е да се се

23. Един кубичен фут е равен на 0,0283 куб.м. – Б.пр.

поставят хората под опасност, без да се изчисли рискът. Рошфор и Евънс знаеха за тези рискове и ги поеа. – Глин погледна Макфарлън и продължи монотонно: – Уверявам ви, че скърбя за тях по начин, който никога няма да ви стане известен. Но аз съм нает да извадя и превоза метеорита и намерението ми е да го сторя. Не мога да си позволя личните чувства да замъглят преценките ми или да отслабят решителността ми.

Най-неочаквано се намеси Бритън. Макфарлън видя сякаш собствената си ярост да блести в очите ѝ.

– Кажете, мистър Глин, колко още души сте изчислили, че трябва да загинат, преди да закараме метеорита Десоласион у дома?

Само за миг равнодушната фасада на Глин изглежда му се изплъзна след този залп, дошъл от неочаквана посока.

– Нито един, ако зависи от мен – отвърна той още по-студено. – Ще направим *всичко*, което е по силите ни, да предотвратим някой да бъде наранен или убит. А вашият намек, че намирам определен брой жертви за приемлив, показва единствено непознаването ви на оценката на риска. Въпросът е следният: независимо колко сме внимателни, нещастни случаи може да има. Това е като в авиацията: въпреки най-добросъвестните усилия на всички, самолети все пак катастрофират. Възможният процент жертви за всеки отделен полет може да бъде изчислен. Но въпреки това продължаваме да летим. Решението полетите да продължат не прави смъртта по-приемлива. Разбрахте ли какво имам предвид?

Бритън гледаше Глин без да мигне, но не каза нищо повече.

След това тонът на Глин изведнъж стана благодушен:

– Вашите тревоги са искрени и разбираеми. Оценявам това високо. – Обърна се и тонът му леко се втвърди: – Но доктор Макфарлън, не е възможно да извадим този метеорит с полумерки.

Макфарлън се зачерви.

– Не искам повече никой да пострада. Това не е начинът, по който аз действам.

– Не мога да дам подобно обещание – отвърна Глин. – Ти най-добре от всички знаеш, колко уникален е този метеорит. Не можеш да оцениш стойността му в долари, не можеш да оцениш стойността му и в човешки животи. Всичко се свежда до един въпрос, който ще ти поставя като на представител на Музея на Лойд – *все още ли го искате?*

Макфарлън огледа залата. Всички погледи се бяха насочили към него. В последвалото мълчание той разбра, че не можеше да намери сили да отговори на въпроса.

След малко Глин бавно кимна.

– Ще извадим трупове и ще ги погребем като герои, когато се завърнем в Ню Йорк.

Доктор Брамбъл се прокашля и в залата прокълтя вечно раздраженият му ирландски акцент:

– Боя се, мистър Глин, че няма да има какво да се погребва, освен две сандъчета мокра пръст.

Глин го стрелна с леден поглед.

– Имате ли да добавите нещо по-съществено, докторе?

Брамбъл кръстоса обутите си в зелените хирургически панталони крака и сбра пръсти.

– Мога да ви кажа как е умрял доктор Масънкей.

Всички изведнъж замлъкнаха.

– Продължете – рече Глин.

– Той е бил ударен от мълния.

Макфарлън се опита да възприеме казаното. Старият му партньор в мига, в който прави откритието на живота си – изведнъж ударен и убит от мълния? Струваше му се, че това прилича на история в някой калпав роман. Ала въпреки това, като си помисли по-добре, откри някакъв смисъл. Фулгуритите, които бе видял на мястото, бяха подсказка. Метеоритът, освен всичко друго, бе и гигантски гръмоотвод.

– Доказателствата ви? – попита Глин.

– Костите са обгорени по начин, който предполага мълния – масивен електрически товар, който е преминал през тялото. Виждал съм го и преди. И единствено електрически разряд от типа на мълнията може да причини такова натрошаване и обгаряне на прегледаните от мен кости. Виждате ли, мълнията не само изгаря костите и мигновено изпарява кръвта, в резултат на което експлозивно се изпуска пара, но също така задейства мускулни контракции, които натрошават костите. В някои случаи тя удря тялото с такава сила, че то заприличва на премазано от тежкотоварен камион. Тялото на доктор Масънкей буквално е експлодирало.

Докторът произнесе думата „експлодирало“ бавно, провлачвайки я сричка по сричка. Макфарлън потрепери.

– Благодаря ви, докторе – рече сухо Глин. – Очаквам освен това с нетърпение да чуя анализа ви на флората и фауната от осемдесетте торби с проби от земята, които взехме в близост до метеорита. Ще наредя веднага да ви ги изпратят в медицинската лаборатория.

Глин отвори папката.

– Щом метеоритът привлича мълниците, това е още една причина да остане покрит. Да вървим нататък. Преди малко казах, че можем да продължим по график. Ще са необходими обаче някои доуточнения. Така например, метеоритът е толкова тежък, че сме принудени да изберем най-късия път от мястото му до кораба. Това означава метеоритът да бъде прекаран *през* глетчера, вместо да го заобиколи. Той може да бъде преместван единствено по права линия по постоянно низходящ склон. Това няма да е лесно, ще означава доста работа – копаене тук, заравяне там – ала тя може да бъде извършена. Освен това капитан Бритън ми съобщи, че към нас се придвижва зимна буря. Ако запази курса си, ще трябва да съобразим плановете си и с този фактор. До известна степен прикритието ѝ ще бъде добре дошло. – Изправи се. – Ще подготвя писма до семейството на Джийн Рошфор и до вдовицата на Франк Евънс. Ако някой от вас иска да включи лични бележки, моля да се свърже с мен преди да пристигнем в Ню Йорк. А сега – последното нещо.

Той погледна към Макфарлън.

– Ти ми каза, че коезитът и импактитът около метеорита са се формирали преди трийсет и два милиона години.

– Да – отвърна Макфарлън.

– Искам да събереш проби от базалтовия поток и вулканичната „тапа“ извън лагера и също да ги датираш. Определено се нуждаем от повече информация за геологията на този остров. Втората серия тестове доведе ли до някакви нови заключения?

– Само до нови загадки.

– В такъв случай геологията на острова ще е следващата ви задача. – Той се огледа наоколо. – Нещо друго, преди да се върнем на работа?

– Да, шефе – чу се тъничък гласец от ъгъла на библиотеката.

Беше на забравения от всички Пъпъп. Седеше на стол с права облегалка, разрошен, вдигнал и размахал ръка като ученик.

– Да? – попита Глин.

– Ти каза, че двама души са умрели.

Глин не отговори. Макфарлън забеляза, че той срещна погледа на Пъпъп някакси по-различно, отколкото гледаше останалите.

– Каза също, че може би ще загинат още хора.

– Не съм казал нищо подобно – отвърна остро Глин. – А сега, ако сме свършили тук...

– А какво ще стане, ако *всички* умрат? – попита Пъпъп с рязко понижен тон.

Настъпи неловък миг.

– Проклет лунатик – прошепна под мустак Гарса.

Пъпъп само посочи мръсния прозорец. Всички погледи се насочиха натам.

Непосредствено зад скалистите очертания на Исла Десеит, тъмен на фона на мрачното небе, тъкмо се появяваше източеният вълнорез на разрушител, чийто оръдия бяха насочени към танкера.

36.
„Ролвааг“
12:55

Глин бръкна в джоба си, извади миниатюрен бинокъл и огледа кораба. Беше очаквал Валенар да предприеме следващ ход; и очевидно тъкмо това бе ходът му.

Бритън скочи от мястото си и отиде до прозореца.

– Изглежда има намерение да ни хвърли във въздуха – рече тя.

Глин огледа мачтите, а сетне и стомилиметровите оръдия. Свали бинокъла.

– Блъфира.

– Откъде сте сигурен?

– Проверете на „Слик 32“.

Бритън се обърна към Хауъл.

– „Слик“ не показва облъчване с радар за управление на стрелба по този пеленг.

Бритън погледна отново Глин с любопитство.

– Прав сте. – Глин й подаде бинокъла. – Насочил е оръдията си към нас, но няма намерение да стреля с тях. Ще забележите, че антените на радарите за управление на стрелбата не се въртят.

– Виждам. – Бритън му върна бинокъла. – Наблюдатели – на носа и на кърмата, мистър Хауъл.

– Мистър Гарса, ще пригответе ли нашия приемен салон, просто за всеки случай.

Глин прибра бинокъла в джоба си и погледна Пъпъп. Местисото бе хлътнал на стола си и поглаждаше дългите си, увиснали мустаци.

– Мистър Пъпъп, бихте ли дошли с мен да се поразходим по палубата, ако обичате.

Изражението на Пъпъп не се промени. Той се изправи и последва Глин по дългия коридор.

Навън силният вятър метеше залива и гонеше танцуващите зайчета на вълните. По палубата се търкаляха парчета лед. Глин тръгна напред, следван по петите от старика. Стигнаха голямата булбообразна извивка на бака. Тук Глин се спря, облегна се на котвения рудан и се взря в разрушителя в далечината. Сега, след като Валенар бе предприел хода си,

проблемът бе да предвидят следващите му действия. Глин погледна крадешком към Пъпъп. Единственият човек на борда, който можеше да хвърли известна светлина върху Валенар, бе онзи, когото той разбираше най-малко. Бе открил, че не е в състояние да предвижда или контролира действията на Пъпъп. А той пък го следваше като сянка. Което се оказа изненадващо объркващо.

– Имаш ли цигара? – попита Пъпъп.

Глин извади неотворен пакет марлборо – тук струваше в злато колкото тежеше – и го подаде на Пъпъп. Той го разкъса и с почукване извади цигара.

– Кибрит?

Глин запали цигарата му със запалка.

– Благодаря, шефе. – Пъпъп дръпна силно от цигарата. – Малко хладничко е днес, а?

– Да, така е. – Последва кратка пауза. – Къде научихте английски, мистър Пъпъп?

– От мисионерите, откъде другаде? Дето съм ходил на училище, беше само при тях.

– Да не би някой от тях да е бил случайно от Лондон?

– И двам'та, сър.

Глин изчака още малко, докато Пъпъп пушеше. Дори като се вземеха предвид културните различия, този човек бе много труден за разгадаване. Глин никога не бе срещал толкова непроницаем индивид.

Поде издалеко:

– Много хубав пръстен – посочи той безцеремонно към малкия златен пръстен на кутрето на местисото.

Пъпъп го вдигна и се ухили.

– Така е. Чисто злато, перла, два рубина и тъй нататък.

– Подарък от кралица Аделаида, предполагам.

Пъпъп се сепна, цигарата увисна на устната му. Ала бързо се съвзе.

– Напълно си прав.

– А какво стана с бонето от кралицата?

Пъпъп го погледна с любопитство.

– Погребах жената с него. Можеше да се изкара бая черпене от бонето.

– Да не би тогава Фуегия Баскет да е твоя пра-пра-пра-прабаба?

– Донякъде.

Очите на Пъпъп си оставаха забулени в тайна.

– Произхождаш от видно семейство.

Като каза това, Глин се взря съвсем отблизо в очите му. След като той премигна и се извърна, Глин разбра, че забележката му бе предизвикала търсения ефект. И въпреки това, необходимо бе да подхожда към тази материя с най-голямо внимание и хитрост. Нямаше да има втора възможност да разприказва Джон Пъпъп.

– Жена ти сигурно е починала много отдавна.

Пъпъп още не отговаряше.

– От едра шарка ли?

Пъпъп поклати глава.

– Морбили.

– Аха – рече Глин. – И моят дядо почина от морбили.

Което всъщност си беше вярно.

Пъпъп кимна.

– Ние имаме нещо общо помежду си – добави Глин.

Пъпъп го погледна изкосо.

– Моят пра-пра-пра-прадядо е капитан Фицрой.

Глин произнесе тази лъжа много внимателно, без да мигне.

Пъпъп отклони своя поглед към морето, ала Глин зърна известна несигурност в очите му. Очите винаги издават човека. Освен, разбира се, ако не си се тренирал.

– Странно е как се повтаря историята – продължи той. – Имам гравиюра на твоята пра-пра-пра-прабаба, когато е била малко момиченце – от срещата ѝ с кралицата. Окачена е в салона ми.

За яганите установяването на семейна връзка означаваше всичко – ако Глин бе схванал правилно прочетеното в етнографската литература по въпроса.

Докато слушаше, Пъпъп някак се напрегна.

– Джон, може ли да видя отново пръстена?

Пъпъп вдигна кафявата си ръка, без да го поглежда. Глин я взе нежно в своята и натисна леко дланта му. Бе забелязал пръстена още първия път, когато го видя да спи пиан в Пуерто Уилямс. На хората му в Ню Йорк бяха необходими няколко дни, за да установят какъв бе произходът на пръстена.

– Странно нещо е съдбата, Джон. Моят пра-пра-пра-прадядо капитан Фицрой от кораба на Нейно величество „Бийгъл“ е отвякъл твоята пра-пра-пра-прабаба Фуегия Баскет и я отвел в Англия да се срещне с кралицата. А сега пък аз отвякох теб – добави с усмивка той. – Каква ирония, а? Само че аз няма да те вода в Англия. Скоро ще си идеш у дома.

В онези далечни времена е било модно да се водят „диваци“ от най-далечни краища на земята и да ги показват в кралския двор. Фуегия Баскет се завърнала в Огнена земя с „Бийгъл“ няколко години по-късно с боне и пръстен, подарък от кралицата. Пътник на борда на кораба бил и мистър Чарлз Дарвин.

Макар Пъпъп да не го погледна, непроницаемостта на очите му сякаш започна да се разсейва.

– Какво ще стане с пръстена? – попита Глин.

– Ще отиде с мен в гроба.

– Нямах ли деца?

Глин вече знаеше, че Пъпъп бе последният яган, но искаше да прецени отговора му. Пъпъп поклати глава. Глин кимна, без да пуска още ръката му.

– А няма ли изобщо никой оцелял?

– Има няколко местисоси, но аз съм последният, който знае езика.

– Това сигурно те натъжава.

– Има древна яганска легенда и колкото повече остарявам, толкова повече си мисля, че се отнася за мен.

– Каква е тя.

– Когато дойде времето последния яган да умре, Ханукса ще го прибере при себе си в земята. От неговите кости ще се появи ново племе.

Глин пусна ръката на Пъпъп.

– А как точно Ханукса ще прибере последния яган?

Пъпъп поклати глава.

– Това е един шибан предразсъдък, нъл'тъй? Не си спомням подробностите.

Глин не го притисна. Това бяха думи на стария Пъпъп. Осъзна, че нямаше начин да разбере дали бе успял да се доближи до него.

– Джон, нуждая се от твоята помощ за команданте Емилияно Валенар. Присъствието му тук е заплаха за нашата задача. Какво можеш да ми кажеш за него?

Пъпъп изтърси още една цигара от пакетчето.

– Команданте Емилияно дойде тук, на юг, преди двайсет и пет години. След преврата на Пиночет.

– Защо?

– Баща му паднал от някакъв вертолет, докато го разпитвали. Бил човек на Алиенде. Както и синът му. Пратили го да служи тук, за да е по-далеч.

Глин кимна. Това обясняваше много неща. Не само изпадането му в немилост в чилийския флот, но и омразата му към американците, а навярно и самопрезрението му като чилиец.

– Защо още командва разрушител?

– Той знае определени неща за някои хора, нали така? Добър офицер е. А пък команданте Емилияно е и много упорит. И много предпазлив.

– Разбирам – отвърна Глин, като отбеляза проникателността на интуитивните оценки на Пъпъп. – Има ли нещо друго за този мъж, което трябва да знам? Женен ли е?

Пъпъп облиза крайчеца на новата си цигара и я мушна между устните си.

– Команданте е двоен убиец.

Глин потисна изненадата си, като сам запали цигара.

– Той доведе жена си в Пуерто Уилямс. Това не е хубаво място за жени. Няма какво да правят – няма танци, няма фиести. По време на Фолклендската война команданте бе пратен на дълъг поход в Естрехо де Магеланес, за да приковава аржентинския флот в полза на британците. Когато се върна, откри, че жена му си е завъдила любовник. – Пъпъп дръпна силно от цигарата. – Команданте постъпи хитро. Изчака докато можеше да ги улови заедно – на място. Преряза ѝ гърлото. А доколкото чух, направил нещо още по-лошо с мъжа. Той издъхнал по пътя към болницата в Пунта Аренас.

– И защо не са го вкарали в затвора?

– Тук, на юг, не можеш просто да кажеш на съперника си да се разкара. Чилийците имат старомодно чувство за чест, нали? – Пъпъп говореше много ясно, много делово. – Ако ги бе убил извън спалнята, щеше да е по-различно. Но... – Той сви рамене. – Всички разбираха защо един мъж, който е видял жена си *в такова положение*, ще направи онова, което той стори. И това е още една причина команданте да запази толкова дълго поста си.

– Защо?

– Защото е човек, който може да направи всичко.

Глин се замисли, взрян в разрушителя отвъд протока. Стоеше си там, неподвижен, тъмен.

– Искам да те попитам още нещо – рече той, без да откъсва очи от бойния кораб. – Онзи търговец в Пунта Аренас, на когото си продал екипировката на изследователя. Той дали ще си спомни за теб? Дали ще е в състояние да те идентифицира, ако го попитат?

Пъпъп се замисли за минута.

– Не мога да кажа – отвърна след дългото си мълчание. – Беше голям магазин. Но пък в Пунта Аренас няма чак толкова много индианци-ягани. А и доста разгорещено се пазарихме.

– Разбирам – рече Глин. – Благодаря ти, Джон. Много ми помогна.

– Няма за какво, шефе – отвърна Пъпъп.

Пак изгледа косо Глин, очите му блещукаха хитро и весело.

Глин мислеше трескаво. Понякога бе най-добре веднага да си признаеш лъжата. Ако го сториш добре, това може да породи някакъв извратен вид доверие.

– Боя се, че не бях докрай честен с теб – каза той. – Знам много за капитан Фицрой. Но той всъщност не ми е прародител.

Пъпъп се изхили неприятно.

– Разбира се, че не е бил. Не повече, отколкото Фуегия Баскет ми е била прабаба.

Остър порив на вятъра раздърпа яката на Глин. Той погледна Пъпъп.

– Откъде тогава ти е пръстенът?

– Толкова много от нас, яганците, измряха, че последният наследи всичко. Ето откъде получих бонето и пръстена, а и почти всичко останало.

Пъпъп продължи да гледа смаян Глин.

– И какво стана с „всичко останало“?

– Продадох повечето. Парите изпих.

Слисан отново от прямотата на отговора, Глин осъзна, че дори не бе почнал да разбира ягана.

– Когато всичко това свърши – каза старикът, – ще трябва да ме вземеш с теб там, където отиваш. Не мога повече да се върна у дома.

– Защо?

Но още преди да бе задал въпросът, Глин разбра, че вече знаеше отговора.

37.
„Ролвааг“
23:20

Макфарлън крачеше по постлания със син мокет коридор на палубата под мостика. Беше уморен до смърт, ала не можеше да заспи. Твърде много се бе случило за един ден: дългата поредица от странни открития, смъртта на Рошфор и Евънс, новата поява на разрушителя. След като се отказа да спи, той заброди из палубите на „Ролвааг“ като неуморен призрак.

Спря пред една кабина. Краката му без да ще го бяха довели пред вратата на Амира. Осъзна с известна изненада, че търсеше компанията ѝ. Циничният ѝ смях бе може би онази ободрителна опора, от която се нуждаеше. Времето, прекарано с нея, щеше да бъде за щастие освободено от празни приказки или изтощителни обяснения. Питаше се дали би приела да изпият по чаша кафе в офицерския салон, или да изиграят партия билиард.

Почука на вратата.

– Рейчъл?

Отговор не последва. Не бе възможно да бе заспала – Амира твърдеше, че никога през последните три години не била лягала преди три сутринта.

Почука отново. Открехнатата врата лесно се отвори под натиска на кокалчетата му.

– Рейчъл? Аз съм, Сам.

Влезе, любопитен пряко себе си; никога не бе влизал в кабината на Амира. Вместо да е в безпорядък с разхвърляни чаршафи, пепел от пура и разпилени дрехи, помещението изглеждаше придиричливо чисто. Диванът и столовете бяха грижливо нагласени, лавиците с научни справочници – внимателно подредени. В един миг се почуди дали тя изобщо живееше тук, докато не видя шлюпките от начупените фъстъци, които лежах в полукръг под компютърната масичка.

Усмихна се благо и пристъпи към нея. Погледът му се спря върху екрана и бе привлечен от собственото му име, което бе изписано върху него.

Двете страници на документа се намираха в близкия принтер. Той

взе горната страница и зачете.

ЕИР

Поверително

От: Р. Амира

До: Е. Глин

Относно: С. Макфарлън

От последния доклад насам субектът е все повече погълнат от метеорита и от невъзможността той да бъде разбран. Все още е раздвоен относно проекта и самия Лойд, който го е вълвякъл в него почти пряко волята му, и от проблемите, които предизвиква метеоритът. Помежду си говорим малко за други неща – поне допреди онова, което се случи тази сутрин. Не съм сигурна дали е бил напълно откровен с мен, но не ми е удобно да насилвам повече нещата.

След като бе открит метеоритът, започнах разговор за предишната му теория за съществуването на междузвездни метеорити. Макар и без особено желание в началото, той скоро се разпаля, обясни как тази теория е приложима спрямо метеорита Десоласион. Изпитваше обаче нужда от известна дискретност и ме помоли да не споделям опасенията му с никого. Както сигурно си разбрал от тазсутрешното обсъждане, вярата му в междузвездния характер на метеорита се засилва все повече.

Чу притварянето на врата, тихото ахване. Макфарлън се обърна. Амира стоеше облегната на вратата на кабината. Беше още облечена за вечеря, в дълга до коляното черна рокля, ала бе наметнала арктическото си яке на раменете за пътуването си до интендантството. Тъкмо изваждаше ново пакетче фъстъци от джоба му. Погледна го, след това – листа в ръцете му, и застина на място.

В един миг двамата просто само се гледаха. Бавно, сякаш от само себе си пакетчето с фъстъци се мушна обратно в джоба на якето.

Макфарлън усети как го обгръща чувството на пустота и безнадеждност. Сякаш не можеше да намери повече емоционални ресурси, на които да се опре подир всичките удари напоследък.

– Е – рече накрая той, – изглежда май не съм единственият Юда на борда на този кораб.

Амира отвърна на погледа му, лицето ѝ бе преbledняло.

– Навик ли ти е да нахлуваш в стаите на другите хора и да четеш личните им документи?

Макфарлън се усмихна хладно. Хвърли листа на писалището.

– Съжалявам, но това съчинение е незадоволително. Двойствен е погрешно написано. Ели няма да ти пише червена точка днес. – Пристъпи към вратата, но тя още бе блокирана от тялото ѝ. – Моля, отдръпни се настрана.

Амира се поколеба, сведе поглед, ала не отстъпи.

– Почакай – рече тя.

– *Казах* да се отдръпнеш.

Тя кимна към принтера.

– Не и докато не прочетеш останалото.

Обля го вълна на ярост и той вдигна ръка да я отмести настрана. Но после се овладя.

– Прочетох достатъчно, благодаря. А сега се разкарай от пътя ми.

– Прочети и останалото. Тогава можеш да си вървиш.

Амира премигна и облиза устни. Държеше обаче позицията си.

Той издържа на погледа ѝ – минута, може би – две. След това се обърна, взе втората страница на доклада и зачете.

Аз съм склонна да се съглася с него. Има силни, ако не и неопровержими доказателства, че метеоритът е дошъл далеч отвъд Слънчевата система. Теорията на Сам е реабилитирана. Освен това не намирам доказателства за обсебеност у него, нито пък нещо друго, което би могло да представлява заплаха за експедицията. Тъкмо обратното: метеоритът изглежда събужда учения у него. Все по-малко забелязвам онази негова саркастична, отбранителна и понякога наемническа страна от характера му, която бе толкова очевидна в началото; това е заменено от ненаситно любопитство, от дълбоко желание да разбере какво представлява тази странна скала.

И така, това ще бъде моят трети и последен доклад. Не мога с чиста съвест да продължа да пиша тези доклади. Ако почувствам зараждането на някакви проблеми, ще съобщя за това. Бих го направила във всеки случай, като лоялен служител на ЕИР. Работата е там, че метеоритът е по-странен, отколкото би могъл да предположи който и да е от нас. Той дори може да се окаже опасен. Не мога да наблюдавам Сам и да работя съвместно с него. Ти ме помоли да бъда негова помощничка. И тъкмо това

възнамерявам да правя – за негово добро, за мое добро и за доброто на тази мисия.

Макфарлън издърпа стола изпод компютърната масичка и се отпусна на него с шумолящия лист хартия в ръце. Усети как гневът му се изпарява и оставя подире си бъркотия от неясни чувства.

Никой от двамата не проговори и това продължи сякаш цяла вечност. Макфарлън чуваше далечния ромон на водата, усещаше едва доловимия шум на двигателите. След това вдигна глава и я погледна.

– Това бе идея на Ели – рече Амира. – Ти бе човек на Лойд, а не гов. Историята ти е съмнителна. А и на първото ни събиране – онази история със сандвича – се показва малко непредвидим. Непредвидимите хора го изнервят. Затова ми каза да те държа под око. Да подавам редовно доклади.

Макфарлън седеше и мълчаливо я наблюдаваше.

– Идеята не ми се понрави. Отпървом най-много ме подразни обаче това да ти бъда помощничка. Мислех си просто, че докладите ще бъдат поредната досада. Но няхах представа – никаква представа – колко трудно всъщност ще се окаже това. Чувствах се адски гадно всеки път, когато сядах да пиша доклада си. – Въздъхна дълбоко, сякаш нещо застана в гърлото ѝ. – А последните два дни... не знам. – Поклати глава. – И после пък, като пишех този... просто разбрах, че повече не мога да го правя. Дори за него.

Тя замлъкна изведнъж. Сведе поглед от лицето му към килима. Той забеляза, че брадичката ѝ трепереше, въпреки усилията ѝ да се сдържи. По бузата ѝ закривуличи една-единствена сълза.

Макфарлън бързо скочи от стола си и приближи към нея. Избърса сълзата ѝ. Тя обви с ръце врата му, притегли го към себе си, зарови лице в шията му.

– О, Сам – прошепна тя. – Толкова съжалявам.

– Няма нищо.

Втора сълза набразди бузата ѝ. Той се наведе да я избърше, но тя вдигна лице да го погледне и устните им се сляха.

Притегли го още по-силно към себе си с лек стон. Навел се над дивана, Макфарлън усети натиска на гърдите ѝ, почувства прасците ѝ да се плъзгат покрай бедрата му. Поколеба се за миг. След това почувства как ръцете ѝ гаят врата му, как бедрата ѝ се сключват около него и той се отдаде на вълната от страст. Мушна ръце под роклята ѝ, надигна бедрата ѝ, притисна с длани коленете ѝ от вътрешната им страна. Целуна я

пламенно, пръстите ѝ леко галеха основата на врата му.

– О, Сам – простена отново тя.

След което впи устни в неговите.

38.
Исла Десоласион
19 юли, 11:30

Макфарлън погледна извисяващите се пред него кули от черна лава. Огромните зъбери бяха още по-впечатляващи отблизо. Той ги определи от геоложка гледна точка като класически „вулканични тапи“ – останките от двукратерен вулкан, при който склоновете бяха изгребани от ерозията, оставила подире си само двете запълнени с базалт гърла.

Обърна се и погледна през рамо. На няколко мили отзад и далеч под тях, районът на дебаркирането бе нашарен от черни точки върху белия пейзаж, тънки като нишки пътища водеха навътре в острова. Работата по изваждането на метеорита бе възобновена веднага след смъртта на Рошфор и Евънс. Ръководеха я Гарса и вторият инженер – Стоунсайфър – мрачен мъж, който изглежда бе наследил не само задълженията, но и характера на Рошфор.

Рейчъл Амира го настигна, дъхът ѝ излизаше като пара. Вдигна глава към върховете и се намръщи.

– Колко още трябва да вървим?

– Искам да достигна ей онази ивица от по-тъмен материал, на половината до върха. Навярно това е останка от последното изригване, тъй че ще са ни необходими проби, за да го датираме.

– Няма проблем – рече тя и раздрънка екипировката си.

Бе в много добро настроение, откакто се бяха срещнали, за да започнат изкачването, говореше малко, но си тананикаше и си подсвиркуваше. Макфарлън, от друга страна, бе неспокоен, нетърпелив.

Огледа възможните маршрути, търсеше да види препятствия, корнизи, свободни скали. След това пое отново, обувките му със „снегоходки“ заскърцаха по прясно навалелия сняг. Вървяха бавно по въздигащия се сипеи. Близо до основата на „тапата“ Макфарлън спря пред необичайна скала, която се подаваше от снега. Удари я рязко с геоложкото си чукче и прибра две парченца в торбичката си за проби, след което си записа бързешком нещо.

– Игра с камъчета – рече Рейчъл. – Досуц като момченце.

– Тъкмо за това станах планетарен геолог.

– Обзалагам се, че като хлапе си имал колекция от камъни.

– Всъщност – не. А ти какво събираше? Кукли Барби ли?

Рейчъл изсумтя.

– Колекцията ми бе доста еkleктична. Птичи гнезда, змийски кожи, изсушени тарантули, кости, пеперуди, скорпиони, умрял бухал, разни необичайни размазани на пътя животинки.

– Изсушени тарантули ли?

– Да. Израснах в Портъл, Аризона, в подножието на планините Чирикахуа. Есенно време големите мъжки тарантули излизаха на пътищата, търсеха да се чифтосат. Имах около трийсет, забодени на дъска. Но проклетата кучка един ден изяде цялата ми колекция.

– Кучката умря ли?

– За съжаление – не. Повърна обаче всичко и оля леглото на мама.

Посред нощ. Беше доста смешно.

Тя се изкикоти, като си спомни.

Спряха. Склонът пред тях се издигаше по-стръмно. Тук постоянният вятър бе образувал дебела кора върху снега.

– Да махнем снегоходките – рече Макфарлън.

Въпреки минусовите температури се чувстваше свръхразгорещен и дръпна ципа на якето си.

– Ще се насочим към седлото между двата върха – рече той, прикрепи „котки“ към обувките си и тръгна отново. – А какви бяха размазаните на пътя животинки?

– Повечето – херпи.

– Херпи ли?

– Херпетологични екземпляри. Земноводни и влечуги.

– Защо?

Рейчъл се усмихна.

– Защото са интересни. Сухи, плоски, лесно се сортират и съхраняват. Имах няколко доста редки екземпляра.

– Обзалагам се, че майка ти много ги е харесвала.

– Тя не знаеше за тях.

Потънаха в мълчание, дишаха тежко, а подире си оставяха виеща се в леда следа. След няколко минути стигнаха седловината и Макфарлън спря за нова почивка.

– За трите седмици на онзи проклет кораб съм излязъл от форма – рече задъхано той.

– Снощи се представи добре, господине.

Усмивка понечи да се появи върху лицето ѝ. Но тя изведнъж се изчерви и се извърна.

Той не отговори. Рейчъл бе добра партньорка и той чувстваше, че сега можеше да ѝ се довери, въпреки двуличието. Но онова, което се бе случило предишната вечер, бе неочаквано усложнение. А последното нещо, което би желал сега, бяха усложненията.

Починаха няколко минути, пийнаха вода от манерката. Далеч на запад Макфарлън виждаше тъмната ивица, която се бе спуснала на хоризонта: предвестница на бурята.

– Ти си по-различна от останалия екип на Глин – рече той. – Защо?

– Аз наистина съм по-различна. Това не е случайно. Всички в ЕИР са свръхпредпазливи, включително и Глин. Той се нуждаеше от някого, който да поема рискове. А в случай, че не си забелязал, съм и много умна.

– Това го забелязах – отвърна Макфарлън, извади блокче шоколад и ѝ го подаде.

Задъвкаха мълчаливо. След това Макфарлън напъха празните опаковки в раницата си и я метна на рамо, хвърли одобрителен поглед на склона над тях.

– Оттук изглежда малко рисковано. Аз ще изкача...

Но Рейчъл вече бе започнала да се катери по ледения глетчер пред тях. Той се издигаше до основата на скалата – ставаше по-синкав, по-леден и по-стръмен.

– Карай по-бавно – извика той, като погледна към склона. Гледката над скалистите острови на архипелага Хорн бе грандиозна. Далеч, чак към хоризонта, можеше да види върховете на планините в Огнена земя. Въпреки размерите си „Ролвааг“ изглеждаше в черната вода на залива като детска играчка за вана. Разрушителят едва се виждаше, по-голямата част от корпуса му бе скрита зад скалист остров. На самия хоризонт можеше да се забележи фронта на бурята, който бе захапал кристално ясното небе.

Като погледна пак нагоре, се обезпокои от бързото темпо, с което Рейчъл се изкачваше.

– По-бавно! – извика той, този път по-настойчиво.

– Охлюв! – долетя подигравателният ѝ отговор.

Веднага след това покрай него изтрополя камък, последван от друг, по-голям, който премина на сантиметри покрай ухото му. Малка част от стръмния склон се откъсна с усилие се рев изпод краката на Рейчъл и оголи тъмен белег под снега. Тя се строполи тежко по корем, краката ѝ увиснаха в празното пространство. От гърдите ѝ се изтръгна вик на уплаха – гърчеше тяло, дращеше да намери опора.

– Дръж се! – извика Макфарлън и запълзя нагоре.

За броени мигове стигна до широка козирка, която бе точно под нея. Приблужи още, вече по-внимателно, избираше грижливо къде да стъпи върху твърдата повърхност. Пресегна се и улови ръката ѝ под лакътя.

– Хванах те – рече задъхан. – Пускай се.

– Не мога – рече тя през зъби.

– Всичко е наред – повтори тихо той. – Държа те.

Тя изстена тихо, след това се пусна. Той усети тежестта ѝ, извъртя се и насочи краката ѝ към широката козирка под себе си. Тя се приземи тежко и падна разтреперена на колене.

– О, Господи – прошепна с треперещ глас, – почти бях паднала.

Прегърна го през рамо.

– Всичко е наред – повтори той. – Щеше да паднеш от метър и петдесет височина и то върху сняг.

– Наистина ли? – рече тя, погледна надолу и направи кисела гримаса. – Имах усещането, че цялата планина се срива в лавина. Тъкмо щях да кажа, че ми спаси живота, но комай не е така. Благодаря все пак.

Тя вдигна глава към него, целуна го бързешком по устните. Спря се за миг, после пак го целуна, този път по-бавно. След това, като усети съпротивата му, се отдръпна назад и се вгледа внимателно в него с тъмните си очи. Известно време се гледаха мълчаливо, а целият свят се разпростираше на триста метра под тях.

– Ти все още ми нямаш доверие, така ли, Сам?

– Вярвам ти.

Тя отново се притисна към него, заключила вежди в изражение на вцепенение и ужас.

– Тогава какво има? Да не би да има някоя друга? Нашата храбра капитанка, например? Дори Ели изглежда...

Гласът ѝ секна изведнъж, тя сведе поглед и прегърна коленете си.

В съзнанието на Макфарлън се рояха половин дузина отговори, ала всеки от тях изглеждаше или лекомислен, или покровителствен. Като най-добър отговор той избра просто да нарами отново раницата, да поклати глава и да се усмихне глуповато.

– На около седем-осем метра нагоре по склона има хубаво място за вземане на проби – рече след малко.

Рейчъл все още стоеше с поглед в земята.

– Иди и си вземи пробата. Смятам да те изчакам тук.

Беше въпрос на няколко минути да стигне до мястото, да откърти

половин дузина парчета тъмен базалт от лицето на скалата и да се върне при Рейчъл. Тя се изправи при приближаването му и заедно поеха мълчаливо надолу, към седлото.

– Дай да си поемем дъх – рече Макфарлън най-сетне възможно най-небрежно.

Очите му не се откъсваха от Рейчъл. До края на експедицията щяха да работят заедно и близо един до друг; последното нещо, от което се нуждаеше, бе помежду им да се възцари неловкост. Хвана я за лакътя и тя се обърна в очакване към него.

– Рейчъл – започна той. – Чуй ме. Миналата нощ бе чудесна. Но нека си остане така. Поне засега.

Погледът ѝ стана по-остър.

– Което означава?

– Означава, че имаме работа за вършене. Заедно. А това е достатъчно сложно и без друго. Затова дай да не пришпорваме нещата, става ли?

Тя премигна бързо на няколко пъти, след това кимна, лека усмивка прикри разочарованието, дори болката, която пробяга по лицето ѝ.

– Добре – рече и се извърна.

Макфарлън я прегърна. С тежкото ѝ арктическо яке, беше все едно, че прегръща човечето от рекламата на гумите „Мишлен“. Нежно повдигна с пръст лицето ѝ към своето.

– Наистина ли? – попита.

Тя отново кимна.

– Не го чувам за първи път – рече тя. – Така е по-лесно.

– Какво означава това?

Тя сви рамене.

– Нищо. Предполагам, че не ме бива много по тази част.

Стояха прегърнати, а студеният вятър свистеше около тях. Макфарлън погледна надолу към непокорните кичури, които се виеха изпод качулката ѝ. А сетне, следвайки импулса, той зададе въпроса, чийто отговор го бе заинтригувал още от първата вечер на летния мостик.

– Имало ли е нещо между теб и Глин?

Тя го погледна, отдръпна се и изражението ѝ стана каменно. После въздъхна, отпусна се.

– Е, защо, по дяволите, да не ти кажа. Вярно е. Някога, преди време, Ели и аз имяхме нещо. Предполагам – просто едно малко увлечение. Беше... беше много хубаво.

Устните ѝ се разтеглиха в усмивка, която бавно се стопи. Обърна се и седна на снега, протегна крака напред, взря се в гледката под тях.

Макфарлън седна до нея.

– И какво стана?

Тя се извърна и го погледна.

– Наистина ли трябва да ти кажа всичко? Ели прекрати връзката. – Усмихна се студено. – И знаеш ли какво? Всичко вървеше страхотно. Нямаше никакъв проблем. Никога през живота си не съм била по-щастлива. – Замлъкна за миг, но продължи: – Предполагам, че тъкмо това го притесни. Не можеше да понесе мисълта, че няма винаги да е тъй страхотно. Затова когато нещата повече не можеха да се развиват към добро, той ги прекрати. Просто ей така. Защото ако нещата не могат да вървят към добро, те тръгват към лошо. И това щеше да е провал. Нали така? А Ели Глин е човек, който не може да се провали.

Тя се засмя безрадостно.

– Но вие, двамата, все още си приличате в някои отношения – рече Макфарлън. – Например вчера, в библиотеката. Кой знае защо си мислех, че ще се обадиш. Имам предвид за случилото се с Рошфор и Евънс. Но ти не го направи. Означаваш ли това, че и ти приемаш безрезервно смъртта им?

– Моля те, Сам. Нито една смърт не е приемлива. Но почти във всеки проект, по който съм работила в ЕИР, е имало несчастни случаи. Това е заложено в същината на този бизнес.

Поседяха още известно време, всеки гледеше настрана от другия. След това Рейчъл се изправи.

– Хайде – рече тихо тя и изтупа снега от себе си. – Който стигне последен, ще измие епруветките.

39.
„Алмиранте Рамирес“
14:45

Команданте Емилияно Валенар стоеше на *punte volante*, тоест на открития мостик, на разрушителя и оглеждаше огромния танкер с бойния си бинокъл. Бавно, внимателно, погледът му се плъзгаше от носа по главната палуба назад и назад, докато най-сетне не стигна до надстройката. Както винаги това бе интересно „пътешествие“. Отдаде му толкова много време и внимание, че накрая му се струваше, че познава всеки ръждив финестрин, всяка лодбалка, всяко петно разлят нефт. Имаше неща в този т.нар. рудовоз, които намираше за подозрителни: онези скрити ниско антени, които определено изглеждаха като от някакво пасивно електронно устройство за наблюдение. А много високата антена на върха на корабната мачта, въпреки окаения си вид, изглеждаше като антена на радар за откриване на въздушни цели.

Свали бинокъла, бръкна в джоба си с обутата в ръкавица ръка и извади писмото, което бе получил от геолога от Валпарайсо.

Уважаеми господине,

Камъкът, който бяхте тъй любезен да ми изпратите е донякъде необикновен вид набразден кристал – по-точно казано, силициев двуокис – с микроскопични примеси на фелдшпат, хорнбленда и слюда. Трябва обаче със съжаление да ви съобщя, че той няма никаква стойност: нито за промишлени цели, нито за колекционерите на минерали. В отговор на вашето конкретно питане – няма никакви следи от злато, сребро или други ценни руди, минерали или съединения. Нито пък този минерал се среща в близост до залежи на нефт, газ, нефтени шисти или други въгледорододи с промишлено значение.

Още веднъж със съжаление ви предавам тази информация, тъй като тя може да попречи на сдобиването на вуйчо ви с минна концесия.

Валенар прокара ръка по релефния печат върху горната част на писмото. След това, обзет от гневен спазъм, го смачка на топка и го мушна в джоба си. Анализът не си струваше дори хартията, върху която

бе написан.

Отново вдигна бинокъла към чуждестранния кораб. Тук не биваше да се закотвя никакъв кораб с подобни размери. В района на островите Хорн имаше само една позната котвена стоянка – Сургидеро Отер – и тя бе в далечния край на Исла Уоластън. В протока Франклин нямаше подходящо дъно, което да задържи котва, с изключение на една козирка, която бе известна само нему, защото именно той я бе открил. Теченията бяха много силни. Само най-невеж капитан би опитал да застане тук. А и тогава би трябвало със сигурност да подаде вързални въжета към брега.

Този кораб обаче бе хвърлил котва на лош грунт и стоеше там от няколко дни, люлееше се напред назад с прилива и вятъра, сякаш бе намерил най-хубавата котвена стоянка на света. Отпървом Валенар се изненада от това. Изглеждаше като чудо. Ала сетне забеляза малките, появяващи се на неравни интервали водовъртежи зад кърмата на кораба и разбра, че работеха спомагателните му винтове. Работеха *постоянно*. Регулираха хода им, за да задържат кораба неподвижен при простоянно променящите се течения в протока, с изключение на приливите и отливите, когато използваша винтовете, за да развъртят кораба.

А това можеше да означава само едно нещо: котвените вериги бяха за заблуда. Корабът бе съоръжен с динамична позиционираща система (ДПС). Това изискваше връзка с геостационарен навигационен спътник и мощен компютър, който да управлява корабните машини, за да го поддържат в една и съща точка на планетата. Това бе най-модерна технология. Валенар бе чел за нея, но никога не я бе виждал в действие. Нито един кораб от чилийските ВМС не бе съоръжен с ДПС. Бе изключително скъпо да се монтира дори на малък съд и харчеше огромни количества гориво. Но ето, че тук я имаше, на този ужким очукан, преустроен танкер.

Пое дълбоко дъх и изви бинокъла от кораба към острова отвъд него. Фокусира го върху бараката с екипировката и пътя, който водеше към вътрешността, към мината. Имаше голям белег върху склона на един хълм, където до приличащи на вирове изпомпана вода работеха тежки машини. Но и тук имаше измама. Нямаше хидравлични струйници, нито отмиващи потоци, характерни за откритите мини. Ако се изключат вировете, то операцията бе съвсем „чиста“. Всъщност – прекалено чиста. Бе израсъл край минно селище на север и знаеше как изглеждат подобни места.

Дълбоко в сърцето си команданте знаеше, че американците не

търсят злато. А пък и всеки глупак би могъл да види, че не копаят и за желязна руда. Повече от всичко друго приличаше на операция за търсене на диаманти. Но ако американците търсеха диаманти, защо бяха докарали такъв огромен кораб? Пялата операция – от начало до край – имаше привкус на двойственост.

Почуди се дали цялата тази работа нямаше нещо общо с легендите за острова, със старите митове на яганите. Бегло си спомни борачото²⁴ Джон Пъпъп да бръщолеви за някаква легенда една вечер в бара.

Опита се да си спомни каква бе тя: нещо за разгневения бог и за сина му, който убил брат си. Само да пипне Пъпъп, така ще направи, че последното нещо, което онзи ще стори на този свят, ще е да му разкаже всичко, което знае.

Чу приближаващи стъпки, до него се приближи вахтеният офицер.

– Команданте – обърна се той и козирува. – От машината докладваха пълна готовност.

– Много добре. Поемете по курс нула-девет-нула. И моля изпратете тук господин Тимер.

Офицерът козирува отново, обърна се и напусна открития мостик. Валенар се намръщи, докато го гледаше как се спуска по металната стълба. Беше получил нови заповеди; както винаги те се свеждаха до безцелно патрулиране из пустите води.

Бръкна със здравата си ръка в джоба на куртката и извади парчето скала, което бе получил ведно с писмото. Беше малко по-голямо от сушена слива. Ала въпреки това бе убеден, че в него се съдържа тайната на онова, което американците правеха. Бяха узнали нещо от машината на изследователя и от торбата с камъни. Нещо достатъчно важно, за да вложат огромни пари и да докарат на това отдалечено и опасно място толкова техника.

Валенар стисна здраво камъчето. Трябваше да узнае онова, което знаеха американците. Щом онзи слабоумен геолог от университета не можеше да му помогне, той щеше да намери някой друг, който да го стори. Знаеше, че Австралия разполага с едни от най-добрите геолози в света. Там ще изпрати камъчето – с експресна поща. Те ще разкрият тайната му. Тогава ще научи какво търсят. И как да реагира.

– Сър!

Гласът на Тимер прекъсна мислите му.

Валенар погледна стройната фигура на застаналия мирно офицер;

24. Пияница. (исп.) – Б.пр.

взря се в сините му очи и изрусялата от слънцето коса, в безупречно чистата му униформа. Командирът на свързочната бойна част Тимер изпъкваше дори всред екипажа, който бе съвършено обучен на мигновено, инстинктивно подчинение. Майка му бе дошла от Германия през 1945-а година; красива жена, културна, чувствена. Тимер бе възпитан строго. И не му бе чужда употребата на сила.

– Свободно – рече Валенар с омекнал тон.

Тимер се отпусна едва забележимо.

Валенар скръсти ръце на гърба си и се вгледа в ясното небе.

– Поемаме на изток – рече той, – но ще се върнем тук утре. Очаква се лошо време.

– Тъй вярно, сър.

Тимер продължаваше да гледа право пред себе си.

– Тогава ще имам една задача за теб. Тя ще е свързана с известен риск.

– Очаквам я с нетърпение, сър.

Команданте Валенар се усмихна.

– Знаех си, че ще е така – рече той и в тона му прозвуча едва доловима нотка на гордост.

40.
„Ролвааг“
14:50

Макфарлън спря пред външните врати на лазарета на „Ролвааг“. Винаги бе изпитвал болезнен страх от лекарски кабинети и болници – от всяко място, напомнящо за тленността. Чакалнията на „Ролвааг“ бе лишена дори от фалшивото усещане за спокойствие, което подобни места обикновено се опитват да внушат. Тук липсваха списанията с подгънати ъгълчета и овехтелите репродукции на Норман Рокуел по стените. Единствената украса бе голям училищен, цветен плакат, чийто предмет бяха различните кожни болести. Мястото миришеше толкова силно на медицински спирт и на йод, че Макфарлън бе убеден, че старият доктор ги използваше за почистване на мокета.

Поколеба се за миг, чувстваше се малко глуповато. „Тази поръчка може да почака“, помисли си той. Ала все пак пое дълбоко дъх и в следващия миг прекоси стаята и се озова в дълъг коридор. Спря пред последната врата и потропа върху касата ѝ.

Вътре бяха капитан Бритън и докторът: обсъждаха тихо нещо, надвесени над схемата, която бе разтворена върху масата помежду им. Брамбъл се облегна назад на стола си и небрежно затвори папката.

– А, доктор Макфарлън.

В тона му не се съдържаше никаква изненада. Взря се в очакване с немигащи очи в Макфарлън.

„Това може да почака“, помисли си отново той. Но вече бе твърде късно; и двамата го гледаха в очакване.

– Вещите на Масънкей – рече той. – Онези неща, които бяха намечени с трупа. Сега, след като сте приключили с тестовете, могат ли да бъдат освободени?

Брамбъл продължи да го гледа. Това не бе човешки, състрадателен поглед, а поглед, продиктуван от клиничния интерес.

– Сред тях няма нищо ценно – отвърна докторът.

Макфарлън се облегна на касата на вратата и зачака, не искаше да разкрива нищо пред бдителния поглед. Най-сетне докторът въздъхна.

– След като са фотографирани, не виждам причини да ги държа. Какво точно ви интересува?

– Само ми кажете когато са готови, става ли?

Макфарлън се отгласна от рамката на вратата, кимна на Бритън и се обърна кръгом – към чакалнията. Дръпна вратата, но чу забързани стъпки подире си.

– Доктор Макфарлън? – Беше капитан Бритън. – Ще се изкача горе с вас.

– Не исках да ви развалям раздумката – каза Макфарлън, докато завиваха по коридора.

– И без това трябва да се връщам горе, на мостика. Очаквам нови данни за приближаващата буря.

Поеха по широкия коридор, тъмен, осветен само от сноповете слънчева светлина, които нахлуваха под тъгъл през разположените на равни интервали кръгли финестрини.

– Съжалявам за приятеля ви Масънкей, доктор Макфарлън – рече тя с неочаквана любезност.

Макфарлън я погледна.

– Благодаря ви за съчувствието.

Очите ѝ блесяха дори в тъмния коридор. Запита се дали щеше да го разпитва за носталгичното му желание да види вещите на Нестор, но тя не заговори. След малко го овладя необяснимото чувство за някакво родство с нея.

– Наричайте ме Сам – рече той.

– Добре, Сам.

Излязоха от стълбите на главната палуба.

– Хайде да обходим заедно палубата – предложи Бритън.

Изненаданият Макфарлън я последва през надстройката към кърмата. Нещо в гордата ѝ походка, в полюшването на тялото ѝ, като вървеше, му напомняше за бившата му жена Малу. Кърмата бе обляна в бледа, златиста светлина. Водата в протока блестеше в дълбок тъмносин цвят.

Бритън мина покрай трапа и се облакът на перилата, примижала на слънцето.

– Сам, изправена съм пред дилема. Честно казано, онова, което чувам за метеорита, никак не ми харесва. Боя се, че ще се превърне в заплаха за кораба. Моряците винаги се доверяват на предчувствието си. А на мен наистина не ми харесва да виждам ей онзи там. – Тя посочи издължения, строен корпус на чилийския разрушител, който се полюшваше във водата отвъд протока. – От друга страна, онова, което съм видяла досега да прави Глин, ми дава всички основания да се надявам на

успех. – Погледна го. – Виждаш ли парадокса? Не мога да се доверя едновременно на Ели Глин и на собствените си инстинкти. А ако трябва да предприема нещо, нужно е да го предприема сега. Няма да натоваря нищо в хамбара на кораба си, ако това не е безопасно.

Под безпощадната слънчева светлина Бритън изглеждаше по-възрастна от годините си. „Тя обмисля прекратяване на мисията“, осъзна с изненада той.

– Не мисля, че Лойд би се зарадвал, ако се откажете тъкмо сега.

– Лойд не е капитан на „Ролвааг“. Говоря с теб, както и преди, защото си единственият човек, с когото *мога* да разговарям.

Макфарлън я погледна.

– Като капитан, не мога да се доверя на когото и да е от офицерите или от моряците си. А пък определено не мога да говоря и с персонала на ЕИР за тези свои опасения. И така, оставаш само ти – експертът по метеоритите. Трябва да знам дали мислиш, че този метеорит би могъл да застраши кораба ми. Необходимо ми е *твое* становище, а не това на мистър Лойд.

Макфарлън издържа на погледа ѝ още миг, след което се обърна отново към морето.

– Не мога да отговоря на въпроса ви – отвърна той. – Достатъчно е опасен – разбрахме това по най-тежкия възможен начин. Но дали би застрашил специално кораба? Не знам. Мисля, че може би е твърде късно да спираме, дори и да искаме.

– Но в библиотеката ти повдигна въпроса. Имаше опасения. Също като мен.

– И сега съм много обезпокоен. Но нещата не са толкова прости. Онзи метеорит е толкова важен, че мисля, че не ни остава друг избор, освен да продължим. Ако Магелан благоразумно бе взел предвид всички рискове, той никога не би започнал околосветското си плаване. Колумб никога не би открил Америка. Кук никога не би достигнал Австралия.

Бритън мълчаливо, но внимателно го гледаше.

– Значи мислиш, че този метеорит е откритие, сравнимо с това на Магелан или Колумб?

– Да – отвърна решително той. – Така смятам.

– В библиотеката Глин ти зададе един въпрос. Ти не отговори.

– *Не можеш* да отговоря.

– Защо?

Той се обърна и погледна немигащите ѝ зелени очи.

– Защото разбрах – че въпреки Рошфор, въпреки всичко – аз *искам* този метеорит. Повече от всичко на света.

След кратка пауза Бритън се надигна.

– Благодаря ти, Сам – рече тя, обърна се пъргаво и пое към мостика.

41.
Исла Десоласион
20 юли, 14:05

Макфарлън и Рейчъл стояха на края на периметъра под студеното следобедно слънце. На изток небето бе ясно и светло, а пейзажът под него бе болезнено остро очертан на свежия въздух. Ала на запад небето изглеждаше съвсем различно: обширна, тъмна пелена, която се простираше по целия хоризонт, се вихреше ниско и се носеше към тях, закривайки планинските върхове. Порив на вятъра изви във вихрушка стария сняг около нозете им. Бурята вече не бе просто отметка на радарния екран: тя почти ги бе връхлетяла.

Към тях приближи Гарса.

– Никога не съм си мислил, че ще ми хареса една толкова грозна буря като тази – рече усмихнат той, сочейки на запад.

– Какви са плановете сега? – попита Макфарлън.

– Пробивай и покривай, отгук – до брега – отвърна Гарса с намигване.

– Пробивай и покривай ли?

– Временен тунел. Това е най-простият инженерен тунел – техника, използвана от Вавилон насам. Пробиваме канал с хидравличен екскаватор, покриваме го със стоманени плочи, разхвърляме отгоре му пръст и сняг, за да го замаскираме. Докато метеоритът се изтегля към брега, заравяме стария тунел отзад и прекопаваме новия отпред.

Рейчъл кимна към хидравличния екскаватор.

– Онази рожба там прави парната лопата на Майк Мълиган²⁵ да изглежда като детска играчка.

Макфарлън си припомни всичко онова, което бе постигнато в двата дни, след като метеоритът смаза Рошфор и Евънс. Тунелите бяха разчистени и укрепени отново, под скалата бяха монтирани двойно повече крикове. Метеоритът бе повдигнат без проблеми, под него бе изградена шейна и пръстта бе изхвърлена. От кораба до шейната бе докарана гигантска, стоманена, тежкотоварна, безбордова платформа. Сега вече бе дошло времето да се изтеглят метеоритът с шейната му върху платформата. Гарса представяше всичко това да изглежда много просто.

25. Известен британски писател-хуморист. – Б.пр.

Инженерът отново се усмихна. Беше словоохотлив, в отлично настроение.

– Готови ли сте да видите преместването на най-големия предмет в историята на човечеството?

– Разбира се – отвърна Макфарлън.

– Първата стъпка ще е да позиционираме платформата. Ще се наложи да разкрием за целта метеорита. За малко. Ето защо ми се харесва тази прииждаща буря. Не искам онези проклети чилийци да си източат шиите и да видят нашия камък.

Гарса отстъпи назад и каза нещо в микрофона на радиостанцията си. Малко по-далеч Стоунсайфър даваше с ръце знаци на краниста. Макфарлън видя как той започна да вдига стоманените плочи, с които бе покрит изкопа на метеорита и да ги складира встрани. Вятърът се надигаше, свиреше покрай бараките и вдигаше снега от земята. Последната стоманена плоча се завъртя лудо във въздуха, а кранистът се бореше да удържи стрелата срещу поривите.

– Наляво, наляво! – извика му Стоунсайфър по радиото. – Сега спусни стрелата, стрелата надолу... Край.

След краткия напрегнат момент и последната плоча бе спусната успешно върху купчината встрани. Макфарлън се вторачи в откритата се траншея.

За пръв път виждаше разкрит метеорита в целия му обем. Лежеше върху шейната си, кървавочервен, килнато яйце върху конусообразно гнездо, построено от дървени талпи и двойно Т-образни стоманени греди. Смътно долови, че говореше Рейчъл.

– Какво ти казах – обърна се тя към него, – много е готин, нали?

„Готин“ бе терминът, който освен нея използваша и почти всички останали – техници, учени, строителни работници – които спираха работата, за да се вторачат почти хипнотизирани в метеорита.

Макфарлън с мъка откъсна погледа си от скалата и го отмести към Амира. Заразителното радостно блещукане – което тъй очевидно отсъстваше през последните двайсет и четири часа – отново се бе завърнало в очите ѝ.

– Красив е – съгласи се той.

Погледна надолу по дължината на открития тунел към платформата, която щеше да превози скалата. Бе забележителна на вид: олекотена платформа от стомана и керамично-въглеродни композити, дълга около трийсет метра. Макар да не можеше да ги види от мястото си, Макфарлън знаеше, че под платформата има набор от тежки самолетни гуми:

трийсет и шест оси, с по четирийсет гуми на ос, които трябваше да поемат изумителната тежест на метеорита. В далечния край барабанът на масивен стоманен рудан стърчеше от владения в изкопа фундамент.

Глин издаваше заповеди на тъмните фигурки в тунела на висок тон, за да надвика засилващия се яростен вятър. Атмосферният фронт вече се мерзелееше над тях – тъмна стена, която с приближаването си „изяждаше“ дневната светлина. Отдръпна се и отиде при Макфарлън.

– Някакви нови резултати от втората серия тестове, доктор Макфарлън? – попита, без да спира да наблюдава работата на хората под тях.

Макфарлън кимна.

– На няколко фронта.

След което замълча. Знаеше, че това бе само едно малко задоволство: да накара Глин да пита. Продължаваше да го гризе мисълта, че Глин бе следил действията му. Но бе решил да не повдига въпроса – поне засега.

Глин наклони глава, сякаш да долови мисълта му.

– Разбирам. Бихме ли могли да ги чуем, моля?

– Разбира се. Установихме точката на топене. Или по-скоро бих рекъл – точката на изпаряване, тъй като той преминава директно от твърдо в газообразно състояние.

Глин повдигна въпросително вежди.

– Едно, точка, два милиона градуса по Келвин.

Глин въздъхна силно.

– Мили Боже!

– Постигнахме известен напредък и в изясняването на кристалната му структура. Това е изключително сложен, асиметричен фрактален модел, изграден от преплетени равнобедрени триъгълници. Моделът се повтаря в различни мащаби – от макроскопични до отделно взети атоми. Фрактал като по учебник. Което обяснява изключителната му здравина. Изглежда се състои от един елемент, а не е сплав.

– Нова информация за мястото му в периодичната таблица?

– Много високо, около сто седемдесет и седем. Навярно – свърхактиниден елемент. Отделните атоми изглеждат гигантски, всеки със стотици протони и неутрони. Той определено е елемент от Острова на стабилността, за който говорихме по-рано.

– Нещо друго?

Макфарлън пое глътка леден въздух.

– Да. Има нещо много интересно. Рейчъл и аз датирахме Челюстите

на Ханукса. Вулканичните изригвания и потоците лава са почти от същото време, когато метеоритът се е ударил в земята.

Очите на Глин трепнаха, когато го погледна.

– Заключениеята ви?

– Досега смятахме, че метеоритът се е приземил близо до вулкан.

Но сега изглежда така, сякаш той е *създал* вулкана.

Глин го изчака да продължи.

– Метеоритът е бил толкова тежък и плътен и е летял с такава висока скорост, че е потънал дълбоко в земната кора – като куршум – и е предизвикал вулканично изригване. Ето защо Исла Десоласион е единственият вулканичен остров в сред архипелага нос Хорн. В дневника си Нестор пише за „странния коезит“ в района. А когато изследвах отново коезита с рентгенов дифрактор, разбрах, че е бил прав. Различен е. Ударът на метеорита е бил толкова силен, че околните скали, които не са се изпарили, са претърпели промяна в периодичността си. Ударът е променил по химичен път материала в такава форма на коезит, която досега не е откривана.

Той посочи към Челюстите на Ханукса.

– Силата на изригването, турбулентността на магмата и експлозивните изпускания на газове, са върнали метеорита обратно на повърхността, където се е установил – на няколко хиляди фута дълбочина. В течение на милиони години се е повдигал бавно, благодарение на ерозицията на Южните Кордилери, доближавал е все повече и повече до повърхността, докато най-накрая се е появил в ерозиралата долина на острова. Най-малкото така поне изглежда се нагласяят фактите.

Последва мълчание за размисъл. След това Глин погледна към Гарса и Стоунсайфър.

– Да продължаваме.

Гарса подвикваше силно командите си. Макфарлън видя как неколцина от дребните фигурки в тунела долу внимателно прикрепиха мрежа от дебели кевларени ремъци към шейната и към метеорита. Други изтеглиха въжета от шейната и ги увиха около барабана на рудана. След това групата се отдръпна. Чу се металическо прокашляне, след това – гърлен тътен и земята под краката на Макфарлън сякаш оживя от вибрациите. Двата масивни дизел-генератори започнаха да въртят стоманения барабан на рудана. С постепенното му въртене мрежата от кевларени въжета започна да се изпъва, първо се обра хлабината им, после се обтягаха все повече и повече и накрая обхванаха плътно скалата. Генераторите спряха: метеоритът бе готов за преместване.

Погледът на Макфарлън се върна върху него. Сянката на бурята бе паднала върху терена и метеоритът изглеждаше по-мътен, сякаш бе потушен някакъв негов вътрешен огън.

– Господи – рече Рейчъл, като погледна към стената от вятър и сняг, която завря около тях. – Щормът дойде.

– Всичко е на позиция – докладва Гарса.

Глин се обърна, вятърът раздърпа якето му.

– Спираме при първия признак за мълнии – рече той. – Давайте.

Изведнъж се стъмни, чу се приглушен вой и снежните сачми полетяха свирепо почти хоризонтално във въздуха. В един миг Макфарлън виждаше само чернобели сенки. С яростта на вятъра долетя и ревят на тежките машини – генераторите увеличиха обороти. Земята сега се тресеше по-силно, усети как през тялото му премина нисък, почти недоловим тътен – усети го в налягането на ушите и с корема си.

– Това е исторически миг – изкрещя Рейчъл, – а аз не мога да видя съвсем нищичко.

Макфарлън пристегна качулката плътно до лицето си и се наведе напред. Виждаше вече как кевларът се бе натегнал, въжетата приличаха на метални пръти, които свиреха от напора. Скърцането и някакво странно звънтене се увеличиха, доловими дори при воя на вятъра. Скалата не помръдваше и напрежението започна да се покачва. Повиши се тонът на звънтящите звуци; генераторите ревяха; и въпреки това скалата си оставаше неподвижна. А после, когато какофонията стигна върха си, на Макфарлън му се стори, че вижда как метеоритът помръдва. Но не можеше да бъде сигурен при този висок вой на вятъра и снега, който закриваше полезрението му.

Гарса вдигна глава, усмихна се дяволито и вдигна палци.

– Тръгна! – извика Рейчъл.

Гарса и Стоунсайфър крещяха команди към работниците долу. Стоманените релси под шейната изстенаха и запушиха. Работниците заливаха с постоянен поток графитна смазка релсите и повърхността на платформата. До ноздрите на Макфарлън достигна острият мирис на горяща стомана.

А после, в един миг, всичко свърши. Със страхотен, последен стон метеоритът и шейната му се настаниха на очакващата ги платформа. Кевларените въжета се охлабиха, генераторите намалиха обороти.

– Успяхме! – Рейчъл опря показалец до устните си и изсвири пронизително.

Макфарлън гледаше надолу, към метеорита, който вече бе в

безопасност върху платформата.

– Три метра – рече той. – Остават ни още десет хиляди мили.

Отвъд Челюстите на Ханукса проблесна ярката светлина на мълния, после – на втора. Чудовищен тътен на гръм пролетя покрай тях. Вятърът усили скоростта си, разкъсваше снежната покривка, замиташе с бели пелени земята и изкопа.

– Това е всичко! – извика Глин на групата. – Мистър Гарса, моля, покрийте тунела.

Гарса се обърна към краниста, като с една ръка придържаше качулката на якето си.

– Не мога! – извика в отговор. – Вятърът е прекалено силен. Ще събори стрелата.

Глин кимна.

– Тогава го закрийте с излишното оребряване и покривалата, дока-то премине бурята.

Макфарлън видя как двама работници затичаха в основата на тунела, понесли помежду си голямо руло. Тичаха от двете страни на изкопа и размотаваха найлоновата материя, опитваха се да я задържат на място срещу яростния вятър. Покривалото бе покрито с бели и зелени петна – камуфлаж, който трябваше да прилича на безрадостната повърхност на острова. Макфарлън още веднъж бе впечатлен от умението на Глин да предугади всяка възможност, да разполага винаги с резервен план за непредвидени ситуации.

Проблесна нова светкавица, този път по-близо, и обагри в странна светлина изпълнения със сняг въздух.

Доволен, че покривалото бе укрепено добре, Глин кимна на Макфарлън.

– Да се връщаме в бараките. – Огледа се за Гарса. – Искам хората да напуснат района, докато бурята не премине. Постави постове на четри часови смени.

След това даде знак на Макфарлън и Рейчъл и тримата поеа през терена, приведени под яростния, виещ вятър.

42.
Исла Десоласион
22:40

Адолфо Тимер изчакваше зад голяма пряспа, неподвижен в мрака. Лежа и наблюдава, докато бурята почти не го погребва. Можеше да види долу слабото сияние на светлините, което ту се появяваше, ту изчезваше в снега. Вече бе превалило полунощ, а той не бе забелязал никакво раздвижване.

Младежът вдигна глава срещу продължаващия да се засилва вятър. Изправи се, вятърът издуха натрупалия се по крайниците му сняг. Бурята бе оформила снега около него като дълги, диагонално наклонени перки на акула, някои от които по-дълги от три метра. Бяха чудесно прикритие.

Пое със снегоходките си, прикриван от преспите. Спря до границата на разчистения район. Пред него лежеше локва мръсна светлина. Приклеknал зад една пряспа, той изчака, след това вдигна глава и се огледа. На около петдесетина метра се издигаше самотна барака, вятърът свиреше през дупките на ръждясалия ѝ покрив. В далечния край на разчистения терен видя дългата редица сглобями бараки, малките жълти квадрати на прозорците им. Отвѣд тях се виждаха други конструкции и няколко контейнера. Тимер присви очи и се взря напрегнато. Водоемите с изхвърлена вода и купчините прѣст из острова се оказаха измама, прикритие за нещо друго.

Но какво?

Напрегна се. Иззад ъгъла на бараката се появи мъж в дебело арктическо яке. Отвори вратата на бараката, погледна вътре и я затвори отново. След това тръгна бавно по ръба на разчистения терен, търкаше ръкавиците си без прѣсти една о друга, привел глава срещу вятѣра и снеговалежа.

Тимер наблюдаваше внимателно. Мъжът не бе излязъл да изпуши една цигара на въздух. Той явно изпълняваше задълженията на постови.

Но защо да слагат охрана на една стара барака и на парче гола земя?

Пропълзля бавно напред, докато не стигна до друга пряспа. Сега вече се намираще много по-близо до бараката. Изчакваше неподвижен;

мъжът се върна до вратата, потропа с крака, да се стопли, след това отново се отдалечи. Ако нямаше някой друг на пост в бараката, значи охранителят бе сам.

Тимер заобиколи пряспата и приближи сградата, държеше я между себе си и охранителя. Придържаше се плътно до земята, тъмнината и бурята го прикриваха, в кръга светлина попадеше само белият найлон на маскировъчния му костюм.

Преди да тръгне от „Алмиранте Рамирес“ командирът му бе казал да не поема ненужни рискове. Повтори го няколко пъти: „Бъдете внимателен, господин Тимер. Искам да се върнете цял и невредим“. Нямаше начин да разбере дали охранителят бе въоръжен, или не: трябваше да приеме, че е. Приведен в сянката на бараката, той бръкна в маскировъчния си костюм. Пръстите му се свиха около дръжката на ножа, извади го от ножницата, за да се убеди, че не бе замръзнал в нея. Събу едната ръкавица и попипа лезвието: ледено студено и остро като бръснач. Великолепно. „Да, ми команданте – помисли си той – ще бъда много, много предпазлив.“ Стисна здраво ножа, като пренебрегна студа, който захвапа пръстите му. Искаше острието да е достатъчно топло, за да се вреже в плътта безпрепятствено, да не е замръзнало.

Изчака бурята да се засили още. Вятърът връхлиташе голите стени на бараката, реवेशе и виеше. Свали качулката, за да чува по-добре и тогава ги чу отново: тихото свистене и хрущене на стъпки, които приближаваха в непрогледния сняг.

Изад ъгъла на бараката се появи неясна сянка, едва видима на мъждивото осветление. С приближаването ѝ Тимер притисна гръб към бараката. Чу шум от дишане, потупването на ръкавиците по якето – мъжът се опитваше да се постопли.

Тимер се завъртя иззад ъгъла и замахна ниско с крак. Фигурата падна по лице в снега. В следващия миг Тимер вече бе върху него, забил коляно в гърба му – изтегли мъжа в сянката, като изви главата му назад. Ножът проблясна и се врязва дълбоко в гърлото на мъжа. Тимер усети как острието опря о шийните прешлени. Чу се тихо клопочене, след това рукна фонтан кръв. Той продължи да държи главата на мъжа назад и остави животът му да изтече докрай върху снега. След това охлаби хватката си и пусна тялото напред.

Обърна го по гръб, за да види лицето му. Беше бял, не беше местисотото, за когото команданте го бе предупредил да внимава. Бързо потупа джобовете му, намери преносимата радиостанция и малък полуавтоматичен пистолет. Мушна ги в джобовете си, след това скри трупа в

близката пряспа, засипа го със сняг и го заравни. Избърса ножа си в снега и внимателно зарина окървавената топка сняг. Това, че бе видял само един охранител, не означаваше, че нямаше и друг.

Заобиколи бараката изотзад и като се придържаше извън светлината, запълзя по ръба на разчистения терен, следвайки пътя на охранителя. Беше прелюбопитно: тук нямаше нищо друго, освен сняг. Пристъпи отново напред, но земята изведнъж поддаде под едната му снегоходка и той се изкатери изненадан назад. Отпусна се на четири крака и внимателно изследва мястото: усети нещо странно под тънката снежна покривка. Не беше земя, не беше и пукнатина; беше кухня в земята, покрита с някаква материя, опъната здраво с метални разпорки.

Тимер предпазливо се върна обратно до сянката на бараката. Преди да продължи с проучването си трябваше да се увери, че вътре не го очакваха никакви изненади. Пропълзя с изваден нож към предната ѝ стена, откряна леко вратата и надникна вътре. Беше празна. Мушна се вътре и затвори вратата зад себе си. Извади малко фенерче и се огледа наоколо. Лъчът освети само бъчонки, пълни с гвоздеи.

Защо ще слагат охрана пред безполезна, празна барака?

След това забеляза нещо. Бързо угаси фенерчето. Слаба светлинка идеше изпод ръба на стоманена плоча под една от бъчонките.

Тимер я премести и пред него се откри входен люк от стегнат в колани метал. Клекна до него и се заслуша напрегнато. След това хвана люка и го повдигна внимателно.

След часовете на изчакване и наблюдаване в зимната нощ, флуоресцентната светлина, която нахлу отдолу, бе заслепяваща. Затвори отново капака и клекна замислен в мрака. След това събу снегоходките си, скри ги в далечния ъгъл на бараката, отвори отново люка и изчака малко, за да свикнат очите му. После се спусна по стълбата с нож в ръка.

Десетина метра по-надолу слезе от стълбата и се озова в тунела. Спря. Тук, долу, бе по-топло, но отпървом Тимер дори не забеляза това: чувстваше се открит и уязвим под ослепителната светлина. Тръгна приведен ниско бързо по тунела. Доколкото можеше да прецени, това изобщо не приличаше на златна мина. Всъщност изобщо не беше мина.

Стигна до разклонение и се спря да се огледа. Нямаше никого: никакъв звук, никакво движение. Облиза устни и се запита какво да предприеме по-нататък.

Изведнъж се сепна. По-нататък тунелът се разширяваше. Беше открит отгоре и в разширението имаше нещо много голямо. Пропълзя до ръба на откритото пространство и освети с фенерчето наоколо.

Гигантска платформа.

Той я приближи предпазливо, като пълзеше покрай стената. Беше огромен, стоманен, безбордови трейлер, дълъг може би повече от трийсет и три метра. Под него бяха окачени големи гуми: стотици на брой върху блестящи титанови оси. Погледът му бавно се заиздига нагоре. Върху платформата бе поставена сложна пирамида от дървени и стоманени греди. А върху нея лежеше нещо – Тимер никога не бе виждал и не си бе представял подобен предмет. Нещо огромно и червено. Нещо, което блещукаше с невъобразима дълбочина на изкуственото осветление в тунела.

Огледа се отново, след това приближи към платформата. Стъпи с единия крак върху най-близката гума и се надигна, за да се изкачи върху платформата. Задъха се тежко. Бързо прегряваше в тежкия си маскировъчен костюм, но пренебрегна това неудобство. Над главата му бе опънато голямо покривало под откритото небе: върху него бе стъпил преди. Ала не това го интересуваше. Не можеше да откъсне очи от нещото, което лежеше върху огромната си шейна.

Много внимателно се закатери към него по дървените подпори. Нямаше никакво съмнение: това, точно това бе нещото, за което бяха дошли американците. Но какво бе то?

Нямаше време за губене; нямаше време дори да търси дребния местисо. Команданте Валенар би искал да узнае веднага. Ала въпреки това Тимер се поколеба, пазейки равновесие върху дървената шейна.

Нещото бе неземно красиво. Сякаш нямаше изобщо повърхност; сякаш можеше да протегне ръка и да бръкне направо в рубинените му дълбини. Като се вгледа по-внимателно, му се стори, че вижда някакви неуловими форми вътре в него, които се движеха и се променяха, проблясваха на светлината. Сякаш усети хладината, която излъчваше и която охлаждаше прегрялото му лице. Това бе най-красивото, най-неземното нещо, което някога бе виждал.

Без да откъсва очи от него, Тимер мушна ножа в джоба си, свали ръкавицата, протегна ръката си напред – бавно, почти благоговейно – към разкошната бляскава повърхност.

43.
Исла Десоласион
23:15

Сам Макфарлън се стресна и се събуди с разтуптяно сърце. Щеше да го помисли за кошмар, ако звукът на експлозията още не отекваше над острова. Скочи на крака, столът падна на пода зад него. Установи се периферното си зрение, че Глин също бе на крака и се ослушваше. Когато погледите им се срещнаха, осветлението в бараката изгасна. Последва миг на тъмнина като в рог, след което светна аварийната лампичка над вратата и окъпа помещението в бледооранжева светлина.

– Какво, по дяволите, беше това? – попита Макфарлън.

Гласът му се удави от шумен порив на вятъра: прозорецът бе избит и снежната вихрушка сега се виеше в бараката, примесена с дървени трески и парченца стъкло.

Глин отиде до прозореца и се взря в мрака на бурята. След това погледна към Гарса. Той също бе на крака.

– Кой бе на пост?

– Хил.

Глин вдигна радиостанцията си.

– Хил. Тук е Глин. Обади се. – Отдръпна пръста си от бутона за предаване и се заслуша. – Хил! – извика отново. След това смени честотата. – Преден пост? Томпсън?

Отговори му глас, заглушаван от силното съскане на статичното електричество.

Свали радиостанцията.

– Радиото е аут, не мога да чуя нищо. – Обърна се към Гарса, който навличаше полярния си костюм. – Къде отиваш?

– До бараката на електрозахранването.

– Не. Ще идем заедно.

Тонът на Глин бе станал по-остър, по военному.

– Слушам, сър – отвърна отривисто Гарса.

Навън се чу тропот и Амира пристигна от комуникационната бараката с покрити от снега рамене.

– Електрозахранването е прекъснато навсякъде – рече задъхано. – Остана ни единствено резервното.

– Разбрано – рече Глин.

В ръката му се появи малък пистолет Глок 17. Провери затвора му, след това го мушна в колана си.

Макфарлън посегна да вземе своя полярен костюм. Напъха ръце в ръкавите и тогава забеляза, че Глин го гледаше.

– Дори не се опитвай да ме спреш – започна Макфарлън. – Идвам с вас.

Глин се поколеба, но сетне видя решителността му. Обърна се към Амира:

– Ти оставаш тук.

– Но...

– Рейчъл, нуждаем се от теб тук. Заклучи вратата, когато тръгнем. Скоро ще пратя тук постови.

След броени минути на вратата се появиха трима от хората на Глин – Томпсън, Роко и Сандърс. Държаха мощни прожектори, а през рамо бяха преметнали картечни пистолети Инграм М10.

– Всички са налице, с изключение на Хил, сър – докладва Томпсън.

– Сандърс, постави часови пред всяка барака. Томпсън, Роко, вие идвате с мен.

Глин грабна снегоходките си, фенерче и поведе групата във вихъра на мрака.

Макфарлън се мъчеше с неудобните снегоходки. Поради часовете в дрямка, които бе прекарал край печката, бе забравил колко бе студено навън, колко хапещи бяха снежинките, които вятърът запрашаше върху лицето му.

Бараката на електрозахранването бе само на около петдесет метра. Гарса отключи вратата и влязоха в тясното помещение. Томпсън и Роко го осветиха с прожекторите си. Във въздуха се носеше мирис на изгорял кабел. Гарса се наведе, отвори металната врата на главното разпределително табло. В снопа светлина от фенерчетата се появи облак от лютив дим.

Гарса прокара пръст по таблото.

– Напълно „изпържено“ – рече той.

– Предполагаме време за ремонт? – попита Глин.

– Максимум десет минути за главното табло. След това можем да направим диагностика.

– Действай. А вие излезте навън и охранявайте бараката.

Шефът по строителството работеше мълчаливо, а Макфарлън го гледаше. Глин опита отново радиостанцията; като разбра, че не излъчва

нищо друго, освен шум, я прибра в джоба си. Най-сетне Гарса се отдръпна назад и щракна няколко ключа. Чу се изпукване и лек бръм, но лампите не светнаха. Гарса изсумтя изненадан, отвори едно метално чекмедже, извади диагностичен палмтоп компютър, мушна жака му в главното разпределително табло, след което го включи.

– Имаме множество къси съединения по цялата верига – рече той след малко.

– А бушоните за свръхнапрежение?

– Каквото и да е било, то е причинило адски шок. Над милиард волта за по-малко от милисекунда, с ток, надвишаващ петдесет хиляди ампера. Никакви демпфери или изключватели не биха могли да послужат за защита.

– Милиард волта? – повтори с недоумение Макфарлън. – Дори мълнията не е толкова мощна.

– Точно така – каза Гарса, издърпа кабела от таблото и мушна уреда в джоба си. – Изпразване с такива размери прави светкавицата да изглежда като статичен шум.

– Какво е било тогава?

Гарса поклати глава.

– Един Бог знае.

Глин постоя един миг мълчалив, вгледан в изгорелите части.

– Да проверим камъка.

Излязоха отново в бурята, минаха покрай бараките и пресякоха терена. Дори отдалеч Макфарлън забеляза, че покривалото бе откъснато от въжетата си. Когато наближиха, Глин им даде знак с ръка да спрат, след това нареди на Роко и Томпсън да влязат в бараката и да се спуснат в тунела. Глин извади пистолета си и тръгна предпазливо напред, Гарса бе до него. Макфарлън приближи ръба на изкопа. Разкъсаните останки от покривалото се издуваха към небето като призрачна постелка. Глин насочи лъча на фенерчето си надолу, към тунела.

Навсякъде се валяха парчета овъглено дърво, камъни и пръст. Част от платформата бе изкривена и обгорена, съскаше леко и бълваше облаци пара. Из тунела бяха пръснати буци пенообразен, вече втвърден метал. Няколко редици гуми под платформата се бяха стопили едновременно и сега горяха и изпускаха облаци лютив дим.

Погледът на Глин бързо обходи мястото, следвайки лъча на фенерчето.

– Дали е било бомба?

– Изглежда по-скоро като гигантска волтова дъга.

В далечния край на тунела затрепкаха светлинки, след това под тях се появиха Томпсън и Роко, които махаха с ръце да пропъдят плащеницата от дим. Започнаха да обливат с пожарогасители горящите гуми.

– Вижте дали има някакви повреди по метеорита! – извика им Глин отгоре.

Последва кратка пауза – мъжете долу правеха визуален оглед на камъка.

– Не се вижда и драскотина по него.

– Томпсън – извика Глин и посочи надолу по изкопа. – Ей там!

Макфарлън проследи накъде сочеше – отвъд платформата. Там нещо гореше на пресекулки. Близо до него купчина плът и кости блестяха на премигващата светлина. Томпсън насочи фенерчето си към нея. Видя се ръка, част от нещо, което приличаше на одрано човешко рамо, усукани сивкави вътрешности.

– Господи – изохка Макфарлън.

– Изглежда открийме Хил – рече Гарса.

– Ето го пистолетът му – обади се Томпсън и го вдигна.

Глин извика в тунела:

– Томпсън, искам да провериш останалата част от системата тунели. Докладвай за всичко, което откриеш. Роко, вдигни медицински екип. Тези останки да бъдат събрани.

– Слушам, сър.

Глин погледна отново към Гарса.

– Периметърът да бъде отцепен. Събери всички данни от наблюдението и веднага ги анализирай. Обади се на кораба и обяви обща тревога. Искам до шест часа да бъде изградена нова електрозахранваща система.

– Всички връзки с кораба са прекъснати – рече Гарса. – По всички канали се чува единствено шум.

Глин се обърна отново към тунела.

– Хей, Томпсън! Когато свършиш там, вземи снегомобил и слез на брега. Свържи се с кораба. Ако трябва, използвай дори морзовата азбука.

Томпсън отдаде чест, след това се обърна и пое по тунела. След миг вече бе изчезнал в пушека и мрака. Глин се обърна към Макфарлън:

– Иди вземи Амира и всички диагностични уреди, които са ви необходими. Аз ще събера екип, който да прегледа тунелите. След като районът бъде обезопасен и трупът на Хил бъде изнесен, искам да изследват метеорита. Засега – нищо сложно. Просто се помъчете да

установите какво се е случило тук. И не докосвайте този камък.

Макфарлън погледна надолу. В основата на платформата Роко плъзгаше нещо, което приличаше на бял дроб върху сгънато парче брезент. Над него метеоритът „издишваше“ пара. Нямаше никакво намерение да го пипа, ала не каза нищо.

– Роко – извика Глин и посочи едно петно току зад повредената платформа, където се виждаше леко блещукане. – Там имаш още един малък пожар.

Роко приближи с пожарогасител в ръка, след това се спря сепнат. Вдигна очи към тях.

– Мисля, че е сърце, сър.

Глин сви устни.

– Ясно. Угаси го, Роко, и продължавай.

44.

Исла Десоласион

21 юли, 00:05

Вягърът грубо тласкаше Макфарлън, който пресичаше терена към редицата бараки, сякаш искаше да го свали на колене. До него Рейчъл се препъгна, но успя да се задържи права.

– Тази буря дали ще свърши някога? – попита.

В ума на Макфарлън се виеше вихрушка от предположения и той не ѝ отвърна.

След минута влязоха в медицинската барака. Той разсъблече полярния костюм. Въздухът бе изпълнен с мириса на печено месо. С изненада видя, че Гарса говореше по радиостанцията.

– Откога са възстановени комуникациите? – попита той Глин.

– От около половин час. Все още прекъсват, но положението се подобрява.

Макфарлън се намръщи.

– Това е странно. Току-що се опитахме да се свържем с вас от тунела, но не чухме нищо друго, освен шумове.

Понечи да каже още нещо, но замълча, принуди мозъка си да надделее над умората.

Гарса свали радиостанцията си.

– Беше Томпсън, от брега. Казва, че капитан Бритън отказва да изпрати когото и да е тук с оборудването, докато бурята не стихне. Прекалено опасно било.

– Това е неприемливо. Дай ми тази станция. – Глин заговори бързешком: – Томпсън? Обясни на капитана, че нямаме връзка, нямаме компютърна мрежа, нямаме електрозахранване. Необходим ни е генератор и оборудването и то веднага. Хората са изложени на риск. Ако срещнеш още трудности, обади ми се и аз ще се заема лично. Брамбъл също да дойде тук. Искам да изследва останките на Хил.

Макфарлън разсеяно гледеше Роко: с тежки гумени ръкавици до лактите той изваждаше овъглените части от тялото от брезента и ги поставяше във фризера.

– Има и още нещо, сър – рече Гарса, който отново бе вдигнал радиостанцията до ухото си. – Палмър Лойд се е свързал с „Ролвааг“. Иска

да бъде прехвърлен на връзка със Сам Макфарлън.

Макфарлън усети как отново бе въввлечен насилствено в потока от събития.

– Не е най-удобното време, нали? – засмя се той с невяра в гласа и погледна Глин.

Ала изражението на Глин го изненада.

– Можеш ли да свържеш станцията с говорител? – попита Глин.

– Ще взема един от комуникационната барака – отвърна Гарса.

Макфарлън се обърна към Глин:

– Нима наистина ще си бърбиш с Лойд? Точно сега?!

Глин отвърна на погледа му.

– Няма друга алтернатива – отговори.

Едва по-късно Макфарлън разбра какво бе имал предвид Глин.

След броени минути радиостанцията в бараката бе свързана аварийно с външен говорител. Гарса включи станцията и вълна от статичен шум заля помещението. После шумът стихна, увеличи се и отново стихна. Макфарлън се огледа: Рейчъл се бе сгушила до печката да се стопли; Глин крачеше напред-назад пред радиостанцията; Роко, който прилежно подреждаше части от трупа в дъното на помещението. Имаше вече хипотеза – или поне бе в началото на съставянето ѝ. Все още бе твърде сурова, с твърде много неизвестни, за да я сподели. Ала знаеше, че нямаше голям избор.

Чу се воят на микрофония, после от говорителя се разнесе груб глас:

– Ало? Ало?

Беше изопаченият глас на Лойд.

Глин се наведе напред.

– Тук е Ели Глин, мистър Лойд. Чувате ли ме?

– Да! Да, чувам те! Но адски слабо, Ели.

– Намираме се под влиянието на някаква интерференция на радиовълните. Трябва да бъдем кратки. Тук в момента се вършат маса неща, а и акумулаторът ни е с ограничен капацитет.

– Защо? Какво, по дяволите, става? Сам защо не се обади за ежедневния си доклад? Не можах да получа ясен отговор от тази ваша проклетата капитанка.

– Имаше нещастен случай. Един от хората ни е мъртъв.

– Двама, искаш да кажеш. Макфарлън ми съобщи за онзи инцидент с метеорита. Адски жалко за Рошфор.

– Имаме нов смъртен случай. Мъж на име Хил.

От говорителя се разнесе силен вой. След това гласът на Лойд отново проби, още по-слаб от преди:

– ... стана с него?

– Още не знаем – отвърна Глин. – Макфарлън и Рейчъл Амира току-що се върнаха от оглед на метеорита.

Даде знак на Макфарлън да приближи до станцията.

Той пристъпи напред с голяма неохота. Преглътна.

– Мистър Лойд – започна. – Онова, което ще ви кажа, е теоретично заключение, основаващо се на онова, което видях. Но мисля, че сбъркахме относно причината за смъртта на Нестор Масънкей.

– Сбъркали ли сте? – попита Лойд. – Какво имаш предвид? И какво общо има това със смъртта на този мъж Хил?

– Ако съм прав, връзката е пряка. Мисля, че и двамата са умрели, защото са докоснали метеорита.

В един миг в бараката настана пълна тишина, ако се изключат изпукванията на радиостанцията.

– Сам, това е абсурд – рече Лойд. – Аз самият пипнах метеорита.

– Опитай се да следваш мисълта ми. Мислехме си, че Нестор е бил убит от мълния. И това е вярно, метеоритът е мощен гръмоотвод. Но Гарса може да потвърди, че мълнията, тоест електрическият удар в тунела е бил от порядъка на милиард волта. Нито една мълния не може да бъде толкова силна. А тялото на Хил бе разкъсано по същия начин, както и това на Нестор. Огледах платформата и метеорита. Пораженията дават ясни признаци, че самият метеорит е излъчил масивен електрически заряд.

– Но аз допрях проклетата си буза до него. И съм още тук.

– Знам това. Нямам още отговор защо си бил пощаден. Но всичко останало съвпада. В тунела не е имало хора, метеоритът е бил защитен от атмосферните влияния. Никаква друга сила не му е въздействала. Изглежда електрическият заряд е изтекъл от камъка, преминал е през част от платформата и шейната, пръснал е разтопен метал навън. А под платформата намерих ръкавица. Това е единствената част от облеклото на Хил, която не е изгорена. Мисля, че е пуснал ръкавицата, за да може да докосне метеорита.

– Защо му е притрябвало да прави подобно нещо? – попита нетърпеливо Лойд.

Този път бе ред на Рейчъл да заговори.

– *A vue* защо го направихте? – попита. – Това е адски странна на вид скала. Човек не може да предвиди какво би сторил някой, който я

вижда за първи път.

– Господи, това е невероятно – рече Лойд. Замлъкна за миг, след което попита: – Но можете да продължите, нали?

Макфарлън хвърли бърз поглед към Глин.

– Платформата и шейната са повредени – отвърна Глин. – Но мистър Гарса ми докладва, че могат да бъдат ремонтирани в рамките на двацет и четири часа. Метеоритът обаче си остава под въпрос.

– Защо? – попита Лойд. – Увреден ли е?

– Не – продължи Глин. – Изглежда напълно невредим. Още от началото издадох недвусмислени нареждания всички да се отнасят към него така, все едно, че е опасен. А сега – ако доктор Макфарлън е прав – ние вече *знаем*, че е опасен. Но трябва да вземем допълнителни предпазителни мерки преди да го натоварим на кораба. Нужно е обаче да действаме бързо, твърде опасно е да останем тук по-дълго, отколкото е крайно необходимо.

– Това не ми харесва. Трябваше да предвидите тези мерки още преди да отплаваме от Ню Йорк.

На Макфарлън му се стори, че очите на Глин се присвиха едва доловимо.

– Мистър Лойд, този метеорит осуети почти всичките ни очаквания. Сега сме извън параметрите на първоначалния анализ на ЕИР. Подобно нещо не се е случвало никога досега. Знаете ли какво би означавало това при нормални обстоятелства?

Лойд не отговори.

– Че прекратяваме операцията – довърши Глин.

– Това изобщо не е възможност! – Лойд изведнъж се разкрещя, – но звукът бе толкова слаб, че Макфарлън трябваше да се напегне, за да чува. – Не искам да чувам такива приказки. Чуваш ли ме? Глин, ти ще натовариш този проклет камък на кораба и ще го *докараш* у дома!

Радиовръзката изведнъж прекъсна.

– Той прекъсна предаването – каза Гарса.

В бараката бе тихо; всички погледи бяха насочени към Глин.

Макфарлън виждаше зад рамото му Роко, който още бе зает със страховитата си задача. Държеше в ръка парче от череп, очната ябълка висеше от него само на очния нерв.

Рейчъл въздъхна, поклати глава и бавно се надигна от стола си.

– И какво ще правим?

– Засега ни помогни да възстановим захранването. След това двамата можете да се заемете с този проблем. – Глин се обърна към

Макфарлън: – Къде е ръкавицата на Хил?

– Ето я.

Макфарлън бръкна в чантата си, извади запечатана найлонова торбичка и я подаде.

– Ръкавицата е кожена – каза Гарса. – На строителния екип бяха раздадени гумирани ръкавици с подплата.

Изведнъж всички млъкнаха.

– *Мистър Глин?*

Гласът на Роко бе толкова остър, изненадата му – толкова силна, че всички обърнаха глави към него. Той още държеше парчето от черепа пред очите си, сякаш щеше да му прави моментна снимка.

– Да, мистър Роко?

– Франк Хил имаше кафяви очи.

Погледът на Глин отскочи от Роко към черепа, после отново се върна.

С неочаквано деликатно движение, Роко избърса с маншета на ръкава си висналата очна ябълка.

– Това не е Хил – рече той. – Това око е синьо.

45.
Исла Десоласион
00:40

Глин застина на място, поразен от гледката на очната ябълка, увиснала на парчето нерв.

– Мистър Гарса?

Тонът му бе необикновено спокоен.

– Сър.

– Съберете екип. Намерете Хил. Използвайте сонди, термални сензори.

– Слушам, сър.

– Но си отваряйте очите на четири. Внимавайте за заредени капани, за снайперисти. Не изключвайте нито една възможност.

Гарса изчезна в нощта. Глин взе разбитото око от Роко и го завъртя пред себе си. На Макфарлън му се видя, че го разглеждаше така, сякаш беше парче фин порцелан. След това отиде до масата, където частите на тялото лежаха, разделени между килима и фризера.

– Да видим какво имаме тук – промърмори тихо той.

Пред погледа на Макфарлън той започна да рови из костите, вземаше всяка от тях, оглеждаше я критично, оставяше я и се залавяше със следващата – досущ като купувач, който рови из шкафа за дълбоко замразяване в месарски магазин.

– Блондин – рече и вдигна косъмче към светлината.

Започна да подрежда парчета от главата.

– Високи скули... късо подстригана коса... нордически черти...

Остави ги настрана и продължи да рови.

– Татуировка „Главата на смъртта“ на дясната ръка... Млад, може би на около двайсет и пет години.

Изследването му трая петнайсет минути, по време на които никой не проговори. Най-накрая се изправи и отиде да измие ръцете си над мивката. Нямаше вода, затова просто изтръска полепналите по ръцете му частици и изтри ръцете си с кърпа. След това измина цялата дължина на бараката, обърна се и закрачи отново.

Изведнъж се спря. Изглежда бе стигнал до решение. Грабна една радиостанция от масата.

– Томпсън?

– Слушам, сър.

– Какво става с генератора?

– Бритън ще го докара сама; не искала да рискува екипажа си. Каза, че Брамбъл щял да дойде щом стане безопасно. Бурята би трябвало да утихне до заранта.

Радиото изпиука и Глин смени честотата.

– Намерихме Хил – долетя отсеченият тон на Гарса.

– Да?

– Беше зарит в снежна пряспа. С прерязано гърло. Много професионална работа.

– Благодаря ви, мистър Гарса.

Профилът на Глин се осветяваше смътно от аварийната крушка в бараката. Върху челото му бе избила самотна капка пот.

– Има и чифт снегоходки, скрити в бараката на входа. Също както и ръкавицата, не са от нашите.

– Разбирам. Донесете тялото на Хил в медицинската барака, моля. Не бива да замръзва, преди да е пристигнал доктор Брамбъл; няма да е удобно.

– Е, кой тогава е *този мъж*? – попита Макфарлън.

Вместо да отговори, Глин се извърна и тихо промърмори нещо на испански, достатъчно силно обаче Макфарлън да го долови:

– *Ти не си разумен мъж, ми команданте. Изобщо не си разумен.*

46.
Исла Десоласион
23 юли, 12:05

Бурята поутихна и четирийсет и осем часа минаха без всякакви произшествия. Охраната бе засилена значително; патрулите бяха утроени, инсталирани бяха допълнителни камери, а в снега около извършваната операция бяха заровени сензори за засичане на движение.

Междувременно работата по подземния път продължаваше с неустойчиво темпо. Веднага щом поредната секция станеше готова, метеоритът биваше провлачен сантиметър по сантиметър, след това руданът се преместваше, строеше се нова секция от пътя, а старата се запълваше. Мерките за безопасност в близост до метеорита бяха удвоени.

Най-сетне екскаваторите стигнаха до вътрешността на глетчера. Тук, заслонен под почти шейсет метра твърд лед, метеоритът чакаше изкопчийските екипи да пробият тунел в глетчера – работеха от двете му страни.

Ели Глин стоеше на входа на ледения тунел и наблюдаваше напредъка на големите машини. Всичко вървеше по план, въпреки двата смъртни случая наскоро. Половин дузина дебели шлангове се виеха като змии изпод леда и бълваха дим от дизелите и сажди: импровизирана принудителна вентилационна система, която да изсмуква изгорелите газове от тунела, докато тежките машини прокопаваха леда. Беше по своему красиво, помисли си Глин, още един инженерен бисер от дългия списък, откакто бе започнало осъществяването на проекта. Стените и тавана на тунела бяха грапави и с груби ръбове, раздробени на безкрайни възли и ръбчета. Милиони пукнатини и цепнатини образуваха невъобразими паяжини по стените – чисто бели на фона на удивителното тъмно-синьо на леда. Единствено подът бе гладък, покрит с вездесъщия ситен чакъл, върху който щеше да мине платформата.

Тунелът бе осветен от единична верига флуоресцентни лампи. Като се вгледа напред, Глин видя метеорита върху платформата му, червено петно във вътрешността на приказна бяла тръба. В тунела се носеше екоът от мачкане и стриване – дело на невидими машини. В далечината премигнаха фарове и някакво возило заобиколи метеорита и тръгна към Глин. Беше влакче от вагонетки, пълни с блещукащи, сини парчета лед.

Откритието, че метеоритът можеше да убива при докосване, бе удивило Глин повече, отколкото би си позволил да признае. Въпреки че още в началото бе издал заповеди камъкът изобщо да не се докосва пряко, винаги бе смятал това само за благоразумна предпазна мярка. Усещаше, че Макфарлън бе прав: експлозията бе предизвикана от докосване. Необходимо бе да се направи преоценка на стратегията. Това бе причинило нова ревизия на анализа на съотношението успех-провал – анализ, за чието изработване бе необходим буквално целият капацитет на компютрите на ЕИР в Ню Йорк.

Глин погледна още веднъж червения камък, кацнал като скъпоценен камък върху леглото си от зелен абанос. Това нещо бе убило човека на Валенар, бе убило Рошфор и Евънс, бе убило Масънкей. Странно, че не бе убило Лойд. То несъмнено бе смъртоносно... но истината бе, че все още бяха под чертата на допустимите нещастни случаи. Проектът им с вулкана бе струвал петнайсет човешки живота, включително и живота на един натрапчив министър от правителството, който настояваше да стои там, където не биваше да бъде. Глин си напосми, че въпреки странностите на скалата, въпреки проблема с чилийския разрушител, в основата си задачата изискваше да се премести и превози един тежък предмет.

Погледна часовника си. Макфарлън и Амира щяха да дойдат навреме; винаги пристигаха навреме. И той ги видя да слизат от снегомобил при входа на ледения тунел – Макфарлън мъкнеше брезентовата чанта с инструменти. След пет минути вече бяха застанали до Глин. Обърна се към тях.

– Разполагате с четирийсет минути – докато тунелът бъде завършен и метеоритът бъде отново преместен. Използвайте ги пълноценно.

– Това и възнамеряваме – отвърна Амира.

Видя я как измъква екипировка от брезентовата чанта и подготвя инструментите, докато Макфарлън мълчаливо заснемаше скалата с дигитална камера. Беше способна. Макфарлън бе узнал за докладите ѝ, което Глин бе и очаквал. Получи се желаният ефект: Макфарлън бе предупреден, че поведението му се наблюдава. Освен това се появи морална дилема, която да я занимава – и това бе от полза, защото я отклоняваше от далеч по-болезнени морални въпроси, каквито имаше склонност да си задава. Моралните въпроси нямаха място в този хладнокръвно изпълняван инженерен проект. Макфарлън бе посрещнал всичко по-добре, отколкото предвиждаше профилът му. Макар и противоречива личност, той се бе оказал неочаквано много полезен.

Глин забеляза да пристига друг снегомобил – също с пътник. Сали Бритън слезе, дългото ѝ тъмносино, флотско палто се развяваше подире ѝ. Необичайно за нея, тя не носеше капитанската си фуражка и меднорусата ѝ коса блестеше на светлините в тунела. Глин се усмихна. Беше очаквал това още от експлозията, която уби чилийския шпионин. Очакваше го, дори изпитваше нетърпение.

Когато Бритън приближи той се обърна към нея с искрено доброжелателна усмивка.

– Радвам се да ви видя, капитане. Какво ви води насам?

Бритън се огледа, интеллигентните ѝ зелени очи попиваха всичко. Застинаха, когато съзря метеорита.

– Мили Боже! – рече тя и забави стъпки.

Глин се усмихна.

– Винаги шокира, когато човек го види за пръв път.

Тя безмълвно кимна.

– Нищо велико не може да се случи на този свят без известни трудности, капитане – заговори тихо, но много убедително Глин. – Това е научното откритие на века.

Глин не се интересуваеше особено от научната му стойност; интересът му бе съсредоточен единствено в инженерните аспекти. Ала не би избягнал някои драматични елементи, ако служеха на целите му.

Бритън продължи да гледа вторачено.

– Казаха ми, че бил червен, ала нямах и представа, че...

Докато гледаше – минута, две – надолу по ледения тунел отекна ревът на тежки машини. Най-сетне, с очевидни усилия, пое дълбоко дъх, извърна се и го погледна.

– Загинали са още двама души. Но новините от вас идваха късно и навсякъде плъзнаха слухове. Екипажът нервничи, както и офицерите ми. Трябва да знам какво точно е станало и защо.

Глин кимна, зачака.

– Този метеорит няма да се качи на борда на кораба ми, докато не се убедя, че това е безопасно.

Изрече всичко наведнъж, след което застана непокатима, сякаш крехката ѝ фигура бе вкопана в чакъла.

Глин се усмихна. Това бе истинската Сали Бритън – на сто процента. С всеки изминал ден ѝ се възхищаваше все повече.

– И аз съм на абсолютно същото мнение – рече той.

Тя го погледна изненадана, очевидно бе очаквала съпротива.

– Мистър Глин, имаме мъртъв чилийски офицер, чиято смърт ще

трябва да обясним на властите. Там някъде стои боен кораб, който обича да насочва оръдията си срещу нас. Трима души от вашите хора са мъртви. Имаме скала, която тежи двайсет и пет хиляди тона, когато не смачква хора, или не ги разкъсва на парчета, и която вие искате на натоварите на кораба ми. – Тя замлъкна за миг, но продължи с малко по-мек тон: – Дори и най-добрите екипажи могат да станат суеверни. Чуват се всякакви, най-невероятни приказки.

– Права сте да се безпокоите. Нека ви информирам за случилото се. Извинете ме, че не дойдох лично на кораба, но, както знаете, работим пряко времето.

Тя зачака.

– Преди два дни, по време на бурята, имамхе натрапник от чилийския кораб. Той бе убит от електрически разряд от метеорита. За съжаление, преди това той е убил един от нашите хора.

Бритън го изгледа остро.

– Значи е вярно? Мълнията е причинена от метеорита? Не вярвах. А съвсем сигурно е, че изобщо не го разбирам.

– Всъщност е много просто. Той се състои от метал, който е свръхпроводник. Човешкото тяло – човешката кожа – притежава електрически потенциал. Ако докоснете метеорита, той изпразва част от електричеството, което циркулира вътре в него. Досуц като мълния, но много по-силна. Макфарлън ми обясни теорията. Ето защо ние смятаме, че той е убил чилиеца, както и Нестор Масънкей, човекът, пръв открил метеорита.

– И защо има такова въздействие?

– Макфарлън и Амира работят сега по този въпрос. Ала сега приоритетът е преместването на скалата, тъй че нямаха достатъчно време за по-нататъшни анализи.

– И така, как ще бъде предотвратено подобно нещо да се случи на кораба ми?

– Още един добър въпрос – усмихна се Глин. – Работим и по него. Вземаме много сериозни предохранителни мерки, за да не го докосва никой. Всъщност ние бяхме въвели подобни правила и преди да разберем, че едно докосване може да предизвика експлозия.

– Разбирам. И откъде идва това електричество?

Колеланието на Глин бе много кратко.

– Това е едно от нещата, които доктор Макфарлън изследва точно в момента.

Бритън не отговори нищо.

Глин изведнъж улови ръката ѝ. Усети мигновена, инстинктивна съпротива. След това тя се успокои.

– Разбирам тревогите ви, капитане – рече благо той. – Ето защо вземаме всички възможни предпазни мерки. Но трябва да ми повярвате, че няма да се провалим. Трябва да повярвате в мен. Така, както аз ви вярвам, че сте в състояние да поддържате дисциплината на борда на кораба си, въпреки нервността и суеверията на екипажа.

Тя го погледна, ала той видя, че погледът ѝ бе неудържимо привлечен от голямата червена скала.

– Останете малко – рече тихо усмихнатият Глин. – Останете и вижте как придвижваме към вашия кораб най-тежкия предмет, който някога човечеството е премествало.

Разколебана, тя отмести поглед от камъка към него, след това – обратно.

Радиостанцията на колана ѝ изчурулика. Веднага я откопча и се отдръпна настрана.

– Слуша капитан Бритън.

Като видя промяната в изражението ѝ, Глин разбра веднага какво ѝ предаваха.

– Разрушителят. Върнал се е.

Глин кимна. Продължаваше да се усмихва.

– Не е изненадващо – рече. – „Алмиранте Рамирес“ е изгубил член от собствения си екипаж. И се е върнал да си го прибере.

47.
„Ролвааг“
24 юли, 15:45

Над Исла Десоласион се спускаше нощта. С чаша кафе в ръка Макфарлън гледаше от летния мостик как полумракът се съгъстява. Беше чудесна вечер – ясна, студена, тиха. В далечината се виждаха няколко ивици оцелели облаци: като конска опашка, оцветена в розово и тъмножълто. Островът се очертаваше от светлината, неестествено отчетлив и ясен. Зад него – полираните води на протока Франклин отразяваха последните лъчи на залязващото слънце. Още по-нататък все още се виждаше разрушителят на Валенар – сив, зъл, с едва различимо име „Алмиранте Рамирес“ върху прошарените от ръжда бордове. Този следобед се бе преместил по-близо и бе заел позиция при входа на протока Франклин – единственият им изход. А сега изглеждаше така, сякаш възнамеряваше да остане там.

Макфарлън отпи глътка кафе, след това импулсивно изля остатъка зад борда. Кофеинът бе последното нещо, от което се нуждаеше в момента. Усещаше огромното напрежение чрез топката в стомаха си. Питаше се как Глин възнамеряваше да се справи и с разрушителя. Ала Глин изглеждаше спокоен днес; изключително спокоен. Питаше се дали този мъж не бе изпаднал в нервна криза.

Метеоритът бе придвижен – с мъка, сантиметър по сантиметър – през глетчера, по подземния път до края на Исла Десоласион. Бе издигната поредната ръждива барака, за да го прикрие. Макфарлън огледа бараката от палубата. Както винаги, тя бе шедьовър на заблудата: ръждива измишльотина от употребявани метални листи, килната опасно на една страна. Пред нея бяха струпани бракувани гуми. Питаше се как възнамеряваха да го спуснат в хамбара на кораба; Глин бе много уклончив. Единственото, което знаеше, бе, че това щеше да стане само за една нощ: *тази нощ*.

Вратата се отвори и Макфарлън се обърна при изщракването ѝ. Изненада се, че вижда Глин, който, доколкото му бе известно, не бе стъпвал на борда на кораба почти седмица.

Той пристъпи бавно и небрежно напред. Макар лицето му да си оставаше сивкаво от умора, в движенията му се забелязваше лекота.

– Добър вечер – поздрави той.

– Изглеждаш ужасно спокоен.

Вместо да отговори, Глин извади пакетче цигари и за голяма изненада на Макфарлън, ухапа една. Запали я и огънчето от кибритената клечка освети изпитото му лице. Дръпна силно от дима.

– Не знаех, че пушиш. Поне не и официално.

Глин се усмихна.

– Позволявам си дванайсет цигари годишно. Това е единственото ми безразсъдство.

– Кога си спал за последно? – попита Макфарлън.

Глин се взря в спокойните води.

– Не съм много сигурен. Сънят е като храната. След първите няколко дни преставаш да ти липсва.

Пуши мълчаливо в продължение на няколко минути.

– Някакви нови хрумвания след времето, прекарано в ледения тунел? – попита най-накрая.

– Мъчителни парченца и късчета. Има атомно тегло над четиристотин, например.

Глин кимна.

– Звукът преминава през него със скорост, равна на десет процента от скоростта на светлината. Има много неясна вътрешна структура: външен пласт и вътрешен пласт, с малко ядро в средата. Повечето метеорити са късове от по-голямо тяло. Този е тъкмо обратното: изглежда е нараствал чрез натрупване, навярно в потока от плазма, изхвърлен от суперновата. Нещо като перла около пясъчно зрънце. Ето защо е донякъде симетричен.

– Изключително. А електрическият разряд?

– Все още е загадка. Не знаем защо го задейства единствено човешкият допир. Не знаем също защо стана така, че единствен Лойд избегна да бъде разкъсан на парченца. Разполагаме с повече данни, които бихме могли да анализираме, но всички са противоречиви.

– А какво ще кажеш за начина, по който радиостанциите изключиха след онази експлозия? Има ли някаква връзка?

– Да. Изглежда след онзи разряд метеоритът е бил във възбудено състояние, излъчвал е радиовълни – дълговълнова електромагнитна радиация. Това е причината за прекъсването на радиовръзките. С времето това излъчване е намаляло, но в непосредствена близост – например, вътре в тунела – метеоритът все още излъчвал достатъчно ради шум, за да попречи на радиотрафика в продължение най-малко на няколко часа.

– А сега?

– Сега се е успокоил. Поне до следващата експлозия.

Глин пуфкаше тихо, наслаждаваше се на цигарата. След това посочи брега и паянтовата барака, която скриваше метеорита.

– След няколко часа това нещо ще е вътре в товарния танк. Ако имаш все още някакви последни резерви, трябва да ги узная сега. Животът ни на море ще зависи от това.

Макфарлън не каза нищо. Можеше едва ли не да усети как тежестта на въпроса се стоварва върху плещите му.

– Просто не мога да предвия какво ще се случи – отвърна той.

Глин продължи да пуши.

– Не искам предвиждания, а научно предположение.

– Имахме възможността да го наблюдаваме при различни условия в продължение на почти две седмици. Ако се изключи електрическият разряд, очевидно предизвикан от човешки допир, той изглежда напълно инертен. Не реагира на допир на метал, дори на микросонда с мощен електронен поток. Ако предпазните мерки се спазват стриктно, не виждам причини той да се държи по-различно в танка на „Ролвааг“.

Макфарлън се поколеба, питаше се дали бе толкова омаян от метеорита, та да изгуби обективността си. Мисълта да го изостави тук бе... немислима. Промени темата:

– Лойд се обажда по спътниковата връзка почти през час, отчаяно търси новини.

Глин вдъхна блажено от дима, очите му бяха полупритворени, като на Буда.

– След трийсет минути, веднага щом мръкне напълно, ще докараме кораба до скалата и ще започнем да товарим метеорита върху кула, която се строи в танка. До три часа сутринта трябва да бъде в танка, а призори ще бъдем далеч – в международни води. Можеш да предадеш това на мистър Лойд. Всичко е под контрол. Гарса и Стоунсайфър ще ръководят операцията. Няма дори да има нужда от мен до последния й етап.

– Ами онова там? – кимна Макфарлън към разрушителя. – След като започнете да товарите камъка, всеки ще може да го види. „Ролвааг“ ще се превърне в изкуствена патица, в море.

– Ще работим под прикритието на мрака и на очакваната мъгла. Въпреки това по време на критичния период аз ще направя посещение на команданте Валенар.

Макфарлън не бе сигурен дали бе чул добре.

– Ще направиш какво?

– Ще му отвлека вниманието. – А сетне Глин добави по-тихо. – А посещението ще послужи и за други цели.

– Но това е лудост. Той може да те арестува, дори да те убие.

– Не вярвам. Команданте Валенар във всички случаи е брутален мъж. Но не е побъркан.

– В случай, че не си забелязал, той блокира единствения ни изход.

Нощта вече се беше спуснала, саванът на тъмнината бе обвинил острова. Глин погледна златния си часовник, след това извади от джоба си радиостанцията.

– Мануел? Можете да започвате.

Почти мигновено скалата бе огряна от ярките снопове на прожекторите, които къпеха голата местност в студена светлина. Сякаш отникъде се появиха рояци работници. Заръмжаха тежки машини.

– Господи, защо не вдигнеш рекламна табела, на която да пише: „Ето, тук е!“ – попита Макфарлън.

– Тази скала не се вижда от кораба на Валенар – отвърна Глин. – Засенчва я ей онзи нос. Ако Валенар иска да разбере какво става – а той ще поиска – ще трябва да изтегли кораба си обратно до северния край на протока. Понякога най-доброто прикритие е липсата на каквото и да е прикритие. Виждаш ли, Валенар няма да очаква да си тръгнем.

– И защо не?

– Защото ние ще продължим фалшивата минна операция в продължение на цялата нощ. Цялото тежко оборудване и две дузини мъже ще останат на острова и ще работят трескаво. От време на време ще има взривове, разбира се, и оживен радиотрафик. Малко преди зазоряване нещо ще бъде открито. Или поне така ще изглежда от борда на „Алмиранте Рамирес“. Ще има голямо оживление. Работниците ще получат почивка, за да обсъдят откритото – Той хвърли угарката и погледна как се носи в мрака. – Работният катер на „Ролваг“ е скрит около далечния край на острова. Веднага щом отплаваме, той ще натовари работниците и ще се срещне с нас зад островите нос Хорн. Всичко друго ще бъде изоставено на острова.

– Всичко ли?

Макфарлън остави мислите си да обходят бараките, пълни с екипировка, булдозерите, лабораториите в контейнерите, огромните жълти влекачи.

– Да. Генераторите ще работят, всички светлини ще бъдат включени. Тежко оборудване на стойност милиони долари ще бъде оставено на острова да се вижда добре. Когато Валенар ни види да тръгваме, той ще

предположи, че ще се върнем.

– И няма да ни преследва?

Глин забави отговора си.

– Би могъл да го стори.

– А тогава?

Глин се усмихна.

– Всички варианти са анализирани, всички непредвидени обстоятелства са планирани. – Вдигна отново радиостанцията. – Докарайте кораба до скалата.

Малко по-късно Макфарлън почувства вибрациите, предизвикани от мощните двигатели. Бавно, много бавно големият кораб започна да се развърща.

Глин отново погледна към него.

– Твоята роля във всичко това е жизненоважна, Сам.

Макфарлън го изгледа изненадан.

– Моята ли?

Глин кимна.

– Искам да поддържаш връзка с Лойд. Да го информираш, да го успокояваш и преди всичко – да *го задържиш там, където се намира*. Ако дойде тук, това може да се окаже пагубно. А сега – довиждане. Трябва да се подготвя за среща с нашия чилийски приятел. – Той замлъкна, погледна Макфарлън в очите без да мигне и додаде: – Дължи ти едно извинение.

– За какво? – попита Макфарлън.

– Знаеш много добре за какво. Не бих могъл и да желая по-последователен и надежден учен. След приключването на експедицията нашето досие за теб ще бъде унищожено.

Макфарлън не знаеше как да приеме това откровение. Изглеждаше искрено; ала, от друга страна, всичко у този човек бе тъй пресметнато, че се питаше дали и това признание нямаше двойна, та дори и тройна цел във внушителния план на Глин.

Глин протегна ръка. Макфарлън я улови, а дланта на другата постави върху рамото на Глин.

В следващия миг Глин вече го нямаше.

Едва по-късно Макфарлън осъзна, че плътната материя, която бе усетил с пръсти, не бе дебело палто, а противокурушумна жилетка.

48.
Протоктът Франклин
20:40

Глин стоеше на носа на малкия катер, изложил с наслада лице на студения въздух, който струеше покрай него. Четиримата мъже, които участваха в операцията, седяха на пода на тъмната кабина, готови, притихнали, невидими. Точно пред тях светлините на разрушителя премигваха над тихите води на залива. Както и бе предвидил, корабът се бе преместил по-нагоре в протока.

Обърна се и хвърли поглед към острова. Огромен грозд светлини обрамчваше трескавата минна дейност. Тежките машини бучаха напредназад. Слаб тътен на далечна експлозия се разнесе из въздуха. А истинската работа, която се вършеше на скалата, за разлика от тази, изглеждаше несъществуваща. Преместването на „Ролвааг“ бе представено посредством радиотрафика като предпазна мярка заради нова буря – големият кораб щеше да застане откъм подветрената страна на острова и да подаде възрални въжета към брега.

Подуши наситения с влага морски въздух, пое дълбоко дъх в измамната тишина. Определено се задаваше голяма буря. Но истинските й размери бяха държани в тайна, известна само на Глин, Бритън и помощник-капитаните на „Ролвааг“; нямаше нужда да се отвлича вниманието на екипажа или на хората от ЕИР в такъв критичен момент. Но анализите на спътниковите данни сочеха, че щормът още призори можеше да се развие в *пантеонеро*, гробищния вятър. Тези ветрове винаги се зараждаха от югозапад, а след това с набирането на силата си завъртаха на северозапад. Можеха да достигнат 15 бала! Ала ако „Ролвааг“ успееше да премине протока Льомер до обяд, той щеше да се окаже откъм подветрената страна на Огнена земя преди бурята да достигне кулминацията си. И тя щеше да им идва откъм кърмата: идеално за голям танкер, самият ад – за малък преследвач.

Той знаеше, че Валенар би трябвало да е усетил приближаването му. Катерът се движеше бавно, запалил всички светлини. Дори и без радар се виждаше достатъчно добре на фона на черната в безлунната нощ вода.

Катерът наближи на около двеста метра от кораба. Глин дочу тихо

изпляскване зад себе си, но не се обърна. Както и очакваше, бързо последваха още три тихи изплясквания. Чувстваше се необикновено спокоен, с изострени сетива, както винаги преди началото на операция. Бе минало много време и това усещане бе приятно, почти носталгично.

На кърмата на разрушителя светна прожектор, лъчът му се завъртя към катера и го ослепи с яркостта си. Остана неподвижен на носа, а катерът намали ход. Ако искаха да го застрелят, сега беше моментът. Но той бе непоклонливо уверен, че оръжията на разрушителя ще останат безмълвни. Пое дълбоко дъх, издиша бавно веднъж, втори път. Критичният миг отлетя.

Посрещнаха го при входния люк и го поведоха през поредица от лошо миришещи коридори и хлъзгави метални стълби. При входа на *луенте*, мостика, се спряха. Валенар беше сам с вахтения офицер. Стоеше при предните прозорци, гледаше към острова с пура в устата и със скръстени на гърба ръце. Беше студено; или отоплителната система не работеше, или беше изключена. Както целия кораб, и мостикът миришеше на газбол, на сантинни води и на риба.

Валенар не се обърна. Глин остави мълчанието да продължи достатъчно дълго, преди да заговори.

– Команданте – рече учтиво и премерено на испански. – Дойдох да изразя уважението си.

Валенар издаде лек шум, който Глин прие за насмешлив. Не се обърна. Атмосферата около Глин изглеждаше заредена със свръхчовешка яснота; усещаше тялото си леко, сякаш въздушно.

Валенар най-сетне проговори.

– Това е метеорит – рече той безизразно, сухо.

„Значи знаеше.“ Това бе най-малко вероятният вариант, който бяха анализирали; но сега бе станал вариантът, който трябваше да следват.

– Да.

Валенар се обърна. Тежкото му вълнено палто се отметна и се видя стария люгер, втъкнат в колана му.

– Вие крадете метеорит от моята страна.

– Не е кражба – рече Глин. – Действаме в рамките на международното право.

Валенар се изсмя с къс смях, който прозвуча кухо на почти пустия мостик.

– Знам. Вие провеждате минна операция, а метеоритът е метал. В крайна сметка сгреших: вие наистина сте дошли тук да търсите желязо.

Глин не отвърна нищо. С всяка дума на Валенар той получаваше

безценна информация за човека; информация, която щеше да му позволи да прави по-точни предвиждания за бъдещото му поведение.

– Но вие, сеньор, сте извън *мое* право. Правото на команданте Валенар.

– Не разбирам – рече Глин, макар че бе наясно.

– Вие няма да напуснете Чили с този метеорит на борда.

– Ако го намерим – рече Глин.

Валенар замълча за миг и в тази пауза Глин забеляза, че той всъщност не знаеше, че са го намерили.

– Какво ще ми попречи просто да докладвам за това на властите в Сантяго? Те поне не са още подкупени.

– Свободен сте да докладвате комуто искате – рече Глин. – Ние не вършим нищо незаконно.

Знаеше, че Валенар в никакъв случай нямаше да докладва. Той бе от онзи тип мъже, които сами биха намерили решение.

Валенар дръпна силно от пурата си и издуха дима към Глин.

– Кажете ми, сеньор... Ишмаел, нали така беше?

– Всъщност името ми е Глин.

– Разбирам. И тъй, кажете ми мистър Глин, защо дойдохте на кораба ми?

Глин знаеше, че трябва да отговори внимателно на този въпрос.

– Надявах се, команданте, че бихме могли да постигнем споразумение с вас.

Зърна очаквания гняв, изписан върху лицето на командира, и продължи с натиска си.

– Упълномощен съм да ви дам един милион долара в злато за вашето сътрудничество.

Валенар изведнъж се усмихна, очите му бяха като забулени.

– Носите ли го?

– Разбира се, че не.

Команданте лениво подръпна от своята пура.

– Може би, сеньор, вие си мислите, че и аз имам цена – като другите. Защото съм южноамериканец, мръсен латинец, че винаги ще бъда готов да ви сътруднича в замяна на *ла мордида*.

– Като съдя по собствения си опит, никой не е неуязвим от корупцията – каза Глин. – Включително и американците.

Той изпитателно се взря в командира. Знаеше, че ще откаже подкупа, но дори и отказът му щеше да носи информация.

– Щом вашият личен опит е такъв, значи сте водили покварен

живот, заобиколен от блудници, дегенерати и хомосексуалисти. Вие никога няма да напуснете Чили с този метеорит. Настоявам да си вземете златото, сеньор и да натъпчете курвенската *коно* на майка си с него.

Глин не отговори на тази най-силна испанска обида.

Валенар свали пурата си.

– Има и още нещо. Изпратих човек, който да разузнае острова и той не се завърна. Казва се Тимер. Той е моят *официал де комуникасион* – офицерът по свръзките.

Глин бе леко изненадан от това. Не очакваше команданте да повдигне въпроса, още по-малко да признае, че го е пратил на шпионска експедиция. В крайна сметка този мъж се бе провалил, а Валенар определено бе човек, за когото провалът заслужаваше единствено презрение.

– Той прерязва гърлото на един от хората ми. Ние го задържахме.

Командирът присви очи, в един миг изглеждаше като че ще загуби самообладание. Но бързо се съвзе и се усмихна.

– Вие ще ми го върнете, нали?

– Съжалявам – рече Глин. – Но той е извършил престъпление.

– Вие ще го върнете веднага, инак ще взривя кораба ви – повиши тон Валенар.

Глин отново почувства как го залива недоумение. Тази безразсъдна заплаха надхвърляше размерите на ситуацията. Един офицер-сигналчик лесно би бил заменен, не беше от висок ранг. Тук имаше нещо повече, отколкото се виждаше на пръв поглед. Трескаво обмисляше възможностите, докато формулираше отговора си.

– Това няма да бъде разумно, след като вашият човек се намира в ареста на кораба.

Команданте се вторачи в Глин. А когато заговори, тонът му бе отново спокоен.

– Върнете ми Тимер и може би ще преосмисля решението си дали да ви оставя да вземете метеорита.

Глин знаеше, че това бе лъжа. Ако му върнат младежа, Валенар би ги оставил да си тръгнат точно толкова, колкото ако наистина можеха да му го върнат. Бе разбрал от Пъпъп, че команданте има фанатично предан екипаж. И сега може би бе в състояние да разбере защо: Валенар отвърщаше на лоялността на хората си със същата свирепа лоялност. Глин бе сметнал, че той щеше да бъде мъж, за когото останалите хора са заменими. Не бе очаквал да види тази черта на Валенар. Тя не пасваше на портрета, който хората му в Ню Йорк бяха съставили, нито на досието за миналото му, с което се бе сдобил. Но въпреки това те бяха

полезни. Налагаше се да направи преоценка на Валенар. Във всеки случай сега разполагаше с необходимата му информация: вече знаеше какво знае Валенар. А собственият му екип бе имал достатъчно време да стори онова, което бе необходимо.

– Ще предам предложението ви на капитана – рече той. – И мисля, че това би било възможно да се уреди. Ще получите отговор до обяд. – Глин се поклони леко. – А сега, с ваше разрешение, ще се завърна корабата си.

Валенар се усмихна, направи почти сполучлив опит да прикрие кипящия си гняв.

– Направете го, сеньор. Защото ако не видя Тимер със собствените си очи до обяд, тогава ще знам, че е мъртъв. И вашите животи нямат да струват колкото кучешки фъшкии под подметките ми.

49.
„Ролвааг“
23:50

Макфарлън прие разговора в кабинета на Лойд в напуснатите му офиси. Навън, зад панорамните прозорци, се бе надигнал лек ветреца, а от запад се носеше мъртва вълна. Големият кораб бе застанал подветрено на отвесните базалтови скали, вързалата му бяха подадени към брега и хванати на стоманени болтове, забити в самия камък. Всичко бе готово, очакваха гъстата мъгла, която Глин бе предрекъл за полунощ.

Телефонът на писалището на Лойд замига ядно и Макфарлън поsegна с въздишка към слушалката. Това щеше да бъде третият разговор с Лойд тази вечер. Ненавиждаше тази своя нова роля – на посредник и секретар.

– Мистър Лойд?

– Да, да, тук съм. Глин завърна ли се?

Чуваше се същият силен, непрекъснат пасивен шум, който съпътстваше и предишния им разговор. Макфарлън се запита лениво откъде ли му се обаждаше Лойд.

– Върна се преди два часа.

– И какво каза? Валенар приел ли е подкупа?

– Не.

– Може би не е предложил достатъчно пари.

– Глин изглежда смята, че размерът на сумата няма значение.

– Господи, Боже, всеки си има цена! Предполагам, че вече е твърде късно, но бих платил *двайсет* милиона. Кажете му го. Двайсет милиона в злато, изпратени до която точка на света пожелае. И американски паспорти за него и за семейството му.

Макфарлън не отвърна нищо. Кой знае защо той не смяташе, че Валенар ще се заинтересува от американски паспорти.

– Та какъв е планът на Глин?

Макфарлън преглътна. Мразеше тази си задача все повече с всяка изминала минута.

– Той твърди, че е безупречен, но не може да го сподели засега с нас. Казва, че поверителността е критично важна за успеха.

– Какви глупости! Свържи ме с него. Веднага.

– Опитях се да го намеря, когато разбрах, че ме търсиш. Отново. Той не отговаря – нито радиостанцията, нито пейджърът му. Никой не знае къде се намира.

– Дяволите да го вземат! Знаех си, че не бива да залагам всичките си...

Гласът му се удави от рева на статично електричество. Появи се след малко, още по-слабо доловим.

– Сам? Сам?

– Тук съм.

– Слушай. Ти си представителят на Лойд там. Кажете на Глин да ми се обади незабавно и му кажи, че това е заповед, инак ще го уволня и лично ще го изхвърля зад борда.

– Добре – отвърна уморено Макфарлън.

– Ти в моя офис ли си? Можеш ли да видиш метеорита?

– Той все още е скрит на онази скала.

– Кога ще бъде натоварен на кораба?

– Веднага щом се спусне мъглата. Казаха ми, че ще са необходими няколко часа, за да бъде спуснат в танка, може би още половин час, за да бъде укрепен, след което отплаваме. Трябва да се измъкнем оттук не по-късно от пет сутринта.

– Това е съвсем скоро. А чувам, че се задавала нова буря, по-силна от предишната.

– Буря ли? – попита Макфарлън.

Единственият отговор бе изпукването на статичното електричество. Изчака малко, но линията бе прекъсната. След минута и той затвори телефона и се взря навън през един прозорец. Точно в този момент електронният часовник на писалището на Лойд удари полунощ.

„Лично ще го изхвърля зад борда“, бе казал той.

И след това Макфарлън изведнъж се досети какъв бе шумът, който бе чувал по време на разговора си с Лойд: вой на реактивен двигател.

Лойд се намираше на борда на самолет.

50.
„Алмиранте Рамирес“
25 юли, полунощ

Команданте Валенар стоеше на мостика и се взираше през бинокъла си. Корабът му се намираще в северния край на протока, откъдето нищо не му пречеше да оглежда какво става на острова. Гледката наистина беше впечатляваща.

Американците бяха докарали големия танкер до самата скала и бяха подали вързала към брега. Ясно бе, че капитанът на „Ролвааг“ знаеше това-онова за времето около нос Хорн. Не можеха да знаят за некартираната подводна козирка, на която се бе закотвил „Алмиранте Рамирес“. Затова бяха завързали кораба откъм подветрената страна на острова, с надеждата да се предпазят от най-голямата ярост на бурята. С малко повече късмет ветрецът щеше да държи кораба на разстояние от опасните скали. И все пак, това си беше доста рискована маневра за толкова голям кораб, особено за кораб, който използва динамично позициониране – особено ако вятърът неочаквано промени посоката си. Щеше да бъде много по-безопасно да се отведе кораба по-далеч от сушата. Но нещо неотложно ги задържаше в близост до острова.

Не се наложи да търси това нещо надалеч. Завъртя бинокъла към средата на острова, към широкомащабната минна операция, която се извършваше на около две мили от „Ролвааг“. Беше я наблюдавал внимателно и преди да дойде американецът Глин. Няколко часа преди това дейността там се засили: експлозии, трескаво бучене на машини, работници тичаха насам-натам, огромни прожектори осветяваха терена. Прехванатият радиотрафик сочеше, че екипите бяха открили нещо. Нещо голямо.

Ала изпитваха сериозни затруднения с откритието си. Първо, бяха повредили най-мощния си кран в опит да го вдигнат. А сега се опитваха да изтеглят нещото с тежки машини. Ала от разговорите по радиото ставаше ясно, че късметът не беше на тяхна страна. Не ше и съмнение, „Ролвааг“ беше наблизко, в случай, че потрябват още хора или техника. Валенар се усмихна: в крайна сметка американците не бяха чак толкова компетентни. При това темпо щяха да им потрябват седмици, за да качат метеорита на борда.

Разбира се, той никога не би допуснал това да стане. След като Тимер се завърне безопасно на борда, Валенар щеше да повреди танкера, за да попречи на отплаването им, след което щеше да разпространи новината за опита им за кражба. Така щеше да запази честта на страната си. Когато политиците видят метеорита – след като са научили как американците са се опитали да го откраднат – те ще разберат. Заради този метеорит дори могат да го повишат и да напусне Пуерто Уилямс. Не той, а корумпираните негодници от Пунта Арена с щяха да страдат. Но всичко зависеше от точния избор на подходящия миг...

Усмивката му се стопи, като си помисли за Тимер, затворен в ареста на кораба. Това, че бе убил някого, не бе изненада; младежът реагираше бързо, много искаше да направи впечатление. Онова, което изненада Валенар, бе, че го бяха заловили. Очакваше с нетърпение да го разпита.

Не си позволи да обмисля другата възможност: че американецът бе излъгал и младежът бе мъртъв.

Нещо прошумоля и зад него се появи официал де гардия.

– Команданте?

Валенар кимна без да го погледне.

– Получихме втора заповед да се завърнем в базата, сър.

Валенар не отвърна нищо. Чакаше, мислеше.

– Сър?

Валенар се обърна в мрака. Очакваната мъгла се спускаше на вълма.

– Запазете радиомълчание. Не потвърждавайте приемането на телеграми.

При тази заповед в очите на офицера проблеснаха едва видими пламъчета, ала той бе твърде добре обучен, за да поставя под съмнение изпълнението на заповед.

– Слушам, сър.

Валенар гледаше мъглата. Носеше се като дим, който прииждаше сякаш отникъде, за да забули морето наоколо. Светлините на големия танкер запремигнаха и ту изчезваха, ту се появяваха отново, размазани от вълмата, докато най-сетне се изгубиха. В средата на острова ярката светлина на работната площадка се превърна в неясно сияние, сетне и то изчезна и около кораба се спусна стената на пълен мрак. Той наведе глава в инфрачервения визьор – в него корабът се очертаваше като замъглено жълто петно.

Валенар се изправи и се отдръпна от визьора. Замисли се за Глин. В

него имаше нещо странно, нещо непроницаемо. Визитата му на „Алмиранте Рамирес“ бе връх на безсрамието. За да се направи, се изискваше кураж. И това го безпокоеше.

Продължи да се взира в мъглата още известно време. След това се обърна към дежурния офицер.

– Официал сентрал де информасион де комбате да се яви на мостика – рече тихо, но отчетливо той.

51. „Ролвааг“ Полунощ

Когато Макфарлън се качи на мостика, завари там разтревожена група офицери да се тълпи около командния пулт. Бе прозвучал алармен сигнал и бе обявена общокорабна тревога. Бритън, която бе пратила да го повикат спешно, изглежда не забеляза пристигането му. Извън редицата прозорци се виждаше единствено мъглата. Мощните светлини на бака се бяха превърнали в бледи жълти точки.

– „Осветил“ ли ни е? – попита Бритън.

– Тъй вярно – отговори един от офицерите. – С радара за управление на стрелбата.

Тя прокара длан по челото си, след това вдигна глава и зърна Макфарлън.

– Къде е мистър Глин? Защо не отговаря?

– Не знам. Изчезна малко след като се върна от чилийския кораб. И аз се опитвах да го намеря.

Бритън се обърна към Хауъл.

– Може би не е на кораба – отвърна старши помощникът.

– На кораба е. Искам две издирвателни групи – една откъм носа, друга откъм кърмата. Да тръгнат едновременно към средата на кораба. Да се осъществи щателно претърсване. И го доведете веднага на мостика.

– Това няма да е необходимо – рече Глин, който, както винаги безшумно, се бе появил до Макфарлън. Зад него стояха двама мъже, които Макфарлън не помнеше да бе виждал. Върху ризите им имаше малки кръгли емблеми на ЕИР.

– Ели – започна Макфарлън, – Палмър Лойд пак се обади...

– Доктор Макфарлън, моля за тишина на мостика! – стрелна го с очи Бритън.

Командната нотка в тона ѝ бе смазваща. Макфарлън замълча.

Бритън се обърна към Глин:

– Кой са тези хора и защо са на мостика ми?

– Те са служители на ЕИР.

Бритън замълча за миг, сякаш се опитваше да осмисли чутото.

– Мистър Глин, искам да ви напомня – и на доктор Макфарлън, като представител на „Лойдс индъстриз“ – че що се отнася до „Ролвааг“, върховната власт по отношение на командването и предоставянето му е изцяло моя.

Глин кимна. Или поне на Макфарлън му се стори, че кимна; толкова лек и неуловим бе жестът му.

– А сега възнамерявам да упражня прерогативите си.

Макфарлън забеляза, че лицето на Хауъл и лицата на останалите офицери бяха като каменни. Ясно бе, че нещо предстоеше да се случи. И въпреки това Глин изглежда приемаше твърдото изявление без да се обезпокои.

– И как възнамерявате на изпълните прерогативите си?

– Онзи метеорит няма да бъде натоварен на кораба.

Последва кратко мълчание и Глин я изгледа добродушно.

– Капитане, мисля, че ще е най-добре да обсъдим това насаме.

– Не, сър. – Обърна се към Хауъл. – Започнете подготовка за отплаване. Снемаме се след деветдесет минути.

– Един момент, ако обичате, мистър Хауъл – рече Глин без да откъсва очи от капитана. – Мога ли да попитам кое предизвика това решение?

– Знаете моите опасения за тази скала. Вие не ми дадохте никакви уверения, освен предполагаеми, че е безопасно да натоварим това нещо на борда. А само преди пет минути разрушителят ни „освети“ с бойния си радар. Ние сме като море. Дори метеоритът да е безопасен, условията не са. Към нас се носи силна буря. Човек не товари най-тежкия предмет, преместван някога от хора, под дулата на стомилиметрови оръдия.

– Той няма да стреля. Поне засега. Смята, че държим неговия човек в ареста. И изглежда забележително нетърпелив да си го прибере невредим.

– Разбирам. И какво ще правим, когато разбере, че Тимер е мъртъв?

Глин не отговори на въпроса.

– Бягство без приличен план е гарантиран провал. А и Валенар няма да ни пусне, докато младежът не се завърне.

– Единственото, което мога да кажа, е, че е по-добре да се опитам да избягам сега, отколкото с натъпкан с метеорит търбух, който да ни забавя.

Глин продължи да я гледа с добродушно, почти тъжно изражение.

Един техник се прокашля и рече:

– Имам контакт с летящ в наша посока обект, пеленг нула-нула-

девет, разстояние трийсет и пет мили.

– Проследете полета и ми съобщете позивните му – нареди Бритън, без да променя положението си и без да сваля поглед от Глин.

Последва кратка, напрегната тишина.

– Нали не сте забравили договора, който подписахте с ЕИР? – пита Глин.

– Нищо не съм забравила, мистър Глин. Но има по-висш закон, който стои над всякакви договори: законът и традициите на морето. Капитанът има последната дума относно своя кораб. И при сегашните обстоятелства аз няма да позволя този метеорит да бъде натоварен на борда.

– Капитан Бритън, след като не желаете да говорите насаме с мен, единственото, което мога да сторя, е да ви уверя, че няма нужда да се безпокоите.

Глин кимна на хората си. Единият от тях пристъпи напред и седна пред неизползвания досега компютърен пулт от черна стомана. Думите „Датаметрика на безопасността“ бяха изписани отстрани. Другият зае позиция зад него, с гръб към пулта и с лице към корабните офицери. Макфарлън разбра, че този пулт бе по-малък братовчед на мистериозната машина, която Бритън му бе показала в залата за управление на товара.

Тя изгледа мрачно двамата непознати.

– Мистър Хауъл, отстранете служителите на ЕИР от мостика.

– Това – рече тъжно Глин, – няма да е възможно.

Нещо в тона му изглежда принуди Бритън да се поколебае.

– Какво искате да кажете?

– „Ролвааг“ е чудесен кораб, последна дума на морската компютризация. Като предпазна мярка ЕИР използва тази компютризация при непредвидени обстоятелства като това. Виждате ли, *нашите системи* могат да контролират главния компютър. Обикновено този контрол е прозрачен. Но след като „Ролвааг“ бе докаран до брега, деактивирах този байпас. Сега ние единствени разполагаме с кодовете за достъп до управлението на главните двигатели. Не можете да подадете нито една команда до машините или кормилата, ако преди това не бъде въведена съответната парола.

Бритън го погледна, върху лицето ѝ се четеше тиха ярост. Хауъл вдигна телефонната слушалка на командния пулт.

– Охрана – на мостика, веднага.

Бритън се обърна към вахтения офицер.

– Заповядайте готовност на машината за маневра.

След като офицерът вкара поредица от команди, последва тишина.

– Машината не отговаря, госпожо. Таблото ми е изключено.

– Пуснете диагностична програма – рече тя, пристъпи напред и се наведе над пулта.

– Капитане – продължи Глин, – боя се, че ще трябва да изпълните докрай всяка буква и алинея на договора си, независимо дали това ви харесва, или не.

Тя се обърна рязко, погледът ѝ се впи в очите му. Каза му нещо, но толкова тихо, че Макфарлън не можа да го чуе. Глин пристъпи напред.

– Не – рече той, почти шепнешком. – *Вие* обещахте да отведете като капитан този кораб до Ню Йорк. Аз само добавих гаранция, която да предотврати неизпълнението на това обещание – от вас, или от други хора.

Бритън замълча, високото ѝ тяло потреперваше леко.

– Ако отплаваме сега, прибързано, без план, те наистина ще ни попопят. – Тонът на Глин си оставаше нисък, убедителен, настойчив. – Самото ни оцеляване сега зависи от това да следвате нарежданията ми. *Аз знам какво правя.*

Бритън продължаваше да го гледа.

– Това няма да мине.

– Капитане, вие трябва да ми повярвате, като ви казвам това, защото ако искаме да оцелеем, можем да следваме само един курс на действие. Вие трябва да ми сътрудничите, инак всички ще загинем. Толкова е просто.

– Капитане – намеси се вахтеният офицер, – диагностичната проверка...

Той замлъкна, след като видя, че Бритън не го слушаше. На мостика се появиха неколцина офицери от охраната.

– Чухте капитана – изляз Хауъл и даде знак на екипа по сигурността да пристъпи напред. – Освободете мостика от хората на ЕИР.

Агентите на Глин се стегнаха в готовност при пулта си.

И тогава Бритън бавно вдигна ръка.

– Капитане... – понечи да рече нещо Хауъл.

– Могат да останат.

Хауъл я изглежда изумен, но Бритън не се обърна. Последва дълга, мъчителна пауза. Тогава Глин кимна на екипа си.

Седналият мъж извади къс метален ключ, който бе окачен на врата му, и го мушна в пулта. Глин пристъпи напред, набра къса серия от команди, след това се обърна към клавиатура само от числа и натисна

отново няколко клавиша.

Вахтеният офицер вдигна глава:

– Сър, таблото отново светна.

Бритън кимна.

– Моля се Богу, че наистина знаете какво правите.

Не погледна Глин, като произнесе тези думи.

– Ако можете да се доверите на нещо, капитане, надявам се, че ще се доверите на това. Аз сключих професионален договор – и личен също – да докарам метеорита в Ню Йорк. Хвърлих огромни ресурси за решаването на всеки проблем, с който бихме могли да се сблъскаме – включително и настоящия. Аз – *ние* – няма да се провалим.

Ако тези думи имаха някакъв ефект върху Бритън, Макфарлън не можа да го забележи. Погледът ѝ си оставаше резервиран.

Глин отстъпи назад.

– Капитане, следващите дванайсет часа ще бъдат най-трудните от цялата мисия. Успехът сега зависи от частичен отказ от правомощията ви като капитан. За което моля за извинение. Но след като метеоритът бъде в безопасност в товарния танк, корабът отново ще бъде ваш. А утре по обяд ние вече ще сме далеч, на път за Ню Йорк. С безценно съкровище на борда.

Макфарлън забеляза, че когато я погледна, Глин се усмихна: беше едва доловима, напрегната, но все пак усмивка.

От радиорубката излезе Банкс.

– „Птичката“ е идентифицирана, госпожо. Това е вертолет на „Лойдс холдингс“, който изпраща шифровани позивни по честотата кораб-кораб.

Усмивката се стопи от лицето на Глин. Той хвърли бърз поглед към Макфарлън. „Не ме гледай така“, едва не рече на глас Макфарлън. „Ти трябваше да го държиш настрана.“

Офицерът на радарния пулт си нагласи слушалките.

– Капитане, той иска разрешение за кацане.

– ЕТА^{26?}

– Трийсет минути.

Глин се обърна:

– Капитане, ако не възразявате, трябва да свърша няколко неща. Направете всички приготовления за отплаване, които смятате за нужни.

26. Estimated Time of Arrival (морски и авиационен термин) – предполагаемо време на пристигане. (англ.) – Б.пр.

Ще се върна скоро.

Той тръгна, като остави двамата служители от ЕИР на пулта им. На вратата се спря:

– Доктор Макфарлън – рече без да се обръща, – мистър Лойд ще очаква добро посрещане. Уредете го, ако обичате.

52.
„Ролвааг“
00:30

С потискащото чувство на déjà vu Макфарлън крачеше по главната палуба в очакване вертолетът да подходи към танкера. В продължение на няколко безкрайно дълги минути се чуваше само ниското бухане на витлата някъде в мрака и Макфарлън чакаше под дъждя и наблюдаваше трескавата работа, която бе започнала, веднага щом мъглата скри кораба им от „Алмиранте Рамирес“. Скалата се мержелееше до кораба, острите ѝ очертания бяха поомекотени от мъглата. На върха ѝ бе разположена бараката, под която бе скрит метеоритът. Пред него зееше отворен централният товарен танк и отвътре извираше бледа светлина. Макфарлън наблюдаваше как с удивителна бързина рояци работници започнаха да сглобяват кула от блестящи греди и подпори. Тя се издигаше от танка и металната ѝ решетка грееше меко под светлината на халогенните прожектори. Две товарни стрели прехвърляха предварително подготвените части от кулата на мястото им. По кулата работеха най-малко дузина заварчици и непрекъснатите потоци искри се спускаха надолу върху предпазните каски и върху раменете на инженерите, които наблюдаваха отдолу. Въпреки размерите и обема си, цялата конструкция изглеждаше необичайно крехка: като невероятно сложна, триизмерна паяжина. На парчета да го режеша, Макфарлън не можеше да си представи как метеоритът щеше да влезе в танка, след като бъде поставен на върха на кулата.

Бумтенето на вертолета се усили и Макфарлън изтича назад от надстройката – към кърмовата площадка. Големият „Чинуук“ изплува от мъглата и витлата му вдигнаха фин воден прах от палубата. Един мъж с насочващи електрически „факли“ в ръце помогна на „птицата“ да заеме позиция. Кацането този път бе рутинно, нямаше нищо общо с изпълненото с емоции приземяване на Лойд в бурята при заобикалянето на нос Хорн.

Макфарлън мрачно гледаше как огромните гуми на вертолета увиснаха над площадката. Ролята му на посредник между Лойд и Глин бе губеща при всички положения. Той не бе офицер за връзка, беше учен. И не за това го бяха наели, поради което и се чувстваше ядосан.

В корема на вертолета се отвори люк. Лойд се показва, дългото му черно, кашмирено палто се ветрееше зад него, в ръка държеше широкопола шапка. Ходовите светлини на вертолета хвърляха отраженията си върху мократа му плешива глава. Скочи, приземи се елегантно за човек с неговия ръст, след това закричи по палубата, изправен, силен, без да обръща внимание на бъркотията от екипировка и хора, които се изсипаха от вертолета през спуснатата хидравлична рампа. Страбчи ръката на Макфарлън в стоманената си хватка, усмихна се и кимна, след което продължи да крачи. Макфарлън го последва по ветровитата палуба, далеч от шума на витлата. Близо до предните перила Лойд се спря и огледа фантастичната кула отдолу до горе.

- Къде е Глин? – изкрещя той.
- Вече трябва да се е върнал на мостика.
- Да вървим.

Мостикът бе оживял от напрежението, на слабото осветление лицата на хората изглеждаха изопнати. Лойд спря на прага на вратата, сякаш попиваше атмосферата. След това тежко пристъпи вътре.

Глин стоеше до пулта на ЕИР и говореше шепнешком на своя човек на клавиатурата. Лойд пристъпи към него и тесните длани на Глин потънаха в лапите му.

- Личността на деня – извика високо той.

Дори и да е бил ядосан на борда на самолета, то сега изглежда бе възвърнал доброто си настроение. Махна с ръка към конструкцията, която се издигаше от танка.

– Господи, Ели, това е невероятно. Сигурен ли си, че ще издържи тежката двайсет и пет хиляди тона скала?

- Двойно осигуряване – бе отговорът на Глин.
- Трябваше сам да се досетя. Как, по дяволите, ще действа това?
- Контролиран провал.
- Какво? *Провал ли?* Пази Боже!

– Ще преместим камъка на кулата. След това ще заредим серия експлозиви. Чрез тях кулата ще пропадне ниво подир ниво, а с нея метеоритът ще слиза малко по малко в товарния танк.

Лойд се взря в конструкцията.

- Удивително – рече той. – Правил ли си го преди?
- Не и съвсем по същия начин.
- Сигурен ли си, че ще сработи?

По тънките устни на Глин заигра кисела усмивка.

– Извинявай, че попитах. Всичко това е по твоята част, Ели, и аз изобщо не се съмнявам в теб. Тук съм поради друга причина. – Той се изправи в цял ръст и се огледа. – Няма да му цепя басма. Тук имаме проблем, който не е ликвидиран. Стигнали сме твърде далеч, за да ни спре нещо. Затова съм дошъл тук да им размърдам задниците и да раздам наказанията. – Той посочи към гъстата мъгла. – Там, пред носа ни е паркиран боен кораб. От него ни изпратиха шпиони. А, по дяволите, Ели, ти не си направил нищо по въпроса. Е, сигурно ще има и още сплашвания. Нужни са решителни действия и оттук нататък аз поемам лично проблема. Ще пътувам заедно с вас до Ню Йорк. Но първо ще накарам чилийския флот да отзове този проклет каубой. – Обърна се към вратата. – Ели, очаквам те в кабинета си след половин час. Аз ще позвъня тук-там. Справял съм се с подобни тъпи политически ситуации и преди.

Докато траеше тази кратка реч, тъмносивите очи на Глин бяха непрекъснато вперени в Лойд. Сега той докосна челото си с носна кърпа и погледна към Макфарлън. Както винаги бе почти невъзможно човек да отгатне какво бе изписано върху лицето му. Умора? Отвращение? Или съвсем нищо?

Глин заговори:

– Съжалявам, мистър Лойд. Споменахте ли, че вече сте се свързали с чилийските власти?

– Не, още не съм го направил. Искях първо да разбере какво точно става тук. Но имам влиятелни приятели в Чили, включително вицепрезидента и американския посланик.

Глин небрежно направи крачка към пулта на ЕИР.

– Боя се, че това няма да бъде възможно.

– Какво по-точно няма да бъде възможно?

В тона на Лойд се усети смесица от изненада и нетърпение.

– Вашата намеса в какъвто и да е аспект в тази операция. Най-добре щеше да бъде, ако бяхте си останали в Ню Йорк.

Тонът на Лойд се изостри гневно:

– Глин, не ми казвай какво мога и какво не мога да правя. Ще остава инженерните въпроси в твои ръце, но това е *политическа* ситуация.

– Уверявам ви, че съм взел предвид всички аспекти на *политическата* ситуация.

Гласът на Лойд се разтрепери:

– О, така ли? И какво ще кажеш за онзи разрушител там? Вьоръжен

е до зъби и оръдията му са насочени към нас, в случай, че не си забелязал. Но не си сторил нищо. *Съвсем нищо.*

Като чу това, капитан Бритън се спогледа с Хауъл, а сетне – многозначително – и с Глин.

– Мистър Лойд, ще ви кажа следното само веднъж. Вие ми възложихте определена работа. Аз я върша. Вашата роля точно сега е много проста: оставете ме да изпълня плана си. Нямаме време за пространни обяснения.

Вместо да отговори, Лойд се обърна към Пенфолд, който се въртеше нещастен около вратата на мостика.

– Свържи ме с посланик Трокмортън и осъществи конферентна връзка с канцеларията на вицепрезидента в Сантяго. Ще дойда след минутка.

Пенфолд изчезна.

– Мистър Лойд – рече тихо Глин. – Можете да останете на мостика и да гледате. Това е всичко.

– Малко късничко е за това, Глин.

Глин се обърна и тихо каза на своя човек пред черния компютър:

– Прекъсни захранването на апартамента на Лойд и комуникациите кораб-суша на борда.

Последва шокирано мълчание.

– Кучи сине! – изрева бързо съвзелият се Лойд. Обърна се към Бритън: – Отменям тази заповед. Мистър Глин е освободен от задълженията си.

Все едно Глин не бе чул и дума. Смени честотата на радиостанцията си.

– Мистър Гарса? Сега мога да приема доклада.

Слуша известно време, след което отвърна:

– Отлично. Да започнем евакуацията на острова под прикритието на мъглата. Наредете на всички, които не са необходими за операцията, да се завърнат на борда. Но следвайте стриктно плана: инструктирайте ги да оставят неизгасено осветлението, а техниката да работи. Наредил съм на Рейчъл да нагласи радиовръзките на автоматичен режим. Докарайте работния катер в края на острова, но внимавайте непрекъснато да бъде в радарна сянка зад острова или зад „Ролваар“.

Лойд се намеси с треперещ от яд глас.

– Не си ли забравил кой в крайна сметка е начело на тази операция, Глин? Освен че те уволнявам, прекратявам и всички плащания до ЕИР. – Обърна се към Бритън: – Възстановете захранването в апартамента

ми.

Отново минаха няколко секунди, в които Глин като че не беше чул думите му. Бритън също не предприе нищо. Глин продължи да говори тихо в микрофона на радиостанцията си, издаваше нареждания, проверяваше напредъка в работата. Внезапен порив на вятъра забрули прозорците и по плексигласа потекоха дъждовни ручейчета. Лицето на Лойд бе станало моравочервено, докато оглеждаше капитана и екипажа. Но никой не срещна погледа му. Работата на мостика продължаваше.

– Не ме ли чухте? – изкрещя той.

Най-сетне Глин се обърна.

– Не забравям, че вие сте върховният началник, мистър Лойд – отвърна той, тонът му изведнъж бе станал примирителен, дори дружелюбен.

Лойд пое дълбоко дъх, изгубил за миг равновесие. Глин продължи да говори тихо, убедително, дори добродушно:

– Мистър Лойд, във всяка операция трябва да има *само един* ръководител. Вие знаете това по-добре от всекиго другото. В нашия договор аз ви дадох обещание. И няма да го наруша. Ако ви се струва, че не спазвам субординацията, то бъдете убеден, че го правя *заради вас*. Ако бяхте се свързали с чилийския вицепрезидент, всичко щеше да бъде изгубено. Познавам го лично: играли сме заедно поло в патагонското му ранчо. Нищо не би му допаднало повече от това, да бие един хубав шут на американците.

Лойд заекна:

– Иг-г-грал си поло с...?

Глин продължи, този път по-бързо.

– Аз *единствен* знам всички факти. Аз *единствен* знам кой е пътят към успеха. Не пазя тайна, заради едната свенливост, мистър Лойд. Има достатъчно важна причина: това е съществено, за да се предотвратят погрешните заключения и прибързаните решения. Честно казано, метеоритът не представлява за мен особен интерес. Но обещах да го пренеса от точка А до точка Б и никой, *ама никой*, няма да ми попречи да го сторя. Ето защо се надявам да разберете защо няма да преотстъпя контрола върху тази операция, нито пък ще споделя с вас обясненията или прогнозите си. Що се отнася до това, че ще задържите плащанията, можем да уредим този въпрос като джентълмени след като се върнем на американска земя.

– Виж какво, Глин, всичко това е много добре, но...

– Дискусията приключи и сега, сър, *вие* ще се подчините *на мен*. –

Тонът на Глин, все още тих, придоби изведнъж сивкава, стоманена нотка. – За мен няма никакво значение дали това ще означава да си стоите тихо тук или да бъдете ескортирани до ареста.

Лойд го изгледа, онемял напълно.

– Мислиш, че можеш да ме натикаш в ареста, така ли, арогантно копеле?

Изражението на Глин не даде никакъв отговор на въпроса.

Лойд остана известно време безмълвен, лицето му бе почти мораво от гняв. След това се обърна към Бритън:

– А *ти*, за кого работиш?

Ала очите на Бритън, дълбоки и зелени като океана, бяха още впелени в Глин.

– Работя за човека, у когото са ключовете от колата – отвърна найсетне тя.

Лойд стоеше и се пукаше от ярост. Но не реагира веднага. Вместо това обиколи бавно мостика, като скърцащите му обувки оставяха мокра пътечка, а после спря пред предните прозорци. Постоя там известно време, дишаше тежко, без да вижда нищо.

– Още веднъж заповядвам охранването и комуникациите в апартамента ми да бъдат възстановени.

Не последва нито отговор, нито някакъв звук. Ясно беше, че никой, дори и най-низшият офицер нямаше намерение да се подчини на Лойд.

Той бавно се обърна и погледът му спря върху Макфарлън. Заговори с тих глас:

– А ти, Сам?

Нов порив на вятъра разтърси прозорците. Макфарлън, който стоеше в очакване, усети как въздухът потрепери. На мостика се бе възцарила мъртвешка тишина. Трябваше да вземе решение – и той разбра, че това бе едно от най-лесните решения, които бе вземал в цялата си кариера.

– Аз работя за камъка – отвърна тихо Макфарлън.

Лойд продължи да го гледа с черните си, твърди като елмаз очи. А сетне рухна сякаш изведнъж. Бичата сила изглежда се бе изцедила от мощното му тяло; раменете му увиснаха; лицето му изгуби яростното си обаяние. Обърна се, поколеба се, сетне тръгна бавно и изчезна през вратата на мостика.

След малко Глин отново се наведе към черния компютър и прошепна нещо на човека пред клавиатурата.

53.
„Ролвааг“
01:45

Капитан Бритън гледаше право пред себе си, без да издава нищо от онова, което изпитваше. Опитва се да съизмери дишането и сърдечния си ритъм – всичко – с пулса на кораба. През последните няколко часа вятърът се усилваше постоянно и сега вече виеше и трещеше из кораба. Валеше по-силно, едрите капки излитаха от мъглата като куршуми. Пантеонерото вече не беше далеч.

Насочи вниманието си към паяжината на кулата, която се издигаше от корабния танк. Все още бе доста под нивото на скалата, ала въпреки това изглеждаше готова. Нямаше представа каква щеше да бъде следващата стъпка. Чувстваше се некомфортно, дори унижена от това, че не знаеше. Погледна към компютъра на ЕИР и неговия оператор. Мислеше си, че познава всички на борда. Ала този мъж бе непознат и изглежда знаеше доста за това как се управлява супертанкер. Стисна още по-здраво устни.

Имаше, разбира се, моменти, когато отстъпваше командването – като вземаше гориво, да речем, или когато пристанищният пилот се качеше на борда. Но това бяха познати, установени от десетилетия практики на корабоводенето. А това тук не бе познато: беше уничително. Непознати ръководеха товарния процес, след като привързането на кораба към брега го бе превърнал в мюре на три хиляди метра от боен кораб... Тя отново се помъчи да потисне чувството си на гняв и болка. В крайна сметка собствените ѝ чувства нямаха значение – не и когато си помислеше какво ги очаква там, в мрака.

Гняв и болка... Погледът ѝ се стрелна към Глин, който стоеше до черния пулт и от време на време прошепваше нещо на оператора си. Той току-що бе унизил, дори бе смазал най-могъщия индустриалец в света, а изглеждаше толкова спокоен, тъй обикновен. Продължи тайничко да го наблюдава. Можеше да разбере гнева си. Ала болката бе нещо по-различно. Неведнъж бе лежала будна нощем, питаше се какво става с мозъка ѝ, какво го кара да тиктака. Питаше се как един толкова незабележителен мъж, когото би подминала на улицата без да забележи, можеше така трайно и живо да се настани във въображението ѝ. Питаше се

как можеше да бъде едновременно и толкова безразсъден, и толкова дисциплиниран. Дали наистина имаше план или просто много добре успяваше да прикрие серия от *ad hoc* решения при непредвидените събития? Най-опасните хора бяха онези, които смятаха, че винаги са прави. Но Глин, от своя страна, досега винаги се оказваше прав. Сякаш знаеше всичко предварително, сякаш разбираше всекиго. Нея определено я разбираше – поне професионалистката Сали Бритън. „Успехът сега зависи от частичен отказ от правомощията ви като капитан“, бе казал той. Улови се, че се пита дали наистина знаеше какво изпитваше тя при това отнемане на командването ѝ, било то дори временно, дали изобщо го интересуваше. Питаше се защо я измъчва това.

Усети потръпването на кораба, след като помпите заработиха и от двата борда. Силни струи вода се заизливаха в морето. Корабът едва доловимо започна да се издига с изпразването на баластните танкове. Разбира се: ето как тази ниска кула щеше да бъде издигната до равнището на метеорита върху скалата. Целият кораб щеше да се надигне, за да се изравни с платформата върху скалата. И тя отново се почувства унижена, че командването на танкера ѝ бе отнето, ала в същото време изпитваше и възхита от дързостта на плана.

Остана напрегнато мълчалива, не заговори с никого, докато големият кораб се надигаше от водата. Беше странно усещане – да видиш как корабът преминава през традиционните действия на дебалансирането – отварянето на крановете за изхвърлянето на водата, изравняването с товарните стрели, отварянето на многобройните клапани – но да виждаш това като наблюдател, а не като участник. И да виждаш как при тези условия всичко – при този привързан към подветрения бряг кораб в прииждащата буря – как всичко противоречеше на онова, което бе научила през кариерата си.

Най-сетне кулата се изравни с бараката, кацнала на скалата. Видя как Глин прошепна нещо на оператора на пулта. Помпите моментално спряха.

От върха на скалата се чу силен удар. Облак пушек се надигна: взривиха бараката. Пушекът се смеси с мъглата и разкри метеорита – кървавочервен под халогенното осветление. Бритън затаи дъх. Усети, че всички погледи на мостика се бяха приковали върху метеорита още в мига на колективното ахване.

Дизелите на скалата заработиха и в действие влезе сложна система от скрипци и рудани. Чу се висок писък; към небето се издигна пушекът на дизелите, който се смеси с мъглата. Сантиметър по сантиметър

метеоритът започна да се придвижва към укрепения ръб на скалата. Бритън гледаше като вкаменена, емоционалната ѝ вълна бе временно потушена. В това напредване на метеорита – величествено, бавно, постоянно – имаше нещо царствено. Пропълзя над ръба към платформата върху кулата. След това спря. Тя отново почувства как целият кораб затрепери, след като компютърно управляваните помпи заработиха, за да поддържат крена и диферента на нулево равнище: изхвърляха точно толкова баласт, колкото бе необходимо, за да се компенсира тежестта на метеорита.

Бритън наблюдаваше процеса в напрегнато мълчание. Метеоритът се преместваше още малко напред върху платформата, сетне спираше, а в отговор помпите отново заработваха и корабът потреперваше. Този балет на пресекулки продължи десет, после двайсет минути. Най-сетне завърши и метеоритът бе поставен в средата на платформата върху кулата. Тя усети нарушената устойчивост на „Ролвааг“, причинена от тежестта на метеорита, ала в същия миг баластните танкове започнаха да се изпълват със задбордна вода и корабът бавно потъна във водата, за да повиши устойчивостта си.

Глин отново каза нещо на компютърния оператор. След това кимна на Бритън и излезе на крилото на мостика откъм страната на скалата. Една минута на мостика цари тишина. След това тя усети как старши помощникът пристъпва зад гърба ѝ. Не се обърна, когато той се наведе към нея.

– Капитане – прошепна той. – Бих искал да знаете, че ние – имам предвид офицерите и себе си – не сме доволни от всичко това. Отношението към вас не беше правилно. Ние сме изцяло зад вас. Само кажете и...

Нямаше нужда да довършва изречението си.

Бритън слушаше напрегнато.

– Благодаря ви, мистър Хауъл – отвърна тихо тя. – Но засега няма нужда.

Хауъл отстъпи назад. Бритън пое дълбоко дъх. Времето за евентуални действия бе отминало. Вече бяха обвързани. Метеоритът вече не представляваше наземен проблем. Беше на борда на кораба. И единственият начин да се отърват от него, щеше да бъде „Ролвааг“ да пристане безопасно в Ню Йорк. И тя отново се замисли за Глин, за начина, по който я бе убедил да поеме командването на „Ролвааг“, как знаеше всичко за нея, колко много ѝ се бе доверил в митницата в Пуерто Уилямс. Бяха добър екип. Питаше се дали бе постъпила правилно, като му

преотстъпи командването, макар и временно. Но от друга страна пък, нямаше друг избор.

Обсебена напълно от тези мисли, тя продължаваше да стои неподвижна, скована.

Навън последва ново остро изпукване; блестяща редица от титанови подпори се разхвърча от най-горния пръстен на кулата ведно с десетина облачета пушек. Въртящите се във всички посоки парчета проблеснаха в мъглата и лениво изчезнаха от полезрението ѝ. Метеоритът пропадна върху следващия „пласт“ на кулата; целият кораб потрепери отново – баластните помпи заработиха. Последва нова поредица експлозии; следващият тесен пояс от кулата се срути и метеоритът потъна с още няколко сантиметра към танка.

Част от съзнанието на Бритън оценяваше всичко това като смайващо инженерно постижение – напълно оригинално, перфектно планирано, красиво изпълнено. Ала друга част от нея не намираше никакво удоволствие от това. Погледна към носа на кораба. Мъглата се носеше вече на парцали, а дъждът-лапавица сега удряше хоризонтално срещу прозорците. Мъглата скоро щеше да бъде издухана. И играта щеше да започне. Защото Валенар не бе никакъв инженерен проблем, който Глин можеше да реши със сметачната си линейка. И техният единствен чип за залагане лежеше дълбоко във вътрешността на „Ролвааг“ – не в ареста, а в импровизираната морга-фризер на доктор Брамбъл.

54.
„Ролвааг“
02:50

Лойд крачеше неспокойно в затъмнения кабинет на палубата под мостика – яростен като затворен в клетка звяр. Вятърът се бе усилил и през няколко минути поривите атакуваха кораба с такава сила, че кормовите прозорци се огъваха и потракваха в рамките си. Лойд обаче не забелязваше това.

Спря се за миг, след това се взря през отворената врата на личния си кабинет към всекидневната до него. Стените и другите плоскости бяха осветени от слабо червеникаво аварийно осветление. Върху стената от телевизионни екрани, тъмна и безжизнена, проблясваха безшумно стотици негови подигравателни изображения.

Той се завъртя разтреперан на място. Щеше да се пръсне от яд, скъпата му риза щеше да се спуска по шевовете. Това бе невъобразимо. Глин – човек, на когото *той* плащаше триста милиона долара – го бе изгонил от мостика на собствения му кораб. Бе изключил охранването на апартамента му, беше го оставил глух, ням и сляп. Трябваше да се погрижи за някои неща в Ню Йорк – *критично* важни дела. Наложеното мълчание му струваше маса пари. А имаше и нещо друго; нещо, което бе още по-болезнено от парите. Глин го бе унизил пред корабните офицери на мостика и пред неговите собствени хора. Лойд можеше да прости много неща, но това никога нямаше да прости. Палмър Лойд бе укротявал само с един поглед президенти, министър-председатели, шейхове, индустриални шефове и мафиотски босове. Но този мъж бе по-различен.

В изблик на ярост той ритна един от фотьойлите и го запрати в ъгъла. А след това рязко се извърна и се заслуша напрегнато.

Воят на вятъра, далечното бръмчене на машините във фалшивия рудник, си продължаваха както и преди. Ала имаше друг, постоянен шум, който Лойд в яростта си не бе доловил веднага. Ето го пак: стакалото на експлозия. Беше много близо; всъщност – на кораба, защото можеше да усети как палубата потреперва леко под краката му.

Изчака в полумрака с напрегнати мускули, любопитството сега се бореше с яростта му. И ето го отново: шумът от експлозия, последвано от потреперване.

На главната палуба ставаше нещо.

Той бързо излезе от всекидневната, мина по коридора и влезе в централния апартамент. Тук секретарите и помощниците му седяха неловко в сред замлъкналите телефони и помръкналите компютърни екрани и разговаряха тихо. Разговорите им секнаха, когато той прекоси дългото пространство с нисък таван. Пенфолд безшумно се измъкна от сенките и го дръпна леко за ръкава. Лойд го отблъсна, мина покрай затворените врати на асансьорите и отвори звукоизолиращата врата, която водеше към личния му апартамент. Мина през стаите към предната преградна стена на надстройката. Изтри кондензираната се влага от един финестрин с ръкава на самото си и надникна навън.

Под него палубата приличаше на разбунен кошер. Работниците укрепваха палубната екипировка, проверяваха стоперите, задрайваха люкове – правеха последните трескави приготовления за пътуване по море. Но онова, което привлече вниманието му бе странната кула, която се издигаше от танка. Беше по-ниска отпреди, всъщност дори – далеч по-ниска. Беше обгърната с пара и дим, които се смесваха с мъглата, за да образуват облаци, които се носеха по палубата в някакъв забавен балет. Докато гледаше, се чу поредното та-та-та на експлозиите. Метеоритът се смъкна леко надолу и корабът отново потрепери. Група работници забърза напред и разчисти натрупалите се отломки, преди да прозвучи следващата експлозия.

Сега разбра какво бе имал предвид Глин като говореше за „контролирания провал“ за кулата. Взривяваха я – къс по къс. И докато гледаше, Лойд схвана, че това бе най-добрият – а може би и единственият – начин да се натовари нещо толкова тежко в танка. Дъхът му секна от блестящото и дръзко решение.

При тази мисъл по тялото му пробяга нов гневен спазъм. Ала Лойд затвори очи, обърна се, пое дълбоко дъх и се опита да се успокои.

Глин му бе казал да не идва; Макфарлън му бе казал да не идва. Ала той бе дошъл, въпреки всичко. Също както като скочи върху метеорита, когато го бяха разкрили за първи път. Помисли си за онова, което се бе случило с мъжа на име Тимер и потрепери.

Може би идването му тук, под насочените оръдия, не бе най-доброто решение. Беше импулсивно, а Лойд познаваше добре себе си, за да знае, че обикновено не бе импулсивен човек. Но реакцията му бе твърде близка до импулсивната: бе приел всичко твърде лично. Дж. П. Морган веднъж бе казал: „Ако много силно желаяш нещо, няма да успееш да се добиеш с него.“ Винаги се бе съобразявал с тази философия: никога не

се боеше да се откаже от някоя сделка, колкото и изгодна да изглеждаше. Най-ценното му качество на бизнесмен бе способността да пасува и с каре аса в ръка. А сега, за първи път в живота си, той бе получил такива карти, с които не искаше да пасува. Беше влязъл в играта и щеше да играе до край – или ще спечели, или ще изгуби.

Лойд се улови, че водеше необичайна за него битка: борба да успокои мисленето си. Той смяташе, че не бе направил 34 милиарда чрез неразумни или подчинени на моментни изблици действия. Винаги бе избягвал да подлага на съмнение решенията на наетите от самия него професионалисти. В този ужасен момент на унижение, поражение и самооценка, той разбра, че може би Глин наистина бе действал в защита на неговите собствени интереси, като го отпрати от мостика и го отреза от външния свят. Но самата мисъл за това отново предизвика вълна на ярост. За собствените му интереси или не, но този мъж бе арогантен и си позволяваше твърде много. Спокойствието на Глин, невъзмутимостта му, присвояването на лидерството вбесяваха Лойд. Беше унижен пред всички и никога нямаше да забрави или да прости това. Когато всичко свършеше, щеше потърси сметка на Глин – и финансово, и във всяко друго отношение.

Ала първо трябваше да открат метеорита оттук. И Глин изглеждаше единственият човек, който можеше да направи това.

55.
„Ролвааг“
3:40

– Капитан Бритън, метеоритът ще бъде в товарния танк след десет минути. Корабът ще бъде ваш и можете да отплавате.

Думите на Глин разчупиха продължителното мълчание, което владееше мостика. Също като всички останали, и Макфарлън наблюдаваше бавното, но постоянно спускане на метеорита в търбуха на „Ролвааг“.

Минута, а може би и две, Бритън остана неподвижна като статуя, вгледана през прозорците на мостика – поза, която не бе променила след излизането на Лойд. Най-накрая се обърна и погледна Глин право в очите. След достатъчно дълъг миг тя се извърна към втория помощник-капитан.

– Скорост на вятъра?

– Трийсет възла от югозапад, на поривите – до четирийсет, продължава да се увеличава.

– Течения?

Тихият разговор продължи, а Глин се наведе към мъжа на компютърния пулт.

– Извикай, моля те, Пъпъп и Амира на мостика.

Последва нова бърза серия експлозии. Корабът се накрени и баластните помпи забоботиха да го уравновесят.

– Наближава нов атмосферен фронт – рече тихо Хауъл. – Мъглата се разнася.

– Видимост? – попита Бритън.

– Вдига се до петстотин метра.

– Координати на бойния кораб?

– Непроменени през последните двацет и четири часа, пеленг нула-пет-нула.

Мощен порив на вятъра връхлетя кораба с все сила. Последва мощен, кух тътен, различен от всички, които Макфарлън бе почувствал досега, и потреперването сякаш пробяга по самия гръбнак на кораба.

– Корпусът току-що се удари о скалата – рече тихо Бритън.

– Не можем още да тръгнем – отвърна Глин. – Ще издържи ли корпусът?

– Известно време – отговори равнодушно Бритън. – Може би.

Вратата в дъното на мостика се отвори и влезе Рейчъл. Огледа се, блестящите ѝ очи бързо оцениха ситуацията. Пристъпи и застана до Макфарлън.

– Най-добре ще е Гарса да побърза и да вкара онова нещо в танка, преди да сме се пробили – прошепна тя.

Последва нова серия експлозии и метеоритът се спусна още по-надолу. Основата му вече бе скрита в корпуса на кораба.

– Доктор Макфарлън – рече Глин без да се обръща. – След като метеоритът бъде укрепен в танка, той става изцяло ваш. Искам вие и Амира да го наблюдавате денонощно. И да ми съобщите, ако настъпи промяна в данните или в поведението на метеорита. Не желая повече изненади от този камък.

– Добре.

– Лабораторията е готова, има наблюдателна платформа над хамбара. Съобщете ми, ако се нуждаете от нещо.

– Пак се появиха мълнии – намеси се вторият помощник. – На десет мили оттук.

Последва кратко мълчание.

– Ускорете този процес – обърна се неочаквано към Глин Бритън.

– Не мога – отвърна тихо, почти разсеяно той.

– Видимост – хиляда метра – докладва вторият помощник. – Скоростта на вятъра се увеличи до четирийсет възла.

Макфарлън преглътна. Всичко се развиваше с такава предвидима, часовникарска точност, че той се бе унесъл и почти бе забравил за опасността. Спомни си въпроса на Лойд: „Е, и как ще се справиш с онзи разрушител там?“ Как наистина? Запита се какво ли правеше Лойд в затъмнените си покои. Помисли си с учудващо малко съжаление за евентуалната загуба на възнаградението си от 750 000 долара, след онова, което бе отвърнал на Лойд. За него това едва ли имаше значение – сега, след като притежаваше метеорита.

Чу се поредното изпукване на експлозиите и титановите подпори се разхвърчаха, отскочиха и се плъзнаха по палубата, рикошираха о перилата. Онези, които паднаха в танка, издрънчаха. Върху прозорците на мостика изтрополиха камъчета, понесени от надигналия се вятър от близката скала. Пантеонерото връхлиташе.

Радиостанцията на Глин изпиука.

– Още шейсет сантиметра и ще сме долу – долетя металният глас на Гарса.

– Остани на този канал. Искам да ми се обаждаш при всяко спускане.

Пъпът отвори вратата и влезе в помещението на мостика – разтъркваше очи и се прозяваше.

– Видимост – две хиляди метра – докладва вторият помощник. – Мъглата се вдига бързо. Всеки миг бойният кораб ще се появи във видимост.

Макфарлън чу тътена на гръм. Той бе удавен от поредното силно избумтяване, след като корабът се удари повторно в скалата.

– Вдигнете оборотите на главните машини! – извика Бритън.

Към бъркотията се добавиха още няколко вибрации.

– Остават осемнайсет инча – долетя гласът на Гарса от главната палуба.

– Мълнии на пет мили. Видимост две хиляди и петстотин метра.

– Начало на затъмнението – рече Глин.

Ярко осветената до този момент палуба изведнъж потъна в мрак, както и целият кораб. Сиянието от надстройката обливаше метеорита със слаба светлина – горната му част вече едва се виждаше. Целият кораб се тресеше – дали от спускането на метеорита, дали от едрата вълна, която се разбиваше о борда му, дали от вятъра – това Макфарлън трудно можеше да прецени. Последва нов залп от експлозии и метеоритът потъна още по-надолу. И Бритън, и Глин вече издаваха високо командите си; беше неловък миг, в който корабът сякаш имаше двама капитани. След като мъглата се вдигна, Макфарлън видя, че протокът вече бе покрит с бели зайчета и дишаше дълбоко с едрите разпукващи се вълни. Погледът му не можеше да се откъсне от този нощен морски пейзаж, очакваше всеки миг да се появи острият нос на разрушителя.

– Шест инча – докладва Гарса по радиото.

– Пригответе се за затваряне на люка – нареди Глин.

На югозапад проблесна светкавица, последвана веднага от слаб тътен.

– Видимост – четири хиляди метра. Мълнии – на две мили.

Макфарлън усети как Рейчъл го стисна силно за лакътя.

– Боже мой, това е прекалено близо – прошепна тя.

И ето го: вдясно се появи разрушителят, мътен грозд светлини, които блещукаха в бурята. Макфарлън видя как мъглата се отдръпва от бойния кораб. Беше неподвижен, със запалени светлини, сякаш парадираше с присъствието си. Последва нова експлозия и поредното потрепване.

– Метеоритът е вътре – долетя гласът на Гарса.

– Затворете люковите закрития – изкомандва бързо Бритън. – Отдайте вързалата, мистър Хауъл. Бързо. Курс едно-три-пет.

Отново последва серия експлозии – дебелите вързални въжета, които придържаха кораба към скалата, се отделиха и се разлюляха лениво към нея.

– Рулят – петнайсет градуса вдясно, имам курс едно-три-пет – рече Хауъл.

56.
„Алмиранте Рамирес“
3:55

На малко повече от миля разстояние команданте Валенар крачеше на своя мостик. Беше неотоплен и, както той го предпочиташе – населен с минимален брой хора от екипажа. Взираше се през предните стъкла към корабния кастильо – бака. Не виждаше нищо през изтъняващата мъгла. След това изведнъж се обърна към офиса на де гардия ен ла мер, старши помощник-командира, който стоеше до нишата на радара. Наведе се иззад рамото му и погледна екрана на насочения напред инфрачервен радар. „Подписът“ на танкера не му показваше нещо, което още да не знаеше, не отговаряше на нито един от въпросите му. Защо корабът оставаше още привързан към брега? При надвисналата буря ставаше все по-опасно да бъде там. Дали не се опитваха да преместят метеорита до кораба? Не – преди да се спусне мъглата той наблюдаваше безплодните им усилия във вътрешността на острова. Дори и сега можеше да чуе трескавото бумтене на машините. А и бърбенето по радиостанцията на брега продължаваше. И все пак, изглеждаше глупаво да поставят кораба под заплаха, като го държат привързан към брега. А онзи мъж Глин в никакъв случай не беше глупак.

Тогава какво ставаше?

Преди време над воя на вятъра бе дочул силния бумтеж на витлата, когато наблизко увисна вертолет, кацна, а после отлетя. Чуха се експлозии наблизко – много по-слаби от онези на острова, но очевидно някъде в близост до кораба. Или може би на самия кораб. Дали бе възможен някакъв инцидент на борда? Дали имаше жертви? Дали Тимер не се бе сдобил с оръжие, за да опита да избяга?

Извърна се от остарелия зелен екран и се взря напрегнато в мрака. Стори му се, че вижда проблясване на светлинки през развелите се парцали на мъглата и лапавицата. Премигна, стисна очи и погледна отново. Светлинките бяха изчезнали. Вятърът връхлиташе кораба, свиреше и виеше. Валенар бе чувал тези звуци и преди. Това бе пантеонеро.

Вече бе пренебрегнал няколко заповеди да се върне в базата – всяка от които бе по-настойтелна от предишната. Да се върне му нареждаха корумпирани, подкупни служители. Но, Пресвета Дева Марийо, в

крайна сметка те щяха да му бъдат благодарни.

Усещаше движението на кораба върху тежката вълна – държеше се като коркова тапа, което никак не му харесваше. Котвените вериги върху некартираната подводна козирка държаха – това бе най-добрата котвена стоянка, *единствената* в протока Франклин.

Но какво ставаше?

Не възнамеряваше да чака до обяд, за да получи отговор за Тимер. Още на зазоряване щеше да изстреля няколко снаряда високо в носа им – не и да потопява кораба, разбира се, но достатъчно, за да го повреди и да привлече вниманието им. След това щеше да предяви ултиматума си: или предавате момчето, или умирате.

Нещо проблесна в разпръскващите се вълма мъгла. Взря се, приближил лице до стъклото. Ето ги отново: светлини, не ще и съмнение. Напрегна се да види по-добре в мрака. Мъглата и лапавицата постепенно отминаваха и той отново ги видя – за миг, а после – и още веднъж. А сега вече очертанятия на големия кораб изплуваха в разсейващия се мрак. Вдигна бинокъла си и корабът изчезна. Изруга, взрян в тъмнината. А после отново зърна светлините – сега вече само една, много слаба светлинка.

Онези негодници бяха затъмнили кораба.

Какво криеха?

Отстъпи назад, хвърли поглед на инфрачервения екран, опита се да намери някакъв смисъл в размазаното зелено петно. Предусещаше, че нещо предстоеше да се случи. Може би вече беше време да действа.

Обърна се към помощник-боцмана.

– Вдигни по тревога главния кубрик.

Помощникът се наведе над микрофона на вътрешнокорабната уредба.

– Главен кубрик, главен кубрик, всички да заемат бойните си постове.

Зави сирената за тревога. Почти мигновено на мостика се появи и отдаде чест командирът на частта за управление на боя.

Валенар отвори едно шкафче и извади доста обемния апарат за нощно виждане, съветско производство. Нагласи очилата на главата си, пристъпи към прозорците и погледна отново навън. Руската технология не бе тъй добра, като на устройствата, произведени от американската ИТТ, но пък руският уред не бе толкова скъп. Погледна към танкера.

През окулярите танкерът се виждаше по-ясно. По палубата се шураха някакви хора, определено се готвеха за отплаване. Но най-

смушавашо бе, че те се суетяха около отворения голям товарен люк в средата на палубата. Нещо стърчеше от него; нещо, което Валенар не можеше да види ясно.

Докато наблюдаваше, току над отворения люк избухна малка, но ослепителна експлозия. Този уред за нощно виждане от второ поколение не бе снабден с предпазна система за изключване при свръхсилна светлина. Валенар залитна назад, сграбчи очилата, свали ги и разтърка очи, ругаейки.

– Прицел по уреди – извика той на тактическия офицер. – Да не се използват стомилиметровите оръдия, докато не наредя.

Последва леко колебание.

Макар пред очите му още да плуваха ярки петна, Валенар се обърна рязко към командира на бойната част.

– Слушам, сър – долетя отговорът му. – Прицел по уреди. Данните се прехвърлят към оръжейните системи.

Валенар се обърна към офицера на руля.

– Подгответе се за вдигане на котва.

– Слушам, да се приготвим за вдигане на котвата.

– Как сме с горивото?

– Петдесет и пет процента, сър.

Валенар затвори очи, за да помогне на болезнения блясък да утихне. Извади от джоба си пура и употреби цели три минути, за да я запали. След това се обърна отново към прозорците.

– Американският кораб се движи – докладва вахтеният офицер, надвесен над радара.

Валенар дръпна бавно от пурата. Крайно време беше. Може би в крайна сметка щяха да се закотвят в по-безопасни води, в подветрената част на протока. Биха могли да изчакаат бурята там.

– Отделя се от скалата.

Валенар чакаше.

– Завива... Сега е по пеленг нула-осем-пет.

Това не бе курс към подветрените води на протока. Валенар продължи да изчаква, но усети как внезапно, вледеняващ страх сковава сърцето му. Минаха пет минути.

– Все още по пеленг нула-осем-пет, увеличават скоростта до четири възела.

– Продължавайте да следите курса му – рече той.

Страхът го овладя още по-силно.

– Целта завива, скорост пет възла, пеленг едно-едно-пет, едно-две-

нула, едно-две-пет...

„Твърде бързо се ускорява за танкер“, помисли си той. Но нямаше никакво значение какви бяха двигателите на огромния кораб; физически бе невъзможно той да изпревари един разрушител.

Извърна се от прозорците.

– Прицел пред мачтата на бака, над водолинията. Искам корабът да бъде осакатен, а не – потопен.

– Целта се движи с пет възла, задържа се на курс едно-три-пет.

„Насочва се към открито море“, помисли си той. „Значи край – Тимер е мъртъв.“

Касео, командирът на частта за управление на боя, докладва:

– Продължаваме да следим целта, сър.

Валенар се опитваше да запази спокойствие, да бъде силен; да не се разкрива пред хората около себе си. А сега повече от всякога се нуждаеше от яснота на мисълта.

Свали пурата, облиза пресъхналите си устни.

– Готови за стрелба – заповяда той.

57.
„Ролвааг“
3:55

Глин нарочно пое бавно дъх, за да почувства как въздухът изпълва дробовете му. Както винаги преди акция го бе обзело необикновено спокойствие. Корабът бе подготвен за морски преход, мощните машини бумтяха тихо под краката му. Разрушителят лежеше ниско във водата, ярко петно в мрака на около двацет градуса вляво зад кърмата им.

Всичко щеше да свърши след двацет минути. Ала бе въпрос на правилно подбран момент.

Обърна се към далечния ъгъл на мостика. Пъпъп стоеше в сянка, скръстил в очакване ръце. Пристъпи напред, след като Глин му кимна.

– Да?

– Искам да бъдеш готов да помогнеш на кърмчията. Може да се наложи рязко да променяме курса и ще ни трябва опита ти с тези течения и подводната топография.

– Подводната какво?

– Къде са рифовете, къде са плитчините и къде е достатъчно дълбоко, за да мине корабът...

– Шефе?

– Да.

– Моето кану газии само шест инча. Никога не съм се безпокоял за подобни неща.

– Знам. Но знам, че приливно-отливните течения тук достигат десет метра при висока вода. Знаеш къде са местата на корабокрушения и къде са подводните козирки. Бъди готов.

– Много добре, шефе.

Глин изгледа как дребният мъж се върна обратно в сенките. След това погледът му се стрелна към Бритън, която бе застанала до командния пулт, заедно с Хауъл и вахтения офицер. Тя наистина бе хубава жена и добър капитан – беше всичко онова, което бе предвидил, че ще бъде. Начинът, по който реагира, когато бе временно лишена от правомощията си – това го впечатли най-много от всичко друго. В поведението ѝ имаше силна проява на лично достойнство и самообладание, дори когато отстъпи командването. Питаше се дали това бе вродено, или бе

резултат на предишното ѝ опозоряване.

Воден от импулса, по-рано той бе взел от корабната библиотека стихосбирка на У. Х. Одън. Не бе любител на поезията; винаги му се бе струвала непродуктивен занаят. Беше отгърнал на стихотворението „Прослава на варовика“, заради смътното загатване на връзка с инженерните науки. Изживяването бе на истинско откровение. Нямаше представа за силата на поезията; колко много чувство, мисъл, дори мъдрост можеше да се съдържа в тъй сбития изказ. Хрумна му, че щеше да бъде интересно да обсъди това с Бритън. В крайна сметка тъкмо нейното цитиране на стих от Одън по време на първата им среща, го бе отвело при тази книжка.

Всички тези мисли ангажираха съзнанието на Глин за не повече от секунда. И изчезнаха в мига, в който прозвуча тихият вой на алармена инсталация.

Бритън заговори – гласът ѝ бе отчетлив и спокоен:

– Бойният кораб ни „освети“ с инфрачервения си радар за управление на боя. – Обърна се към Хауъл. – Тревога на всички постове.

Хауъл повтори командата. Засвири друга, много по-силна сирена.

Глин пристъпи напред към своя човек на компютърния пулт.

– Заглуши го – рече тихо.

Усети как погледът на Бритън се стрелна към него.

– Да го заглуши ли? – повтори тя и в напрегнатия ѝ тон се усети нотка на сарказъм. – Мога ли да попитам с какво?

– Със системата за широкообхватно електронно заглушаване на Макдонъл-Дъглас, която е на вашата мачта. Той ще стреля по нас с оръдията си, а може би дори с „екзосет“²⁷. Разполагаме с диполни отражатели и ОСББ, за да се погрижим за каквито и да е ракети.

Този път Хауъл се обърна и го погледна изумен.

– Оръжейни системи за близък бой? На този кораб няма нищо подобно.

– Под онези прегради на носа. – Кимна към човека си. – Време е да се поразсъблечем.

Мъжът набра няколко команди, чу се остро изпукване отпред. Глин видя как преградите се смъкват и падат в морето, тъкмо както бе планирано. Разкриха се шест къси дула на оръдията „Фаланкс-Гатлинг“, които, както бе известно на Глин, можеха да изстрелват 20-мм снаряди от

27. „Летяща риба“, нисколетяща, трудноуловима от радарите ракета „кораб-кораб“, френско производство. – Б.пр.

обеднен уран срещу идващата ракета при честота от над 3 000 изстрела в минута.

– Господи – рече Хауъл. – Но това е секретно оръжие!

– Наистина.

– Доколкото си спомням, той го нарече допълнителна екипировка за безопасност – рече Бритън с известна нотка на ирония.

Глин се обърна към нея.

– Предлагам в мига, в който почнем електронното заглушаване, да дадете рязко дясно на борд.

– Маневра за избягване? – попита Хауъл. – С този кораб? На него му трябва пет мили разстояние само да спре.

– Много добре го знам. Но въпреки това го направете.

Намеси се Бритън:

– Мистър Хауъл, насочете кораба дясно на борд.

Хауъл се обърна към кърмчията:

– Руля дясно на борд, дясната машина авариен пълен назад, лява машина авариен пълен напред.

Бритън погледна към човека на Глин.

– Приложете всички контрамерки, ако изстреля ракета – диполни отражатели, ОСББ, ако е необходимо.

Последва известно забавяне, после се усетиха вибрации, след като корабът намали ход и започна да завива.

– Това няма да сработи – промърмори Хауъл.

Глин не си даде труда да отговори. Знаеше, че всъщност тактиката им щеше да успее. Дори ако електронните контрамерки не успееха, Валенар щеше да се цели високо в носа, където едно попадение щеше да предизвика много шум с най-малки поражения. Не би опитал да потопи „Ролвааг“, поне засега.

В мрака се източиха две дълги минути. После се видя изригване на светлина от разрушителя – стреляха стомилиметровите му оръдия. Няколко секунди по-късно се чу експлозия вляво от носа на „Ролвааг“, втора, а после и трета, в тъмнината се издигнаха едва забележими гейзери, които вятърът бързо разнесе. Глин забеляза, че както и бе очаквал, снарядите паднаха твърде далеч.

Пребледнелите офицери на мостика се спогледаха потресени. Глин ги наблюдаваше съчувствено. Знаеше, че дори и при най-добрите обстоятелства, попадането за пръв път под обстрел действия трагично.

– Засичам движение на разрушителя – рече Хауъл, взрян в екрана на радара.

– Мога ли да предложа пълен напред, на курс едно-осем-нула – рече спокойно Глин.

Кърмчията не повтори заповедта, а погледна към капитана.

– Този курс ще ни изкара извън фарватера, ще навлезем в рифовете – рече тя с едва потреперващ глас. – Те не са картирани.

Глин даде знак на Пъпъп.

– Да, шефе.

– Ще минем протока откъм рифовете.

– Ясна работа.

Пъпъп притича и застана до кърмчията.

Бритън въздъхна.

– Изпълнете заповедта.

В носа на кораба се разби прибойна вълна и пяната заля палубата. Пъпъп се взря в мрака.

– Малко по-наляво, ей там.

– Направете го, мистър Хауъл – рече отсечено Бритън.

– Пет градуса наляво руля – рече Хауъл, – застани на курс едно-седем-пет.

Последва миг на напрегнато мълчание. След това се обади кърмчията:

– Изпълнено, сър, има едно-седем-пет.

Хауъл се надвеси над радара.

– Набират скорост, сега вървят с дванайсет възла срещу нашите осем. – Изглежда остро Глин. – И какъв е сега планът ви, по дяволите? – попита. – Мислите, че можем да се надбягваме с онзи негодник ли? Да не сте *полудели*? След няколко минути ще е достатъчно близо, за да ни потопа със стомилметровите си оръдия, въпреки електронното заглушаване.

– Мистър Хауъл – рече остро Бритън.

Старши-помощникът замълча.

Глин погледна към своя човек на компютъра.

– Готов ли си? – попита.

Онзи кимна.

Глин надникна навън, към разрушителя. Сам можеше да забележи, че той се движеше вече по-бързо. Дори стар боен кораб като него можеше да развие скорост от трийсет и четири възла. Беше красива гледка: ярък грозд светлини, „захапал кокала“, лъскавите отражения на оръдейните кули във водата. Изчака още миг, остави разрушителя да набере достатъчно скорост.

– Огън по целта!

Беше приятно да се види как два неочаквани гейзера изригнаха около кърмата на разрушителя; да се види как силният вятър отнесе пръските чак до открития мостик; а още по-приятно бе да чуе последвалите след седем секунди два приглушени взрива. Видя как разрушителят зави и застана с борд към вълната.

Откъм разрушителя се чу гръм, после втори: стреляха стомилметровите му оръдия. Между двата залпа се чу по-високият пукот на 40-мм оръдие. В следващия миг в изблик на безсилна ярост огън откриха всички оръжия на кораба – гроздовете огънчета бяха като някакви маниакални стробоскопни проблясвания на фона на кадифения мрак на морето. Но след като радарът на „Алмиранте Рамирес“ бе безполезен, а „Ролваг“ затъмнен се измъкваше по нов курс, попаденията бяха, разбира се, неточни – или къси, или твърде дълги.

– Малко по-наляво, шефе – обади се Пъпъп и поглади мустака си, присвил очи в мрака.

– Пет градуса наляво руля – нареди Бритън на кърмчията, без да изчаква Хауъл.

Корабът промени курса си почти незабележимо. Пъпъп се вираше напрегнато. Минутите минаваха мъчително бавно. След това сведе глава към Глин.

– Измъкнахме се.

Бритън го видя как се оттегли в сенките в дъното на мостика.

– Дръж така – нареди тя. – Пълен напред.

Силните гърмежи продължиха да отекват влудяващо всред планинските върхове и смълчаните ледници, ала бумтенето им постепенно затихваше. Скоро навлязоха в открито море.

Трийсет минути по-късно, западно от остров нос Хорн, намалиха хода дотолкова, че да вдигнат в движение работния катер.

Тогавя Бритън нареди:

– Заобиколете нос Хорн, мистър Хауъл.

Кабо де Хорнос се появи замъглен в полезрението им, тътенът на стрелбата най-сетне замря, погълнат от воя на вятъра и рева на морето покрай корпуса на кораба. Всичко бе свършило. Глин изобщо не погледна назад, към Исла Десоласион – към ярките светлини на „рудника“, към машините, които още препускаха яростно в изпълнение на въобразаемите си задачи. А сега, след като операцията приключи, той усети как дишането му се учестява, ведно с ускоряването на пулса.

– Мистър Глин?

Беше Бритън. Гледаше го – с блестящи, напрегнати очи.

– Да?

– Как ще обясните потопяването на боен кораб на чужда държава?

– Те стреляха първи. Ние действахме при самоотбрана. Освен това нашите заряди само извадиха от строя управлението им. Ще ги потопи пантеонерото.

– Това няма да мине. Ще изкараме голям късмет, ако не прекараме остатъка от живота си в затвора.

– При всичкото ми уважение не мога да се съглася с вас, капитане. Всичко, което сме извършили, е напълно законно. *Всичко*. Нашата минна операция е законна. Изкопахме рудно тяло, както се оказва – метеорит, което не противоречи на договора ни за минно проучване, сключен с Чили. От самото начало непрекъснато ни пречеха, принуждаваха ни да плащаме подкупи, заплашваха ни. Един от нашите хора бе убит. Най-накрая, след като отплавахме, по нас стреля някакъв оставен на самотек боен кораб. И въпреки това, през целия този период до нас не е стигало предупреждение на чилийското правителство, не са постъпвали никакви официални съобщения. Уверявам ви, че след завръщането ни посредством Държавния департамент ще отправим възможно най-категоричен протест. С нас се отнесоха най-оскърбително. – Той замълча, след което добави със съвсем лека усмивка: – Не смятате, че нашето правителство ще изтълкува всичко това по друг начин, нали?

Бритън продължи да го гледа още доста време с красивите си зелени очи. Приближи и прошепна на ухото му:

– Знаете ли какво? Мисля, че сте луд за връзване.

На Глин му се стори, че долови в тона ѝ нотка на възхищение.

58.
„Ролвааг“
4:00

Палмър Лойд седеше в кабинета си, отпуснат в дълбокия и единствен фотойл, гърбом към вратата. С вече изсъхналите си, направени по поръчка английски обувки бе изритал безполезния телефон и лаптопа в единия ъгъл на малката масичка. Отвъд панорамните прозорци над разбунтувалата се повърхност на морето се носеше слаба флуоресцентна светлина, която хвърляше трептящи зелени отблясъци в затъмнения кабинет и създаваше впечатлението, че стаята се намира на дъното на морето.

Лойд наблюдаваше неподвижен тази игра на слабата светлина. Бе останал неподвижен по време на всички събития: изстрелването на ракетата, краткото преследване на чилийския разрушител, експлозиите, бурния преход около нос Хорн.

Лампите в кабинета светнаха след тихо прещракване и бурният пейзаж отвъд прозорците изведнъж се превърна в непрогледен мрак. В съседния частен офис стената от телевизори оживя, изведнъж се изпълни с десетки говорещи едновременно, но с изключен звук, глави. По-нататък, в един от кабинетите иззвъня телефон, после – втори, трети. Палмър Лойд още не помръдваше.

Дори той самият не можеше да каже какви точно мисли минаваха през главата му. В часовете на мрак властваше гневът, разбира се; имаше и разочарование, унижение, отричане. Всички тези чувства той ги разбираше. Глин на бърза ръка го бе изхвърлил от мостика, беше му подрязал крилата, оставил го беше безсилен. Такова нещо никога дотогава не му се беше случвало. Онова, което обаче не разбираше – и не можеше да си обясни – бе растящото чувство на радост, което надделя над всички останали емоции, потисна ги, превърна ги в светлина, която едва-едва прозира през матов параван. Натоварването на метеорита, повреждането на чилийския кораб – всичко това бе великолепно свършена работа.

Подложил се под неочакваните прожектори на самопроучването, Лойд осъзна, че Глин бе прав да го прогони. Неговите методи в стил „слон в стъкларски магазин“ щяха да доведат до катастрофални

резултати при този толкова грижливо обмислен план. И ето, че светлините отново бяха запалени. Посланието на Глин до него бе кристално ясно.

Остана си неподвижен, фиксирана точка в средата на възстановилата се наново дейност на екипа му, и се замисли за миналите си успехи. Тази операция също щеше да бъде успех. Благодарение на Глин.

Но кой бе наел Глин? Кой бе избрал най-подходящия човек – единствения човек – способен да свърши работата? Въпреки унижението си, Лойд се поздрави сам за избора си. Добър избор беше направил. Беше успял. Метеоритът бе на сигурно място на борда. След като разрушителят бе извън строя, вече нищо не можеше да ги спре. Скоро щяха да навлязат в международни води. А подир това следваше пътят право към Ню Йорк. Щеше да се вдигне шум, разбира се, когато се завърнат в Щатите. Но той обичаше хубавите битки – особено когато беше прав.

Пое дълбоко въздух, радостното му чувство продължи да се засилва. Телефонът на писалището зазвъня, ала той не му обърна внимание. На вратата се почука, това несъмнено беше Пенфолд; игнорира и него. Бурен порив раздруса прозорците, по тях заплющя дъжд, премесен с лапавица. Чак тогава Лойд се изправи, изтупа дрехите си и опъна рамене. Не още, но скоро – много скоро – щеше да дойде времето да се върне на мостика и да поздрави Глин с неговия – *с техния общ* – успех.

59.
„Алмиранте Рамирес“
4:10

Команданте Валенар се взираше в мрака на нощта около нос Хорн, стиснал здраво машинния телграф, разкрячен, за да пази равновесие при силното люлеене на кораба. Беше пределно ясно какво бе станало... и защо.

Той прогони гнева от съзнанието си и се съсредоточи върху изчисленията, които правеше на ум. При шейсетвъзловия пантеонеро голямата парусност на разрушителя щеше да причини дрейф със скорост два възла; като прибави дрейфа към източното течение със скорост два възла, разполагаше с един час преди корабът да бъде изхвърлен на рифовете около Исла Десеит.

Усети напрегнатото мълчание на офицерите зад гърба си. Очакваха командата му за напускане на кораба. Но щяха да останат разочаровани.

Валенар пое дъх, запази самообладание, благодарение на желязната си воля. Когато заговори на събралите се офицери, гласът му бе равен, без да трепне:

– Оценка на повредите, господин Сантандер.

– Трудно е да се каже, команданте. Изглежда и двата винта са повредени. Рулят също е засегнат, но е в действие. Няма доклади за повреди в корпуса. Но корабът е лишен от ход и управление. Ние сме напълно неподвижни във водата, сър.

– Спуснете двама водолази. Да докладват по-точно за повредите на винтовете.

Заповедта бе посрещната с дълбоко мълчание. Валенар се обърна много бавно и огледа събралите се офицери.

– Сър, спускането на хора зад борда в това море ще е равносилно на смърт – заяви вахтеният офицер.

Валенар го изглежда свирепо. За разлика от останалите Сантандер бе нов в екипажа: беше прекарал само шест месеца тук, на края на света.

– Да – каза Валенар. – Разбирам проблема. Не можем да си го позволим.

Офицерът се усмихна.

– Спуснете екип от шестима души. По този начин поне един ще

оцелее, за да изпълни задачата.

– Слушам, сър – отвърна вахтеният офицер.

– В хамбар С на десния борд има голям дървен сандък, с надпис „Боеприпаси 40-мм“. В него има резервен винт.

Валенар бе подготвен за всякакви извънредни ситуации, включително и загуба на винтовете. Да се крият резервни части на борда бе добър начин да заобикаля корумпираните чиновници във военната корабостроителница в Пунта Арена.

– След като бъде установена повредата, ще изрежете от резервния винт онези части, които ще бъдат необходими за ремонта. Водолазите ще заварят тези секции към повредените винтове и ще получим ход. След по-малко от шейсет минути ще бъдем върху плитчините на Исла Десеит. Заповед за напускане на кораба няма да има. Или ще ми дадете ход, или всички ще си отидат ведно с кораба.

– Слушам, сър – отвърна шепнешком вахтеният офицер.

Израженията на останалите офицери издаваха какво мислеха за този отчаян план. Валенар не им обърна внимание. Не го интересуваше какво мислят те: искаше единствено да му се подчиняват. И те го правеха, поне засега.

60.
„Ролвааг“
7:55

Мануел Гарса стоеше на тясното метално мостче и се взираше надолу, към голямата червена скала, която лежеше под краката му. От тази височина тя изглеждаше почти малка: екзотично „яйце“, сгушено в гнездо от стомана и дърво. Паяжината, която го обгръщаше, бе красиво изпълнение: дяволски красиво даже, може би най-хубавото нещо, което бе направил през живота си. Да се съчетае бруталната сила с часовникарската точност, бе удивително трудно – предизвикателство, което само човек като Джийн Рошфор можеше да оцени. Гарса изпита съжаление, че Рошфор го нямаше, за да го види; красивите инженерни решения бяха сред малкото неща, които предизвикваха едва забележима усмивка върху сипаничавото му лице.

Екипът заварчици го следваше по тунела за достъп и сега хората излизаха от люка върху мостчето, като тежко трополяха с гумените си ботуши. Бяха колоритна банда: в жълти костюми и ръкавици, всеки със своя заваръчен апарат, боядисан в червено.

– Знаете задачите си – рече Гарса. – Знаете какво трябва да правите. Трябва да укрепим този кучи син на мястото му и трябва да го сторим, преди морето да се е развълнувало още по-силно.

Бригадирът им козирува на шега. Всички изглеждаха в приповдигнато настроение; метеоритът беше в хамбара, чилийският разрушител бе изчезнал от картинката, а те бяха на път за дома.

– А, и още нещо. Опитвайте се да не го докосвате.

Мъжете се разсмяха на шегичката. Някой се измайтапи, че Тимер получил начално ускорение в задника и че щял да бъде изпратен у дома по пощата в оловен контейнер. Никой обаче не тръгваше към асансьорната клетка, която водеше до дъното на танка. Гарса видя, че въпреки шегите и доброто настроение, сред тях цареше нервност. Метеоритът бе прибран на безопасно място в „Ролвааг“, но не бе изгубил и на йота способността си да внушава страх.

Имаше само един начин да се справи с това бързо.

– Слизайте при него – рече Гарса и тупна сърдечно бригадира им по гърба.

Без повече да се бавят работниците заприсьпяха в клетката. Гарса можеше да остане – в крайна сметка би могъл да ръководи операцията по-добре от наблюдателния пункт в края на мостчето – ала реши, че това не му приличаше. Качи се в клетката и дръпна плъзгащата се врата.

– И вие ли към търбуха на звяра, мистър Гарса? – рече един от мъжете.

– Ще трябва да пазя дебелите ви задници.

Слязоха до дъното на танка, където направо на ридерса на кила бяха подредени метални греди, които оформяха своеобразен под. Подпорните греди на шейната бяха разположени във всички посоки и разпределяха тежестта на метеорита към всички ъгли на корпуса. Следвайки схемата на заварките, хората се разпръснаха, прескачаха подпорите и изчезваха в сложната решетка, която обграждаше метеорита. Не след дълго всички заеха местата си, ала тишината в танка продължи още дълго време; сякаш след като вече бяха слезли до скалата, никой не искаше да започне пръв. А след това в полумрака с лек пукот се появиха ярки точки светлина, която хвърляше разлудели се сенки – заварчиците се заловиха за работа.

Гарса провери списъка със задачите им и главната схема, доволен, че всички вършеха онова, което им бе наредено. Чуваше се тихият съскащ хор на апаратите – заварчиците „захапаха“ конструкцията в невралгичните ѝ точки. Огледа ги един по един. Малко вероятно беше някой каубой да посмее да приближи твърде много до скалата, ала въпреки това искаше да се увери сам в това. Чуваше някъде в далечината тупкането на капки отгоре. Като потърси лениво източника на теча, погледът му пробяга по надлъжните греди, които се издигаха на двайсет метра височина до горната част на танка, оребрен като метална катедрала. След това сведе поглед към подпорните греди на дъното. Стоманените листи на корпуса бяха мокри. Беше естествено – всички кораби поемаха вода в сантините. Чуваше отмерения тътен на вълната около кораба, усещаше лекото, бавно клатене. Помисли си за трите слоя метални листи, които лежаха между него и бездънния океан. Мисълта беше обезпокоителна и той се извърна, като отново погледна метеорита, положен в паяжината на затвора си.

Макар тук, долу, той да изглеждаше по-внушителен, огромният танк сякаш смаляваше размерите му. И той отново се опита да побере в ума си как нещо с такива малки размер можеше да тежи толкова много. Пет айфелови кули, натъпкани в седемметров метеорит. Заоблена камениста повърхност. Без дупки като обичайните метеорити. Поразителен,

почти неописуем цвят. Много би му се искало да подари на приятелката си пръстен, направен от тази материя. Ала сетне мисълта му светкавично прескочи към парчетата, които бяха останали от мъжа на име Тимер, подредени в командната барака на острова. Не, никакъв пръстен.

Погледна часовника си. Петнайсет минути. Работата трябваше да им отнеме двацет и пет.

– Как върви? – извика на бригадира.

– Почти свършваме – извика онзи в отговор и гласът му отекна, изкривен в големия танк.

Гарса се отдръпна и зачака, усетил, че люлеенето на кораба се бе засилило. Във въздуха се носеше силен мирис на изгорена стомана, на волфрам и титан.

Най-сетне работата завърши и заварчиците един по един започнаха да изгасят апаратите си. Гарса кимна. Двацет и две минути: не беше лошо постижение. Оставаха само няколко по-сложни заварки и щяха да свършат. Рошфор бе проектирал нещата така, че да минат с минимум такива заварки. Когато бе възможно, той предпочиташе нещата да бъдат опростени. Така възможността да поддадат бе по-малка. Може и да беше педант, но бе дяволски добър инженер. Корабът се заклати отново и Гарса въздъхна, би му се искало Рошфор да можеше да види как планът му се превръща в реалност в този танк. На почти всеки етап някой загиваше. Беше като една малка война; и най-добре беше човек да не се сприятелява с много хора.

Усети, че корабът продължава да се накланя. „Тази ще е голяма вълна“, помисли си той. Чу слаби изскърцвания, придружени от метални стонове.

– Дръжте се здраво! – извика той на екипа, докато се обръщаше и сграбчваше перилата на асансьора за опора. Кренът на кораба се увеличаваше – още и още.

След това Гарса се озова по гръб на пода в пълен мрак. Цялото тяло го болеше. Как бе попаднал там? Може би преди минута или час; нямаше как да разбере. Виеше му се свят: имаше експлозия, някой пишцеше – ужасен писък – във въздуха се появи силен мирис на озон, на изгорен метал, примесен с лъх на пушек от изгоряло дърво. Нещо топло и лепкаво покриваше лицето му, а болката туптеше в синхрон с биенето на сърцето му. Ала след това всичко започна да избледнява, да се отдалечава, и скоро той отново потъна в сън.

61.
„Ролвааг“
8:00

Палмър Лойд се забави с изкачването си на мостика. Трябваше да се вземе в ръце. Не биваше да демонстрира продължаващото си детинско негодувание.

Беше посрещнат с учтиви, дори почитателни кимвания. На мостика цареше друга атмосфера и на него му потрябва известно време да я долови. Операцията беше почти приключила. Той вече не беше само пътник и досадник в критичния миг. Беше Палмър Лойд, собственик на най-важния метеорит, откриван досега, директор на Музея Лойд, главен изпълнителен директор на „Лойдс холдингс“, третият по богатство човек на планетата!

Приблужи и застана зад Бритън. Над златните пагончета на рамото ѝ видя монитора, върху който бе изписана схемата от спътниковата навигационна система. Беше виждал този екран и преди. Корабът им бе обозначен върху нея с кръстче, дългата ос показваше курса им. Далечният ѝ край приближаваше устойчиво червената линия, която се извиваше в лека дъга по цялата карта. През няколко секунди екранът премигваше – информацията се осъвременяваше от данните на спътниците. След като пресекат онази линия, щяха да се озоват в международни води. Свободни да поемат към дома!

– Колко още остава? – попита той.

– Осем минути – отвърна Бритън.

Тонът ѝ, макар и хладен както винаги, бе изгубил напрегнатостта си от онези последни минути близо до острова.

Лойд погледна към Глин. Той стоеше до Пъпъп, с ръце на гърба, а върху лицето му бе застинала обичайната маска на безразличие. И все пак бе почти сигурен, че забеляза искрици на самодоволство в безстрастните очи. Така и трябваше да бъде. Деляха ги минути от най-великото научно и инженерно постижение на двайсети век. Изчака, реши да не пришпорва нещата.

Огледа останалата компания на мостика: вахтата – уморени, но доволни моряци, очакващи облекчението. Старши помощникът Хауъл – непроницаем. Макфарлън и Амира, застанали мълчаливи един до друг.

Дори хитрият стар доктор Брамбъл бе изпъзлял от дупката си на долните палуби. Сякаш следвайки някакъв негласен знак, всички се бяха събрали да присъстват на много важно събитие.

Лойд изправи рамене – жест, който трябваше да привлече вниманието на останалите. Изчака, докато всички погледи се насочиха към него, след това се обърна към Глин:

– Мистър Глин, бих ли могъл да изразя най-сърдечните си поздравления?

Глин се поклони леко. Компанията на мостика размени усмивки.

В този момент вратата се отвори и влезе един стюард с количка от неръждаема стомана. От кофичка с натрошен лед надничаше гърлото на бутилка шампанско. До нея бяха подредени дузина кристални чаши.

Лойд разтърка доволен ръце.

– Ели, лъжец такъв! Може и да се чумериш за някои неща като недоволна съпруга, но си избрал много точно мига.

– Аз наистина излъгах, като казах, че съм взел само една бутилка. Всъщност взех една каса.

– Чудесно! Да я нападаме тогава.

– Ще трябва да се задоволим само с тази бутилка. Това е корабен мостик. Но не се безпокойте – в мига, в който наближим Нюйоркското пристанище, сам ще отворя останалите десет бутилки. А междуременно – моля, поемете честта...

И той посочи количката.

Лойд отиде до нея, измъкна бутилката от леда и я вдигна, широко ухилен.

– Не я изпускай този път, шефе – рече Пъпъп съвсем тихо, почти недоловимо.

Лойд погледна към Бритън.

– Колко остава?

– Три минути.

Вятърът връхлиташе прозорците. Пантеонерото се засилваше, ала – Бритън го бе информирала – те щяха да заобиколят остров Стейтън и щяха да се озоват на завет, подветрено на Огнена земя, далеч преди югозападният вятър да промени посоката си към по-опасния нордвест. Разви телта на тапата и зачака с бутилка в ръка.

За миг единствените шумове на мостика бяха стонът на вятъра и далечният рев на океана.

Бритън вдигна глава от екрана и погледна към Хауъл, който кимна утвърдително.

– „Ролвааг“ току-що навлезе в международни води – рече тихо тя.

Изригнаха радостни възгласи. Лойд отпуши бутилката и започна да налива по мъничко на всички.

Пред него изведнъж се появи ухиленото лице на Пъпъп, уловил с костеливите си ръце две чаши.

– Ето, тук, шефе. Една за мен и една за приятеля ми.

Той сведе глава.

Лойд изпразни бутилката в чашите.

– Кой е приятелят ти? – попита снизходително.

Ролята на този човек, макар и не голяма, се бе оказала решаваща. Щеше да му намери добра служба в Музея Лойд, навярно в поддръжката, дори в охраната. Или даже би могъл да измисли нещо още по-добро за последния оцелял яган. Можеше в крайна сметка да помисли да се сдобие с някои експонати. Щеше да бъде проява на добър вкус и справедливост – далечен отглас от онези изложби на туземци от деветнайсети век – но можеше да бъде доста привлекателно. Особено след като Пъпъп му бе под ръка като последния жив екземпляр. Да, трябваше да помисли за това.

– Ханукса – отвърна Пъпъп, пак склони глава и се ухили.

Лойд вдигна глава навреме, за да го види как се оттегля като изплашен заек, отпивайки по ред и от двете чаши.

Гласът на старши помощникът надвика врявата.

– Имам контакт с надводен обект на трийсет и две мили, истински пеленг три-едно-пет, скорост дващест възла.

Разговорът мигновено секна. Лойд погледна към Глин, изгарящ от нетърпение да чуе уверенията му, но усети как стомахът му силно се разбунтува. Никога досега не бе виждал подобно изражение у този мъж: изражение на болезнена изненада.

– Глин? – опита се да запази спокойствие той. – Това е някакъв товарен кораб, нали?

Без да отговори, Глин се обърна към оператора на пулта на ЕИР и му прошепна няколко думи.

– Това е „Алмиранте Рамирес“ – каза също тъй тихо Бритън.

– Какво? Как можете да разберете това по радара? – попита Лойд и неприятното чувство в стомаха му изби в недоумение.

Бритън го погледна.

– Няма начин да се установи със сигурност, но той е на точното място в точното време. Повечето кораби ще се насочат към протока Лъонер, особено в това време. А този ни застига с пълен ход.

Лойд гледаше как Глин разговаря с мъжа на компютъра. Последва леко изпиукване, високоскоростно превключване и съскане на установената връзка с базата данни.

– Мислех си, че си извадил от строя онзи кучи син – рече Лойд.

Глин се поизправи и Лойд веднага изпита облекчение, като видя, че съсредоточеното му самоуверено изражение се бе възвърнало.

– Нашият приятел показва, че е необикновено находчив.

– Находчив ли?

– Команданте Валенар е успял да ремонтира кораба си, поне отчасти. Забележително постижение. Почти не мога да повярвам, че е било възможно. Но сега това няма значение.

– Защо? – попита Бритън.

– Всичко е в компютърния му портрет. Той няма да ни преследва в международни води.

– Това е доста високомерно предположение, ако питате мен. Този човек е луд. Би могъл да направи всичко.

– Грешите. Команданте Валенар, въпреки всичко останало, е дълбоко в сърцето си морски офицер. Той се гордее с честта и лоялността си, както и с кодекса, съставен от отвлечени военни идеали. Поради всичките тези причини той няма да ни преследва отвъд линията. Да направи това, ще означава да постави Чили в неудобно положение – да създаде неприятен инцидент с най-големия донор на чуждестранна помощ на страната му. Освен това той няма да вкара повредения си кораб прекалено навътре в засилващата се буря.

– Тогава защо продължава да ни следва?

– Поради две причини. Първо, не знае точното ни положение и все още се надява да ни пресрещне преди да сме стигнали до международни води. Второ, нашият команданте е човек на благородните жестове. Досущ като куче, което опъва докрай веригата си, макар и да знае, че плячката е извън обсега му, той ще ни преследва досами границата на териториалните води на страната му, след което ще се върне назад.

– Добър анализ – рече Бритън, – но дали е верен?

– Да – отвърна Глин, – верен е.

Тонът му бе спокоен и убедителен.

Лойд се усмихна.

– Преди допуснах грешка, като не ти се доверих. Сега съм доволен. Щом твърдиш, че няма да премине линията, значи няма да я премине.

Бритън не каза нищо повече. Глин се обърна към нея с личен, почти интимен жест и Лойд с изненада видя как улови нежно ръцете ѝ. Той не

мога да долови думите на Глин, ала Бритън като че се изчерви.

– Добре – рече тя толкова тихо, че едва я чува.

Изведнъж се появи Пъпъп, и двете му чаши бяха празни, протегна ги напред с умолителен жест. Лойд го погледна, забеляза, че той инстинктивно пазеше равновесие, въпреки тежкото клатене.

– Има ли още? – рече яганът. – За мен и за приятеля ми, искам да кажа.

Нямаше време да му отговорят. Изведнъж се усети силна вибрация и дълбок тътен, който разтърси целия корпус на танкера. Ярките светлини премигнаха, а редицата от монитори потънаха в сиви електронни „снежинки“. Бритън и офицерите й мигновено заеха местата си.

– Какво, по дяволите, беше това? – попита остро Лойд.

Никой не му отговори. Глин се бе върнал при оператора си и разговаряше с него с нисък, настойчив тон. Във вътрешността на кораба се почувства силно, прилично на стон, потреперване. Последва го още едно.

А след това, тъй внезапно, както беше започнало, всичко свърши: екраните светнаха отново, лампите станаха по-ярки и с по-устойчива светлина. Чу се хор от чуруликания и тихо бръмчене: електронните устройства на мостика се рестартираха.

– Не знаем какво е – отвърна Бритън най-сетне на въпроса на Лойд. Погледът й пробяга по уредите. – Някакъв вид обща повреда. Навярно – експлозия. Изглежда е поразила всички корабни системи. – Обърна се към старши помощника. – Искам веднага оценка на щетите и повредите.

Хауъл вдигна телефона и проведе два бързи разговора. След втория остави слушалката; лицето му бе придобило пепеляв цвят.

– Товарният танк – рече той, – онзи, с метеорита. Имало е сериозна злополука.

– Каква злополука? – попита Глин.

– Разряд от метеорита.

Глин се обърна към Макфарлън и Амира.

– Заемете се с това. Разберете какво се е случило и защо. Доктор Брамбъл, вие най-добре да...

Но Брамбъл вече бе изчезнал от мостика.

62.
„Алмиранте Рамирес“
8:30

Валенар се взираше в мрака, сякаш самият акт на взирание щеше да вкара неуловимия танкер в полезрението му.

– Статус – рече отново той на офицера на командния пулт.

– Трудно е да се каже при това електронно затъмнение, сър. Предположението ми е, че целта плава на курс девет-нула-нула със скорост около шестнайсет възла.

– Разстояние?

– Не мога да определя точно, сър. Някъде около трийсет мили. Нямахме да имаме и това неточно определение, ако електронното заглушаване не беше намаляло за малко преди няколко минути.

Валенар усещаше ритмичното клатене на кораба си: ужасяващо издигане и спускане на палубата. Само веднъж досега бе ставал свидетел на подобно движение, когато попадна на буря южно от островите Диего Рамирес по време на учения. Знаеше какво означава това странно движение: разстоянието между гребените на вълните започваше да надхвърля два пъти дължината на „Алмиранте Рамирес“. Виждаше застигащата ги вълна през прозорчетата отзад: дълги, мускулести валове, поръбени с пяната на сриващата се връх, които прииждаха към кърмата му и се пенеха около корпуса преди да изчезнат напред, в мрака. От време на време гигантска вълна ще нападне изотзад, водата ще се завихри около кърмилното перо, рулят в ръцете на кърмчията ще олекне и корабът ще бъде заплашен да се хласне в неволен завои и оттам да влезе в неконтролиран броучинг²⁸. А оттук нататък нещата щяха да се влошават още, след като завиеха на юг и поемеха вълната откъм борда.

Замислен, той бръкна в джоба си, извади една пури и разсеяно огледа замърсените ѝ външни листа. Помисли си за двамата загинали водолази, чиито студени трупове бяха увити в брезент и прибрани в рундуците на кърмата. Замисли се и за тримата други, които изобщо не изплуваха, и за четвъртия, който сега трепереше в последен стадий на хипотермия. Те бяха изпълнили дълга си – ни повече, ни по-малко. Корабът

28. Странично плъзгане по вълната, при което плавателният съд се стреми да „качи“ срещу вятъра. – Б.пр.

им бе годен за плаване. Вярно, с повредените винтове можеха да развият само двайсет възла скорост. Но танкерът, от своя страна, правеше шестнайсет. А дългото му бягство на изток, към международни води, му даваше времето, необходимо да постигне стратегията си.

Погледна назад – към офицера на пулта. Екипажът бе изплашен: от бурята, от преследването. Този страх бе на добро – уплашените мъже работеха по-бързо. Ала Тимер струваше колкото десет от тях.

Той отхапа крайчето на пурата и го изплю настрани. Тимер струваше колкото целия екипаж...

Валенар се овладя, като си позволи да запали пурата си бавно, внимателно, методично. Тлеещото червено огънче се отразяваше от мастиленочерните прозорци. Онези вече сигурно знаеха, че отново ги е подгонил. Този път щеше да бъде по-предпазлив. Веднъж вече бе попадал в капана им и нямаше да позволи това да се случи отново. Първоначалният му план бе да повреди кораба. Ала сега вече беше ясно, че Тимер е мъртъв. Времето за осакатяването на американския кораб бе отминало отдавна.

След пет часа, а може би и по-малко, те щяха да попаднат в обсега на стомилиметровите му оръдия. А междувременно, ако просветнеше и най-кратък „прозорец“ в електронното заглушаване, ракетите екзосет бяха готови за изстрелване на мига.

Този път нямаше да има грешка.

63.
„Ролвааг“
9:20

Затичан по централния коридор на медицинския пункт, следван по петите от Рейчъл, Макфарлън едва не се блъсна в Брамбъл, който излизаше през вратата на операционната. Това бе съвсем различен Брамбъл от онзи кисел, сух мъж край масата за вечеря: този Брамбъл бе мрачен, движенията му – резки, жилавата му снага – напрегната.

– Дошли сме да видим... – понечи да му обясни Макфарлън, но Брамбъл продължи по коридора и изчезна зад друга врата, без изобщо да му обърне внимание. Макфарлън се спогледа с Рейчъл.

Последваха Брамбъл и се озоваха в ярко осветено помещение. Докторът, който още носеше чифт хирургически ръкавици, се бе надвесил над една носилка и преглеждаше някакъв безжизнен пациент. Главата му бе обвита в бинтове, а чаршафите – напоени с кръв. Макфарлън видя как Брамбъл дръпна чаршафа върху главата на мъжа с рязко, ядно движение. След това се обърна и се запъти към мивката наблизо.

Макфарлън преглътна с мъка.

– Трябва да говорим с Мануел Гарса – рече той.

– Абсолютно невъзможно – отвърна Брамбъл, спря да се търка, свали окървавените ръкавици и подложи ръце под горещата вода.

– Докторе, ние трябва да разпитаме Гарса за случилото се. От това зависи безопасността на кораба.

Брамбъл се сепна и погледна Макфарлън за пръв път, откакто бяха дошли. Изражението му бе мрачно, но овладяно. Не отговори веднага и Макфарлън видя как зад маската препускат мислите на лекаря, който трябва да вземе решение под изключителен натиск.

– Трета стая – рече той, докато навличаше чифт нови ръкавици. – Пет минути.

Намериха Гарса в малката стая напълно буден. Лицето му бе изражено, очите – потъмнели, а главата – превързана. Когато вратата се отвори, той извърна черните си очи към тях, но моментално ги отклони.

– Всички са мъртви, нали? – прошепна, впил поглед в преградата.

Макфарлън се поколеба.

– Всички, с изключение на един.

– Но той също ще умре.

Това бе констатация, а не въпрос.

Рейчъл приближи и положи длан върху рамото му.

– Мануел, знам колко ти е тежко. Но ние трябва да узнаем какво се е случило в товарния танк.

Гарса не я погледна. Сви устни, премигна с потъмнелите си очи.

– Какво стана? Какво си мислиш, че стана? Онзи проклет метеорит отново изригна.

– Изригна ли? – повтори Макфарлън.

– Да. Експлодира. Досуц както с онзи тип, Тимер.

Макфарлън и Рейчъл се спогледаха.

– Кой от мъжете го докосна? – попита Рейчъл.

Гарса изведнъж се обърна и се вторачи в нея. Макфарлън не бе сигурен дали изражението му бе на изненада, гняв или недоумение; широко отворените му, морави, подобни на лунни кратери очи изглежда „изсмукваха“ всичко останало от лицето.

– Никой не го е докосвал!

– Някой би трябвало да го е пипнал...

– Казах, че никой не го е пипал. Надлюдовах ги непрекъснато.

– Мануел... – понечи да каже нещо Рейчъл.

Той ядно се надигна.

– Да не мислите, че хората ми са луди? Те никак не искаха да доближават онова нещо, изпитваха смъртна боязън от него. Рейчъл, казвам ти, никой не е приближавал на повече от *метър и половина*.

Той потрепери и отново се отпусна.

След малко заговори отново Макфарлън.

– Трябва да разберем какво точно си видял. Можеш ли да ни кажеш какво си спомняш за мига точно преди това се случи? Какво ставаше? Забеляза ли нещо необичайно?

– Не. Хората почти привършваха със заварките. Работата бе на практика приключила. Всички все още носеха защитните си облекла. Корабът се накреняваше. Изглежда бе налетял на доста голяма вълна.

– Спомням си тази вълна – рече Рейчъл. – Сигурен ли си, че никой не е изгубил равновесие, че никой не е протегнал неволно ръка да се подпре...

– Вие не ми вярвате, така ли? – попита той. – Ами трудно е, защото е вярно. Никой не е докосвал скалата. Проверете сами записите, ако искате.

– Имаше ли нещо необичайно в самия метеорит? – попита

Макфарлън. – Нещо странно?

Гарса се замисли за миг. Сетне поклати глава.

Макфарлън се надвеси по-близо до него.

– Онази голяма вълна, която накрени кораба. Смяташ ли, че накланянето на метеорита би могло да причини експлозията?

– Защо? Той бе накланян, удрян, бутан през целия път от мястото му до товарния танк. Нищо подобно не се случи.

Последва мълчание.

– Камъкът е – прошепна Гарса.

Макфарлън премигна, не беше сигурен дали бе чул добре.

– Какво? – попита.

– Казах, че е камъкът. Той иска да ни избие. Всички, до един.

След тези думи той се обърна към стената и не пожела повече да говори.

64.
„Ролвааг“
10:00

Отвъд прозорците на мостика пукна злокобна зора, която освети обезумялото от силния вятър море. Процесията от безжалостните гигантски вълни с огромни нагънати гърбове се носеше от щормовия фронт на запад и изчезваше на изток. Пантеонерото продължи да се засилва, виещият вятър късаше част от гребените на вълните и ги понасяше високо, в разпенени ивици. Големият кораб се надигаше бавно, пропадаше бавно и се клатеше килево и бордово в бавни, агонизиращи движения.

Ели Глин стоеше сам пред прозорците с ръце на гърба. Гледаше яростта на бурята, обхванат от някаква ведрина и спокойствие, каквито не бе изпитвал от началото на проекта. Оказа се проект, изпълнен с неизвестни обрати и изненади. Дори тук, на кораба, метеоритът продължаваше да внася голямо объркване. Хауъл се бе върнал от лазарета с новината за шестима мъртви и един ранен – Гарса. Въпреки това ЕИР бе успяла. Това бе едно от най-голямите инженерни постижения за всички времена.

Но не би повторил никога подобен проект.

Обърна се. Бритън и другите корабни офицери бяха залепнали до радара за надводни цели, който следеше пътя на „Алмиранте Рамирес“. Лойд се въртеше зад тях. Групата имаше напрегнат вид. Очевидно бе, че уверенията му относно команданте Валенар не ги бяха убедили. Бяха заели нормална, макар и нелогична позиция. Ала програмата на Глин за изработване на портрети на определени личности никога не грешеше в жизненоважните си предвиждания. Освен това той познаваше Валенар. Беше се срещал с него на собствения му терен. Беше видял желязната дисциплина на кораба. Бе видял умениято на този мъж като морски офицер, самонадеяната му гордост, любовта му към родината. „Този човек няма да прекрачи границата.“ Не и заради един метеорит. Ще завие в последната минута; кризисният миг ще отmine; след това ще поемат пътя към дома.

– Капитане – попита той, – какъв курс възнамерявате да поемете, за да излезем от протока Дрейк?

– Веднага щом „Рамирес“ завие обратно, ще наредя курс три-три-

нула, който ще ни отведе към завета от подветрения бряг на Южна Америка, извън тази буря.

Глин кимна одобрително.

– Това ще стане скоро.

Бритън сведе поглед към екрана. Не каза повече нищо.

Глин направи няколко крачки и застана до Лойд, зад капитан Бритън. Върху електронната карта зелената точка, която изобразяваше кораба на Валенар, бързо приближаваше международните води. Глин не можеше да съдържи усмивката си. Беше все едно да гледа по телевизията конно надбягване, на което той единствен знае кой ще бъде победителят.

– Имаме ли радиовръзка с „Рамирес“?

– Не – отвърна Бритън. – Поддържат радиомълчание през цялото време. Не се свързват дори със собствената си база. Банкс подслушал заповед на командващия базата, с която му нареждал да се върне.

„Естествено“, помисли си Глин. Това съвпаднаше с портрета му.

Позволи си погледът му да се задържи по-дълго върху Бритън: върху пръснатите по носа ѝ лунички, върху спокойната ѝ стойка. Сега тя изпитваше съмнения в оценките му; но по-късно щеше да разбере, че е бил прав. Помисли си за смелостта, която бе демонстрирала; за безпогрешния ѝ хладен разум, хладнокръвието в напрегнати ситуации; достойнството, дори когато ѝ бе отнето командването. Усещаше, че това бе жена, на която би могъл най-сетне да се довери. Може би тя беше жената, която бе търсил. Това го наведе на още мисли. Започна да обмисля правилната стратегия, с която би я спечелил, потенциалните пътища към провала, вариантите с най-голям изглед за успех.

Погледна отново радарния екран. Точката върху него се намираще вече на минути от линията. Усети как съвсем леко нервно бодване смути спокойствието му. Но той бе взел предвид всички фактори! Онзи мъж щеше да завие.

Нарочно се извърна от екрана и се завърна до прозореца. Гледката бе страховита. Вълните заливаха главната палуба, отминаваха като зелени потоци и се изтичаха през шпигатите в морето. Въпреки клатенето „Ролвааг“ все още изглеждаше доста устойчив – вълната бе по кърмата, което допринасяше за стабилитета му. А и масата в централния товарен танк действаше като баласт.

Погледна часовника си. Всеки миг вече Бритън щеше да обяви, че „Рамирес“ е завил обратно.

– „Рамирес“ променя курса си – рече Бритън и вдигна глава.

Глин кимна, потиснал усмивката си.

– Завива на север, по курс нула-шест-нула.

Глин зачака.

– Току-що пресече линията – добави тихо Бритън. – Продължава по курс нула-шест-нула.

Глин се поколеба.

– Маневрирането на Валенар е малко затруднено. Рулят му е повреден. Той определено е предприел маневра, за да завие обратно.

Минутите течаха бавно и безмилостно. Глин се отдръпна от прозореца и отново приближи до екрана. Зелената точка продължаваше да се носи на изток-североизток. Сега не ги преследваше пряко, но и не зави обратно. Странно. Усети ново бодване.

– Ще завие всеки момент – промърмори Глин.

– Запазва скоростта си – докладва Хауъл.

– *Завий!* – прошепна Лойд.

Но корабът не зави. Вместо това леко коригира курса си до нула-пет-нула.

– Какво, по дяволите, прави той? – изведнъж избухна Лойд.

Бритън се поизправи и погледна Глин в очите. Не каза нищо, но думи не бяха и необходими; Глин ги прочете с кристална яснота в изражението ѝ.

Обзелото го съмнение действа като спазма, но той бързо възвърна спокойствието си. Знаеше вече какъв бе проблемът.

– Разбира се. Той не само има проблеми с руля си, но и първобитната му навигационна система е засегната от нашето електронно заглушаване. – Обърна се към оператора на пулта. – Изключи системата за електронни смущения. Да дадем на нашия приятел възможността да определи местоположението си.

Операторът набра няколко команди.

– Намира се на двайсет и пет мили разстояние – намеси се Хауъл. – В обсега на екзосетите му сме.

– Знам това – измърмори Глин.

За един миг на мостика се възцари пълна тишина. След това се обади отново Хауъл.

– „Осветени“ сме от радар за управление на стрелбата. Установява разстоянието и пеленга.

За пръв път след последната си операция като рейнджър Глин усети някаква несигурност и стомахът му се сви.

– Дайте му още няколко минути. Нека установи, че и той, и ние сме

в международни води.

Минутите отново се заточиха бавно.

– За Бога, включете отново системата за електронни смущения!

– Още една минута, моля ви.

– Изстреляна е ракета екзосет – докладва Хауъл.

– Противоракетна защита – в автоматичен режим – заповяда Бритън. – Готови за изстрелване на диполни отражатели.

Затекоха минути на вледеняващ страх.

След това се чуха внезапните откоси на оръдията Гатлинг – антиракетната система задейства, последвана от избухването на облак диполни частици откъм десния борд на кораб. Парче шрапнел се удари о стъкло на мостика и се отклони, като остави белег във формата на звездичка.

– Все още ни „осветява“ с радара си – докладва Хауъл.

– Мистър Глин! – извика Бритън. – Наредете на вашия човек да включи СЕС!

– Включи отново СЕС – каза тихо Глин и се опря на пулта, за да запази равновесие. Взираше се в неумолимата зелена точка на екрана, мисълта му трескаво търсеше решения, опитваше се да отгатне какво ще е поведението на чилиеца. Валенар беше реагирал верен на себе си, като изстреля ракета по тях. Това бе жест, който Глин бе очаквал. А сега, след като бе раздрънкал сабята си в немощна ярост, той щеше да обърне обратно. Глин чакаше, искаше силно корабът да завие.

Ала пулсиращата зелена точка продължи по курса си: не беше точно техният курс, но все пак курс, който отвеждаше разрушителя далеч в международни води.

– Ели?

Беше Лойд. Гласът му бе необикновено спокоен. Глин с усилие се откъсна от стотиците варианти, които трескаво обмисляше и срещна суровия поглед на Лойд.

– Няма да завие – рече Лойд. – Той иде подире ни. За да ни ликвидира.

65.
„Ролвааг“
10:20

Сали Бритън се стегна до краен предел, изключваше една по една подробностите, съсредоточаваше мисълта си върху онова, което предтоеше да стане. Един поглед върху бледото, разстроено лице на Глин й бе достатъчен, да разбере всичко необходимо за провала на предвижданията му. Усети леко съчувствие към този мъж, въпреки непростимо погрешната му преценка, която бе поставила под изключителна угроза живота на всички. Тя самата бе направила подобна погрешна преценка на мостик, доста подобен на този, и то не чак толкова отдавна.

Насочи вниманието си към дъното на мостика, където бе окачена голяма навигационна карта на района на нос Хорн. Докато я гледаше и минаваше машинално на ум по познатите си стъпки, тя усети как силното напрежение постепенно се разсейва. Възникваха няколко възможности. Може би не всичко беше загубено?

Почувства присъствието на Глин зад гърба си. Обърна се и видя, че лицето му възвръщаше цвета си, шокът и парализата постепенно изчезваха от погледа му. Осъзна с изненада, че този мъж бе още много далеч от поражението.

– Капитане – рече той, – може ли да обсъдя нещо с вас за малко?

Тя кимна.

Той застана до нея и извади парче хартия от джоба на жилетката си.

– Това се технико-тактическите данни на „Алмиранте Рамирес“.

Точни са и са отпреди около три седмици.

Тя го погледна.

– Откъде получихте това?

– От нашия офис у дома.

– Да чуем.

– „Алмиранте Рамирес“ е разрушител от клас „Алмиранте“, построен за чилийския флот от „Викърс-Армстронг“ във Великобритания. Килът му е бил заложен през 1957-а, корабът е постъпил на въоръжение през 1960-а. Екипажът му се състои от 266 души, от които 17 офицери. Водоизместването му е...

– Не е необходимо да знам колко вечери сервират. Преминете към

заплашващите ни системи.

Глин бързо сведе поглед надолу.

– Бил е модернизирани през седемдесетте години, за да бъде въоръжен с четири ракети екзосет–38, производство на френската „Аероспациал“. Това са нисколетящи ракети с обсег двайсет и пет мили. За наш късмет използват по-старо поколение активен насочващ радар, който не може да преодолее нашата съвременна СЕС. Тъй че екзосетите са безполезни за него, дори и да сме в пряка видимост.

– С какво още разполага?

– С четири стомилиметрови оръдия, производство на „Викърс“, които могат да изстрелят по четирийсет снаряда в минута с обсег на действие десет мили. Обикновено стрелбата се управлява от два радара SGR–102, но ако е необходимо, могат да стрелят и с визуален прицел.

– Мили Боже! Четирийсет снаряда *на едно оръдие*?

– Има също четири 40-мм автомата „Бофорс“ с обсег шест мили и половина. Те могат да изстрелват по триста снаряда в минута.

Бритън усети как кръвта изчезва от лицето ѝ.

– Всяко от тези оръдия може да ни ликвидира за минути. Не бива да допускаме да влезем в обсега им.

– Визуалното прицелване при това бурно море ще бъде трудно. Но вие сте права: няма да издържим дълго на подобен бараж. Трябва да увеличим скоростта си.

Бритън не отговори веднага.

– Знаете, че вече сме натоварили турбините до краен предел, за да постигнем шестнайсет възла. – Обърна се към старши помощника. – Мистър Хауъл, има ли начин да изцедим още малко скорост от кораба?

– Бих могъл да изтръгна още един възел.

– Много добре. Направете го.

Обърна се към кърмчията:

– Пълен напред. Сто и деветдесет.

Усети как дълбоко в недрата на кораба турбините отговориха с изръмжаване на вдигнатите 190 оборота. Това щеше да им даде – тя набързо пресметна на ум – четири и половина часа, може би малко по-малко, преди да попаднат в обсега на стрелбата на викърсите.

Обърна се отново към Глин и към картата.

– Измислила съм го – рече тя. – Най-добрата ни възможност е да се насочим на североизток и да навлезем колкото е възможно по-скоро в аржентински териториални води. Аржентина е кръвен враг на Чили и едва ли ще допуснат чилийски разрушител да ни преследва в техни

води. Ще го възприемат като акт на агресия.

Погледна Глин, но вгълбеното му изражение не издаваше нищо.

– Другата алтернатива е да се насочим към британската военноморска база на Фолклендските острови. Трябва също така да се свържем с нашите власти и да докладваме, че сме атакувани от чилийски боен кораб. Може би ще е възможно да осъществим известен натиск върху онзи побъркан негодник.

Тя зачака отговор.

Най-сетне Глин заговори:

– Сега разбирам защо бяха тези леки корекции в курса на Валенар.

– Какво?

– Отрязани сме.

Бритън бързешком погледна картата. „Рамирес“ сега се намираше на двайсет мили северозападно от тях, на истински пеленг 300 градуса.

– О, по дяволите – простена тя.

– Ако променим сега курса си към Аржентина или към Фолклендските острови, той ще ни пресрещне някъде тук – Глин очерта с пръст малък кръг върху картата.

– Тогава да се насочим на запад, към Чили – предложи Бритън. – Няма да му се размине, ако ни потопа в пристанището на Пуерто Уилямс.

– Несъмнено. Но за съжаление, ако обърнем обратно, той ще ни прихване ето тук. – Пръстът му очерта върху картата нов кръг.

– Тогава да поемем към британската научна станция на остров Южна Джорджия.

– Тогава пък ще ни блокира тук.

Тя гледаше картата и усещаше как парализиращите ледени тръпки залазиха по гърба ѝ.

– Виждате ли, Сали... – Мога ли да ви наричам Сали? – Когато той е променял курса си, той *вече* е предвиждал евентуалните ни маршрути за бягство. Ако бяхме разбрали това и бяхме реагирали веднага, щяхме да имаме възможността да стигнем поне до Аржентина. Но сега дори този маршрут е затворен за нас.

Бритън усети тежест в гърдите.

– Американските ВМС...

– Моят човек вече провери. Не можем да получим ефикасна военна помощ в рамките на двайсет и четири часа.

– Но на Фолклендите има британска военноморска база, въоръжена до зъби!

– Обмислихме и това. Чили бе британски съюзник по време на Фолклендската война. За да поискат САЩ военна помощ от Великобритания срещу бившия ѝ съюзник, като използва базата, за която са се били – това е, да речем, молба, чието удовлетворяване ще отнеме доста време, дори като се вземат предвид моите и на Лойд връзки. За съжаление най-южните райони на Южния Атлантис не са най-подходящите, за да загази човек с военните. Ние сме сами.

Тя погледна изпитателно Глин. Той отвърна на погледа ѝ със сивите си очи, които бяха потъмнели толкова, че почти бяха придобили цвета на окръжаващия ги океан. Зад тези очи се криеше план. Но тя се боеше да попита какъв бе той.

– Ще се насочим на юг – рече късо Глин. – Към Ледовата граница.

Бритън не можеше да повярва на ушите си.

– Да навлезем във „виещите“ шейсетградусови ширини, в ледовете, при тази буря? Това не е възможност.

– Права сте – отвърна тихо Глин. – Това не е възможност. Това е *единствената* възможност.

66.
„Алмиранте Рамирес“
11:00

След зазоряване Валенар забеляза, че вятърът бе започнал неизбежния си заход на запад. Планът му бе сработил. Американците установиха твърде късно, че са отрязани. Нямаше накъде да бягат, освен към шейсетградусовите ширини. И те вече бяха променили курса си на едноосем-нула – чист юг. Точно там щеше да ги прихване, там щеше да се състои ендшпилът: при Ледовата граница, в черните, ледени води на Антарктическият океан.

Той рече тихо, но отчетливо:

– Отсега нататък аз поемам командването на мостика. Вахтеният офицер! – извика:

– Слушам, сър, команданте поема мостика.

– Курс едно-нула-осем – заповяда Валенар на офицера на командния пулт.

Заповедта му щеше да ориентира кораба така, че да поема вълната на борд, най-опасното положение за разрушителя. Офицерите на мостика бяха наясно с това. Изчака офицерът на пулта да повтори заповедта и да даде указания на кърмчията. Но не последва никакъв отговор.

– Сър? – обади се вахтеният офицер.

Валенар не се обърна да го погледне. Нямаше нужда; усещаше онава, което предстоеше да се случи. С периферното си зрение можеше да види офицера на пулта и тимонела, кърмчията, които бяха застанали мирно.

Така, ето, че и това стана. По-добре сега, отколкото по-късно.

Повдигна вежди и погледна вахтения офицер.

– Господин Сантандер, да не би да имаме някакъв проблем с предаването на командите на мостика?

Изрече думите си възможно най-меко.

– Офицерите на „Алмиранте Рамирес“ биха искали да знаят каква е задачата ни, сър.

Валенар изчака, без да го поглежда. Отдавна бе открил, че мълчанието е по-заплашително от думите. Измина една минута преди да заговори.

– Да не би да е въведен обичаят офицерите от чилийския флот да разпитват командирите си?

– Съвсем не, сър.

Валенар извади една пура, завъртя я между пръстите си, отхапа крайчеца и внимателно я пхна между устните си. Пое въздух през нея.

– Тогава защо ме питате? – попита благо.

– Сър... поради необичайното естество на мисията ни, сър.

Валенар извади пурата от устата си и я огледа.

– Необичайно ли? И защо?

Последва нова неловка пауза.

– Имаме впечатлението, сър, че миналата нощ ни бе наредено да се върнем в базата. Не знаем за заповеди да преследваме този граждански кораб.

Валенар се впечатли от думата „граждански“. Това бе откровен упрек, внушение, че бе предприел страхливо преследване на невъоръжен противник. Пое още по-дълбоко дъх през незапалената пура.

– Кажете ми, господин Сантандер. На борда на кораба от кого получавате командите си – от командира си, или от командира на бреговата база?

– От командира си, сър.

– А аз ли съм вашият командир?

– Тъй вярно, сър.

– Тогава няма какво повече да говорим.

Валенар извади кутия кибрит от джоба си, отвори го, извади ветроупорна клечка, бавно я прекара по драскалото и запали пурата.

– Сър, моля за извинение, но онова, което казахте, е недостатъчно. При ремонта на винтовете загинаха хора. При цялото ни уважение, ние искаме информация за задачата.

Най-сетне Валенар се обърна. Усещаше как се разгаря яростта му – насочена към арогантните американци, към мъжа на име Глин, който дойде да си побъбрят, докато водолазите му са подготвяли саботажа; той бе виновен и за смъртта на Тимер. Но сега цялата негова ярост бе насочена към този подчинен, който се осмеляваше да поставя под въпрос решенията му. Дръпна от пурата, пое дълбоко дима, усети прилива на никотин в кръвта си. След като се успокои отново, хвърли клечката на мократа палуба и свали пурата. Този официал де гардия бе зелен, глупав мъж и предизвикателството му не бе неочаквано. Огледа останалите офицери на мостика. Всички бързо свеждаха очи.

Валенар извади с плавно движение пистолета си и опря дулото му в

гърдите на офицера. В мига, в който Сантандер отвори уста и понечи да възрази, той дръпна спусъка. Деветмилиметровият куршум го отхвърли назад така, сякаш бе получил юмручен удар, запрати го тежко върху една преграда. Вахтеният офицер се взря изумен в пробития си гръден кош – в малкото кърваво фонтанче, което пулсираше ритмично. Раната засмука въздух, издиша го, после това се повтори. Мъжът падна на колене, след това се строполи на лакти, учудените му очи бързо се превършиха в стъкло, а устата му си остана отворена.

Валенар прибра пистолета в кобура. Единственият звук на мостика бе хъркането на Сантандер, който се опитваше да поеме дъх и тихото почукване на капките кръв, които падаха от гърдите му на палубата.

Валенар погледна офицера на пулта.

– Господин Алер, от този момент нататък вие сте вахтеният офицер. А вие, господин Лумас – офицер на пулта. Беше заповядан нов курс. Изпълнете заповедта!

Обърна се, дръпна от пурата си и погледна отново разбеснелия се от бурята океан. Дланта на дясната му ръка още бе отпусната върху ръкохватката на люгера. Изчака да види дали наченатият бунт щеше да продължи. Щеше да бъде жалко, ако изгуби и Алер.

Алер погледна новия офицер на пулта и кимна леко.

– Дясно на борд – рече офицерът на пулта, – поеми курс едно-осем-нула.

Кърмчията отговори:

– Слушам, сър, дясно на борд, курс едно-осем-нула.

Валенар отдръпна ръка от пистолета си. Всичко бе свършило. Отрязваш главата и тялото умира.

Корабът започна да се обръща с борд към вълнението, подпомогнат от ужасяващите тласъци на всяка прииждаща вълна. Когато вибрациите и клатенето достигнаха апогея си, хората на мостика се уловиха за стойки и перила, кой за каквото падне, за да запазят равновесие.

– Имам едно-осем-нула – докладва с разтреперан глас кърмчията.

– Добре – отвърна офицерът на пулта.

Валенар се надвеси над разговорната тръба.

– Радар, искам преценка кога американският кораб ще влезе в обсега на оръдията „Викърс“.

– Сър, при сегашния курс и скорост, очакваме да влезе в обсега ни след три часа и трийсет минути – долетя след миг отговорът.

– Много добре.

Валенар се отдръпна от тръбата и посочи с палец умирация мъж в

краката си.

– Господин Санчес, махнете това нещо отгук. И изпратете група да почисти.

После отново се обърна към разбунтуваното море.

67.
„Ролвааг“
11:30

Глин стоеше неподвижен до Бритън, която бе застанала до шурвала. След като обърнаха на юг, към шейсетия паралел, „Ролвааг“ навлезе направо в зоната на западните ветрове, които вилнееха на „дъното“ на света – тук в безкрайно кръгово движение се формираха най-големите вълни на планетата. Ужасяващи композиции от атлантически срыващи се вълни, високи като планини, се носеха на изток докдето стигаше погледът. През последния час щормът увеличи силата си, океанът сякаш бе изгубил повърхността си и сега вече нямаше ясно различима линия между море и небе. Виещият вятър и надигащите се вълни се сливаха в яростен възел от пяна и пръски. Когато танкерът навлизаше в падината между две вълни, следваше кратко, призрачно затишие; после големият кораб потреперваше и се изкачваше отново по гребена, за да попадне в пастта на виещата буря.

Глин обаче не виждаше щорма. От известно време мислите му бяха другаде. Валенар бе заложил всичко на това преследване – кариерата, екипажа, кораба, честта на страната си, собствения си живот. Знаеше, че те превозват само една скала; голяма скала, но все пак скала. Това преследване нямаше смисъл.

Глин беше допуснал сериозна грешка. Непростима. Само за миг си помисли за провал; обръщаше думата напред-назад върху езика си, сякаш я вкусваше. След това със спазъм я изхвърли от мислите си. Нямаше, не можеше да има провал в тази работа!

Проблемът не беше в компютърния портрет, нито в двете странички от досието на Валенар, което се намираще в Ню Йорк; проблемът бе в *самия него*. Липсваше някакво жизненоважно парченце от пъзела. И това парченце бе собственият му ум, който очакваше той да го разпознае. Ако можеше да разбере мотивите на Валенар за това ненормално преследване, би могъл да му противодейства... Докъде би стигнал чилиецът? Дали щеше да ги преследва и отвъд Ледовата граница? Поклати глава, сякаш да изтръска отговора, ала не измисли нищо. Без да разбере мотивите му, не можеше да състави и план.

Погледна към Бритън. Тя се визираше в радара, в трепкащата зелена

точича, която представляваше „Алмиранте Рамирес“.

– През последния половин час „Рамирес“ следва нашия курс – рече тя, без да вдига глава. – Едно-осем-нула, точно по кърмата ни, поддържа двайсет възла скорост, пеленгът е постоянен, а дистанцията намалява.

Глин не отвърна нищо. За него бе невероятно, че Валенар ще поведе кораба си при това бордово вълнение. Гиганският „Ролвааг“ се измъчваше, а бе далеч по-пригоден за подобна буря, отколкото един разрушител с широчина от едва тринайсет-четиринайсет метра. Това бе наистина лудост. Съществуваше голяма вероятност „Алмиранте Рамирес“ да се преобърне. Но това бе вероятност, а Глин нямаше представа що за моряшки качества притежаваше Валенар. Предполагаше, че бяха от най-висша степен.

– При сегашната скорост и пеленг, ще ни настигне около Ледовата граница – рече Бритън. – А ще попаднем в обсега на оръдията му доста преди това.

– След по-малко от три часа – уточни Глин. – Около смрачаване.

– Мислите ли, че ще открие огън, след като влезем в обсега му?

– Изобщо не се съмнявам.

– Ние сме беззащитни. Ще ни разкъса на парчета.

– Ако не успеем да го изгубим в тъмнината, това за жалост е напълно вярно.

Тя вдигна глава и го погледна.

– Ами метеоритът? – попита тихо.

– Какво имаш предвид?

Сниши още гласа си и погледна крадешком към Лойд.

– Ако го изхвърлим, ще можем да увеличим скоростта.

Глин усети как се стяга вътрешно. И той погледна към Лойд, който стоеше намръщен до предните прозорци, разтворил яките си като стълбове крака. Не беше ги чул. А когато Глин отговори, той го стори нарочно бавно и благоразумно.

– За да го изхвърлим, ще трябва корабът да спре напълно. Спирачният му път е пет мили. Половин час. Това ще даде на Валенар всичкото необходимо нему време да ни настигне. Ще ни потопа преди да сме успели да спрем.

– Тогава значи и вашите отговори се изчерпаха? – попита тя с още по-тих глас.

Той се взря в зелените ѝ очи. Бяха ясни, не мигваха и изглеждаха невероятно красиви.

– Не съществува такова нещо като проблем без решение – отвърна.

– Ние просто трябва да го намерим.

Бритън замълча за миг, след което продължи:

– Преди да отплаваме от острова, вие ме помолихте да ви се доверя. Надявам се да мога. А и много бих искала да мога.

Глин се извърна, усетил как го залива неочаквана емоционална вълна. В един миг погледът му спря върху екрана на GPS-а и очертаната с точки зелена линия на Ледовата граница, която го пресичаше по ширина. След това отново я погледна в очите.

– Можете да ми имате доверие за това, капитане. Аз наистина ще намеря решение за вас. Обещавам.

Тя бавно кимна.

– Не мисля, че сте човек, който пристъпва обещанията си. Надявам се да съм права. Мистър Глин, Ели, сега искам от живота само едно. И то е да видя отново дъщеря си.

Глин понечи да отговори. Ала от устните му се изтръгна само изненадано изсъскване. Направи неволно крачка назад. В съзнанието му с ослепителна светлина проблесна прозрението – той разбра какъв бе движещият Валенар мотив.

Обърна се и без да изрече и дума рязко напусна мостика.

68.
„Ролвааг“
12:30

Лойд крачеше неспокойно напред-назад по обширния мостик. Бурята блъскаше яростно прозорците, ала той не гледаше към разбунтувалите се вълни. През целия си живот не бе виждал нищо по-застрашително. Това почти не приличаше на вода, бяха по-скоро планини – зелени, сиви и черни, надигаха се и рухваха, фучаха и се свличаха като гигантски разпенени лавини. Той не виждаше как техния кораб – как който и да е кораб – може да издържи и половин минута в такова море. Ала въпреки това „Ролвааг“ продължаваше да оре в океана. Трудно бе да се върви, ала се нуждаеше от физическо усилие да се разсее. Стигна до вратата към крилото на десния борд, обърна се рязко и пое обратно. С това бе заето времето му през последните шейсет минути – откакто Глин бе изчезнал, без да изрече и дума.

Главата го болеше от тази неочаквана промяна в късмета, от рязката смяна на настроението, от непоносимото напрежение на последните дванайсет часа. Гняв, унижение, триумф, опасения. Вдигна глава към стенния часовник, след това огледа лицата на офицерите на мостика. Посърналият Хауъл. Бритън, безучастна, следяща последователно ту радарния екран, ту графиките на GPS-а. Банкс – в рамката на вратата към радиорубката. На Лойд му се искаше да изтръгне от тях някакви отговори, ала вече му бяха казали всичко, което можеше да узнае. Бяха на два часа разстояние от обсега на оръдията на „Рамирес“.

Лойд усети как крайниците му се вдървяват от обзелата го ярост. Глин беше виновен за това! Беше самонадеяна високомерност: беше изучавал възможностите толкова дълго, че бе повярвал в своята непогрешимост. Някой беше казал: „Който мисли дълго, мисли грешно“. Ако му бяха разрешили да позвъни тук и там за съдействие, сега нямаше да са толкова безпомощни – като мишка, която очаква котката да я връхлети всеки миг.

Вратата на мостика се отвори и през нея влезе Глин.

– Добър ден, капитане – произнесе безгрижно той.

Това негово безгрижие повече от всичко разпали яростта на Лойд.

– Дяволите да те вземат, Глин – изруга той. – Къде беше?

Глин бавно го погледна.

– Проучвах досието на Валенар. Сега знам какви са движещите му мотиви.

– Кой, по дяволите, се интересува от това? Той ни принуждава да се движим на юг, право към Антарктида.

– Тимер е бил син на Валенар.

Лойд се сепна.

– Тимер? – попита объркан.

– Офицерът по свръзките на Валенар. Мъжът, който бе убит от метеорита.

– Това е абсурдно. Не ми ли казахте, че бил рус и със сини очи?

– Бил е син на Валенар от германска любовница.

– Това нова догадка ли е или имаш доказателства?

– Няма документални данни, че има син, но това е единственото обяснение. Ето защо толкова много настояваше да му върнем младежа, когато го посетих. И ето защо първоначално се въздържах да атакува кораба ни: казах му, че държим Тимер в ареста. Но веднага щом отплавахме от острова, той е разбрал, че синът му е мъртъв. Мисля, че е убеден, че ние сме го убили. Ето защо ни последва и в международни води. Ето защо никога няма да се откаже – докато загине. Или докато загинем ние.

Яростният спазъм бе преминал. Лойд се чувстваше изцеден, напълно изтощен. В този миг гневът щеше да бъде безполезен. Успя да овладее гласа си.

– И как би могло, дай Боже, това психологическо прозрение да ни помогне?

Вместо да отговори, Глин погледна към Бритън.

– На какво разстояние сме от Ледовата граница?

– Тя е на седемдесет и пет мили южно от сегашното ни местоположение.

– Забелязвате ли лед на радара?

Бритън се обърна:

– Мистър Хауъл?

– Има дрейфувачи парчета на около десет мили. Граулери – тук и там. Току до Границата дългообхватният радар засича масивен леден остров. Два ледени острова всъщност: приличат на остров, който се е разполовил.

– Пеленг?

– Едно-девет-едно.

Намеси си Глин:

– Бих предложил да се насочим натам. Да променим съвсем бавно курса. Ако Валенар не усети веднага промяната, бихме могли да спечелим милия-две.

Хауъл погледна въпросително Бритън.

– Мистър Глин – рече Бритън, – самоубийствено е такъв голям кораб да се спуска отвъд Ледовата граница. Особено пък в такова време.

– Има причини за това – отвърна Глин.

– Би ли ги споделил с нас? – попита Лойд. – Или отново ще ни държиш на тъмно? Може би нямаше да е лошо да използваме повече мисловна дейност преди вземането на решения.

Погледът на Глин спря първо върху Лойд, сетне – върху Бритън, накрая – върху Хауъл.

– Нямам нищо против – отвърна той след малко. – Възможностите ни са сведени до две: да обърнем и да се опитаме да избягаме от разрушителя. Или да продължим по този курс и да изгубим чилиеца под Ледовата граница. Първият вариант е с възможност за провал близо до стоте процента, вторият – малко по-малко. Вторият план има предимството, че разрушителят ще бъде принуден да плава, като поема вълнението на борд.

– Каква е тази Ледова граница? – попита Лойд.

– Това е районът, където замръзващите води около Антарктида се срещат с по-топлите води на Атлантика и Пасифика. Океанографите го наричат Антарктическа конвергенция. Районът се характеризира с непогледни мъгли и, разбира се, с изключително опасни ледове.

– Значи предлагаш да отведем „Ролваг“ в район на мъгли и ледове? Звучи наистина самоубийствено.

– Онова, от което се нуждаем, е прикритие – да изгубим разрушителя за достатъчно време, за да поемем по курс, далеч от леда. В тъмнината, в леда и в мъглата бихме могли просто да избягаме.

– Но бихме могли и да потънем.

– Вероятността да се ударим в айсберг е по-малка, отколкото възможността да бъдем потопени от разрушителя.

– Ами ако няма мъгла? – попита Хауъл.

– Тогава ще имаме проблем.

Последва дълго мълчание. Наруши го Бритън:

– Мистър Хауъл. Застанете на курс едно-девет-нула. Извършете маневрата бавно.

Колеланието бе съвсем кратко. След това Хауъл препредаде

командата на кърмчията с отсечен тон. Докато правеше това, не откъсваше поглед от Глин.

69.
„Ролвааг“
14:00

Макфарлън се отпусна на неудобния пластмасов стол, въздъхна и разтърка очи. Рейчъл седеше до него, хрупаше фъстъци и пускаше люспичите върху металния под на наблюдателния пункт. Единствената светлина идваше от монитора, монтиран високо върху преградата над тях.

– Не ти ли писват понякога тези проклети фъстъци? – попита Макфарлън.

Рейчъл сякаш се замисли за миг:

– Тц.

Потънаха в мълчание. Усетил зараждащото се главоболие и наченките на лека морска болест, Макфарлън затвори очи. И в мига, в който го стори, корабът се накрени много силно. Чу потракването на метал и от време на време почукването на капки вода. Като се изключи всичко това, зейналият под тях товарен танк бе тих.

Макфарлън с мъка отвори очи.

– Пусни я отново – рече той.

– Но вече я гледахме пет пъти – отвърна Рейчъл.

След като Макфарлън не отговори, тя изсумтя недоволно, наведе се и натисна бутона за пренавиване на касетата.

От трите автоматични камери, монтирани заради сигурността в товарния танк, след експлозията бе оцеляла само една. Той гледаше как Рейчъл пренавива лентата бързо напред, след това я пусна на нормална скорост минута преди детонацията. Гледаха мълчаливо как бавно текат секундите до взрива. Нищо ново. Гарса бе прав: никой не бе докосвал камъка. Никой дори не се намираше близо до него.

Макфарлън изруга, облегна се отново назад, взря се от пункта към мостчето и отвъд него, сякаш търсеше отговор от стените на танка. След това погледът му бавно се плъзна надолу към намиращата се на тринайсет-четиринайсет метра под него горна повърхност на метеорита. Експлозията бе странична – бе унищожила повечето лампи в танка, бе повредила комуникационните мрежи и пред, и зад него, но бе оставила мостчето и люковото закритие на хамбара невредими. Паяжината на

шейната му бе до голяма степен също цяла, макар да се виждаше добре, че няколко подпорни греди бяха отнесени. По стените на танка се виждаха ивици застинала като пяна разтопена стомана, а част от масивните ламинирани дъбови греди бяха овъглени. Там, където почистващият екип не бе успял да стигне, можеха да се видят петна от кръв и човешка плът. Самият метеорит изглеждаше непроменен.

„Каква е тайната тук? – запита се той. – Какво пропускаме?“

– Дай да преговорим онова, което ни е известно – рече той. – Експлозията изглежда е от същия тип като онази, убила Тимер.

– Може би – дори по-силна – продължи Рейчъл. – Адски електрически разряд. Ако наоколо нямаше толкова много метал да поеме удара, сигурно щеше да изгори цялата електроника на кораба.

– А после метеоритът е излъчил масивен радиосум – каза той. – Досуц както при Тимер.

Рейчъл взе радиостанцията си, включи я, направи гримаса като чу силния шум на статичното електричество и я изключи.

– И продължава да излъчва – добави тя.

Пак потънаха в мълчание.

– Питам се дали нещо е предизвикало разряда – промърмори Рейчъл и пренави лентата. – Може би е бил случаен?

Макфарлън не отговори. Не можеше да бъде случаен; нещо би трябвало да го е предизвикало. И въпреки коментара на Гарса – и увеличаващата се нервност на екипажа – той не вярваше, че метеоритът е нещо злостно, което се стреми да ги нарани.

Макфарлън се питаше дали в крайна сметка Тимер и Масънкей изобщо бяха докосвали камъка. Но не; беше анализирал това твърде внимателно. Ключът към загадката трябваше да бъде Палмър Лойд. Той бе опрял буза о камъка и бе оживял, за да разкаже преживяванията си. Другите двама бяха разкъсани.

Какво бе различното в техните докосвания?

Изправи се на стола си.

– Хайде да го видим отново.

Рейчъл безмълвно натисна копчетата, мониторът премигна и оживя.

Оцелялата камера бе разположена почти директно над камъка, малко под наблюдателния пункт. Ето го Гарса, застанал в единия край на кадъра, разгърнал пред себе си схемите на заварките. Заварчиците се бяха разположили равномерно около камъка, работеха по различни точки. Бяха клекнали, ярките светлинки на пламъчетата от апаратите им

оставяха червени следи върху екрана. В долния десен ъгъл часовникът бързо отброяваше секундите.

– Увеличи звука – рече Макфарлън.

Затвори очи; главоболието и гаденето се засилваха. Морска болест.

Гласът на Гарса прозвуча гръмогласно в малкото помещение. „Как върви?“ – извика той. Последва вик в отговор: „Почти свършихме.“ Кратка тишина; шум от процеждаща се вода; изпукването на изгасваща горелка. Шумове от хамбара, след това суматоха от проскърцвания и стенещ метал, когато корабът започна да се накланя. Чу се гласът на Гарса: „Дръжте се здраво!“

А после всичко свърши със съскане и побелял екран.

Макфарлън отвори очи.

– Върни с десет секунди назад.

Изгледаха отново записа.

– Избухна точно, когато бе най-големият крен – каза Рейчъл.

– Но Гарса е прав. Това нещо бе търкаляно и обръщано по целия път до брега. – Макфарлън замлъкна за миг и продължи: – Възможно ли е да е имало работник, скрит от камъка. Някой, когото не виждаме?

– Помислих си го. Влезли са шестима заварчици плюс Гарса. Погледни, можеш да ги видиш ясно всичките на последния кадър. И до един са на голямо разстояние от метеорита.

Макфарлън отпусна брадичка върху дланите си. Нещо в този видеозапис го смущаваше, ала не можеше да разбере какво бе то. А може би нямаше нищо? Може би просто бе адски изморен...

Рейчъл се протегна и изтупа шлюпките от фъстъци от коленете си.

– Ето, че се опитваме да поставим под съмнение казаното от Гарса – рече тя. – Ами ако всички са прави?

Макфарлън я погледна.

– Не разбирам.

– Ами ако никой не е докосвал метеорита? Ами ако нещо друго го е докоснало?

– Нещо друго ли? – повтори той. – Но в това помещение не се движи нищо... – Спря се изведнъж, осъзнал какво го смущаваше досега: шумът на водата. – Пусни ми последните шейсет секунди – рече той. – Бързо.

Вдигна глава към екрана, търсеше източника на шума, който бе чул. Ето го – съвсем слабо, тънко поточе край единия борд, стичаше се отгоре и изчезваше в дълбините на танка. Вторачи се в него. Когато корабът започна да се накренява силно, потокът се отдели от преградата и

започна да приближава метеорита.

– Вода – рече високо Макфарлън.

Рейчъл го изгледа заинтригувана.

– Поточе вода се е стичало по единия борд на танка. Трябва да има теч в люковото закритие. Погледни, още може да се види. – Той посочи тънкото поточе, което църцореше по далечната надлъжна греда. – Метеоритът се е разредил, когато поради крена водата е влязла в контакт с него.

– Това е абсурдно. Метеоритът е седял в наводнената земя милиони години. Върху него е валил и дъжд, и сняг. Той е инертен. Как би могла да му въздейства водата?

– Не знам, но погледни.

Той пусна отново видеото, демонстрира как в мига, в който водата се докосна до метеорита, екранът изпраща и побеля.

– Съвпадение? – попита тя.

Макфарлън поклати глава.

– Не.

Рейчъл го погледна.

– Сам, как би могла тази вода да е по-различна от всичката онази вода, която е обливала метеорита?

И след това – в един миг на прозрение – на Макфарлън всичко му стана ясно.

– Сол – рече той. – В онзи танк капеше *солена* вода.

След миг на шок Рейчъл изведнъж ахна.

– Точно така – рече тя. – И ето защо Масънкей и Тимер са го задействали с ръце – с потните си ръце. При докосването е имало сол. А Лойд допря бузата си до него в адски студен ден. При него отсъства потта. Би трябвало да е високореактивен на натриев хлорид. Но защо, Сам? На какво реагира той?

Макфарлън я изгледа, после погледът му се отклони към поточето морска вода, което продължаваше да блести в полумрака и лъкатушеше с постепенното движение на кораба.

„Движението на кораба...“

– Ще мислим за това после – рече той.

Посегна към радиостанцията си, включи я и чу съскането на статичния шум.

– По дяволите! – рече той и мушна станцията под колана си.

– Сам... – понечи да каже нещо Рейчъл.

– Трябва да изчезваме оттук – прекъсна я той. – В противен случай

при следващия голям крен ще бъдем изпържени.

Изправи се и точно в този миг тя го улови за ръката.

– Не можем да изчезнем – рече. – Още една такава експлозия би могла да разруши шейната му. А ако метеоритът се освободи, всички ще загинем.

– Тогава не трябва да допуснем течът да стигне до камъка.

Двамата впериха очи един в друг. А после, сякаш обладани от една и съща мисъл, спринтираха по мостчето към тунела за достъп.

70.
„Алмиранте Рамирес“
14:45

Валенар стоеше на мостика и гледаше на югозапад, над надигнали-те се вълни, стиснал стария бинокъл в сухите си пръсти. Офицерите около него с мъка се удържаха на крака от лудешкото люлеене на кораба; лицата им бяха като застинали маски на безразличие. Бяха ужасени. Но ето, че сега режимът на абсолютната дисциплина се отплащаше: изпитанието бе добре дошло и онези, които бяха оцелели, бяха с него. Щяха до го следват и в ада, ако трябва – и точно натам, помисли си той, като погледна картата – точно натам се бяха запътили.

Снегът и лапавицата бяха престанали, небето се изчистваше. Видимостта бе отлична. Ала вятърът се бе усилил още, а вълните се наслагваха все по-високи. Когато корабът потъваше към дъното на падината между две от тях, го обгръщаше пълен мрак, сякаш бе попаднал в дъното на огромен каньон. Там, между вълните, техните гребени се издигаха на удивителните двайсет метра над мостика. Никога през живота си не бе виждал подобни вълни, а увеличената видимост, макар и да бе добре дошла за плана му, ги правеше още по-ужасяващи. Нормалната реакция при тези условия би била да се насочи срещу вятъра и да щормува. Но това не бе допустимо. Трябваше да поддържа курс, при който вятърът и вълната му идваше почти на борд; инак по-тежкият американски кораб щеше да избяга.

Гледаше как носът на разрушителя се заравя във вълната, докато още бе в дългата падина, как бавно се изправя, как кастильото, сиреч бакът, с грохот се отърсва от водата; корабът се накрени надясно, докато мостикът не увисна над океана, покрит с пенести ивици. Той продължи да виси в продължение на няколко ужасни секунди, после бавно се изправи, а инерцията го накрени рязко наляво. Беше особено гадна вълна.

Валенар познаваше кораба си, знаеше какво може и какво не може. Усещаше, че вятърът и вълнението надделяват. Не бяха взели изцяло връх – поне засега. Необходима бе бдителност и голямо моряшко майсторство, за да не потънат. Той щеше да го направи сам, нямаше да го остави в ръцете на вахтения помощник.

Забеляза в далечината мерзелеещата се разпенена вълна, която се

издигаше над останалите, изхвърлила се в бурята като кит. Рече тихо, почти небрежно:

– Отпусни руля ляво на борд, дясната машина една трета напред, лявата машина две трети заден ход. Съобщавай ми непрекъснато курса.

– Лесна работа, сър – отвърна Алер. – Курс едно-седем-пет, курс едно-седем-нула...

– Задръж на едно-шест-пет.

Вълната започна да обгръща кораба в прегръдката си; „Рамирес“ се издигна, напрегна се и се залюля. Валенар се държеше за машинния телеграф, когато се накрениха ужасяващо, креномерът регистрира почти трийсет градуса, преди най-сетне да изкачат гребена на вълната. В един миг Валенар можа да погледне далеч напред към южния океан – досами хоризонта. Бързо вдигна бинокъла към очите си и огледа разбушувалото се море, докато не поеха отново към следващата падина. Гледката бе ужасяваща, планински върхове и клисури от вода, абсолютно олицетворение на безредието и хаоса. За миг се почувства обезсилен. Но с пропадането на кораба се успокои. Издигнаха се отново и Валенар пак вдигна бинокъла. Усети как нещо го прониза силно в гърдите. Ето го: тъмен, оброчен в бяло силует на фона на морето. Беше по-голям и по-близо, отколкото бе очаквал. Задръжва бинокъла неподвижен, боеше се дори да премигне, докато корабът му не пое отново надолу, след което започна пак да се изкачва върху поредната разпенена водна планина. Когато се изкатериха на върха ѝ и разпукалият се гребен потопа перилата на лявия борд и накрени силно кораба му, Валенар зърна отново танкера.

– Лява машина една трета заден ход. Дясно на борд. Задръж на едно-осем-нула.

Палубата отново се надигна и се сгромоляса надясно.

– Как сме с горивото?

– Трийсет процента.

Обърна се към вахтения механик.

– Вземете баласт в празните танкове.

Напълването на празните резервоари с морска вода щеше да намали с половин възел скоростта, но щеше да увеличи устойчивостта, която им бе необходима за онова, което предстоеше.

– Баластираме танковете – повтори механикът с очевидно облекчение.

Валенар се обърна към боцмана.

– Барометърът?

– Двайсет и девет, запетая, две-осем, пада.

Извика на мостика командира на частта за управление на боя.

– Имаме визуален контакт с американския кораб – каза и му подаде бинокъла.

Офицерът го вдигна към очите си.

– Виждам го, сър – отвърна след малко.

Валенар се обърна към вахтения офицер:

– Курсът му е едно-девет-нула или там някъде. Искам пеленг на прехвашане.

Заповедите бяха отдадени, новият курс – зададен. Всичко вече изглеждаше точно и ясно.

Валенар се обърна отново към командира на частта за управление на боя.

– Докладвайте, когато влезе в обсега на оръдията. Не откривайте огън без моя заповед.

– Слушам, сър – отвърна офицерът отчетливо, но безизразно.

Разрушителят започна да се клати странично, след като преодоля нова злобна вълна, носът му се заби в тътнештата вода на следващата падина. Носът започна да се отклонява наляво – тежко, неконтролируемо движение.

– Не мога да го задържа на едно-девет-нула.

– Използвай руля докрай, за да се задържиш на курса.

Корабът се изправи. Валенар видя нова вълна да приижда от запад.

– В средата руля. *Пусни го!*

Корабът започна да се накланя бавно, докато се изкатерваше странично по огромната вълна. Когато тя се разби, по палубата се устреми мощен вал: на практика гребнаха вода и с мостика.

– Дясно на борд. Вдясно руля!

Корабът се плъзна странично.

– Перото на руля е извън водата, сър! – извика кърмчията, шурвалът се въртеше свободно в ръцете му.

– лява машина две трети заден ход! Дясна машина пълен напред!

Морякът изпълни командата с машинния телеграф. Корабът продължи да се плъзга странично.

– Корабът не слуша...

Валенар усети как го прободe болката на страха – не за себе си, а заради недовършената мисия – но след това почувства как кърмата потъна в морето и винтовете ухапаха водата.

Бавно издиша, а след това се наведе към проговорната тръба, сякаш нищо не се беше случило.

– Докладвайте за засечени въздушни цели.

Нито един кораб не би могъл да се притече на помощ на американците в това време, в това бе уверен; но не бе толкова сигурен за самолетите.

– Нямаме засечени цели в радиус двеста мили – отвърна централният пост за управление. – Лед – на юг.

– Какъв лед?

– Два големи ледени острова и различни по големина граулери и дрейфувачи ледени парчета.

„Бягат към леда“, помисли си доволен Валенар. Това бе отчаян ход: да насочиш един танкер отвъд Ледената граница, нарочно да го насочиш към леда в подобна буря. Но това бе единственият им ход и той го бе очаквал. Може би си мислеха, че могат да си играят на криеница сред айсбергите, или да избягат под прикритието на тъмнината. Може би се надяваха на мъгла. Но това нямаше да им донесе успех. Тъкмо обратното, ледът щеше да бъде негово предимство, тъй като щеше да успокои тежкото вълнение. А и в ледените полета разрушителят щеше да бъде много по-маневрен от танкера. Щеше да ги потопи в леда – ако самият лед не ги ликвидираше преди него.

– Навлизаме в обсега на оръдията, сър – обади се командирът на частта за управление на боя.

Валенар погледна над гребените на побелелия от щорма океан. Сега можеше да зърне от време на време тъмното петно на американския кораб и без бинокъл. Намираше се на може би осем мили разстояние, но дори и на такава дистанция представляваше голяма, тлъста цел.

– Достатъчен ли е визуалният контакт за прицелване? – попита.

– Още не, сър. Визуалното прицелване ще е трудно в това море и на такава дистанция.

– Тогава ще изчакаме да приближим още.

Минутите се точеха едва-едва; настигаха съвсем бавно американския кораб. Небето притъмня, но вятърът се задържаеше със скорост осемдесет възла. Страхът, обхванал мостикът, си оставаше – здравословен, ободряващ. Слънцето захождаше. Валенар продължи да издава грижливо обмислени заповеди за промяна на руля и хода на машините в отговор на променящата се посока на прииждащите вълни. Заварките на винтовете и кормилното перо държаха добре. Хората му си бяха свършили отлично работата. Жалко само, че толкова много загинаха.

Нощта скоро щеше да се спусне, а „Ролваг“ се движеше без светлини. Не можеше да чака повече.

– Господин Касео, простреляйте целта и я хванете във вилка. Само с трасиращи.

– Слушам сър – отвърна артилеристът. – Само трасиращи.

Валенар сведе поглед към носовите оръдия. След минута видя как се завъртяха, дулата се издигнаха под около четирийсет и пет градуса ъгъл, след което стреляха едно подир друго. Дулата отскочиха назад в изригналите пламъци, мостикът се разтресе от отката. Валенар прилепи бинокъла до очите си и се вгледа в дъгата на прострелните снаряди в бурята. И двата паднаха далеч, „късо“ от танкера.

Корабът се гмурна в поредната падина, след това отново се изкачи. И носовите оръдия отново изстреляха трасиращи снаряди, докато бяха на гребена. Тези прелетяха по-дълго разстояние, но пак дойдоха „къси“.

Командващият стрелбата офицер изчисли как следващите изстрели да бъдат дадени, когато бъдат на гребена, и зададе леки корекции. След няколко минути се обади отново:

– Команданте, мисля, че разполагаме с достатъчно данни, за да започнем честа стрелба по целта.

– Много добре. Търсете поражения. Искам кораба да бъде поразен, за да забави ход, но не и да го потапяме. След това ще приближим и ще го разстреляме от упор.

Подир тези негови думи се възцари най-кратката възможна тишина.

– Слушам, сър – отвърна офицерът.

Когато разрушителят се изкачи, оръдията забумтяха отново – този път от дулата излитаха истински снаряди и с писък очертаваха смъртоносни оранжеви дъги на юг.

71.
„Ролвааг“
15:30

Макфарлън се отпусна назад върху преградата на наблюдателния пункт, пренебрегна близкия стол и просто се смъкна по стената върху металната палуба. Чувстваше се напълно изтощен. Безброй мускулчета на ръцете и краката му потръпваха конвулсивно. Усети как Рейчъл се свлече до него, но бе твърде изморен дори да я погледне.

Нямаха време да потърсят помощ, тъй като метеоритът блокираше радиостанциите им, затова се принудиха да потърсят решение сами. Застанали в коридора, в безопасност зад затворения люк, те най-накрая разработиха осъществим план. В складовите помещения зад тях имаше достатъчно водонепроницаеми платна, метнати върху купчини различни припаси. Положиха няколко от тях върху паяжината на шейната обгърнала метеорита, за да го предпазят от морската вода. Отне им половина час трескава работа, извършена под постоянната заплаха от нова експлозия.

Макфарлън откачи радиостанцията си, видя, че още не работеше, закопча я отново и сви рамене. Глин щеше да узнае по-късно. За Макфарлън бе необяснимо странно, че Бритън и Глин, както и всички останали можеха да си стоят на мостика, погълнати изцяло от работата си, без изобщо да подозират кризисната ситуация, която се бе развила петшест палубни нива под краката им. Питаше се какво ли, по дяволите, ставаше горе; бурята изглежда се засилваше.

Усети как той самият се залюля заедно с кораба. Беше въпрос само на време, докато потокът солена вода отново се насочи към паяжината.

Потънаха в мълчание. Макфарлън погледна Рейчъл: тя тъкмо бъркаше в джоба на ризата си, извади кутийка за бижута, в която бе поставен CD-ROM диск и го огледа доволна. След това въздъхна с облекчение и прибра кутийката.

– В бързането го забравих – рече тя. – Слава Богу, че не е повреден.

– Какво е това? – попита той.

– Преди да се върнем на кораба, прехвърлих всички данни от тестовете на метеорита върху този диск – отвърна тя. – Исках да ги прегледаме още веднъж. Ако се измъкнем живи от тук, разбира се.

Макфарлън не каза нищо.

– Би трябвало да има вътрешен енергиен източник – продължи Рейчъл. – Как инак би могъл да генерира такъв електрически ток? Ако бе просто един кондензатор, щеше да е разредил всичкия си ток преди милиони години. А той генерира заряда вътре в себе си. – Тя потупа диска в джоба си. – Отговорът трябва да е скрит някъде в тези данни.

– Онова, което искам да узная, е просто от каква среда идва той. Имам предвид, че това нещо реагира тъй бурно на солена вода – въздъхна Макфарлън. – О, майната му! Да дадем на проклетия камък малко почивка.

– Точно това е проблемът – каза Рейчъл. – Може би той не е просто камък.

– Не ми пробутвай пак теорията си за космически кораб.

– Няма. Може би е нещо доста по-просто от космически кораб?

Макфарлън понечи да отговори, но спря. Накреняването на кораба ставаше все по-голямо.

– Там, горе, вълнението сигурно е адско.

Тя кимна.

– Всеки миг ще текне.

Чакаха в мълчание, а корабът се наклоняваше все по-стръмно. Найсетне на върха на гребена на голяма вълна поточето морска вода отново се отдели от борда и се насочи във въздуха към платната. Макфарлън скочи на крака и се вторачи в очакване през прозореца на наблюдателния пункт. Успя да чуе на фона на грохота на океана и воя на вятъра идващият отдолу шум на потропващите върху платната капки. Забеляза, че водата се стича безвредно по тях и изчезва в процепите между гредите на дъното.

Изчакаха, затаили дъх, още малко. След това Рейчъл въздъхна дълбоко.

– Изглежда сработи – рече тя. – Поздравления.

– Моите поздравления – отвърна Макфарлън. – Идеята беше твоя.

– Да, знам. Но ти се сети за солеността.

– Но след като ти ми подсказа – поколеба се Макфарлън. – Чуй ни само какви ги дрънкаме – продължи той. – Заприличали сме на едно шибано самовъзхваляващо се дружество.

Усети как се усмихва широко въпреки умората. Почувства как от плещите му се стовари огромна тежест. Вече знаеха какво бе причинило експлозиите. Бяха предприели необходимите мерки, за да ги предотвратят. И бяха на път за дома.

Той погледна надолу към Рейчъл, черната ѝ коса блестеше на мижавата светлина. Само допреди няколко седмици мисълта да сподели с нея тази ведра, спокойна тишина би била невероятна. Ала ето, че сега му бе трудно да си представи да бъде без нея, без тя да е рамо до рамо в работата му – да довършва изреченията му, да го дразни, да предлага хипотези, да подхвърля остроумни забележки, да предоставя плодовете на интуицията си, независимо дали бяха желани или не.

Тя се бе облегла върху стената на танка, загледана в нищото; корабът отново се накрени силно, а тя не усещаше, че той я гледа.

– Чу ли нещо? – попита. – Мога да се закълна, че чух далечна експлозия.

Но Макфарлън почти не я чуваше. За своя изненада той клекна до нея, привлече я към себе си, обладан от чувство, много по-различно от страстта, която го бе обзела за кратко време в кабината ѝ.

Тя склони глава на рамото му.

– Знаеш ли какво? – рече той. – Ти си най-готината и най-умната асистентка, която съм имал от много време насам.

– Хм. Обзалагам се, че го казваш на всички момичета.

Той я погали нежно по бузата, след това повдигна брадичката ѝ, а в това време връхлетя поредната голяма вълна. Водата блисна шумно върху платната.

– Означава ли това, че ще трябва да нося пръстена ти от МТИ²⁹? – прошепна тя.

– Не. Но можеш да заемеш геоложкото ми чукче.

Целунаха се отново, а после се килнаха настрани при поредното тежко накреняване на кораба.

Макфарлън изведнъж се отдръпна. На фона на скърцането и тропеленето в товарния хамбар, над далечния грохот на морето, той долови нов звук: странно, високо просвистяване, завършващо със силен удар о метал – силен като изстрел; а после още един, и още един.

Погледна Рейчъл. Тя отвърна на погледа му с широко отворените си, блестящи очи. Силните гърмове престанаха, но ехото им продължи да кънти в ушите му. Изчакаха мълчаливи, потресени. С всяко ново заклащане на кораба сега се надигаше хор от други звуци – стон на стомана, изскърцване и трошене на цепещо се дърво, изкъртване на нитове и заварки.

29. Масачузетски технологичен институт, един от най-престижните американски университети в областта на точните науки. – Б.пр.

72.
„Ролвааг“
15:30

Бритън видя как първият трасиращ снаряд отскочи лениво от нагънатата водна повърхност и падна, проблясвайки на светлината. Последва го втори, който също не достигна до тях.

Лойд веднага изгърча до прозорците.

– Господи, можете ли да повярвате? Онзи кучи син стреля по нас!

– Трасиращи снаряди – отбеляза Глин. – Прострелват дистанцията си.

Тя видя как Лойд стисна зъби.

– Мистър Хауъл, ляво на борд – нареди тя, след като още два трасиращи снаряда прелетяха в дъга над морето и този път паднаха по-близо до тях.

Гледаха мълчаливо как ги връхлитат още снаряди, които падаха все по-близо и по-близо. А след това един прелетя над главите им и остави ярка светлина в тъмното небе.

– Хванаха ни във вилка – измърмори Глин. – Сега ще открият огън с истински снаряди в линия по курса ни.

Лойд се обърна към него.

– Ти какво, на спортен коментатор ли се правиш? Трябва ни план, а не коментар. Не мога да повярвам. Триста милиона долара и ето докъде стигнахме!

Бритън заговори тихо, но отчетливо:

– Тишина на мостика! Мистър Хауъл, дясно на борд! Машините – аварийен пълнен назад!

Тя усещаше как в настъпилата кризисна ситуация мислите ѝ затекоха с кристална яснота. Сякаш някой друг мислеше вместо нея. Погледна Лойд, който бе застанал в центъра на остъкления мостик, преплел силните си пръсти, докато гледаше на юг към безмилостното море. Колко ли трудно му бе да осъзнае, че парите не можеха да купят всичко – понякога дори собствения ти живот? Колко по-различен беше при последния ѝ анализ от мъжа, който сега стоеше пред нея.

Погледът ѝ се отмести към Глин. Усещаше как става все по-зависима от преценките му по начин, който никога не би допуснала преди той

да бе сгрешил – преди да бе доказал, че е човек, помисли си тя.

Между двамата мъже лежеше развихреното от бурята море. След като падна нощта, те затъмниха кораба в опит да избегнат попаденията на валенаровите оръдия. Ала огромната южна луна (до пълнолунието оставаше един ден) се бе издигнала в кристално ясното небе, за да осуети надеждите им. На Бритън ѝ изглеждаше така, сякаш им се усмихваше подигравателно. Пантеонерото бе странно метеорологично явление: обикновено то завършваше в ясна нощ с влудяващ, убийствен вятър. На лунната светлина набраздената повърхност на океана придобиваше смъртноблед флуоресцентен цвят. Сюрреалистичният океан продължаваше да изхвърля композиции от гигантски срыващи се вълни покрай тях; те се мерзелееха високо над кораба, който навремени потъваше в мрак, по-дълбок от нощта, след това с мощен рев се отърсваше от разпенената бяла вода и отново излизаше на лунната светлина и на смъртоносния вятър.

Внезапен гръм, едва доловим на фона на бурния тътен, разтърси прозорците на мостика. Последваха го нови в премерен ритъм. Бритън видя серията от гейзери, които се сриваха един подир друг върху стената на вълната от север и приближаваха „Ролвааг“ по линията на предишния му курс.

Големият кораб с мъка се изправи и се заклати на вълните. „Завий, кучи сине“, помисли си тя.

Корабът изведнъж подскочи и потрепери. Голям облак зловещ жълт пушек изригна от носа му, стопеният метал се загърчи, стенойки, и потече назад. Мигновено последва силен като гръмотевица пукот. Една от късите мачти на носа подскочи във въздуха, изви се и падна обратно, а вантите ѝ заплюяха по палубата. След това гейзерите заизригнаха пред тях и встрани – линията на огъня пресече курса им.

Последва мъртвешки миг тишина.

Бритън се съвзе първа. Вдигна бинокъла и огледа носовата част. Поне един от снарядите бе пронизал бака. Големият кораб се издигна върху поредния гребен; на ярката лунна светлина тя можа да види водата, която се стичаше в разкъсания котвен сандък през назъбена пробойна високо над водолинията.

– Обща тревога! – рече тя. – Мистър Хауъл, изпратете екип за оценка на пораженията на носа. Назначете противопожарна група с пенни пожарогасители и експлозиметри. Искам по главната палуба да бъдат прокарани осигурителни въжета – от носа до кърмата.

– Слушам, госпожо.

Тя погледна почти неволно към Глин.

– Спрете двигателите – прошепна той. – Пуснете се по вятъра. Изключете СЕС. Престорете се, че сме повредени. Това ще го накара да спре засега стрелбата. Дръжте така пет минути, след което отново ще побегнем. Това ще го принуди отново да се пристрелва. Трябва да се доберем до онези ледени острови.

Тя го видя как пристъпи, за да нареди нещо шепнешком на оператора си.

– Мистър Хауъл – рече тя, – стоп машини. Руля – трисет градуса вляво.

Корабът продължи напред по силата на огромната си инерция и започна бавно да завива.

Погледна Лойд. Лицето му бе посивяло, сякаш стрелбата го бе разтърсила до дъно. Може би смяташе, че ще загине. Може би мислеше какво ли щеше да изпита в студените, черни, дълбоки две мили води. Беше виждала подобни изражения и преди, на други кораби, в други щормове. Гледката никак не беше приятна.

Сведе поглед към екрана на радара. Имаше голям „шум“ от вълните, но се изчистваше всеки път, когато „Ролвааг“ се изкатерваше по гребените. Намираха се на двацет и пет мили от Ледовата граница и двата ледени острова. Вълнението на борд забавяше чилийския кораб с около един възел, ала той продължаваше постоянно и неумолимо да скъсява дистанцията. Като погледна врящото море, тя се запита как бе възможно разрушителят да оцелее в него.

Изведнъж вратата на мостика се отвори. И там, в рамката ѝ, застана Макфарлън. Той пристъпи крачка напред, следван по петите от Рейчъл.

– Метеоритът – изстреля Макфарлън, опитвайки се да поеме дъх.

Изглеждаше обезумял.

– Какво метеоритът? – попита остро Глин.

– Започна да се освобождава от шейната си.

73.
„Ролвааг“
15:55

Глин изслуша задъхания разказ на Макфарлън, почувства как го обзема непознатото – и неприятно – чувство на изненада. Ала въпреки това се обърна към телефона с обичайните си, пестеливи и спокойни движения.

– Лазарета? Свържете ме с Гарса.

След малко по линията се чу слабият глас на Гарса.

– Да?

– Тук е Глин. Метеоритът чупи заварките си. Изпрати веднага Стоунсайфър и екип в негова помощ. Ти ще го ръководиш.

– Слушам, сър.

– Има още нещо – каза Макфарлън.

Той още не можеше да си поеме дъх. Глин се обърна.

– Камъкът реагира на сол. На сол, а не на докосване. Солта го действа. Рейчъл и аз загърнахме шейната с покривала. Но какво и да правите, за Бога, не допускате до него солена вода. И още нещо – той продължава да излъчва силен радиошум. Радиокommunikациите ще бъдат нарушени поне един час.

Глин осмисли чутото, след това вдигна телефонната слушалка и говори отново с Гарса. Тъкмо привършваше, когато от другата страна се чу изпращяване, последвано от носовия, гневен глас на Брамбъл.

– Какви са тези шуротии? Забранявам този човек да напуска лазарета. Има травма на главата, сътресение, свръхразтегната китка и...

– Стига приказки, доктор Брамбъл. Опитът на Гарса ми е необходим, на каквато и да е цена.

– Мистър Глин...

– Съдбата на кораба зависи от това. – Той свали слушалката и погледна към Бритън. – Има ли някакъв начин да се намали крена на кораба при тези вълни?

Бритън поклати глава.

– При толкова тежко вълнение преместването на баласта само ще направи кораба по-неустойчив.

„Ролвааг“ продължи да се носи на юг, яростните вълни натискаха

главната палуба под водата, после я надигаха високо към небето, а мощни потоци се изтичаха през шпигатите. Два от контейнерите бяха смити зад борда, а на няколко други бяха разхлабени крепежите.

– Какви бяха тези експлозии, по дяволите? – попита Макфарлън Глин.

– Чилийският кораб ни обстрелва. – Глин погледна първо Макфарлън, а после – и Амира. – Имате ли някаква представа защо солта въздейства на метеорита?

– Не изглежда като химична реакция – отвърна Макфарлън. – Метеоритът изобщо не е пострадал от експлозиите, а съвсем сигурно е, че не е съществувало достатъчно количество сол, за да се генерира такава енергия.

Глин погледна Амира.

– Експлозията бе твърде силна, за да бъде от химичен или каталитичен вид – рече тя.

– Какъв друг вид реакция съществува? Ядрена?

– Малко вероятно. Но мисля, че не гледаме на проблема от върната гледна точка.

Глин бе виждал това и преди. Умът на Амира имаше склонността да се отклонява рязко от привичното мислене на другите. В резултат се получаваше или гениално прозрение, или пълна идиотщина. Това бе една от причините да я наеме и дори в тази екстремна ситуация той много добре разбираше, че не бива да пренебрегва мнението ѝ.

– Как така? – попита той.

– Просто имам такова чувство. Ние продължаваме да се опитваме да разберем камъка от нашата си гледна точка, като го мислим за метеорит. Онова, което трябва да сторим, е да го погледнем по друг начин. Солта е важна за него – тя е нещо или опасно, или... необходимо.

Гласът на Хауъл наруши последвалото мълчание:

– Капитане, от „Рамирес“ изстреляха още трасиращи снаряди.

Старши помощникът се наведе над доплеровия радар. Последва дълъг миг мълчание, след което той вдигна глава с усмивка на лице.

– Снежен шквал току-що ни отрязва от „Рамирес.“ Негодниците не могат да ни видят, капитане. Карат на сляпо.

– Завийте надясно, курс едно-девет-нула – заповяда Бритън.

Глин отиде до картата на GPS-а, взря се в разположението на зелените точки. Шахматната партия приближаваше края си; на дъската бяха останали само няколко фигури. Съдбата им зависеше от комбинацията на четири фактора: двата кораба, бурята, ледът. Изследва ги вгълбено в

продължение на половин час; координатите на корабите се променяха съвсем леко; а мисленето му бе свръхконцентрирано. Затвори очи, запазил изображението на зелените точки в паметта си. В тази проста обстановка съществуваша смъртоносно малко варианти. Досуш като гротмайстор, той проигра на ум всички възможни ходове. Всички, освен един, водеха до стопроцентова загуба. А и вероятността за успех на последния вариант си оставаше изключително ниска. За да успее този последен ход, всичко трябваше да пасне съвършено – и на всичко отгоре, щяха да имат нужда от късмет. А Глин ненавиждаше късмета. Стратегия, която изисква известна доза късмет, често се оказваше с фатален изход. Но сега повече от всичко се нуждаеше от онова, което ненавиждаше.

Отвори очи и веднага фокусира погледа си върху картата. Зелената точка, изобразяваща „Ролвааг“, се намираще на половин час път от Ледовата граница и на още няколко минути от гигантските ледени острови.

Радиото на Глин изпиука и той го откачи от колана си.

– Тук е Гарса – долетя отслабналият глас на фона на статичните изпуквания. – В танка. Има големи смущения в радиовръзката, не знам колко дълго ще мога да говоря.

– Давай.

– С всяко залюляване на кораба се пукат нови заварки.

– Причина?

– Разрядът на метеорита е разрушил някои критични точки в паяжината и е отслабил други. Освен това Рошфор е проектирал шейната за максимален крен от трийсет и пет градуса. Все още сме на десет градуса под тази граница – в един миг радиото пресекна, – но, от друга страна, метеоритът е двеста и петдесет процента по-тежък, отколкото Рошфор е очаквал. Може би сме допуснали известна грешка в пресмятанията...

– Колко малка?

– Трудно е да се каже без... – връзката прекъсна за втори път. – И въпреки това инженерното решение на проекта е с известна доза презасстраховане, макар и да е далеч от двойното осигуряване. Стоунсайфър смята, че бихме могли да продължим още доста време така. От друга страна, ако подпаднат някои ключови места, останалото може да рухне бързо.

– Не ми харесват тези думи „би могло“, „вероятно“.

– Невъзможно е да бъде по-точен.

– И тъй, колко бързо е „бързо“?

– Ще разполагаме с пет, може би с десет минути. А може и с повече.

– И после?

– Метеоритът ще се отмести. Дори и няколко сантиметра могат да се окажат фатални и да предизвикат пробойна в корпуса.

– Подсилете тези критични заварки.

Последва изпукване и пауза. Глин знаеше за какво мислеше Гарса за онова, което се бе случило последния път, когато заваряваха шейната.

– Слушам, сър – рече най-сетне Гарса.

– И го пазете от солена вода.

Единственият отговор бе бръмът от статичното електричество.

Големият кораб „Ролвааг“ се носеше на юг, право на юг.

74.
„Ролвааг“
17:00

В дъното на мостика имаше една наблюдателна ниша, свита като в сандвич между радиорубката и шурманската. Ако се изключат високите панорамни прозорци, тя бе изцяло лишена от обзавеждане или украса. До прозорците стоеше Глин с вдигнат към очите бинокъл и наблюдаваше със строго изражение нещо между димоходите. Снежният шквал отминаваше – потрепваща сива линия на север. Той им бе подарил шейсет минути. Нуждаеха се от още двайсет. Но когато ярката лунна светлина отново спусна килима си върху развилнялото се море, стана ясно, че няма да успеят.

Сякаш по поръчка, точно в този миг „Рамирес“ излетя из далечната снежна пелена. Сега бе шокиращо близко, на не повече от четири мили. Запалените му светлини сияеха. Носът му се надигаше и се сгромоляваше в бурните води, а на Глин му се стори, че може да види как носовите оръдия се насочват към тях, контрастно изпъкнали на фона на нощното небе. Сигурно от „Рамирес“ виждаха „Ролвааг“ не по-лошо отколкото те него. На мостика се чу внезапен шепот, последван от непоносимо напрегната тишина. Валенар не си губеше времето: носовите оръдия бързо вдигнаха дула и откриха премерен огън – изстрелваха постоянен поток от трасиращи снаряди, които осветяваха още по-силно небето, преди да изчезнат в чудовищното море.

Стана дори по-лошо – друго оръдие на „Рамирес“ започна да стреля с фосфорни заряди, които се разпукваха и бавно падаха от небето, осветявайки ярко кораба и морето около него.

Валенар действаше методично, не прибързваше. Внимаваше. Знаеше, че ги е сгасил. Глин погледна златния си джобен часовник. От четири мили разстояние „Рамирес“ можеше просто да ги разстреля, без да си дава труда да се пристрелва. „Ролвааг“ се намираще на двайсет минути път от ледените острови. Нуждаеха се от двайсет минути късмет!

– Прекосяваме Ледовата граница, госпожо – докладва Хауъл на Бритън.

Глин погледна към морето. Дори и на лунната светлина можеше да види рязката промяна в цвета на водата: от тъмнозелено към дълбоко,

синкаво черно. Беше се върнал до предните стъкла на мостика и оглеждаше с бинокъла си хоризонта на юг. Видя тесните ивици начупен лед, които се издигаха и падаха, а когато корабът се изкачи на поредния гребен, зърна поразителната гледка на ледените острови – ниски, плоски тюркоазни линии. Вдигна бинокъла и ги разгледа по-внимателно. Източният бе огромен, може би двайсет мили дълъг; десният бе с дължина само пет мили. Движеха се устойчиво и заедно във водата, огромни, неподвижни плата над непрекъснато променящото се море – толкова големи, че дори разбеснялата се стихия не можеше да ги помръдне. Между двата острова имаше проток, широк може би около хиляда метра.

– Няма признаци за мъгла – рече Бритън, която застана до него, вдигнала своя бинокъл.

Докато гледаше на юг, Глин усети как слънчевият му сплит се сви на топка от ужасяващо усещане – може би най-страховитото, което някога бе изпитвал. Ледовата граница не им бе донесла прикритие. Даже нещо повече – морето на юг бе по-ясно. Блестящата лунна светлина посребряваше огромните вълни досущ като лъча на мощен прожектор. Осветителните снаряди бавно се спускаха около тях и наоколо бе ясно като ден. Нямахме къде да се скрият. Бяха напълно уязвими. Беше непонясима, остра и непозната за Глин болка.

С изключително самообладание той отново вдигна бинокъла и огледа островите. „Рамирес“ не стреляше, изчакаваше, сигурен, че ще ги потопа. Минутите минаваха, докато мислите му препускаха напред-назад из всички задънени улици, които бе изследвал и преди. Отново и отново мозъкът му опипваше все по-дълбоко всички варианти и възможности, опитваше се да намери друго решение на проблема им. Но друго решение нямаше: само неговият почти невъзможен план. Тишината продължаваше сякаш до безкрайност.

Един снаряд изсвири край надстройката и изригна в гейзер от пръски. Последва втори, трети, все по-близо и по-близо до тях.

Той се обърна рязко към Бритън.

– Капитане – произнесе тихо, – минете между двата острова, като се придържате по-близо до по-големия. Разберете ме добре: колкото е възможно по-близо. След това застанете на дрейф откъм подветрената му страна.

Бритън не сваляше бинокъла.

– По този начин ще се превърнем в море, още щом той заобиколи острова. Това не е спасителен план, Ели.

– Това е единственият ни шанс – отвърна той. – Доверете ми се.

Близо до десния им борд изригна гейзер, последва втори и снарядите отново започнаха да покриват курса им. Нямахме време да завиват, нямаше смисъл от каквито и да е действия да избегнат огъня. Глин се напрегна. Високи водни стълбове се издигаха около тях и неумолимо се приближаваха. Последва кратка тишина, обременена с ужасно очакване. А след това ужасяваща експлозия подкоси Глин и го запрати върху палубата. Няколко от прозорците на мостика се пръснаха, по палубата се разпиляха хиляди стъкълца, а вятърът нахлу с вой на мостика.

Докато лежеше полузашеметен, Глин чу – а може би по-скоро усети – втора експлозия. И точно тогава осветлението изгасна.

75.
„Ролвааг“
17:10

Стрелбата престана. Бритън, лежаща сред парченцата плексиглас, инстинктивно се напрегна да чуе машините. Все още работеха, но вибрациите бяха по-различни. Различни и зловещи. Изправи се неуверено в мига, в който светнаха оранжевите аварийни светлини. Корабът се люлееше силно в ужасяващото море, грохотът на вятъра, който сега нахлуваше през строшените прозорци ведно с хапешите пелени от солени пръски и леден въздух, я оглушаваше. Със залитане стигна до централния пулт. Изтръска парченцата плексиглас от косите си и произнесе уверено:

– Докладвайте състоянието, мистър Хауъл.

Той също бе на крака, натискаше разни бутони на пулта и говореше по телефона.

– Губим мощност на дясната турбина.

– Рулят – десет градуса наляво.

– Слушам, десет градуса наляво, госпожо. – Хауъл каза нещо кратко по интеркома. – Капитане, изглежда имаме две попадения върху палуба С. Едно в десния бордови танк номер шест, а другото – някъде около машинното отделение.

– Минете на аварийно управление в машинното. Необходима ми е оценка на щетите и брой на пострадалите и то веднага. Мистър Уорнър, пуснете сантинните помпи.

– Слушам, пускам сантинните помпи, госпожо.

Нов порив на вятъра връхлетя мостика и го изпълни с облак пръски. Тъй като температурата на мостика спадна, пръските замръзваха по пода и пултовете. Ала Бритън почти не усещаше студа.

Приблужи Лойд, изтупвайки дрехите си от парченцата стъкло. Дълбока порезна рана на челото му кървеше обилно.

– Мистър Лойд, идете в лазарета – нареди машинално Бритън.

– Не ставайте смешна – отвърна сопнато той, изтри кръвта от челото си и залитна настрани. – Тук съм, за да помогна.

Експлозията изглежда го бе върнала отново към живота.

– Тогава можете да раздадете на всички щормовите облекла – рече

Бритън и посочи вратичките на гардероба в дъното на мостика.

Радиостанцията изпука и Хауъл отговори.

– Очаквам списъка на пострадалите, госпожо. Имаме пожар в машинното. Било е пряко попадение.

– Може ли да бъде овладян с преносими пожарогасители?

– Съвсем не. Разпространява се твърде бързо.

– Използвайте тогава противопожарната система с въглероден двуокис. Освен това да бъде пусната оросителната система върху външните прегради и стени.

Погледна към Глин. Нарездаше нещо настойчиво на оператора на пулта на ЕИР. Мъжът стана и изчезна от мостика.

– Мистър Глин, нуждая се от доклад за състоянието на товарния танк, моля – приближи се тя.

Той се обърна към Хауъл.

– Включете Гарса.

Минута по-късно говорителят над тях изпука.

– Господи, какво, по дяволите, става? – попита Гарса.

– Получихме още две попадения. Какво е положението при вас?

– Тези експлозии станаха по време на силно накреняване. Строшиха още заварки. Работим колкото е възможно по-бързо, но метеоритът...

– Продължавайте, Мануел. Живо.

Лойд се върна от гардероба и започна да разпределя облеклото сред членовете на екипажа на мостика. Бритън пое своето, навлече го и погледна напред. Ледените острови вече се мерзелееха, синкави на лунната светлина, само на две мили разстояние, издигаха се едва на петдесет-шестьсет метра от водата. Прибоят ръфаше основите им.

– Мистър Хауъл, къде се намира вражеският кораб?

– На три мили разстояние, което скъсява. Стрелят отново.

Чу се нова експлозия близо до левия борд, гейзерът, който се надигна, бе сравнен почти мигновено до водата от мощния порив на пантеонерото. Сега вече Бритън сама можеше да чуе далечните гърмове на оръдията, някак странно несъответстващи на близките експлозии. Последва нов силен удар, потреперване и тя се отдръпна, ужасена от вида на разтопения до бяло метал, който потече на струйки покрай прозорциите на мостика.

– Снарядът се плъзна по главната палуба – докладва Хауъл. – Пожарът е овладян. Ала и двете турбини са сериозно повредени. Експлозията е извадила от строя турбините за високо и за ниско налягане. Губим бързо мощност.

Тя сведе поглед към дигиталния дисплей, върху който премигнаха числата на скоростта на кораба. С нейното намаляване люлеенето се засили още повече. Бритън усещаше как бурята надделява, как приклепва кораба ѝ в смъртоносната си хватка. По-големите вълни сега го подхвърляха силно, странично, натискаха го надолу, издигаха го нагоре в някакъв свръхестествен, ужасяващ танц. Никога не бе допускала, че толкова голям съд би могъл да бъде заплашен от морето. Съсредоточи се върху пулта за управление.

Предупредителните лампички на машинното светеха. Не ѝ съобщаваха нищо ново: усещаше под краката си тътена на повредената машина – напрегнат, неравномерен, прекъсващ. А след това лампите отново премигнаха, захранването прекъсна и се включи аварийното осветление.

Корабът упорито заораваше във вълните и всички на мостика мълчаха. Голямата инерция продължаваше да го носи напред, ала всяка сриваща се вълна отнемаше по възел или два от скоростта му. „Рамирес“ ги застигаше все по-бързо.

Бритън огледа офицерите си на мостика. Всички вдигнаха към нея побледнели, сериозни лица. Преследването бе приключило.

Мълчанието наруши Лойд. Кръвта от раната на челото му се стичаше към дясното му око и той премигна разсеяно.

– Мисля, че това е краят – въздъхна той.

Бритън кимна.

Лойд се обърна към Макфарлън:

– Знаеш ли, Сам, иска ми се да бях сега долу, в товарния танк. Бих искал да се сбогувам с метеорита. Предполагам, че това звучи шантаво. Шантаво ли ти се вижда?

– Не – отвърна той. – Не ми се струва странно.

Бритън зърна с периферното си зрение, че Глин се обръща към тях, след като чу думите им. Ала той остана безмълвен. Тъмните очертания на островите се плъзгаха все по-близо до тях.

76.
„Алмиранте Рамирес“
17:15

– Прекратете огъня – нареди Валенар на командира на частта за управление на боя.

Вдигна бинокъла си и огледа ранения кораб. От кърмата на танкера ниско над обляната в лунна светлина вода се носеха облаци гъст черен дим. Най-малко две сигурни попадения, включително едно, което изглеждаше пряко в машинното, и сериозни повреди на комуникационните мачти. Беше блестяща стрелба при подобно море: достатъчна, за да превърне кораба в неуправляемо корито, точно както му се бе искало. Вече виждаше как танкерът губи скорост – наистина губеше ход. Този път не бе измама.

Американският кораб все още следваше курс към ледените острови. Тази жена-капитан бе показала голяма храброст. Не искаше да се предаде, докато не опита всички възможни противодействия. Можеше да разбере напълно подобен капитан. Да се скрие зад островите бе благороден, макар и безполезен ход. И, разбира се, за тях не можеше да има предаване в плен. А само смърт.

Погледна часовника си. След двайсет минути щеше да скъси до минимум дистанцията и да приближи „Ролвааг“. По-тихите води откъм подветрената страна на ледените острови щяха да му дадат отлична възможност за точна стрелба.

Започна да си представя последния удар. Не можеше да има грешка, нямаше начин нещата да се обърнат. Щеше да спре „Рамирес“ на мила разстояние, за да избегне нови подводни „екскурзии“ от тяхна страна. Щеше да освети целия район с фосфорни факли. Нямаше да бърза: операцията щеше да бъде осъществена внимателно. Но нямаше и да ги измъчва с прекалено забавяне; не беше садист, пък и жената-капитан заслужаваше достойна смърт.

Най-добре бе да стреля по кърмата – около водолинията, тъй че да потъне с кърмата надолу. Най-важно беше никой да не оцелее, за да няма свидетели на случилото се. Щеше да насочи 40-мм автомати срещу първата спасителна лодка; така щеше да предотврати спускането на други лодки до самия край. А след като корабът започне да потъва, всички

сяха да се съберат на бака, където би могъл да ги вижда най-добре. Искаше да се увери със сигурност, че онзи сладкодумният, лъжливият каброн³⁰ ще умре. Той стоеше зад всичко. Ако някой е заповядал екзекуцията на сина му, то това можеше да бъде само той.

Танкерът, намалил вече хода си до пет възла, навлизаше между два острова, близо до по-големия. Много близо всъщност; може би кормилото му бе повредено. Островите бяха толкова високи и тъй гладки, че танкерът сякаш се плъзгаше в някакъв чудовищен, блестящо син хангар. Докато „Ролвааг“ изчезваше от погледа му между двата острова, той забеляза, че корабът бе започнал да завива вляво. Така щеше да се скрие зад по-големия от островите и то откъм подветрената му страна – временно извън обсега на оръдията му. Това бе тъжна, безнадеждна маневра.

– Ехолот? – извика той и най-сетне свали бинокъла.

– Чисто, сър.

Точно така – нямаше непредвиден подводен лед; стените на островите се спускаха почти отвесно от върха до дъното им. Време бе да довърши работата си.

– Дръж към канала. Следвай курса им.

Обърна се към командира на бойната част за управление.

– Изчакайте заповедите ми за стрелба.

– Слушам, сър.

Валенар се обърна пак към прозорците и отново вдигна бинокъла.

30. Козел, прен. – рога носец. (исп.) – Б.пр.

77.

„Ролвааг“

17:20

„Ролвааг“ мина между островите, плъзна се в спокоен, потънал в полумрак свят. Вятърът стихна и вече не свистеше през строшените прозорци на мостика. Корабът изведнъж се бе откъснал от зловещата хватка на бурята. На Бритън внезапната тишина по средата на бурята й подейства потискащо. Тя се вираше в ледените стени, които се издигаха от двете страни, гладки, като разцепени с брадва. Под нея, около водолинията на кораба, мощният прибор откъм наветрената страна бе подкопал фантастични на вид пещери. На лунната светлина ледът светеше с чист, богат син цвят, толкова дълбок, че тя си помисли, че никога през живота си не бе виждала по-красиво нещо. Странно как близостта до смъртта може да изостри чувството на човека за красивото.

Глин, който бе излязъл на дясното крило на мостика, се завърна и затвори внимателно вратата подире си. Приблужи към нея, като изтърваше снежинките от раменете си.

– Така дръжте – рече тихо. – Придържайте се към този курс.

Тя не си даде труда да предава безполезните и загадъчни указания на Хауъл.

Корабът бе изгубил още от скоростта си, след като зави на деветдесет градуса зад ледения остров. Сега се плъзгаха успоредно на леда със скорост около един възел, като и тя намаляваше. След като корабът спре, той никога нямаше повече да продължи пътя си.

Хвърли поглед към неразгадаемото му лице, обърнато към нея в профил. Едва се съдържа да го попита наистина ли смяташе, че ще успеят да скрият успешно дългия четвърт миля кораб от разрушителя. Запази обаче мълчание. Глин бе направил върховно усилие. Нямаше какво повече да стори. След няколко минути „Рамирес“ щеше да заобиколи ледения остров и това щеше да е краят. Опита се да не мисли за дъщеря си. Това щеше да бъде най-трудното от всичко – да се прости с дъщеря си.

Откъм подветрената страна на острова всичко изглеждаше необичайно тихо. На мостика цареше ужасяващо мълчание: нямаше вече кой да издава и кой да изпълнява заповеди. Вятърът го нямаше, а вълната,

която заобикаляше острова, бе мазна и ниска. Ледената стена бе само на четвърт миля от тях. Тук-там по цялото протежение от върха до основата ѝ се виждаха дълги пукнатини, дълбоки дерета, издълбани от топенето и дъжда. Виждаше малки водопади, които се спускаха към обляното в лунна светлина море, чуваше лекия пукот и свистенето на леда. Отвъд него долавяше острия вой на вятъра, който метеше платото на острова. Мястото бе призрачно, неземно. Видя как един айсберг, наскоро откъснал се от острова, дрейфува на запад. Искаше ѝ се да бъде до него, когато се стопи и изчезне в морето. Искаше ѝ се да бъде където и да е другаде, само не и тук.

– Не всичко е свършило, Сали – рече тихо Глин, тъй че само тя да го чуе.

Гледаше я напрегнато.

– Не, свършило е. Разрушителят ни лиши напълно от ход.

– Ти отново ще видиш дъщеря си.

– Моля те, не ми говори така – отвърна тя и избърса една сълза.

За нейна изненада Глин улови ръката ѝ.

– Ако преживеем всичко това – започна той с колебание, което му бе напълно чуждо, – бих искал да се срещнем отново. Бихме ли могли да го направим? Бих искал да науча повече за поезията. Навярно ще можеш да ми бъдеш учителка.

– Моля те, Ели. По-лесно ще е, ако не говорим.

Тя стисна леко ръката му.

И след това видя носа на „Рамирес“ да наднича иззад леда.

Беше на по-малко от две мили разстояние, промъкваше се близо до синята стена на ледения остров, следвайки тяхната килватерна струя, приближаваше като акула към неподвижната си плячка. Оръдейните кули ги следяха с хладнокръвна решителност.

Времето сякаш забави хода си, докато Бритън гледаше през задните прозорци на мостика тези оръдия, от чиито дула щеше да изригне последният смъртоносен залп. Паузите между тупканията на сърцето ѝ сякаш се разрешиха. Огледа се наоколо: Лойд, Макфарлън, Хауъл, вахтените – всички чакаха мълчаливо. Очакваха смъртта в тъмните, студени води.

Откъм разрушителя се чу изпукване и сноп осветителни снаряди се извиси високо, избухна в неравна блестяща линия. Бритън заслони очи, тъй като водната повърхност, палубата на танкера, стените на ледения

остров хвърляха цветните си сенки в ужасяващата илюминация. След като яркостта намаля, тя присви очи и погледна отново през прозорците. Оръдията на „Рамирес“ се снишаваха и дулата им се насочваха към тях, докато накрая единственото, което виждаше, бяха черните им отвесности. Корабът вече бе преполовил прохода между островите и бързо намаляваше ход. Разстрелът щеше да бъде почти от упор.

Във въздуха проехтя експлозия, която отекна неколkokратно. Бритън трепна инстинктивно и усети ръката на Глин върху своята. Значи това бе краят. Прошепна на ум молитва за дъщеря си и за бърза и милостива смърт.

Ала оръдията на разрушителя не избухнаха в пламък. Бритън огледа района объркано. Зърна някакво движение далеч горе.

На върха на ледената стена над „Рамирес“ във въздуха лениво се носеха парчета лед, над четири разнасящи се вече облачета пушек. Ехото затихна и в един миг отново се възцари тишина. А след това леденият остров сякаш помръдна. Лицето на стената над „Рамирес“ започна да се плъзга, синята пукнатина между нея и останалата част на острова бързо се разширяваше. Бритън видя как от острова се отцепва гигантско парче лед, високо почти седемдесет метра. То се отдели, свлече се бързо и се разтроши в някакъв бавен и величествен танц. Когато се сля с морето, започна да се надига водна стена: отпървом черна, а после – зеленобяла. Водата се издигаше все по-високо и по-високо, тласкана от срутилата се огромна ледена маса; после долетя звукът: адска какофония, която непрекъснато увеличаваше силата си. А вълната продължаваше да расте, толкова стремително, че започна да се чупи още докато се формираше, издигаше се, сриваше се и отново се издигаше. Огромният леден блок изчезна, повлечен под водата от собствената си инерция, а стръмната водна стена се освободи и се насочи към борда на „Рамирес“.

Чу рева на дизелите му: разрушителят се опитваше да маневрира. Но в следващия миг вълната го застигна; корабът се наклони, издигна се, продължи да се издига накренен, лъснаха ръждивите стоманени листи на носа му. В един болезнено мъчителен миг той сякаш застина на място, килнат рязко надясно, двете му мачти бяха почти хоризонтални спрямо морето, докато гребенът на чудовищната вълна се разпенваше около него. Корабът остана увиснал, сякаш уловил се за вълната, като че се чудеше дали да се изправи или да потъне. Бритън усети как сърцето ѝ заби лудо в гърдите. Тогава разрушителят потрепери и започна да се изправя, водата се оттичаше от палубата му. „Не сроби – помисли си тя – Господи, не стана.“

Изправящият момент се забави, корабът отново се спря, след което пак хлътна във водата. Чу се подобие на въздишка от надстройката му, струи пръски се стрелнаха във всички посоки, след което разрушителят се преобърна и лигавият му от водата кил се залюля тежко във въздуха. Последва нова, по-силна въздишка; тежък водовъртеж от вода, пяна и въздушни мехурчета; а после с леко завъртане корпусът изчезна в ледените дълбини. Последва втора, по-слаба експлозия от въздушни мехурчета, после и те изчезнаха, оставили подире си само черната повърхност на водата.

Всичко това отне по-малко от деветдесет секунди.

Бритън видя как необикновената вълна се понесе към тях, разгръщаше се и намаляваше силата си.

– Дръж се – прошепна Глин.

Танкерът посрещна вълната с кърмата си, надигна се рязко, накрени се и след това с лекота се изправи.

Бритън освободи ръката си от Глин и вдигна бинокъла. Не можеше да повярва, че разрушителят бе изчезнал. Нямахше нито един човек, нито един спасителен сал... „Алмиранте Рамирес“ бе изчезнал без да остави никаква следа.

Глин гледаше към острова и Бритън проследи погледа му. Там, на ръба на леденото плато, се виждаха четири черни петънца: мъже в неопренови костюми, кръстосали ръце със свити юмруци над главите си. Един по един осветителните снаряди падаха в морето с леко изсъскване. Мракът се върна.

Глин вдигна радиостанцията.

– Операцията – приключена – произнесе тихо той. – Пригответе се да посрещнете катера.

78.
„Ролвааг“
17:40

Палмър Лойд изгуби за миг дар слово. Бе толкова сигурен в надвисналата смърт, че да стои тук, на мостика, и да може да поеме дъх, му се струваше истинско чудо. След като най-сетне се съвзе, той се обърна към Глин:

– Защо не ми каза?

– Шансовете за успех бяха минимални. Аз самият не вярвах, че ще сполучим. – Устните му потрепнаха за миг в иронична усмивка. – Изискваше се известна доза късмет.

В неочакван физически изблик на емоции Лойд направи няколко крачки напред и грабна Глин в мечешката си прегръдка.

– Господи – рече той, – чувствам се като обречен на смърт, когато са помилвали. Ели, съществува ли нещо, което не би могъл да направиш?

Усети, че се разплака, но това изобщо не го притесни.

– Не всичко е приключило.

Лойд посрещна с усмивка скромността му.

Бритън се обърна към Хауъл:

– Поемаме ли вода?

– Не и толкова, че сантинните помпи да не могат да се справят, капитане. Поне докато имаме аварийно хранване.

– И колко време ще издържи то?

– Като изключим всички, освен жизненоважните системи, при наличието на аварийния дизел – повече от двайсет и пет часа.

– Великолепно! – поклати глава Лойд. – Намираме се в добра форма. Ще поправим машините и ще продължим пътя си.

Усмихна се широко на Глин, сетне – на Бритън, но после малко се сепна. Питаше се защо изглеждат толкова мрачни.

– Проблем ли имаме?

– Нямаме ход, мистър Лойд – отвърна Бритън. – Течението ни връща обратно към бурята.

– Но досега успяхме да я преодолеем. Не може да стане по-лошо от това, нали?

Никой не отговори на въпроса му.

Бритън се обърна към Хауъл:

– В какво състояние са комуникационните ни системи?

– Всички станции за далечна връзка и спътниковите канали са извън строя.

– Излъчете SOS. Свържете се с Нова Джорджия на аварийния канал шестнайсет.

Лойд изведнъж усети ледени тръпки.

– Какъв е този SOS?

Отново никой не му отговори.

– Мистър Хауъл, какво е състоянието на повредените машини? – попита Бритън.

– И двете турбини са непоправимо засегнати.

– Пригответе се за евентуално напускане на кораба!

Лойд не можеше да повярва на чутото.

– За какво, по дяволите, говорите? Да не би корабът да потъва?

Бритън извърна очи към него, но остана безмълвна.

– Там долу е моят метеорит. Няма да напусна този кораб.

– Никой не напуска кораба, мистър Лойд, и той не потъва. Това е стандартна предпазна мярка. Ще напуснем кораба само в краен случай. А и без друго спускането на спасителни лодки в тази буря навярно ще е равносилно на самоубийство.

– Тогава да не преиграваме, за Бога. Можем да щормуваме, да изчакаме стихването на бурята и да ни вземат на влекало до Фолклендите. Нещата не стоят чак толкова зле.

– Нямаме ход, нямаме управление. След като издрейфуваме обратно в тази буря, ще ни срещнат вятър със скорост осемдесет възла, трийсетметрови вълни и течение от шест възла, като всичките ще ни тласкат в една посока – към протока Брансфийлд. Това е Антарктида, мистър Лойд. Нещата наистина стоят зле.

Лойд бе поразен. Той вече усещаше вълната, която поклащаше леко кораба. На мостика нахлу поток студен въздух.

– Чуйте ме – изсъска тихо той. – Не ме интересува какво трябва да сторите, нито как ще го направите, *но не си въобразявайте, че можете да погубите моя метеорит*. Разбрано ли е?

Бритън го изгледа враждебно, без да мигне.

– Мистър Лойд, точно в този момент не давам и пет пари за вашия метеорит. Безпокоя се единствено за кораба и за екипажа си. *Това* разбрано ли е?

Лойд се обърна за подкрепа към Глин. Ала той пазеше пълно мълчание, стоеше неподвижен, с напълно безизразно лице.

– Кога биха могли да ни вземат на влекало?

– По-голямата част от електронната ни екипировка е извън строя, но се опитваме да се свържем с Южна Джорджия. Всичко зависи от щорма.

Лойд се извърна нетърпеливо и се обърна към Глин:

– Какво става в товарния танк?

– Гарса укрепва шейната с нови заварки.

– И колко време ще отнеме това?

Глин не отговори. Нямаше и нужда, защото сега и Лойд можеше да го почувства сам. Движението на кораба ставаше все по-опасно – ужасяващи, бавни наклонявания, които траеха сякаш цяла вечност. И на върха на всеки гребен „Ролваг“ простенваше от болка: дълбок стон, който бе наполовина звук, наполовина – вибрации. Това бе мъртвата хватка на метеорита.

79.
„Ролвааг“
17:45

Хауъл излезе от радиорубката и се обърна към Бритън:

- Свързахме се с Нова Джорджия, госпожо.
- Много добре. Включете ги на мостика, моля.

Интеркомът на мостика оживя.

- Южна Джорджия – на танкера „Ролвааг“. Преминавам.

Гласът звучеше тенекиено и бе слаб, но Бритън успя да долови характерния британски акцент на фона на статичното електричество.

Взе микрофона и включи канала.

– Южна Джорджия, намираме се в бедствено положение. Корабът е сериозно повреден, нямаме ход, повтарям, нямаме ход. Дрейфуваме на юг-югоизток със скорост пет възла.

- Разбрано, „Ролвааг“. Съобщете координатите си.

– Координатите ни са: 61 градуса 15 минути и 12 секунди юг, 60 градуса, 5 минути и 33 секунди запад.

- Съобщете ни с какъв товар сте. Под баласт или с нефт?

Глин я погледна и й кимна отривисто. Бритън изключи връзката.

– Отгук нататък – рече Глин, – ще казваме истината. *Нашата* истина.

Бритън отново включи предавателя.

– Южна Джорджия, корабът е преоборудван в рудовоз. Натоварени сме с... ъ-ъ-ъ... метеорит, изкопан на островите нос Хорн.

Последва кратко мълчание.

- Не ви разбрах, „Ролвааг“. Метеорит ли казахте?

– Точно така. Товарът ни е двайсет и пет хиляди тонен метеорит.

– Двайсет и пет хиляди тонен метеорит – повтори безстрастно гласът. – „Ролвааг“, моля съобщете закъде пътувате.

Бритън разбра, че това бе начин изтънко да попитат: „Какво, по дяволите, търсите там?“

- Пътуваме за Порт Елизабет, Ню Джърси.

Пак последва мълчание. Бритън зачака, потрепна вътрешно. Всеки добре осведомен моряк би бил наясно, че в тази история има нещо много гнило. Ето къде се намираха – на двеста мили от протока

Брансфийлд, дълбоко в пастта на щорма. А това бе първият им сигнал за бедствие.

– „Ролвааг“, мога ли да ви попитам дали разполагате с последната метеосводка?

– Да, имаме я – отвърна тя, макар да знаеше, че отсреща щяха и без друго да ѝ я дадат.

– Към полунощ вятърът ще се усили до сто възла, вълните ще достигнат четирийсет метра, за целия проток Дрейк има излъчено щормово предупреждение за буря със сила 15 бала.

– Вече е почти 13 – отвърна тя.

– Разбрано. Моля, обяснете характера на повредите си.

– *Разкажи им всичко* – прошепна Глин.

– Южна Джорджия, бяхме нападнати без предупреждение от чилийски военен кораб в международни води. Снарядите улучиха машинното ни отделение, бака и главната палуба. Изгубихме ход и управление. Без ход сме, повтарям, без ход.

– Мили Боже! Още ли сте под обстрел?

– Разрушителят се удари в айсберг и потъна преди трийсет минути.

– Това е удивително. Защо...?

Това не бе обичаен въпрос при подаден сигнал за бедствие. Но пък, от друга страна, бедствието бе най-необичайно.

– Нямаме представа защо. Чилийският командир изглежда действаше на своя глава, без заповеди.

– Идентифицирахте ли бойния кораб?

– „Алмиранте Рамирес“. Командир – Емилияно Валенар.

– Поемате ли вода?

– Не и толкова, че сантинните ни помпи да не могат да се справят.

– Намирате ли се в непосредствена опасност?

– Да. Товарът ни може да се размести всеки миг и корабът да потъне.

– „Ролвааг“, моля изчакайте.

Последва едноминутна пауза.

– „Ролвааг“, напълно разбираме положението ви. Имаме средства за търсене и спасяване тук и на Фолклендите. Но не можем, повтарям, не можем да предприемем спасителна операция преди щормът да утихне до десет бала или по-малко. Разполагате ли със спътникови връзки?

– Не. По-голяма част от електрониката ни е извън строя.

– Ще съобщим на вашите власти за състоянието ви. Има ли нещо друго, което можем да сторим?

– Необходим ни е влекач – колкото е възможно по-скоро. Преди да се качим на рифовете Брансфийлд.

Изпука статично електричество. Сетне гласът отново се появи:

– Желая ви щастие, „Ролвааг“. Бог да ви благослови.

– Благодаря, Южна Джорджия.

Бритън остави микрофона, облегна се на пулта и се вторачи в нощта.

80.
„Ролвааг“
18:40

След като „Ролвааг“ издрейфува иззад подветрения бряг на острова, вятърът го поде и го запрати грубо в бурята. Вятърът набираше сила и за броени мигове отново се измокриха до кости от пръските. Сали Бритън усещаше, че останалият без ход кораб е вече напълно подвластен на щорма. Беше отблъскващо, безпомощно усещане.

Бурята се засилваше с неумолимо упорство, набираше сили минута подир минута, докато не достигна такава мощ, каквата никой не очакваше. Луната се бе скрила зад гъстите облаци и от мостика не можеше да се види абсолютно нищо. Бурята бе навсякъде: на мостика, в камшиците на пръските, във фучащите, остри като бръснач ледени късчета, в мириса на предстоящата смърт в морето, който се просмукуваше бавно към тях. Ала най-подтискащ бе шумът: постоянният глух тътен, който сякаш идваше едновременно от всички посоки. Температурата на мостика бе минус четири-пет градуса и Сали усещаше как косите ѝ замръзват.

Продължаваше да получава редовни доклади за състоянието на кораба, ала се улови, че издава съвсем малко заповеди. Без ход и управление можеше да направи твърде малко, оставаше ѝ да чака. Усещането за безпомощност бе почти непоносимо. Съдейки по движението на кораба, тя прецени, че височината на вълните вече надхвърля трийсет метра, а и те се движеха с мощта на влакови композиции. Това бяха вълни, обиколили света, тласкани от вятъра, без да срещнат по пътя си бряг; те непрекъснато се наслаждаваха и растяха. Това бяха вълните на „виещите“ шейсетградусови ширини, най-големите на света! Единствено размерите на „Ролвааг“ го спасяваха засега. Всеки път, когато корабът се изкачваше върху поредния гребен, вятърът преминаваше в невъзможен писък. На върха на гребена цялата надстройка започваше да вибрира и да бръмчи, сякаш стихията се опитваше да „обезглави“ кораба. След това идваше силно потреперване, корабът се накреняваше – бавно, болезнено. Битката с всяка поредна вълна се регистрираше от креномера: десет, двайсет, двайсет и пет градуса. Когато ъгълът ставаше критичен, всички погледи се вперваха в този обикновено пренебрегван уред. След това гребенът отминаваше и Бритън зачакваше корабът да възвърне

положението си: най-дългият миг. Но всеки път корабът се изправяше, отпървом едва забележимо, после по-бързо, накланяше се в обратната посока под не по-малко застрашителен ъгъл, тъй като голямата му инерция го принуждаваше да се забие за миг във вълната. След това се плъзваше към поредната падина, заслонен от заобикалящите го водни стени, потъваше в призрачна тишина, по-плашеща дори от бурята над него. И това се повтаряше отново и отново, в безкраен, жесток ритъм.

Бритън включи прожекторите на надстройката, за да огледа главната палуба на „Ролвааг“. Повечето от контейнерите и товарните стрели и балки бяха откъснати и смити зад борда, но люковите закрития оставаха непокътнати. Корабът поемаше вода от пробойната от снаряда близо до мачтите, но трюмните помпи компенсираха втока. „Ролвааг“ бе стабилно построен мореходен съд; и той щеше да понесе добре бурята, ако не беше чудовищната тежест в търбуха му.

Към седем часа бурята достигна 15 бала, като на поривите вятърът отбеляза скорост до сто възла. Когато корабът се изкатереше на някоя вълна, вятърът нахлуваше на мостика с такава сила, че заплашваше да ги всмуче в непрогледния мрак. Не съществува стихия, обаче, която да няма край. Скоро, надяваше се Бритън, тя щеше да започне да стихва. „Би трябвало да е така.“

Тя продължаваше да следи уредите за наблюдение, търсеше някакъв контакт, който би означавал идването на помощ. Но всички екрани бяха изпъстрени със снежинки – отражения на радарния сигнал най-вече от вълните. На гребена на всяка вълна екраните се изчистваха за достатъчно дълго време, за да се появи върху тях районът на граулерите – малките айсберги – които се намираше на около осем мили пред тях. Между кораба и граулеровото поле лежеше самотен леден остров, помалък от онези, покрай които бяха минали, но все пак – дълъг няколко мили. След като корабът навлезеше по-навътре в ледовете, вълните щяха да поспаднат, но пък, от друга страна, трябваше да се справят с повече лед.

Поне екранът на GPS-а бе чист и ясен. Намираха се на около сто и петдесет мили северозападно от Южните Шетландски острови, необитаема верига от скалисти планински върхове, които стърчаха от Атлантика, заобиколени от рифове и силни течения. Отвъд тях бе протоктът Брансфийлд, а зад него – плътен лед и жестокият бряг на Антарктида. С приближаването им към брега вълните щяха да спаднат, но теченията щяха да се усилят. Сто и петдесет мили... ако Южна Джорджия можеше да започне спасителна операция в шест сутринта... Всичко зависеше от

онова *нещо* в товарния хамбар.

Помисли да попита Глин докъде бяха стигнали. Но сетне осъзна, че не искаше да узнае. Глин бе също тъй мълчалив, като нея, и тя се питаше какво ли минава през главата му. Тя поне разбираше какво означава движението на кораба. За останалите това сигурно бе обикновен, истински ужас.

Корабът се наклони – кренът бе застрашителен. Но когато достигна върха на гребена, тя усети странна спънка, нещо необичайно. В същото време Глин вдигна радиостанцията до ухото си, заслушан напрегнато. Забеляза изражението ѝ.

– Гарса е – рече той. – Не мога да го чуя заради бурята.

Обърна се към Хауъл.

– Включете го към интеркома. Максимална сила на звука.

– Ели! – гръмна внезапно гласът на Гарса.

Усиленият звук придаваше на паниката в гласа му груб, отчаян оттенък. Бритън чуваше зад него стонове и скърцането на подложения на големи напрежения метал.

– Слушам.

– Започнахме да губим основните кръстовидни греди!

– Укрепвайте ги.

Бритън се удиви от спокойния, сериозен тон на Глин.

Корабът отново взе да се накренява.

– Ели, цялата конструкция се разпада по-бързо, отколкото можем да ѝ намогнем...

Корабът се наклони още и нов мощен писък на метала удави гласа на Гарса.

– Мануел – продължи Глин, – Рошфор е знаел какво прави, когато е проектирал шейната. Тя е по-здрава, отколкото предполагаш. Действайте стъпка подир стъпка.

Корабът продължи да се накренява.

– Ели, камъкът... *Той се движи!* Не мога...

Радиостанцията замлъкна.

Корабът спря движението си, корпусът му се разтърси, след това бавно започна да се изправя. Бритън усети отново как нещо го спъва – приличаше на кратка пауза – сякаш корабът бе закачил нещо за миг.

Глин не откъсваше очи от говорителя. След малко той отново изпука. Проехтя гласът на Гарса.

– Ели? Там ли си?

– Да.

– Мисля, че онова нещо се размърда леко, но се върна обратно на мястото си.

Глин почти се усмихна.

– Мануел, виждаш ли, че преиграваш? Не се паникьосвай. Съсредоточи се върху критичните точки и забрави всичко останало. Тройно осигуряване. В онази шейна и паяжината е вграден огромен излишък от здравина. Двойно осигуряване. Недей го забравя.

– Слушам, сър.

Корабът влезе в поредното накреняване; бавно, агонизиращо, тънещо движение. След кратка пауза Сали отново почувства нещо ново, нещо по-различно в движението на кораба... Нещо зловещо.

Погледна Глин, а после и Лойд. Видя, че не бяха забелязали. Когато метеоритът помръдна, тя усети как това бе въздействало върху целия корпус. Огромният „Ролвааг“ едва не се завъртя на гребена на последната вълна. Питаше се дали това не бе плод на въображението ѝ. Изчака докато корабът не потъна в неестествената тишина на падината, за да започне отново да се издига. Включи светлините на главната палуба и прожекторите на надстройката: искаше да види как се държи съдът над водата. Издигаше се, потреперваше, сякаш да се отърси от товара си, тежката черна вода струеше покрай бордовете му и от шпигатите. Когато се изкачиха на гребена, нещото в товарния танк застана отново; корабът бавно се плъзна по дългата стена на вълната, потрепервайки, докато се изкачва срещу вятъра. Носът му изскочи из срыващия се гребен и протестният стон на метала и дървото се превърна в писък, който отекна във всички „кости“ на корпуса. И ето го отново: „Ролвааг“ извърши същото зловещо движение, докато беше на гребена – отклонение от курса, почти пълно завъртане около оста, след което се сгромоляса във водата. Последва колебание преди да се изправи – и това бе най-лошото от всичко.

Веднъж, по време на ужасна буря в близост до Голямата плитчина³¹, тя бе видяла как един кораб се пречупи. Корпусът му се разчлени с ужасяващ звук; черната вода нахлу и почти мигновено заля най-ниските помещения. Никой нямаше шанса да изплува: всички бяха засмукани в дълбините. Това бе гледка, която и до ден-днешен тревожеше сънищата ѝ.

Погледна към Хауъл. Той също бе забелязал забавеното изправяне

31. Особено богата на риба плитчина край Ньюфаундленд, характерна с тежките си хидрометеорологични условия. – Б.пр.

на кораба: гледаше я напрегнат, с ококорени кръгли очи. Никога не го бе виждала толкова изплашен.

– Капитане... – понечи да каже нещо той, но гласът му пресекна.

Тя погледна към Глин. Знаеше какво щеше да отговори той. Но неин дълг беше да го произнесе.

„Ролвааг“ бе на ръба да се пречупи.

Започнаха да се свличат в поредната падина, вятърът рязко стихна до нулата. Тя се възползва от възможността и се огледа: Лойд, Макфарлън, Амира, Глин, Хауъл, Банкс, останалите офицери на вахта. Всички мълчаха. Всички гледаха нея. Всички очакваха тя да направи нещо, да спаси живота им.

– Мистър Лойд – рече тя.

– Да? – пристъпи той, готов да помогне.

Нямаше да бъде лесно.

Зловещо потрепване разтърси пултовете и прозорците, след като голяма напречна вълна атакува кораба. След като шумът ѝ стихна и корабът продължи да се плъзга надолу, Бритън пое отново дъх.

– Мистър Лойд – повтори тя, – метеоритът трябва да бъде изхвърлен.

81.
„Ролвааг“
19:00

При тези нейни думи Макфарлън усети странно свиване в стомаха. Сякаш някакъв галваничен разряд премина по цялото му тяло. В никакъв случай! Това бе невъзможно. Опитва се да се отърси от морската болест, от страха на последните няколко мъчителни минути.

– В никакъв случай – чу да отговаря Лойд.

Каза го тихо, думите едва се чуваха на фона на рева на морето. Въпреки това те бяха изпълнени с огромната сила на убедеността. На мостика се възцари мълчание, а корабът продължи да потъва дълбоко в неестественото спокойствие на падината.

– Аз съм капитанът на този кораб – рече тихо Бритън. – Животът на екипажа ми зависи от това. Мистър Глин, нареждам ви да задействате аварийния люк. *Заповядвам ви.*

Почти без никакво колебание Глин се обърна към пулта на ЕИР.

– *Не!* – изкрещя Лойд и улови здраво ръката на Глин. – Ако докоснеш този компютър, ще те убия с голи ръце.

С бързо и рязко движение Глин се освободи от хватката му и Лойд изгуби равновесие. Едрият мъжага залитна, сетне се изправи задъхан. Корабът отново се накрени и металическият стон се понесе по цялата дължина на корпуса му. После движението замря и всички се уловиха за най-близките дръжки.

– Чухте ли това, мистър Лойд? – надвика Бритън скърцането на протестиращия метал. – Онзи негодник там долу убива кораба ми!

– Глин, стой настрани от онази клавиатура!

– Капитанът издаде заповед – изкрещя високо Хауъл.

– *Не!* Единствено Глин знае кода и той няма да го направи! Не може, не и без моето разрешение! Ели, чуваш ли ме? Заповядвам ти да *не задействаш* аварийния люк.

ЛОЙД изведнъж се втурна и блокира с тяло достъпа до компютъра на ЕИР.

Хауъл се обърна:

– Охрана! Арестувайте този човек и го махнете от мостика.

Бритън обаче вдигна ръка.

– Мистър Лойд, отдръпнете се от компютъра. Мистър Глин, изпълнете заповедта ми.

Корабът започна да се накренява още повече, ужасяващо пращане се понесе из целия стоманен корпус, извиси се с една октава нагоре в заглушения рев на разкъсан метал, който изведнъж секна, когато започнаха да се изкачват.

Лойд сграбчи компютъра, погледът му бе на обезумял човек.

– Сам! – извика той и трескаво затърси Макфарлън с поглед.

Макфарлън гледаше слисан, почти парализиран от противоречивите чувства, които го бяха обзели: ужасният страх за собствената му кожа и желанието да притежава камъка и безкрайните му загадки. По-скоро би потънал с него, отколкото да се откаже от него. Е, почти...

– Сам! – Тонът на Лойд сега бе умоляващ. – Ти си ученият тук. Кажи им за всичките изследвания, които си направил, за острова на стабилността, за новия елемент... – Думите му вече звучаха несвързано. – Кажи им защо е толкова важен. Кажи им защо не могат да изхвърлят камъка!

Макфарлън усети как гърлото му се свива и осъзна за първи път колко безотговорно бе решението им да превозят метеорита по море. Ако сега потънеше, той щеше да се зарови дълбоко в тинята на океанското дъно, на дълбочина две мили и никога повече нямаше да има достъп до него. Загубата за науката щеше да бъде катастрофална. Това наистина бе немислимо.

Гласът му най-сетне излезе:

– Лойд е прав. Това е може би най-важното научно откритие за всички времена. Не можете да го изхвърлите.

Бритън се обърна към него.

– Вече нямаме друг избор. Метеоритът ще отиде на дъното – независимо какво ще сторим ние. Тъй че ни остава да отговорим само на един въпрос: *Ще го оставим ли да ни повлече заедно със себе си?*

82.
„Ролвааг“
19:10

Макфарлън огледа лицата на хората около себе си: Лойд, напрегнат в очакване; Глин, съдържан и неразгадаем; Рейчъл, определено раздирана от същия конфликт като самия него; Бритън, с изписана върху лицето й абсолютна убеденост. Бяха група изнурени хора, с побелели от леда коси, с ожулени, кървящи от ледените късчета лица.

– Кораба можем да напуснем ние – рече паникьосан Лойд. – По дяволите, да го оставим да дрейфува без нас. Той и бездруго го прави. Може би ще оцелее сам? Няма да се налага да изхвърляме камъка.

– Да се спуснат спасителни лодки в това море е равносилно на самоубийство – отвърна Бритън. – Навън е под нулата, за Бога.

– Не можем просто да го изхвърлим – продължи отчаяно вече Лойд. – Това ще бъде престъпление спрямо науката. Преигравате. Дотук преодоляхме толкова много! Глин, за Бога, кажи й, че преиграва.

Ала Глин не каза нищо.

– Познавам кораба си.

Това бе всичко, което Бритън отвърна. Лойд се люшкаше между заплахите и молбите. Сега се обърна към Макфарлън.

– Трябва да има изход. Някакъв начин. Сам! Кажи им отново каква е стойността му за науката, че е незаменим...

Макфарлън погледна лицето на Лойд. Изглеждаше смъртнобледо на оранжевото аварийно осветление. Сам едва преодоляваше морската болест, страха и студа. Не можеха да го изхвърлят! Почувства се обречен: помисли си за Нестор, за това какво означава да умреш и при мисълта да потъне в студената, тъмна, бездънна вода той изведнъж усети колко много, ужасно много се боеше от смъртта. Страхът го облада, временно обсеби интелектуалното функциониране на мозъка му.

– Сам! Иисусе Христе, кажи им!

Макфарлън се опита да каже нещо, но вятърът фучеше и думите се изгубиха във воя му.

– Какво? – извика Лойд. – Внимавайте всички, чуйте Сам! Сам...

– Изхвърлете го – произнесе Макфарлън.

Върху лицето на Лойд се изписа недоумение и той изгуби дар

слово.

– Чухте какво каза капитан Бритън – рече Макфарлън. – Камъкът ще отиде на дъното и бездруго. Битката свърши.

Обля го вълна на безнадеждност. Усети топлинка в ъгълчетата на очите си и разбра, че бяха сълзи. Такава загуба, такава загуба...

Лойд рязко се обърна, изостави Макфарлън и се насочи към Глин.

– Ели? *Ели!* Ти никога досега не си ме подвеждал, винаги ти е оставало по нещо в твоята вълшебна торба с фокуси. Помогни ми сега, моля те. Не ги оставяй да изхвърлят камъка!

Гласът му бе придобил трогателен, умоляващ тон. Този мъж се разнищваше пред очите им.

Глин не каза нищо, а корабът започна отново да се накренява. Макфарлън проследи погледа на Бритън към креномера. Всички приказки секнаха, когато вятърът засвири през строшените прозорци на мостика. След това ужасяващият раздиращ шум започна отново. „Ролвааг“ се поколеба, легнал на трийсетградусов крен, всички се бяха вкопчили кой където сvari, а корабът се изместваше с борд към вълната. Макфарлън се улови за перилата на преградата. Ужасът, който изпитваше, сега му помагаше да проясни мозъка си, да го изчисти от всички съжаления. Единственото, което желаше, бе да се отърват от метеорита.

– Изправи се – чу как шепнеше Бритън. – *Изправи се.*

Корабът обаче упорито си оставаше наклонен надясно. Мостикът се бе изнесъл толкова встрани, че Макфарлън виждаше под прозорците единствено черната вода. Обзе го главозамайване. А сетне, след страховитото разтърсване, корабът започна постепенно да се изправя.

Веднага щом палубата зае хоризонтално положение, Лойд пусна компютъра. Изражението му бе смесица от ужас, ярост и отчаяние. Макфарлън видя, че бе обзет от същия страх като самия него, че страхът също тъй проясняваше мисълта му и осветяваше единственото разумно решение, което им оставаше.

– Добре – рече Лойд най-сетне. – Изхвърлете го.

След това зарови лице в шепи.

Бритън се обърна към Глин:

– Чухте какво каза. *Веднага* го изхвърлете.

В напрегнатия ѝ тон прозвуча ясно нотка на облекчение.

Бавно, почти машинално, Глин седна пред пулта на ЕИР. Постави пръсти върху клавиатурата. След това се обърна към Макфарлън:

– Каж ми, Сам. Щом метеоритът реагира на соленост, то какво ще стане, когато се стовари в океана под кораба?

Макфарлън се сепна. В бъркотията беше престанал да взема това под внимание. Сега се замисли трескаво.

– Морската вода е проводник – отвърна той. – Електрическият разряд на метеорита ще бъде погълнат от нея.

– Сигурен ли си, че няма да взриви кораба?

Макфарлън се поколеба.

– Не.

Глин кимна.

– Разбирам.

Закахаха. Не се чу шум от клавишите. Глин седеше прегърбен и неподвижен над клавиатурата.

Тишина завладя мостика, а корабът пое надолу в поредната падина между вълните.

Глин с пръсти върху клавишите, полуобърна глава.

– Това е ненужна стъпка – произнесе тихо той. – А освен това е и прекалено опасна.

Дългите му бели пръсти се отдръпнаха от клавишите, той бавно се изправи и се обърна към останалите.

– Корабът ще оцелее. Рошфор никога досега не се е провалял. Няма нужда да използвам аварийния люк. В този случай аз съм на едно мнение с мистър Лойд.

Последва миг на потресаваща тишина.

– Когато метеоритът влезе в досег с морската вода, експлозията може да потопи кораба – продължи Глин.

– Казах ти, че разрядът ще се разсее в морската вода – прекъсна го Макфарлън.

Глин сви устни.

– Така *мислиш*. Не можем да рискуваме да повредим вратите на аварийния люк. Ако не успеят да се затворят, танкът ще се наводни.

Намеси се Бритън:

– Единственото сигурно е, че ако метеоритът не бъде изхвърлен, „Ролвааг“ ще потъне. Ели, не разбираш ли? Няма да можем да издържим и десетина вълни още.

Корабът започна да се издига към гребена на следващата вълна.

– Сали, ти си последният човек, от когото очаквах да загуби дух – тонът на Глин бе спокоен, уверен. – Можем да преодолеем всичко това.

Бритън пое дълбоко дъх.

– Ели, аз познавам кораба си. Всичко свърши, за Бога. Не виждаш ли?

– В никакъв случай – поклати глава Глин. – Най-лошото мина. Имай ми доверие.

Думата „доверие“ сякаш увисна във въздуха, а корабът продължи да се накрениява. Мостикът като че бе изпаднал в парализа, всички очи бяха вперени в Глин. А танкерът не спираше да се накланя.

Гласът на Гарса долетя от говорителя – вече слаб, ту затихващ, ту отново ясен.

– Ели! Рамката се разпада! Чуваш ли ме? *Разпада се!*

Глин се извърна към микрофона.

– Дръжте се, човече. Идвам там след минутка.

– Мистър Гарса! – обади се по интеркома Бритън. – Говори капитанът. Запознати ли сте с аварийния люк?

– Аз го направих.

– Тогава го задействайте.

Глин стоеше невзмутим. Макфарлън го гледаше и се опитваше да разбере на какво се дължеше тази внезапна промяна. Нима Глин беше прав? Възможно ли беше корабът – и метеоритът – да оцелеят? След това погледът му се плъзна по лицата на офицерите. Първичният ужас в очите им говореше нещо съвсем друго. Корабът се уравни на гребена на вълната, усука се, изстена и се плъзна отново надолу.

– Аварийният люк трябва да се задейства от компютъра на ЕИР на мостика – отвърна Гарса. – Ели знае кода...

– Не можете ли да го отворите ръчно?

– Не. Ели! Побързай, за Бога! Не ни остава много време, преди товарът да се изтърколи и да пробие борда.

– Мистър Гарса – обади се Бритън. – Наредете на хората си да напуснат местата си.

Глин се намеси:

– Гарса, отменям тази заповед. Няма да се провалим. Вършете си работата.

– Няма начин, сър. Евакуираме се.

Радиостанцията замлъкна.

Глин беше преbledнял. Огледа мостика. Корабът продължаваше пътя си към падината. Настана тишина.

Бритън пристъпи към Глин и положи длан върху рамото му.

– Ели – рече тя. – Знам какво означава за теб да приемеш провала. Знам, че имаш куража да го направиш. Точно сега ти си единственият, който притежава силата да ни спаси – нас и кораба. Отвори аварийния люк, *моля те*.

Макфарлън видя как тя протегна другата си ръка и стисна дланта на Глин. Той сякаш трепна.

Изведнъж на мостика съвсем тихо се появи Пъпъп. Беше мокър до кости, навлякъл отново старите си дрипи. Върху лицето му бе изписана странна възбуда, някакво очакване, което смрази кръвта на Макфарлън.

Глин се усмихна и стисна ръката на Бритън.

– Каква глупост! Сали, аз наистина очаквах повече от теб. Не виждаш ли, че не можем да се провалим. Планирали сме всичко твърде внимателно, за да се случи това. Няма нужда да задействаме аварийния люк. Всъщност при тези обстоятелства ще бъде опасно да го направим. – Огледа се наоколо. – Не виня никого от вас. Положението е сложно и страхът е разбираема реакция. Но трябва да помислите за всичко онова, през което ви преведох, на практика сам. Мога да ви обещаю, че шейната ще издържи, че корабът ще преодолее бурята. Краят ни определено няма да дойде тук – не и поради осъдителна нервна криза.

Макфарлън потрепна, усетил прилив на надежда. Може би Глин беше прав?... Той бе толкова убедителен, толкова уверен. Беше постигал успех при най-невероятни обстоятелства. Видя, че Лойд също изглеждаше обнадежден, изгарящ от желание да бъде убеден.

Корабът се надигна. Накрени се. Приказките секнаха, тъй като всички се уловиха за каквото успяха. Жалният хор на скърцащия, изкривяващ се и разкъсан метал започна отново, извиси глас, докато не бе отново удавен от яростта на бурята. В този миг Макфарлън осъзна веднъж завинаги колко много грешеше Глин. На гребена на вълната корабът се разтресе тъй, сякаш имаше земетресение; аварийните светлилки премигнаха.

След дълъг и мъчителен миг корабът се изправи и се килна от гребена. Вятърът отново изсвистя през мостика и мигновено секна.

– Този път грешиш, Глин, кучи сине – изсъска Лойд, обзет отново от страха в цялата му сила. – Отвори люка.

Глин се усмихна почти подигравателно.

– Съжалявам, мистър Лойд. Аз единствен знам кодовете и ще спася метеорита ви, въпреки самия вас.

Лойд изведнъж се хвърли към Глин и в гърлото му заклокочи сподавен вик. Глин се отдръпна леко встрани и с мигновен лек удар на китката свали Лойд на палубата. Едрият мъжага падна тежко задъхан.

Макфарлън пристъпи към Глин. Той се обърна леко към него – беше спокоен. Очите му си оставаха все така непроницаеми и тъмни както винаги. Макфарлън разбра, че Глин няма да промени решението си. Той

бе мъж, който не можеше да се провали и щеше да умре, за да го докаже.

Бритън погледна към старши помощника си. На Макфарлън му бе достатъчен и един поглед, за да разбере, че и тя бе стигнала до същото заключение.

– Мистър Хауъл – рече тя. – Всички да напуснат местата си. Ще изоставим кораба.

Очите на Глин се присвиха леко от изненада, ала той запази мълчание.

Хауъл се обърна към него:

– Ти ни прочете смъртната присъда, като ни принуждаваш да излезем в тази буря със спасителните лодки, шантав негоднико!

– Може би съм единственият с ума си на този мостик.

Лойд се надигна с усилие от палубата, докато корабът отново започна да се изкачва.

Глин се обърна и без да изрече и дума повече напусна наклоняващия се мостик.

– Мистър Хауъл, задействайте аварийен радиобуй на 406 MHz и качете всички в лодките – рече Бритън. – Ако не се върна до пет минути, поемете задълженията на капитан.

След това тя също се обърна и изчезна.

83.
„Ролвааг“
19:35

Ели Глин стоеше на железното мостче над централния танк номер три. Чу издрънкването на метал – Пъпъп затваряше люка към коридора. Почувства как го бодва лекото чувство на благодарност към индианеца. Той беше предан до край, докато всички – дори Сали! – го бяха предали.

Истерията, на която бе станал свидетел на мостика, бе много обезпокоителна. Той бе успял при всички превратности дотук и те би трябвало да му се доверят. Някъде далеч свиреше аварийна сирена и воят ѝ отекваше в празното пространство: призречен, неприятен шум. В следващите няколко часа мнозина щяха да умрат в това бурно море. А това бе тъй ненужно! Големият „Ролвааг“ щеше да оцелее; в това той беше сигурен. Щеше да оцелее ведно с товара си и с онези, които останеха на борда му. А призори, когато бурята щеше да бъде само спомен, щяха да ги пресрещнат влекачите, изпратени от Южна Джорджия. „Ролвааг“ щеше да се завърне в Ню Йорк с метеорита. Жалко, че толкова много хора нямаше да успеят да го сторят...

Замисли се отново за Бритън. Великолепна жена! Усети голяма тъга, когато се сети за нежеланието ѝ да му се довери на края. Никога нямаше да намери друга като нея; това го знаеше. Той щеше да спаси кораба ѝ, ала за някакви лични отношения вече изобщо не можеше да става и дума.

Облегна се на надлъжната преграда, разсеяно учуден колко много време му бе потрябвало, за да си поеме дъх. Хвана се здраво, когато корабът се накрени; ъгълът бе обезпокоителен, вярно, но все още бе под критичната граница от трийсет и пет градуса. Чуваше шума от приплъзването на вериги, протеста на метала под краката си. Най-сетне корабът започна да се изправя, стенойки. Беше трагично, че след всичко, което бе сторил – а и след необичайните успехи, които бе постигнал, – те не искаха да му се доверят този последен път. Всички, освен Пъпъп. Погледна към старика.

– Надолу ли си се запътил, шефе?

Глин кимна.

– Нуждая се от помощта ти.

– Нъл' за туй съм тук.

Пристъпиха към края на мостчето. Под тях бе камъкът, горната част на заобикалящата го шейна бе покрита с найлонови платна. Аварийните лампи го къпеха в мъждива светлина. Товарният танк все още държеше, беше сух. Корабът бе чудесен. Тройната обшивка на корпуса бе причината за това. Дори покрит с платна, камъкът бе великолепен – средоточието на страховете и надеждите им. Стоеше си върху шейната – тъй, както и бе очаквал да го види.

Погледът му пробяга по вертикалните и хоризонталните подпори. Трябваше да се признае, че имаше доста повреди: изкривени жезла, строшени от напрежението връзки, срязани рейки. Напречните свързващи скоби по дъното на танка бяха обсипани с изтръгнати нитове, скъсани вериги и разцепени дървени греди. Чуваше остатъчното скърцане и стенание на материала. Ала паяжината като цяло бе все още цяла.

Асансьорът обаче бе повреден. Той започна да се спуска надолу.

Корабът се надигна и отново се наклони.

Глин запази равновесие и продължи да слиза. Отне му повече време, отколкото бе предполагал, и когато стигна до дъното, положението му бе по-скоро хоризонтално, отколкото вертикално – беше се проснал върху стълбата, вместо да се спуска по нея. Обгърна я с лакти, за да изчака. Сега можеше да види изпод платната червения хълбок на камъка. Шумът в товарния танк се засилваше, беше като някаква адска симфония на метала, ала този шум не означаваше нищо. Когато корабът се издигна върху върха на гребена, той извади джобния си часовник и го провеси на верижката му, за да прецени какъв бе кренът. Двайсет и пет градуса: далеч под критичната стойност.

Чу неочакван ропот, изскъцване и масивната тъмночервена крива на метеорита сякаш помръдна. Корабът продължи да се накренява, метеоритът го последва и Глин не бе сигурен дали корабът преместваше метеорита или обратното. Камъкът вече бе опрян на ръба на шейната си, готов да се претърколи извън нея. Разнесе се силен раздиращ, разтрисащ шум. Двайсет и седем градуса. Двайсет и осем.

Корабът потрепери, спря и започна да се изправя. Глин въздъхна. Двайсет и осем градуса! В рамките на допустимото. Метеоритът се отмести обратно в шейната си с чудовищно разтърсване. И скърцането на метала изведнъж секна. Воят на вятъра и ревет на водата отвъд корпуса стихна – корабът пропадаше в падина.

Огледа танка. Онова, което трябваше да стори, бе да натегне веригите, които бяха най-близо до метеорита. Бяха проектирани така, че това

можеше да свърши и сам човек с помощта на хидравлично задвижвани моторни талрепи, поставени на всяка точка за натягане. Учуди се, че Гарса не беше сторил това досега.

Бързо се спусна към точката на натягане и включи двигателя на хидромотора. Запали от първи път – беше, разбира се, в отлично състояние.

Корабът продължаваше да се спуска в падината, даваше му известно спокойствие и стабилност, за да работи.

Глин дръпна предния лост и доволен видя как големите, обвити в гума вериги, които се бяха охладели от движението на метеорита, отново се натегнаха. Защо Гарса не ги бе натегнал? Причината бе ясна: беше се паникьосал. Глин усети за миг разочарование от доверения си строителен ръководител. Това не бе присъщо на Гарса, изобщо не му беше присъщо. Толкова много хора го бяха подвели; но той поне не бе подвел никого.

Веригите се натегнаха добре и той се обърна към Пъпъп.

– Вземи тази кутия с инструменти – рече и посочи кутията, оставена от Гарса при оттеглянето му.

Корабът тръгна да се издига, веригите започнаха да се напрягат. И тогава с остър раздиращ звук веригите се охладиха. Глин се взря напрегнато на мъждивото осветление. Забеляза, че Гарса всъщност вече бе опитал това. Зъбците на предавателната кутия на мотора се бяха изренили, а четириинчовата глава на тресчотката бе откъсната. Хидравликата бе безпомощна.

Корабът продължи да се издига. И тогава той чу глас отгоре. Надникна иззад шейната и вдигна глава.

Сали Бритън минаваше през люка и стъпваше върху металното мостче. Тя се държеше със същото естествено достойнство, което го бе поразило толкова силно, когато я срещна за първи път – когато се спускаше по облените в слънце стъпала; но това бе преди цяла вечност. Сърцето му изведнъж потрепна. Беше променила решението си: щеше да остане на кораба.

Бритън спря, за да изчака дългото, изпълнено с вой, накреняване. Гледаха се един другито, докато метеоритът се клатеше върху шейната си, а корабът стенеше от болка. Когато това свърши, тя извика отново:

– Ели! Корабът е на път да се пречупи!

Глин усети остро разочарование: в крайна сметка в мисленето ѝ не бе настъпила промяна. Ала всичко това бе отклонение. Той насочи отново вниманието си към шейната. И сега вече разбра: начинът да спре

движението на камъка бе да затегне болта на горната верига над върха на метеорита. Това означаваше да разреже покриващите го платна. Бе проста работа, достатъчно бе да натегне болта на ръка с не повече от шест инча. Започна да се катери по най-близката верига.

– Ели, *моля те!* Задържала съм една спасителна лодка за нас. Остави това нещо и ела с мен!

Глин се набра на мускули, Пъпъп го следваше с кутията с инструменти. Трябваше да съсредоточи мислите си върху целта, да не отклонява вниманието си.

След като стигна най-горната част на метеорита, той с изненада откри, че в покриващото го платно бе разрязан малък отвор. Под него, както и очакваше, болтът на горната верига бе охладен. Корабът започна да се издига от падината и да се накренява; той намести гаечния ключ на гайката, захвана болта с друг ключ за контра, и започна да натяга.

Нищо не помръдна. Не беше разбрал – не би могъл да разбере – на какво огромно, на какво невъобразимо напрежение бе подложен болтът.

– Дръж този ключ – нареди той.

Пъпъп се подчини и хвана ключа с жилестите си ръце. Корабът продължи да се накланя.

– Върни се на мостика с мен, Ели – каза Бритън. – Може би все още има време да се задейства аварийният люк. И двамата можем да оцелеем.

Глин я погледна за миг и продължи борбата си с болта. В тона ѝ нямаше молба – това не бе характерно за Сали Бритън. Долови нотки на търпение, разум, абсолютна убеденост. Това го натъжи.

– Сали – рече той, – единствените хора, които ще загинат, са онези глупаци в спасителните лодки. Ако останеш тук, ти ще оцелееш.

– Познавам кораба си, Ели.

Това бе всичко, което тя каза.

Приклепнал, той се надвеси над болта на горната верига и напъна гайката. Някой бе опитвал да го стори и преди него: върху метала имаше скорошни драскотини. Корабът се наклони още и той усети как метеоритът помръдва; намести се още по-стабилно, обхванал веригите с двата си крака. Напъна се до край, ала гайката не помръдна. Задъхан нагласи отново ключа.

Корабът продължаваше да се накренява.

Бритън се обади от тъмнината горе, гласът ѝ се извиси над грохота.

– Ели, бих искала да изляза на вечеря с теб. Не разбирам много

поезията, но ще споделя с теб онова, което знам. Бих искала да го споделя.

Метеоритът потрепери и Глин се улови с две ръце – камъкът се накланяше ведно с кораба. Имаше спуснати въжета, привързани за ребрата на танка и той бързо завърза едно от тях около кръста си, за да задържи местоположението си. Захвана се отново с гаечния ключ. Четвърт оборот – това бе всичко, от което се нуждаеше. Клатенето на кораба се забави и той отново стисна дръжката на ключа.

– И бих могла да те обичам, Ели...

Глин спря изведнъж и се вторачи в Бритън. Тя се опита да каже още нещо, но гласът ѝ бе удавен от надигания се писък на изтормозения метал, който отекваше свирепо в огромното затворено пространство. Виждаше единствено малката ѝ фигурка на мостчето над главата си. Златистата ѝ коса се бе разпуснала, падаше свободно разбъркана върху раменете ѝ и грееше в сумрака.

Докато я гледаше, той усети, че корабът не се изправя. Извърна поглед – първо към камъка, сетне към Пъпъп. Онзи се усмихваше, от дългите му тънки мустаци капеше вода. Глин усети как го облива вълна на ярост спрямо самия него за това, че не се бе съсредоточил върху непосредствения проблем.

– Ключът! – изкрещя той на Пъпъп, за да надвика писъка на метала.

Корабът бе силно накренен, звукът на метала – оглушителен. Извади джобния си часовник с ръка, която би искал да бъде по-устойчива – искаше да изчисли отново наклона; вдигна го, но часовникът се залюля напред-назад. Опита се да го успокои, но той се изплъзна от пръстите му и се разби о хълбока на камъка; зърна проблясъци на злато и стъкло, които се плъзнаха по червената повърхност и изчезнаха в дълбините.

Накреняването и едновременното плъзгане встрани се ускориха с жестока внезапност. Или това бе плод на въображението му? Не, това определено не можеше да бъде истина. Бяха заложили на двойното осигуряване, сметките бяха проверени и препроверени, всеки възможен вариант на провал бе взет предвид.

След това той почувства как метеоритът под него се раздвижи, чу се силен пукот, платната се раздраха, а шейната и паяжината рухна. Червеният цвят на метеорита изведнъж изпълни полезрението му – досущ като отворила се огромна рана; камъкът бе обвързан с оплели се въжета и метални проволки, изтръгнати нитове хвърчаха и рикошираха около него. Все още корабът се плъзгаше встрани, легнал вече почти на борд, накренявайки се още повече и повече. Той се закатери бързо,

опитваше се да развърже въжето около кръста си, ала възелът бе толкова стегнат, толкова стегнат...

Последва неподдаващ се на никакво описание звук: сякаш небесата и бездната долу бяха изригнали едновременно. Танкът се разцепи в гейзер от искри и метеоритът се изтърколи в тъмнината – сякаш някакво лениво чудовище се преобърна – и го повлече със себе си. В следващия миг настъпи пълна тъмнина и той усети притока на студен въздух...

Чуваше се леко подрънкване на чаши, шепот. В тази мека вечер в четвъртък „Ламброази“ бе пълен с любители на изкуството и с богати парижани. Отвъд дискретната фасада на ресторанта тъмносивата есенна луна обгръщаше района Маре с нежно блещукане. Глин се усмихна на Сали Бритън, която седеше срещу него върху фината бяла дамаска.

– Опитай това – рече той, докато севритьорът отваряше бутилка „Във Клико“ и накланяше ледения поток към чашите им. Той взе чашата си и я вдигна. Тя се усмихна и произнесе тихо:

... как всичко се извърща
съвсем лениво от бедствието; орачът
може би е чул плясъка, отчаяния вик,
но за него провалът нямаше значение.

Провалът нямаше значение...

След което го обзе изумление, рецитацията бе удавена от злобния смях на Пъпъп. А после цялата тази сцена се изпари в изригналия блясък на ярка и красива светлина.

84.
Протока Дрейк
19:55

Макфарлън се държеше с все сила за осигурителните въжета на спасителната лодка, която се носеше по високите върхове и дълбоките долини на обърканото вълнение. Рейчъл стискаше здраво ръката му. Последните двайсет минути преминаха в ужасяваща бъркотия: неочакваното напускане на мостика от Бритън; поемането на командването от Хауъл и заповедта му да напуснат кораба; събирането им на лодъчната палуба и мъчително трудното спускане на лодките в беснеещите вълни. След напрегнатите часове преследване, борба с бурята и с метеорита, тази последна бедствена ситуация възникна тъй бързо, че изглеждаше нереална. Огледа се за първи път в лодката. Със затворения корпус, малък входен люк и още по-малки илюминаторчета, тя напомняше уголемено торпедо. На руля беше Хауъл, той управляваше и двигателя; вътре бяха Лойд и около двайсетина членове на екипажа, включая пет-шест души, чиято лодка се бе откъснала от балките при спускането ѝ и които бяха измъкнати от ледените вълни.

Макфарлън стисна още по-здраво въжето, тъй като лодката падна свободно от високо, удари се с трясък и рязко дръпна напред. Вместо да оре вълните като „Ролвааг“, дългата двайсетина метра лодка подскачаше върху тях като коркова тапа. Смайващите пропадания и мъчителните изкачвания по водните стени бяха изнурителни и всяваха ужас. Всички бяха мокри до кости, а онези, които бяха измъкнати от морето, забеляза Макфарлън, лежаха в безсъзнание. Брамбъл, слава Богу, също беше тук и се грижеше за тях, доколкото можеше.

Един офицер на носа укрепваше провизиите и спасителното имущество. Във водата под краката им се търкаляха и плуваха отломки. Всички страдаха от морската болест, а някои повръщаха неспирно. Никой от екипажа не говореше, всички изпълняваха задълженията си млъчешком. Здраво затвореният корпус на спасителната лодка ги защитаваше от външно влияние. Но Макфарлън виждаше как страхотните вълни безмилостно блъскат лодката.

Хауъл най-сетне се обади, гласът му прозвуча прегракнало във воя на вятъра и вълните. Държеше пред устните си преносима

радиостанция, ала говореше толкова високо, че всички можеха да го чуят.

– До всички лодки, чуйте ме! Единственият шанс е да се насочим към ледения остров на югоизток и да изчакаме откъм подветрения му бряг бурята да стихне. Дръжте курс две-нула-нула, десет възла скорост и поддържайте непрекъснато визуален контакт. Активирайте аварийните радиообуйовете.

Трудно бе да се определи дали вървят нанякъде, но луната се бе появила отново – и от време на време Макфарлън зърваше през малките овални прозорчета слабите светлини на другите две спасителни лодки, които се носеха по разпенените вълни, опитвайки се да не се изгубят из поглед. Когато се издигнаха на гребена на страховитите вълни, можеше още да види и „Ролвааг“ на около половин миля зад гърба им, клатеше се напред-назад сякаш на забавен каданс, аварийните му светлини ту изгасваха, ту светваха. Нито една лодка не бе спусната повече, след като тяхната флотилия от три „торпеда“ пое по пътя си преди броени минути. Не можеше да откъсне поглед от гигантския кораб, потънал в смъртоносната прегръдка на бурята.

Поредната голяма вълна се опита да повдигне танкера, ала този път „Ролвааг“ не помръдна, сякаш нещо го теглеше отдолу. Фронтът на вълната го накренияваше все повече и повече, а когато гребенът ѝ се разчупи в пяна над него, корабът бавно полегна на борд. Макфарлън погледна Лойд. Бе извърнал изнуреното си лице и от „Ролвааг“, и от Макфарлън.

Ново подхвърляне; вълните заляха изцяло лодката; след това тя с мъка изплава и се закатери нагоре. Макар самият той да искаше също да извърне очи, Макфарлън усети как погледът му отново бе привлечен от големия кораб. Той все още лежеше неподвижен на хълбок. Дори когато гребенът на вълната отмина, той продължи да хлътва, повлечен все по-надолу и по-надолу от неизбежната тежест в търбуха си. Иззад оттеглящата се вълна надникна кърмата му и замрелите винтове. Далечен писък прониза рева на бурята. А след това носът и кърмата се отделиха и се издигнаха в кипналите в бяла пяна вълни. Проблесна дълбока, силна синя светлина, толкова ярка, че сякаш подпали морето отдолу и го обагри в неземно сияние. Огромен стълб пара разкъса повърхността на морето и се издигна като гъба; в горната си част се раздели на няколко шипа, които прободоха нощното небе. В този миг лодката потъна във водовъртежа на вълните, който скри ужасяващата гледка. След като тя изплава отново, вълните бяха тъмни и пусти. Корабът бе изчезнал.

Макфарлън се облегна назад; трепереше, повдигаше му се. Не

посмя да погледне към Лойд. Глин, Бритън, три дузини хора от екипажа и работници от ЕИР бяха потънали с кораба... метеоритът, поел към дъното на две мили под тях... Той затвори очи и стисна по-здраво трепещата Рейчъл. Никога досега не бе усещал такъв студ, такова отчаяние, никога през живота си не бе изпитвал подобен страх.

Рейчъл прошепна нещо нечленоразделно и се наведе към него.

– Какво е това?

Тя му подаваше нещо.

– Вземи го – произнесе. – Вземи го.

В ръцете ѝ бе компактдискът, който съдържаше данните от тестовите на метеорита.

– Защо? – попита той.

– Искам да го запазиш. Завинаги. Там са отговорите, Сам. Обещай ми, че ще ги откриеш.

Той мушна диска в джоба си. Това бе всичко, което им беше останало: неколкостотин мегабайта данни. Метеоритът бе изгубен завинаги за света; той вече бе погребан дълбоко в абисалната тиня на океанското дъно.

– Обещай ми – помоли отново Рейчъл.

Говорът ѝ бе завален, сякаш бе упоена.

– Обещавам.

Той я притисна по-близо до себе си, усети топлината на сълзите ѝ, които се стичаха върху ръцете му. Метеоритът бе изчезнал. Толкова хора бяха загинали. Но те двамата оцеляха, щяха да оцелеят завинаги.

– Заедно ще намерим отговорите – рече той.

Разчупващата се вълна се стовари върху лодката и я хласна встрани. Паднаха върху пода. Макфарлън чу как Хауъл крещи някаква команда в мига, в който още една сриваща се вълна връхлетя лодката, избути я странично и едва не я обърна. Лодката се изправи с трясък.

– Ръката ми! – изкрещя някакъв мъж. – Счупих си ръката!

Макфарлън помогна на Рейчъл да се върне върху тапицираната пейка и да се улови за въжените перила. Около тях ревяха вълните, които ги погребваха в пазвите си, а понякога лодката изцяло се потапяше под тях.

– Колко още остава? – извика някой.

– Две мили – отвърна Хауъл, който с мъка удържаше лодката на курса. – Приблизително.

Тежкият вятър обливаше илюминаторите с пръски и бе възможно само от време на време да зърнат черната нощ навън. Лактите, коленете

и раменете на Макфарлън го боляха от блъскането о борда и тавана на малката лодка. Чувстваше се като топка за пинг понг в барабана на перална машина. Беше толкова студено, че изобщо не усещаше ходилата си. Реалността започна да се размива. Спомни си лятото, което бе прекарал край едно езеро в Мичиган. Седеше с часове на плажа, потопил крака в плиткото. Но водата никога не е бивала толкова студена... Забеляза, че нивото на ледената морска вода на дъното на лодката се повишава.

Взря се през малкото прозорче. Видя на неколкостотин метра светлините на другите две лодки, които подскачаха и се люлееха в морето. Понякога голяма вълна се сригваше върху тях и те с мъка си пробиваха път в нея, подмятани диво, кърмчиите се мъчеха да предотвратят преобръщането, а винтовете виеха лудо, изскочили извън водата. Гледаше, смазан от умора и страх описващите невероятни дъги антени, полукръговете на десетгалоновите резервоари за вода, които се блъскаха зад кърмата.

И тогава една от лодките изчезна. В един миг беше там, ходовите й светлини премигваха, докато се гмурваше в поредната вълна, а в следващия миг вече я нямаше; светлинките изчезнаха тъй рязко, сякаш някой ги бе изгасил с ключ.

– Изгубихме сигнала на радиобуя на лодка номер три, сър – докладва офицерът, който стоеше на носа на лодката.

Макфарлън усети как главата му се отпусна върху гърдите. Кой бе в тази лодка? Гарса? Стоунсайфър? Мозъкът му отказваше да работи повече. Част от него се надяваше те да потънат също тъй бързо; копнееше за бърз край на тази агония. Водата на дъното на лодката ставаше все по-дълбока. Той смътно осъзна, че потъваха.

А сетне вълните започнаха да утихват. Лодката все още се люлееше и подскачаше, но безкрайната процесия от водни планини под тях престана и вятърът стихна.

– Намираме се откъм подветрената страна на острова – рече Хауъл.

Косата му бе сплътена на тънки кичури, униформата под щормовото облекло – прогизнала. Кръвта се смесваше с вода в розови ручейчета, които се стичаха по лицето му. Ала въпреки това, когато заговори, дрезгавият му глас бе твърд. Отново вдигна радиостанцията.

– Внимание всички! И двете лодки поемат бързо вода. Няма да останат дълго на вода. Имаме само един избор – да се прехвърлим с колкото е възможно повече припаси на ледения остров. Ясно ли е?

Малцина в лодката повдигнаха глави; това сякаш не интересуваше

повечето от тях. Слабият лъч на лодъчния буй пробяга по ледения блок.

– Пред нас има малка ледена издатина. Ще насочим лодките право към нея. Люис на носа ще подаде на всекиго част от запасите и ще ви извежда по двама. Ако паднете във водата, измъквайте се веднага – студът ще ви убие до пет минути. Хайде сега, разпределете се по двойки.

Макфарлън притегли Рейчъл към себе си, след това се обърна и погледна Лойд. Този път той отвърна на погледа му – очите му бяха тъмни, кухи, обсебени.

– Какво направих? – прошепна дрезгаво той. – О, Боже мой, какво направих?

85.
Протоколът Дрейк
26 юли, 11:00

Над ледения остров се зазори.

Макфарлън, който ту се унасяше в дрямка, ту се разбуждаше, дойде бавно на себе си. Най-сетне вдигна глава и ледът, сковал палтото му, изпраця. Около него оцелелите се бяха стгушили в малки групички, за да се топлят. Някои лежаха по гръб, лицата им бяха покрити със скреж, а очите – широко отворени и замръзнали. Други бяха наполовина изправени, на колене, но не мърдаха. „Сигурно са мъртви“, помисли си Макфарлън унесено, като на сън. Стотина души бяха тръгнали на път. А сега виждаше само около двайсетина.

Рейчъл лежеше пред него със затворени очи. Той с мъка се изправи седнал – снегът се плъзгаше под крайниците му. Вятърът бе стихнал, обгръщаше ги мъртвешка неподвижност, подчертавана от рева на прибой под тях, който ръфаше бреговете на острова.

Пред него се простираше плато от тюркоазен лед, насечен от поточета, които се вдълбочаваха до дерета по криволичещия си път към краищата на острова. Хоризонтът на изток бе обагрен от кървавочервена линия, начупена от диханието на морето. В далечината хоризонтът бе осеян със сини и зелени айсберги, стотици на брой, досущ като скъпоценни камъни, неподвижни върху вълните, с блестящи на утринното слънце върхове. Това бе безкраен пейзаж от вода и лед.

Усещаше се ужасно сънлив. Странното бе, че вече не му беше студено. С мъка се опита да се разбуди. И сега бавно-бавно картината отново изплува пред очите му: слизането на острова, изкатерването в мрака по пукнатината до върха, окаяните опити да запалят огън, постепенното потъване в летаргия. Съществуваше и времето преди това – преди всичко това – но точно сега той не искаше да мисли за него. Точно сега светът му се бе свил до границите на този странен остров.

Тук, на върха му, нямаше усещането за движение. Бе твърд като суша. Голямата процесия от огромни вълни на изток бе вече по-кротка. След чернотата на нощта и сивото на бурята, всичко изглеждаше обагрено в пастелни цветове; синият лед, розовото море, оранжево-червено то море. Беше красиво, необикновено, извънземно.

Опита се да се изправи, но краката му не го послушаха и успя само да се вдигне на коляно, след което отново се свлече. Изтощението му бе толкова голямо, че му струва неимоверни усилия да не се просне отново на леда. Замъгленото му съзнание установи, че това не се дължи само на изтощение, а на преохлаждане.

Трябваше да се изправят, да се движат. Той трябваше да ги вдигне.

Обърна се към Рейчъл и я разтърси грубо. Полузатворените ѝ очи се извърнаха към него. Устните ѝ бяха сини, а бялата ѝ коса бе полепнала с лед.

– Рейчъл? – наведе се той към нея. Сега можеше да чува думите ѝ – съскащи, призрачни.

– Метеоритът... – прошепна тя.

– Отиде на дъното – каза Макфарлън. – Не мисли сега за него. Всичко свърши.

Тя леко поклати глава.

– Не... не е онова, което мислиш...

Затвори очи и той отново я разтърси.

– Толкова ми се спи...

– Рейчъл, не заспивай. Какво казваше?

Тя бръщолевеше нещо несвързано, но той разбра, че бе важно да я кара да говори, да не заспива. Отново я разтърси.

– Метеоритът, Рейчъл. Какво каза за него?

Тя полуотвори очи, сведе поглед надолу. Макфарлън проследи погледа ѝ; нямаше нищо. Ръката ѝ леко помръдна.

– Там... – рече тя и продължи да гледа надолу.

Макфарлън взе ръката ѝ. Измъкна мократа, почти замръзнала ръкавица. Ръката ѝ измръзваше, връхчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Той се опита да ги разтрие и ръката ѝ се отпусна. Държеше фъстък.

– Гладна ли си? – попита Макфарлън, след като шушулката се изтърколи на снега.

Рейчъл отново затвори очи. Той се опита да я събуди, но не можа. Притисна се към нея, но тялото ѝ бе тежко и студено. Обърна се да потърси помощ и видя Лойд, който лежеше на леда до тях.

– Лойд? – прошепна.

– Да – долетя до него слабия, пресипнал глас.

– Трябва да се раздвижим.

Макфарлън установи, че не му достигаше въздух.

– Не ме интересува.

Макфарлън се обърна да разтърси отново Рейчъл, но вече едва

можеше да помръдне ръка, камо ли да приложи сила. Тя бе неподвижна. Тази загуба бе повече, отколкото можеше да понесе. Огледа свитите, неподвижни форми, които блестяха под ледената си покривка. Ето го Брамбъл, лекарят, с книга, нелепо свита под мишницата му. Ето и Гарса, белите бинтове на главата му бяха поръбени със скреж. Ето го Хауъл. И още две, може би три дузини хора. Никой не помръдваше. И той изведнъж усети, че не му е все едно. Искаше да закрепси, да стане и да зарита и заблъска с юмруци хората, за да се изправят, ала не можа да намери сили дори да проговори. Бяха толкова много: не можеше да ги стопли всичките. Не можеше да стопли дори себе си.

Главата му се замая от странното, мъгливо усещане, което го обезсили напълно. „Всички ще умрем тук – помисли си той – но това няма значение.“ Погледна Рейчъл, опитваше се да разсее замайването си. Очите ѝ сега бяха полуотворени, обърнати нагоре, виждаше се само бялото. Лицето ѝ бе сиво. И той щеше да отиде при нея. Няма значение. Самотна снежинка се спусна от небето и докосна устните ѝ. Мина много време, докато се стопи.

Замайването се появи отново и сега бе хубаво – все едно отново спеше в обятията на мама – и той му се отдаде напълно. Докато потъваше във възхитителен сън, гласът на Рейчъл продължи да звучи в главата му: „Не е онова, което мислиш. Не е, което мислиш.“

А след това този глас се промени: стана по-висок, по-тенекиен като звук:

– Южна Джорджия „Браво“... Виждаме ги... Подхождаме за вдигането им...

Отгоре се появи светлина. Чу се трополене, ритмично думкане. Гласове, радиостанция... Той се съпротивляваше. „Не, не, оставете ме да спя! Оставете ме на мира!“

И тогава се появи болката.

86.

Остров Южна Джорджия
29 юли, 12:20

Палмър Лойд лежеше на шпертплатовата койка в бараката-лазарет на британската научна станция. Гледаше тавана: безброй кръгове тъмно и светло дърво, форми, които през последните дни очите му бяха оглеждали хиляди пъти. Усети мириса на изстиналата храна, която стоеше до него от обяд. Чу шума на вятъра отвъд малкото прозорче, което надничаше към сините глетчери, сините планини и сините ледници на острова.

Бяха изминали три дни от спасяването им. Толкова много хора загинаха – на кораба, в спасителните лодки, на ледения остров. „И само един от екипажа му остана жив, а отплаваха в морето седемдесет и пет...“ Старата песничка от „Острова на съкровищата“ отново прокънтя в съзнанието му, досущ както го бе правила отново и отново, откакто бе дошъл в съзнание тук, в това легло.

Той бе оцелял. На следващия ден вертолет щеше да го откара до Фолклендските острови. Оттам щеше да се върне в Ню Йорк. Разсеяно си помисли какво ли щяха да съобщят медиите. И разбра, че не му пукаше. Толкова малко неща вече имаха значение. Той беше свършен: свършен за музея, за бизнеса, за науката. Всичките му мечти – сега му се струваха толкова далечни – бяха отишли на дъното, ведно с камъка. Единственото, което желаше, бе да отиде във фермата си в щата Ню Йорк, да си забърка силно мартини, да седне на люлеещия се стол на верандата и да гледа как елените хрупат ябълки в градината му.

Влезе санитар, който взе подноса и понечи да остави нов.

Лойд поклати глава.

– Това ми е работата, приятел – рече санитарят.

– Много добре.

В този момент на вратата се почука.

Влезе Макфарлън. Лявата ръка и част от лицето му бяха превързани, носеше тъмни очила и не стоеше много стабилно на крака. Същност изглеждаше дори ужасно. Седна на металния сгъваем стол, който заемаше почти цялото празно пространство в малкото помещение. Столът изскърца.

Лойд се изненада да го види. Не бе виждал Макфарлън през последните три дни. Само бе предположил, че и той се бе спасил – би трябвало! Почти никой не бе разговарял с него. Единственият му посетител от експедицията всъщност бе Хауъл и той дойде да му даде да разпише някакви книжа. Сега всички го ненавиждаха.

Лойд реши, че Макфарлън изчаква санитарят да излезе, за да заговори. Но вратата се затвори, а той продължаваше да мълчи. Дълго време не изрече и думица. Най-сетне свали тъмните очила и се наведе напред.

Тази промяна сепна Лойд. Очите му сякаш бяха пламнали в огън. Бяха червени и възпалени, с тъмни кръгове под тях. Беше мръсен, невчесан. Загубата на метеорита и смъртта на Амира го бяха разтърсили здраво.

– Слушай – рече Макфарлън; гласът му едва излизаше от напрежение, – трябва да ти кажа нещо.

Лойд зачака.

Макфарлън се приближи още повече и заговори направо на ухото на Лойд:

– „Ролвааг“ потъна в точка с координати 61 градуса, 32 минути и 14 секунди южна ширина и 59 градуса, 30 минути и 10 секунди западна дължина.

– Моля те не ми говори за това, Сам. Не сега.

– Не, *сега* – рече Макфарлън с неочаквана сила.

Бръкна в джоба си и извади компютърния компактдиск. Вдигна го и по него заиграха цветовете на дъгата.

– Върху този диск...

Лойд се извърна и впери поглед в шпертплатовата стена.

– Сам, всичко свърши. Метеоритът го няма. Откажи се.

– Върху този диск са последните данни, които събрахме за метеорита. Аз дадох обещание. Аз ги... *проучавах*.

Лойд се чувстваше уморен, толкова уморен. Погледът му се отместил към прозорчето и планините, прорязани от ледници, с проболи облаците ледени върхове. Ненавиждаше гледката на леда. Не искаше никога повече да види лед.

– Вчера – продължи неумолимо Макфарлън, – един от учените от станцията тук ми каза, че са засекли някакви необичайни, плитки земетръси. Десетки на брой, всичките под трета степен по скалата на Рихтер.

Лойд изчака Макфарлън да продължи. Всичко бе толкова нелепо.

– Епицентърът на тези трусове е 61–32–14 юг и 59–30–10 запад.

Лойд премигна. Бавно обърна глава и срещна погледа на младия

учен.

– Анализирах тези данни – продължи Макфарлън. – И те до голяма степен са свързани с формата и вътрешната структура на метеорита. Това е много необичайно.

Лойд не отговори, но не се и извърна.

– Той се състои от пластове, почти симетричен е. Той не е с естествен произход!

Лойд се изправи седнал.

– Не е естествен ли?

Започваше да се тревожи. Макфарлън бе преживял психологичен срив. Нуждаеше се от помощ.

– Той е *на пластове*. Има външна черупка, дебел вътрешен пласт и малко кръгло ядро точно в средата. Това не е случайно, помисли само. Какво друго прилича на него? То е много често срещано. Трябва да е универсална структура.

– Сам, ти си изморен. Нека извикам сестра да ти помогне. Тя ще...

Ала Макфарлън го прекъсна.

– Амира го откри. Малко преди да умре. Беше в ръката ѝ. Спомни си как твърдеше, че трябва да престанем да мислим за него от нашата гледна точка, да започнем да мислим от неговата, на метеорита гледна точка. И накрая Амира разбра. Той реагира на солена вода. Той е *чакал* солената вода, чакал я е милиони години...

Лойд потърси звънеца до леглото си. Макфарлън бе в много по-тежко състояние, отколкото бе преценил в началото. Геологът спря, очите му блестяха трескаво.

– Разбираш ли, Лойд, това изобщо не е било метеорит!

Лойд почувства как в стаята се възцари някакво напрежение, някаква странна тишина. Ето го бутона; ако можеше да го натисне незабележимо, без да възбуди излишно Сам... Лицето на Макфарлън бе зачервено, потно, той дишаше учестено и плитко. Загубата на метеорита, потъването на „Ролваг“, всичките тези смърти във водата и на леда сигурно го бяха пречупили. Лойд усети как отново го прободе чувството за вина: дори оцелелите бяха пострадали.

– Чуваш ли ме, Лойд? Казах, че *това не е метеорит*.

– Какво е тогава, Сам? – успя най-сетне да изрече Лойд, като се опитваше гласът му да прозвучи спокойно, докато ръката му незабелязано се плъзна към бутона.

– Всички тези плитки земетърси точно там, където корабът потъна...

– И какво за тях? – попита успокояващо Лойд.

Натисна бутона; веднъж, дважд, трети път. Сестрата трябваше да се появи всеки миг. Макфарлън щеше да получи помощ.

– Онова нещо, което ние *засадохме* на дъното на морето. Познай какво!

– Какво? – Лойд се опита тонът му да прозвучи нормално. Слава Богу – вече чуваше стъпките на сестрата в коридора.

– То никне, то пуска филизи.

КРАЙ

© 2000 Дъглас Престън
© 2000 Линкълн Чайлд
© 2001 Тинко Трифонов, превод от английски

Douglas Preston, Lincoln Child
Ice Limit, 2000

Сканиране, разпознаване и редакция: Dave, 2009

Издание:

ИК „Коала“, София, 2001
ISBN 954-530-069-8

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11196>]